Colecţiile Cotidianul. LITERATURA I 50
JACK KEROUAC Cartea viselor
EDITURA UNIVERS
Jack Kerouac, sub numele său real Jean-Louis Lebris de Kerouac, s-a născut în 1922 în Lowell, Massachusetts. S-a înrolat în Marina Militară, dar nu a făcut faţă regimului cazon şi a ajuns, într-un final, în Marina Comercială. Când nu era pe mare, hoinărea prin New York împreună cu un grup de prieteni care aveau să formeze nucleul viitoarei Generaţii Beat: Allen Ginsberg şi Lucien Carr, William S. Burroughs, Neal Cassady, Herbert Huncke şi Gregory Corso. Primul roman al lui Kerouac, *Oraşul şi cetatea,* a fost publicat în 1950. în curând avea să descopere celebra sa „proză spontană" (se aşeza la birou şi scria fără să acorde atenţie punctuaţiei sau ortografiei, nici măcar sintaxei) şi şi-a petrecut primii ani ai deceniului '50 scriind roman după roman, în timpul călătoriilor sale prin ţară. După ce scrisese *Pe drum* în trei săptămâni, a aşteptat şapte ani până în 1957, când cartea a fost în sfârşit acceptată de o editură şi a avut un mare succes la public, luându-1 pe nepregătite pe Kerouac. în anii următori a publicat pe bandă rulantă texte scrise, în mare parte, anterior: în 1958 au apărut *The Subterraneans* şi *The Dharma Bums,* în 1959, *Doctor Sax, Maggie Cassidy, Mexico City Blues,* în 1960 *Tristessa, Big Sur,* urmat de *Visiofis of Gerard* (1963), *Desolation Angels* (1965). Succesul nu 1-a ajutat deloc, dependenţei sale de benzedrină adăugându-i-se o fatală dependenţă de alcool. Jack Kerouac a murit pe 21 octombrie 1969, la numai 47 de ani. *Cartea viselor,* publicată în 1960, este o autobiografie scrisă din perspectiva viselor, în care drumurile lui Kerouac se încrucişează cu cele ale prietenilor şi personajelor sale din romanele anterioare.
Magdalena Palade

JACK KEROUAC

Cartea viselor

Traducere şi note de CRISTIANA VIŞAN
Colecţiile Cotidianul LITERATURA
EDITURA $ UNIVERS **Bucureşti • 2007**
Coperta colecţiei: Octavian Cociş Coperta: Marius Matieş Redactor: Diana Crupenschi Tehnoredactare: Constantin Niţă
Foto: Guliver / Getty Images / Hulton Archive
JACK KEROUAC *Book of Dreams*
Copyright © 2001 by John Sampas and
The Estate of Jack Kerouac © Univers Publishing House, Inc, 2007
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Universe Publishing House**, Inc**
ISBN 978-1-60257-059-7

Cuvânt înainte

Cititorul ar trebui să ştie că aceasta e doar o culegere de vise pe care le-am scris în grabă după ce mă trezeam din somn. Toate au fost scrise în mod spontan, neîntrerupt, exact aşa cum se întâmplă în vis, ba chiar uneori le-am scris înainte să fiu treaz de-a binelea. Personajele despre care am scris în romanele mele revin în aceste vise, în situaţii noi şi ciudate (a se vedea lista de personaje de pe pagina următoare), în care continuă aceeaşi poveste, care este singura poveste despre care am scris vreodată. Eroii din *Pe drum, The Subterraneans,* etc. reapar aici, făcând şi mai multe lucruri ciudate pentru simplul motiv că rotiţele minţii se învârt mai departe, creierul se încreţeşte, luna descreşte, iar toată lumea îşi ascunde capetele cu bonete de noapte sub perne.
Bun.
Bun, fiindcă faptul că toţi oamenii din lume visează noapte de noapte încătuşează întreaga omenire într-o aşa-zisă Uniune tacită şi demonstrează totodată că lumea este într-adevăr transcedentală, lucru pe care comuniştii nu-1 cred pentru că li se pare că visele lor sunt „irealităţi" şi nu imagini a ceea ce au văzut în somn.
Aşa că dedic această carte de vise viitorului celor nenăscuţi.

Prefaţă

Cartea viselor a fost cartea pe care am scris-o cel mai uşor. Când mă trezeam din somn rămâneam culcat urmărind imaginile care se ştergeau uşor ca într-o scenă de film care se estompează topindu-se în cotloanele ascunse ale subconştientului meu. De îndată (cam un minut) ce le puneam laolaltă cu celelalte vise pe care le avusesem mai devreme, în aceeaşi seară, şi pe care reuşeam să le prind, ca pe nişte peşti într-un iaz adânc, îmi ridicam oasele obosite din pat & cu ochii umflaţi de somn mă apucam să scriu repede cu creionul în caieţelul de vise până când epuizam toate elementele memorabile. Scriam neîncetat pentru ca subconştientul să vorbească în nume propriu şi în formă proprie, adică într-o curgere unduioasă şi neîntreruptă. Fiind doar pe jumătate treaz, nu prea ştiam ce fac şi cu atât mai puţin ce scriu.
Dar după o oră, în timp ce-mi beam cafeaua, ce ruşine mă năpădea uneori când vedeam asemenea revelaţii dezgolite şi declarate cu atâta nonşalanţă. Dar asta se datorează faptului că subconştientul (adică forţele *mana* care acţionează din *alaya-vijnana)* nu face nici o discriminare mentală a răului sau binelui, una sau alta, ci se ocupă doar de realităţi, de Ceea Ce Este. Numai în subconştient (adică în *mano-vijnand)* facem judecăţi şi ajungem la concepţii arbitrare, adică arbitrăm şi întocmim legi despre ce trebuie & nu trebuie scris şi făcut. Aşa că am scris aceste vise cu o bonetă de noapte stranie & acum mă bucur c-am făcut-o.

Oricine e interesat de visele sale ar trebui să folosească metoda de a-şi prinde visele la timp înainte să dispară pentru tOTDEAUNA-
JACKKEROUAC

LISTĂ DE PERSONAJE
^ME™ NUME ÎN

CARTEA VISELOR

PEDRUM

2Jüm;ray**DeanMoriarry** X? **CarloMari**
» fCKKUaf(eU)**Sal Paradise Bull Hubbard.....Old Bull Lee**
Ed Buckle..... c , ^ , ,
y **.....Ed Dunke**
Joanna..... w .
Huck Marylou
r, . ö',.....Elmo Hassel
Dem Bleu ..... D = - D
M .....Reim Boncoeur
.....„Mătuşa" lui Sal Paradise
Irwin Swenson ..... „ n ,
■ ■• , **.....Rollo Greb**
Julien Love..... „ .
E , _ .....Damion
Evelyn Pomeray.....Camille Moriarty

Guy Green..... *T G*
Irvin§ *Mink°.....z~:::z~zi^i£&*
NUME ÎN NUME ÎN

CARTEA VISELOR THE SUBTERRANEANS

Irene May..... X * J C
T,, , Iv J . **.....MardouFox**
Jack (Kerouac)..... LeoPercenied
Raphael Urso..... Leo Percepied
Irwin Gardner.....
Julien Love..... AdamMoorad
o ,,„ , , , ...SamVedder
Bull Hubbard..... p. ■ n— .
, • „ **.....Frank Carmody**
Irwin Swenson ..... Austin B b

Jrf ^fson.....*~::~;zBAMOI MZZI*

?elle.yisle**.....Ross Wallenstein**
Gerard Rose ..... T r „ .
DickBeck .....Juhen Alexander
P. D. '**.....Fritz Nicholas**
Larry O'Hara
RonaldMacy.....Charles Bernard
NUME ÎN NUME ÎN

CARTEA VISELOR THE DHARM BUMS

Irwm Gardner .....Alvah Goldbook
Simon Darlovsky .. r

Roskemar(aC)" — — Z
.....Roşie Buchanan

VAI! ÎNGROZITOARELE CĂLĂTORII pe care a trebuit să le fac prin țară cu căi ferate şi gări sumbre cum nici în vis n-ai văzut vreodată - una din ele o adunătură pestilențială de lilieci şi găuri de rahat şi parcuri şi ploi ceva de neînțeles, de nu-i văd capătul pe nici un orizont, asta-i cartea viselor.

Isuse viața e posomorâtă cum poate să trăiască cineva şi cu atât mai puțin să muncească... doarme şi se visează pe partea cealaltă... şi tocmai acolo Lupul tău e de zece ori mai rău decât îşi imaginează drăguțul de tata... şi cum, uite, m-am oprit -*cum poate cineva să mintă şi să spună căcaturi când are gura plină de aur.* Cincinnati, Philarkadelphia, Frohio, stații din Subteran - oraşul ploilor, slujbe proaste, Belzebut şi Oraşul Haşişului am fost în toate şi am citit operele lui Finnegain la ce-o să-mi folosească mie dacă nu mă opresc să îndrept răul pe loc în biata mea țeastă învăluită în b... ce cuvânt e ăsta?... Vorbe, vorbe, vorbe...

M-am dus să-i văd pe Cody' şi pe Evelyn[2], totul a început în Mexic, pe canapeaua veche şi mizerabilă a lui Bull[3] unde am visat pur şi simplu că eu călăream un cal alb pe o stradă laterală în oraşul ăla din nord ca în Mâine, dar de fapt departe de autostrada din Mâine cu verandele plouate noaptea

1 Cody Pomeray din *CARTEA VISELOR ESTE* o proiecție a lui Neal Cassady, cel mai bun prieten al lui Kerouac, cei doi călătorind mult împreună.
2Carolyn Cassady, soția lui Neil Cassady, cu care Kerouac a avut o relație îndelungată, până când a refuzat să mai facă parte din acest triunghi conjugal.

3 Personajul Bull Hubbard din *CARTEA VISELOR* este o proiecție a scriitorului beatnic William S. Burroughs.

în susul şi-n josul Americii, ați văzut cu toții asta, câmați ignoranți ce sunteți care nu pricepeți ce citiți, *poftim,* cu străzi laterale, copaci, nopți, ceață, felinare, cowboy, hambare, împrejmuiri, fete, frunze, ceva aşa de cunoscut şi totuşi nemaivăzut de ți se rupe inima... mă avânt pe strada asta, tâgâdâm tâgâdâm, tocmai i-am lăsat pe Cody şi pe Evelyn într-un restaurant fantomatic din San Francisco sau la o masă într-o cafenea de la intersecția dintre Market şi Third unde am discutat înflăcărat despre nişte planuri să facem o călătorie cred că spre est (ca şi cum!) (ca şi cum ar mai exista vreun est sau vest pe busola aia veche şi fluctuantă din pat, cu baza pe pernă, oamenii proşti şi oamenii nebuni visează, lumea n-o să fie salvată dacă lucrurile continuă aşa, astea sunt crăutările unei... oi... rătăcite)... în visele astea Evelyn e maleabilă... Cody e... (distant şi gelos)... ceva... nu ştiu... nu-mi pasă... Doar asta după ce vorbesc cu ei... Doamne Sfinte, mi-a luat atâta timp să spun, am luat-o la vale... Mă îndrept către râul negru pe un cal alb... mi s-a rupt inima când m-am trezit, ca să-mi dau seama că urma să plec în călătoria aia spre est (jalnic!)... de unul singur... singur pe veci... într-acolo mă şi îndrept acum, pe un cal alb, fără să ştiu ce-o să se întâmple, predestinat sau nu, dacă-i predestinat atunci de ce să-mi mai bat capul, dacă nu e, atunci de ce să mai încerc, nu de ce dacă să încerc, ci dacă de ce nu să încerc, sau nu de ce... în momentul de față n-am nimic de spus şi refuz să merg mai departe fără să ştiu mai multe.

ŞI MEXICO CITY, un oraş fantomatic cu chef de semeni stând la temelia Căii Ferate de un cenuşiu întunecat ca în Liverpool... eu şi o gloată din tânăra generație în costume şi fete cu buchețele de flori pentru bal care asistă la o busculadă, o adunare, într-o clădire, într-un turn... aşa de ticsit, eu, printre absolvenți, trebuie să aştept afară... înăuntru ropote de aplauze, discursuri, muzică... Ce ciudat că în visele mele nu s-ar zice că totul s-a întâmplat deja într-un fel mai interesant, dar 10 rămâne fiorul copleşitor, dulcele fior copleşitor... căci furia îmi roade inima. Ce fac eu în această sinistră Carolină de Nord trezindu-mă ca un funcționar la ora 6:00... un funcționar între alți funcționari siniştri şi cu chipuri îmbătrânite într-un birou mohorât şi vechi de la Calea Ferată... nici un vis n-ar putea să fie mai înspăimântător şi mai infernal. Reuşesc în cele din urmă să intru la petrecere... nu, tâmpitul de câine m-a trezit tocmai în momentul în care aş fi putut să fac o poveste a afacerii... iar în ultima vreme oricum mă trezesc în zori plin de spaime. în New York alții îmi fură ideile, mi le publică, mi se sărbătoresc la petreceri unde le iau la futai pe nevestele altor bărbați, primind cunune de lauri de la poeți bătrâni... iar eu mă trezesc în patul ăsta cu groaza unui coşmar pe care numai viața-1 putea inventa. Dracu' să-1 ia.

ÎNTR-O CAMERĂ DE ZI CIUDATĂ, probabil în Mexico City, dar foarte suspect de asemănătoare cu o cameră de zi dintr-un vis despre mama şi tata în Lowell sau în Oraşul Viselor... June' (Evans) îmi spune numele unui mare scriitor grec necunoscut, Plipias, Snipias, cum taică-su a fugit cu banii familiei aşa că Plipias, poponar cum era, s-a dus să trăiască pe o insulă cu băiatul pe care-1 iubea; şi a scris: „Eu nu-i întorc niciodată spatele omului, pentru că îl iubesc"... June mi 1-a recomandat cu căldură pe acest scriitor şi mi-a zis: ‚J*oți să-ți petreci o oră pe zi ciondănindu-te pentru lucruri neînsemnate, dar într-un în sens mai larg înțelegi şi tu ce vrea să spună, a nu întoarce niciodată spatele omului..." între timp, eu vreau la baie, dar Bull e deja înăuntru... n-a făcut nici un comentariu...

CĂUTAM DIN GREU ÎN PIVNIȚA ACESTEI FEMEI ca să-mi platez, sau să-mi transplantez, iarba de marihuana... sub o harababură de hârtii (cu doar un minut înainte îmi umblam prin propriile mele lucruri, într-o cameră nouă şi imensă, Peaches
1 Joan Vollmer Burroughs, soția lui William S. Burroughs, care a ucis-o, accidental, împuşcând-o în Mexico City, în 1951.
tocmai îl părăsise pe Hal)... o harababură de elastice de cauciuc, etc, şi eu săpam în țărână ca să-mi pun răsadurile dar mi-am dat seama cât de adânc era beciul ei sub grămada ei de resturi, mi-am spus ‚3aba e... cu cât îmbătrâneşti mai mult, cu atât mai adâncă devine pivnița ta, cu atât mai asemănătoare cu un mormânt... cu cât pivnița ta seamănă mai mult cu un mormânt..." La stânga era categoric o gaură... ce enunț categoric...

Scotoceam după povestirile mele şi după referatul meu pentru Peaches... mai devreme mă aflam într-o cameră, lucrând ca secretar pentru un bărbat, care era un impostor, un escroc... un pungaş talentat de la vreo nenorocită de revistă de scandal cu un articol de fond nenorocit... M-a vizitat mama de parcă aş fi fost la închisoare... M-am întors pe partea cealaltă în pat, în pătutul meu de copil, interesat de chestiile astea...

CIONDĂNELI ORIBILE ÎN CHICAGO... cu nişte marinari tineri şi cu Deni Bleu[1], într-o maşină, semafoare luminoase cu culori schimbându-se în sus şi în jos ca la Boston... oprit de polițai, puştiul mai tânăr aruncă 2 sticle de un litru de bere pe geam şi le face țăndări... ‚Lua-l-ar dracu!" înjurăm cu toții... mă caut prin buzunare, n-am decât un prezervativ... Dar polițaii dau peste un chiştoc de marihuana, dar eu o să zic că-i cimbru sau cubeb şi chiar asta şi e... cimbrul n-are nici o valoare dar e condamnabil... un polițai taximetrist îmbrăcat în civil mă pune să scot limba ca să se uite după cubeb, ceea ce şi fac, el se face c-o să-mi dea o palmă, dar n-o face... Ascultaserăm la radio transmisiuni mărețe despre sindicatul marinarilor, cu otreapă aia toantă de la *Preşedinția Adams* hlizindu-se în direct... şi ținând discursuri furioase împotriva sindicaliştilor... Deni posomorât ca întotdeauna... manipulat ca întotdeauna...

Apoi în vechiul Frisco[2] de vis cu colinele lui din nou, dar încă asemănătoare cu Bunker Hill[3] pe care cobor cu calul
1 Henri Cru, bun prieten de-al lui Kerouac, relația lor menținân-du-se atât în New York, cât şi în California.
2 San Francisco.
3 Colină din zona Charlestown din Boston, Massachusetts.
alb şi deşi nu s-a mai întâmplat de când m-am întors de-adevăratelea în Frisco... Cody conduce o rablă, ajungem la o colină cu blocuri dichisite (el trage de supapa de reglaj de pe jos aparent fără nici un efort să ajungă la ea)... îmi spune ceva dar în mod neplăcut, totul e neplăcut acum, toată lumea vrea bani sau vrea să câştige putere pe spinarea mea, ce-a fost parfum s-a dus... Cody are o expresie chinuită, neplăcută, posacă... Rabla îmi aduce aminte de rabla pe care am parcat-o pe o stradă liniştită de pe lângă Ozone Park săptămâna trecută, cu un amic dormind la volan, iar un tip a început să tragă asupra noastră cu o puşcă de la o fereastră de la etajul 2 al unei case îmburuienite în stil de Calabria, iar eu m-am aruncat în şanț scrâşnind

din dinți de frică să nu mă ardă cu pușca dar nu m-a nimerit... apoi o iau la fugă în josul străzii, el începe să tragă după mine intenționat (prima dată a țintit o femeie... June Ogilvie pe trotuar)... acum mă vrea pe mine... eu fug... sunt biruit de lacrimi şi de groaza că vine după mine... rabla e a mea... el sare înăuntru, „acum o să-mi fure camionul!" Eu mormăi „Fir-ar a dracului de lume!" Şi amicul meu nu s-a clintit din dreptul volanului... asta pentru că l-o fi omorât prima împuşcătură? Era Don Jackson din Mexico City... mi-am dorit să nu fi lăsat cheile de la maşină înăuntru... Tot mersesem şi mersesem cu maşina, prin acea gară fantomatică din Oraşul Ploii... Nebunul a tras din nou... Eram în acel Parc Ozone în care merg cu autobuzul câteodată noaptea pe un bulevard imens către casa cu canapea şi verandă a mamei mele... totul horcăie şi totul e bântuit de morți... pierdut pierdut pierdut în infinita veşnicie a pieirii noastre...

AZI NOAPTE TATA SE ÎNTORCEA în Lowell... O Doamne, o, viață chinuită... şi nu era interesat de mai nimic... în visul ăsta se tot întoarce în Lowell, n-are nici un magazin, ba nici măcar o slujbă... câțiva prieteni fantomatici cică l-ar ajuta, i-ar căuta nişte pile, are mulți amici mai ales printre bătrânii mizantropi... dar e slăbit şi se presupune că n-o mai duce mult aşa că ce mai contează... A plecat dintre cei vii atât de mult - entuziasmul lui de odinioară, lacrimi, ciondăneli, toate astea s-au dus, doar paloare, nu-i mai pasă... Ne-am întâlnit cu el într-un bufet, vizavi de Paige's, dar nu şi de Waldorf's... de-abia vorbeşte cu mine... mama e cea care îmi vorbeşte despre el... „Ah, bon, ah bien, el n-o să *vivra pas longtemps ce foi icit\"* ... „nu va trăi prea mult de data *astal"*... mama nu s-a schimbat... deşi până şi ea plânge când îl vede schimbat... dar Doamne, o, Doamne, viața asta de fantomă - îmi păstrez speranța în ciuda speranței în ciuda speranței o să trăiască oricum chiar dacă eu nu numai că ştiu că-i bolnav, ci şi că e un vis şi că el a murit în realitate... ORICUM... îmi fac griji... (Când scriam la „Oraşul şi cetatea" am vrut să spun că „Peter se albea de îngrijorare" ... căci tristețea fantomatică pe care o simt în aceste vise (PA-G-X-4327) e albă)... poate că tata stă în tăcere pe un scaun în timp ce vorbim... s-a nimerit să vină din centru ca să şadă puțin dar nu pentru că e acasă, ci mai degrabă pentru că n-are unde să se ducă în acest moment... de fapt îşi pierde vremea la sala de biliard toată ziulica... citeşte niţel ziarul... dac-ar fi după el, nu vrea să mai trăiască mult... asta-i şi ideea... E atât de diferit față de cum era în realitate... în viața de fantomă cred că-i zăresc adevărul suflet... care e ca al meu... viața nu înseamnă nimic pentru el.... sau eu însumi sunt tatăl meu şi ăsta sunt eu (mai ales în visele din Frisco)... dar e chiar Tata, bărbatul ăla mare şi gras, dar şubred şi palid, dar atât de enigmatic şi de ne-Kerouac... dar să fiu eu ăsta? Viața de fantomă, viața de fantomă... iar toate astea se petrec la numai câțiva centimetri de visul cu norii de fier din 1946 care mi-a salvat sufletul (podul peste Y, la zece străzi distanță de cafenea...) O, fir-ar al dracului să fie, Doamne...

O DISCUȚIE LUNGĂ ŞI LINIŞTITĂ aproape în stare de veghe cu Evelyn... aproape reală... despre cât de deznădăjduită e „dragostea" ei şi ce-o să se întâmple şi ce n-o să se întâm-14 ple... eu nu-nțeleg dragostea deloc... dar uite-mă aici vorbind cu înflăcărare şi sorbind orele îngerilor... după ceas...

CEL MAI CIUDAT LOC DIN LUME e căsuța aia colonială de basm de pe o stradă îngustă din spatele vechiului atelier de imprimerie al tatălui meu din apropiere de Royal (aşadar pe Market Street) dar totodată în Anglia şi în cenuşii... pietre de pavaj... multe vise acolo, căsătorii nedesluşite, fete, poate o avea vreo legătură cu cealaltă viață pe care am perceput-o în viziunea din Market Street din Frisco (Market Street? Sau Greeks Street?)... Pe o altă stradă foarte ciudată de gen Aiken sau Lilly din Centralville, dar totodată un drum principal mare şi enigmatic dintr-un oraş extraordinar de important ca New York (Bronx Street?) sau Montreal - dar de fapt Aiken Street ... dar de fapt Juarez în Prado... (New Haven! Ăsta era!)... un puştan, un băiat, bine îmbrăcat, ca un autostopist care face înconjurul lumii cu 80$ călare pe un cal pe şinele troleului dar ține hățurile aşa de slobod că eu, de pe bordura trotuarului din fața magazinului Scoop, zic: „Hei, vezi că hățul ăla e prea lung... o să-i scape calul de sub control... " Dar serios puştiul o ia la trap în sus pe stradă, prin trafic, dar apoi începe să galopeze fie ca să se dea mare, fie pentru că nu mai stăpâneşte calul şi în timp ce galopează hățurile îi scapă din ce în ce mai mult din mâini până când se lasă prea tare înapoi şi se ridică să cadă pe spate ținând în mâini hățurile lungi care-i fâlfâie în timp ce calul galopează printr-o intersecție periculoasă când tocmai s-a pus verde şi puzderii de maşini şi de camioane care aşteptaseră la semafor, apropiindu-se tot mai mult de el, se aruncă la 100 km/h, țâşnesc drept prin intersecție şi puțin mai lipseşte să dea peste cal şi călăreț, dar îmi dau seama că puştiul se îndreaptă spre moarte sigură în josul străzii... şi urlu la el: „Apucă hățurile alea mai strâns! Trage!" ...nu e un țânc, îmi zic în sinea mea, are destulă putere să-l oprească locului pe calul ăla dacă vrea... nu-i în toate mințile? ĂSTA NU SUNT EU

Şi se mai făcea că era şi Garden şi şcoli de-a lungul şinelor, dar n-am fost atent şi nu-mi aduc aminte, poate doar că, în zorii unei zile, când mă trezeam, am avut o viziune cu 4 cuvinte conturându-se în mintea mea., „oraş în ploaie iar"... întoarcerea oraşului în ploaie iar...

(„Un glonț s-a prăvălit în tine!" spune micul Paul)

NU VOR SĂ MĂ LASE SĂ MUNCESC pe vas deşi tocmai a ridicat ancora de la debarcaderul din North River unde m-am plimbat adesea cu Joe - un debarcader cenuşiu şi sumbru - şubred şi mişunat, cu „Şcoala de corecție a lui Julien[1]" după cum îi spun eu unei case arăbeşti cu apartamente ieftine de închiriat şi apoi locul unde am stat cu mama pe puntea vasului de război în acel vis faimos, analizat de Hubbard în 1945, cu crabii de pe prosoape de față plutind în apă... Sunt în cabina mea, suntem deja pe mare, mă simt singur, mă simt îngrozitor, pierdut în labirinturi de camere proaspăt văruite şi de chesoane şi de cabine de dormit şi îngrijorat din cauza mării cenuşii şi reci şi a ofițerilor care intră la mine să-mi verifice documentele şi el, şeful, tânăr, rânjeşte.. Eu îi spun Sec, de la Secund, uitând de „domnule"... „nu poți naviga fără cutare şi cutare document" zice el cu zâmbetul ăla îndoit, „Va trebui să navighezi în călătoria asta, dar n-o să munceşti"... dădusem o mână de ajutor cu frânghiile înțepenite pe doc... de fapt dădusem fuga la bord chiar în ultimul minut în timp ce vasul o luase în jos pe canalul aglomerat şi-i vedeam acoperişurile cu burlane fumegânde trecând prin față... nu mi-e clar cum m-am urcat la bord, mă întorceam de la un bal fantomatic în locuri cu camere imense precum bastionul din port din Mexico City unde se amestecă

1 Personajul Julien din *Cartea viselor* este de fapt o proiecție a lui Lucien Carr, intelectual renumit şi fondator al clubului *New Vision* de la Universitatea Columbia, care a devenit nucleul viitorului curent numit *Generația Beat.* După o confruntare violentă cu un fost amic, a petrecut doi ani într-un centru de reeducare. 16

tot soiul de oameni... O, biet băiat chinuit John Kerouac, te îndrepți către un vis lung şi trist...

Fumul e pe Râul Gudron, vrabia bate delicat din aripi...

ÎN DENVER ACUM... visez că intru într-un magazin şi mă întâlnesc cu Joe Gavota şi cu Joe Melis şi eu mă îndrept spectaculos spre Melis ca să-i trag una în puloverul lui gros şi el nu e uimit deloc de parcă s-ar fi ştiut că eram prin preajmă

şi de fapt Gavota (care mi-a adus mingea de fotbal din '38 de la meciul lui Lawrence) nici măcar nu-şi ridică privirea către mine... iar ei sunt nepăsători dar parcă ar fi şi conştienţi, iar eu mă simt vinovat şi aiurea dintr-un anume motiv... la un dezmăţ în stil mare, după drăgosteli într-un pat cu şipci de lemn dintr-o cameră alăturată (cred că într-o casă de pe un drum de ţărână, aceeaşi dragoste perfectă cu o soţie viitoare pe care am visat-o acum multă vreme, cu o claritate perfectă)... noi, dragostea şi cu mine, fata cu trupul frumos şi roşiatic mă scoate din minţi, stăm pe podea, se presupune că dragostea noastră e un secret, ea se cuibăreşte în braţele mele, eu îi spun „Nu aici, nu ţi se pare?" (totul se petrece în Australia!) şi ca Edna are un râs de clopoţel şi se aruncă înainte şi înapoi cu curul ei mic şi drăguţ fără chiloţi goală puşcă cu droguri şi aşa mai departe la petrecerea unde se văd femei geloase dansând cu bărbaţi cărora nu le pasă... într-un fel sau altul... sau un pretendent gelos la bucătăria din spate... drumul de ţărână de la Arabul înfăşurat în Giulgiu şi de la liceu după-amiaza înserată şi aurie când mama mi-a cumpărat o bâtă de baseball iar Gavota şi Melis (din echipa de fotbal de la Liceul din Lowell) erau de faţă... Apare Deni Bleu, am tot alunecat pe un deal în jos dar nu pe zăpadă, D e în toane bune... sparge fereastra... toată bucata de perete... şipcile se năruie ca baraca dărâmată ieri la viaductul din Denver... Deni pe o scară mobilă - râzând - şi fata-iubita mea acolo - seamănă cu Edna mai mult decât oricine... dar curul ei e exact la fel ca al lui June Evans! (iar ieri am zis la telefon că „Evelyn Pomeray seamănă cu June Evans mai mult decât ancine") (i-am zis-o lui Mannerly)... mistere din belşug aici. (O să le supraviețuiesc şi-o să le iubesc sau or să mă iubească ele pe mine sau poate că e doar ură, război & moarte...)
ÎN SAN JOSE ACUM, 7 sept., merg cu autobuzul galben tipic din Lowell spre casă către Pawtucketville, iar când şoferul ajunge pe fâşia aia rapidă de la colţ (catran încreţit) eu zic „Acum dă-i bice"... dar e pe Riverside şi nu pe Moody, ultima parte din drum e diferită pentru că am auzit de noua autostradă cu multiple benzi... Cât oprejte (în autobuz mai sunt cu mine vreo doi puştani, cu capetele scoase pe fereastră, tocmai am venit de la nişte aventuri pe un vas care a fost zguduit de bombe de adâncime iar Boisvert era la bord)... văd un câine călcat de maşini aproape de stop, iar când mă dau jos observ că e încă viu, deşi contorsionat şi călcat... „O Doamne, e încă viu şi se chinuie ... Dom'le, strig către unul dintre cei doi şoferi de autobuz „câinele ăla e încă viu - împuşcaţi-1, omo-râţi-1" şi ca din senin scoate un revolver de calibru 38 şi ţinteşte în jos, către scări şi începe să tragă în câine, de vreo 4 ori, animalul e în convulsii, se ridică şi vine după mine şi către puştani... o rupem la fugă în spate peste Moody ca să scăpăm de el... „Staţi pe dreapta!" urlă şoferul de autobuz-nu-nţeleg ce vrea să spună - Câinele ar putea să mă muşte dar eu nu vreau să mă atingă suflul morţii lui... pe el pot să-1 sugrum, să-1 opresc, dar nu şi suflul morţii lui - e un câine felahin de-un cenuşiu murdar, cu nişte pete maro pe gât şi cu o zgardă veche şi prăpădită de la un stăpân cu chipul împăienjenit într-o rigiditate oarbă şi pustie... dinţii lui, ochii lui... Apoi îl văd pe G.J.[1] care se plânge că Scotty[2] sau nu ştiu cine e încă acelaşi Scotty dintotdeauna, momentul e ACUM, 1952, dimineaţa, vechiul vis cu întristatul G.J. pregătindu-se dimineaţa să plece la muncă la marină şi văietându-se - îi spun despre câine şi despre vapor - aşa cum o spun şi acum...

1 George Apostólos, prieten din copilărie de-al lui Kerouac.

2 Joseph Henry Beaulieu, prieten de-al lui Kerouac şi coleg în echipa de baseball a liceului din Lowell.

18

APOI SE FACE CĂ LUCREZ LA CALEA FERATĂ, aşa cum am tot făcut - îmi dau seama acum - de ani întregi în visele despre Căile Ferate FJarrostook Crock & Crane care merg de-a curmezişul de la est la vest, de la Lowell la Lynn şi în alte asemenea locuri de-a lungul unui pământ uscat şi deşertic aproape de soi mexican cu barăci sinistre de frânări, pe drumul către vreun vechi Boston... acum sunt aproape de soi californian iar Cody şi tata s-au contopit într-o Imagine Tată a Acuzării cu draci pe mine pentru că am pierdut trenul local, mi-am ratat transportul de mărfuri, am făcut-o de căcat cu Imaginea Mamă pe de-a-ntregul, am făcut ceva copilăresc (băieţelul scriind în cameră) şi am ţinut pe loc căi ferate de oameni... ajung în sfârşit la şine dar transportul meu goneşte deja atât de repede încât mi-e teamă să încerc să sar în tren... jegosul Tata-Cody e deja la muncă, poa' s-o facă şi el de căcat în propria lui noapte sinistră dar pe Isus Christos dacă nu-i aşa că atunci când vine timpul să mergi la muncă înseamnă că a venit dracului timpul să mergi la muncă... Mai sunt şi nişte feţe furioase de marinari pe vase, am zbârcit-o cu pompa... W C Fields lângă şine, în pantaloni de muncă de macagiu, frânării ca nişte păpuşi sar în trenul care prinde tot mai mult în viteză... eu rămân în urmă ca un fraier în propriu-mi ne-caz ... orbecăind în propria-mi netrebnicie prostească...

O AVENTURĂ LUNGĂ DE O NOAPTE-ÎNTREAGĂ cu o femeie care se presupunea că era Marlene Dietrich -„după gură-ţi poţi da seama" - dar alţii par cam neîncrezători că ea ar fi Marlene, deşi eu cred că e sau mă încăpăţânez să cred... mă duc într-o parcare şi-i spun proprietarului maşinilor de mâna a doua că Marlene e gagica mea... e amplasată pe Podul St. Lowell, vizavi de depozitul ăla mare şi gri... Acolo mi se arată o revistă Life cu 3 pagini de poze cu mine într-un trenci (tăbăcit şi croit pe corp) decupat ca un „scriitor singuratic la tristeţe" în diferite unghiuri - cu părul întunecat, posomorât, cu fata zbârcită... **sunt** nemulţumit **Dentru** că as fi preferat poze luate de aproape şi totodată pentru că nu ştiam că mi se făcuseră pozele alea - de către Marlene, pesemne -în *gura* ei care era cheia identităţii sale avea o ţigară cu iarbă şi cu dinţii aproape încălecându-i buza, ca gura lui Bill Wagstrom din Mexico City sau ca gura tipului cu maşinile de mâna a doua din Munţii Stâncoşi (era un bărbat masiv cu pălărie de pai) (şi e în vis) şi ca a soţiei lui Shorty Clarence din Easonburg sau cumva ca gura Ninei Foch deşi a ei nu avea nici o ţigară cu iarbă-n colţ ci chiar ca a adevăratei Marlene.

UN CAMPAMENT DE clandestini aproape provinciali (toxicomani din Monterrey) în jurul unui foc, Peaches, etc, sunt cu ei dar mă ridic s-o iau din loc (la drum de noapte cu trafic uşor) spre Canada, înapoi în Canada, mobilă îngălbenită de la începutul anilor douăzeci (stropi trişti de după-amiază) scene din copilărie unde mama este - e o călătorie lungă, o călătorie tristă, mă urnesc dar mă întorc să spun ceva, lor nu le pasă, e o pisică pe drum, m-am ciocnit uşor cu Nemurirea în acest vis... Ăsta-i primul capitol de la adevăratul *Pe drum*...

O CĂLĂTORIE LUNGĂ LA Mexico City, îmi părăsesc munca de la căile ferate din California înainte să înceapă măcar (aşa cum am făcut şi cu slujba de la căile ferate din Carolina), iar pe drum intru în case şi străduţe noroite cum nu se mai găsesc acum pentru că au făcut maşina să meargă 8 km pe o stradă largă şi înfundată cu ceea ce foloseau ca să se strecoare dintr-un capăt în altul al străzii - fac nişte înregistrări blegite cu Eisenhower, mă ia de sus, dar e totuşi prietenos şi amuzant şi, spre deosebire de politicienii din viaţa reală, nu-1 deranjează să lase posterităţii nişte cuvinte tâmpe... ajung în Mexico City, cu Al Green, mă duc acasă la Hubbard şi-mi bag în priză noul magnetofon şi pun banda pentru Al - el însuşi e Eisenhower - o apreciază, o înţelege şi râde - dar uşa se deschide brusc şi intră Hubbard clătinându-se, răcnind mort de 20

beat - îi spun să-şi „ceară scuze" pentru c-a dat buznanein^t în casa lui, „Am pick-up-ul ăsta nou şi o grămadă de bam
de parcă i-aş fi zis *„Jfu eşti recunoscător că sunt aici?*[1] [aar] [e] se clatină mai departe, face numai comentarii sarcastice* scuipă pe jos, se duce în camera lui, iar de fiecare dată cano (care a auzit atâtea de la mine despre măreția lui) încearcă sa vorbească cu el, Bull rămâne complet mut de parc-ar face-o înadins - sfidându-l pe Al pentru că-şi dă seama că l-ai*[1] P[re]. gătit pe Al pentru întâlnirea cu el şi că el ignoră totul şi[fa]~ mâne tăcut, cu jumătatea aia de zâmbet... sunt furios, [nu] vreau să mai am nimic de-a face cu el de-acum înainte, cr[arr]^ peie proaspete de paranoia mă urmăresc în călătorie p[ana] fiecare cap de linie, mă mai simt şi vinovat şi nechibzuit şi fl[e] ruşinat pentru că mi-am lăsat aşa de repede slujba de la Ferate, acum chiar am pus-o, toate podurile din urmă-mi[mis] tuite în monotonă veşnicie... Ceva mai devreme tata se î[ntor] sese în West Street dar de-acum era şi beţivan şi nu mi-răspuns şi 1-a durut în cur - năzuros ca un copil rău - ^ [eu] cu mama - spectralităţile pierdute ale unei zile de 4 iulie ~> artificii pe First Street, evenimente de nedescris se d[eS*a]" şoară şerpuitoare de-a lungul drumului către Joe pe Bun* Hill şi apoi în jos, spre centrul din Centralville - zăbrelea [cU] trandafiri de pe verandă, lumina mohorâtă a casei ca *W^f* din visul de fluture de noapte cu Cody-poliţista-oval [ca]" rare-copii... Celtul Mistic nici vorbă să fi înflorit, şi-a leg[at 0] fundă slavă înjurai banderolei felahe a lumii, Primăvara aţa-meică îndeasă sub pământ Americile de Fier ale Felahil°[r] -
VENIND ÎNTR-UN SOI DE TREN CU VAGOANE î» mişcare, cu o grămadă de oameni şi cu Al Green, într-un n°[u] ţinut încreţit al misterului felah şi al ţigăncilor... un loc p[re]'

1 Termenul *Felah* e folosit de Kerouac, după cum comente[aza] Robert Holton în *Kerouac printre felahi* (1995) pentru „a-i desemn[3] pe toţi acei oameni din America de Nord şi din întreaga lume care i[s]^ par, cultural vorbind, în afara structurilor şi a categoriilor, a dorinţe o Şi a frustrărilor modernităţii"

cis în câmpie, scena devine de îndată felahă, la fel cum Nogalez - Arizona se transformă în Sonora - Mexic şi la fel cu camioanele pline ochi de muncitori de la echipele de întreţinere a căilor ferate din Santa Mărgărita (în excursia din studenţie)... ne-am întors şi-am văzut oamenii pitoreşti din colţ, târfele în rochiţe viu colorate şi ieftine (dar murdare ca nişte felahe), străzile pline de noroi, magazinele, nişte copaci măreţi şi uriaşi ca Timpul, plopi americani, smulşi din rădăcini în colţul bătrânului... mi-e limpede c-am mai fost aici înainte de această dezrădăcinare - rădăcinile uriaşe erau etalate în lumina soarelui, bătrânul stătea pe banca lui vorbind cu bătrânele, mai erau şi alţi copaci mai mici scoşi din pământ în sus şi-n jos pe drumul principal care era punct de demarcaţie între unde fuseserăm şi unde începuse pământul misterios de încreţit... Apoi le spuneam unor Julien şi Irwin[1] zâmbitori despre mine şi Bull în bordelurile din Mex City şi aventurile noastre în timp ce hoinăream prin acel „cerc" din Mexico City noaptea trecută am muncit iar pe macaz... Sub pretextul că-mi demonstrez ignoranţa în materie de spaniolă în poveste tot folosesc cuvinte spaniole ca să mă dau mare... Mai întâi am trecut cu bine din acel „prim oraş felah vălurit către câmpia felahilor" cu Al... apoi au urmat aventurile cu Bull, apoi am revăzut şi găsit Copaci dezrădăcinaţi - atât de cumplit - şi cu marea tăcere a Timpului şi a Realităţii, am visat într-un vagon de serviciu în noaptea după ce am rămas blocat pe acoperişul unui vagon de marfă la 100 de kilometri pe oră în întunericul ceţos din Watsonville şi mlaştinile de la Moss Landing.
MĂ FURIŞEZ ÎN ÎNTUNERICUL FLAGRANT al unei nopţi, nu găsesc locul, seamănă foarte mult cu o noapte ideală din Denver (şi povestea despre dormitoarele comune a vânzătorului din High Point - Carolina de Nord, evreul cu

1 Irwin, prezent în multe dintre textele lui Kerouac, este de fapt o proiecţie a lui Allen Ginsberg, care 1-a însoţit pe Kerouac în câteva dintre peregrinările sale.

lacul de mobilă) cu doar o legătură vagă cu Delmar şi probabil cu Cody, dar o casă şubredă, copaci, întuneric şi dintr-o dată June Ogilvie apare în uşă radioasă şi frumoasă şi teribilă şi mă vede (spre groaza mea)... mă furişam înapoi să iau ceva, nişte hârţoage, nişte catrafuse... de-acum în bârlogul din 20th Street care se transformă dintr-odată în cuibul de vis din New York în apropiere de sătucul de vis FBI cu cânepă şi de Sheridan Square - şi de Times Square... mă furişez, mirosind la uşă în noaptea întunecată şi dulce (ca noaptea din Rosario)... grădini înjur... cred c-am întrezărit bârlogul ăsta în visele mele... ea nu-i acolo, dar e iminentă... de curând m-am dus acolo şi chiar m-am culcat (ca şi cu lesbiana aia mică)... noaptea toată plină de mister, scârţâie, respiră, mă furişez de-adevăratelea şi mă ascund în mintea aia ca o capcană de oţel... imensa groază c-o s-o văd şi c-o să mă vadă, cu o strălucire de înger, de parcă până la urmă aş fi fost Antichristul cel negru şi un înfăptuitor de păcate împotriva Fecioarei Măria... Ia-o razna şi pune-te pe hoinăreală ca Ioana d'Arc, gagico, şi o să mă întorc la tine... pe deasupra şi nemernic...
ÎN MEXIC, DAR PE DRUM prin ţărâna galbenă a oraşelor de chirpici murdare de pe lângă calea ferată... E şi Hoppy, ne-am oprit cu toţii în acest oraş, eu fur lucruri dintr-un vagon de marfa... e un drum lung, îşi are locul său de vis într-o mişcare verticală, în sus şi-n jos, de la coaste până la gât prin Mexic, şi mai trist, mai nord american, dacă e indian atunci e la modul foarte ciudat... ca muncitorii de la echipele de întreţinere a căilor ferate din Nogales, dar într-o Guadalajara cenuşie şi prăfuită... ma-ică-mea, pisici... nu reuşesc să înţeleg ce s-a întâmplat...
CU UN PUŞTI BLOND ca soldatul din Kansas, de la Oldsmobile, şi cu Willie Hubbard, om în toată firea ca şi mine, trecând peste depourile de la calea ferată într-un cerc fantomatic din Mexic sau pe undeva prin sud... „mergând pe-un macaz", fix în movila din careul negru, ceea ce-i periculos pentru că dacă treci peste macaz începe să strălucească precum un tren de jucărie şi să ardă şi să mă azvârle... ba chiar foarte repede... iar vagoanele de călători din depou sunt ca nişte case, cu oameni înăuntru, nişte case ciudate ca vaporul de pe canalul din Boston... unde îmi amintesc şi de golful din Groenlanda şi de puştiul blond, iar puştiul blond toboşar din Dorchester... mergem la un şir de case din Orizaba (la parc) sau Lowell Margaret Cole Highlands şi case mari şi goale cu luminile aprinse, cu ferestre cât casa, nici urmă de mama... o să ne mutăm într-una din ele... încet încet înaintăm pe Riverside Street tocmai către Colţul de Smoală încreţită şi însă malul de la Merrimack a dispărut, l-au distrus ca să pună în loc o Wista (başca lotul textil) aşa că e enorm şi abrupt ca malul râului Ohio la Louisville când am fost cu Blondi luna trecută - lumini, fantomatice, cocina asta e proslăvită acum ca în timpul războiului avioanelor cu scântei de lumini îndepărtate, imense, ca râul Missouri... a înghiţit Pawtucketville, o întrezărire licărind peste milenii şi ere! Blondi vrea s-o ia drept pe alea târşâită şi amuzantă din spatele băcăniei (de care Sax nu şi-a amintit!) şi o grămadă de oameni, într-o maşină nou-nouţă, din 1952, nişte ciomăgari urlă răstit la noi şi Blondi e cât pe-aci să strige „Nu pot să fac nimic din ce vreau, nu mă lasă ei", iar eu sunt înduioşat şi o luăm pe scurtătură, peste butoaie şi mormane domoale - ieşim pe Moody la magazinul Destouches şi când colo, ce să vezi! Strada Moody e modernă şi are neoane roz simetrice ca în

Sunnyvale California şi sunt uimit, o schimbare, îngrozitor, ca Mărie Bernadette... lumini roze şi uniforme la baruri şi magazine noi, nu mai sunt penumbre maronii... Lowell se lăţeşte în cerc... (26 septembrie prima zi pe tren)...
AM VISAT CĂ ERAM ÎNTR-UN SOI DE pelerinaj anevoios cu un bărbat şi o femeie într-un ţinut zgrunţuros de prin Mongolia iar când am ajuns (din nou) în oraşul ăla de felahi (din visul cu ţinutul încreţit al felahilor) care avea o culoare cenuşie posomorâtă de fabrică de ciment eu am spus: 24
- Oricum, în oraşul vostru aici aş putea trece drept prizonier de-al vostru... de fapt, în realitate chiar sunt prizonierul vostru, dacă ne luăm după datele reale...
- Da, asta-i adevărat, mi-au zis ei pe un ton foarte mulţumit şi nevinovat, mai ales femeia - ar fi putut să fie mongoli... am mers pe trotuar cărându-mi patul puştii în jos aşa cum îi şade bine unui prizonier iar ei au mers în capul drăciei noastre de călătorit vehiculare sau animale care ne că-rase prin pustiu... în secret n-aveam încredere în bucuria lor, porniserăm într-un fel de pelerinaj creştin, dar de-acum îşi lăsau gândurile să fie tulburate de treburi de război - dar în cele din urmă am avut încredere în ei...
APOI SE FĂCEA CĂ eram o grămadă de oameni şi mutam mobilă într-o casă dar cu aceeaşi metodă ca o echipă de muncitori care mută de pe linii vagoanele de marfă, călare pe frână, iar tipul etichetat drept şef îmi zice - „Sări pe aia" şi e o canapea cu masă strălucitoare de mahon pe care o împing pe podeaua netedă din lemn de esenţă tare până într-o cameră aflată pe dreapta (ca şi cum aş duce-o pe linia a doua), care e un dormitor, relaţiile dintre noi sunt ca între copii, într-un anumit sens suntem prizonieri - sau copii - şi nevinovaţi, deşi am călcat strâmb în trecut... Zona e sălbatică dar cu şanse de a da spre peisaje tocmai ca cele recente, cercul din Mexic (casele din parcul din Orizaba pe lângă un iaz rotund în toiul nopţii, cu lumini la geamuri) şi puştanul blond care semăna cu Willie şi noul ţinut al felahilor...
AM AVUT UN VIS TOLSTOIAN, un film minunat, în care ofiţerul-erou Bolkonsky-Boldieu, sub povara împrejurărilor, ieşea cu paşi apăsaţi dintr-o chelfăneală cu un ofiţer, astfel dându-se de gol şi urlă toţi ca nişte ruşi care ciocnesc de noroc şi îl arestează pe loc, iar el e indignat şi expresiv... între timp, mi s-a spus să bag de seamă măiestria deosebită a interpretării „Ţăranului": bătrânul erou felah... E în uniformă de soldat cazac, un soldat intră în odaia lui ciudată ca să-1 aresteze, Ţăranul stă pur şi simplu ţintuit... am senzaţia că nu doar eu, ci şi tatăl meu se uită la filmul ăsta şi e la teatrul Apollo pe strada 42 şi e ca în capitolul cu marele Tată Rătăcit din de-acum evident epuizatul „Oraşul şi cetatea" şi-mi aduc aminte de drăguţele mele jucării, tării şi cunoştinţe să binecuvânteze Dumnezeu puritatea neamului Martin, Kerouacii sufletului meu, încă neîmpliniţi... o să ne uităm cu toţii cum se descurcă Ţăranul în diferite situaţii, cum ia arma din mâna soldatului, într-un mod caraghios, cu o remarcă enigmatic de neclară, şi o îndreaptă către podea, se schimonoseşte, soldatul e zăpăcit de acest frate ţăran... publicul râde cu lacrimi anticipative în ochi, e marele Film Tolstoian.
Ţăranul are un cap mare şi poartă o pălărie uriaşă & o enormă tristeţe pe faţa lui, aşa cum ofiţerul are o enormă furie pe a sa...
PE NIŞTE ŞINE DE TREN SAU ÎNTR-O MAŞINĂ DE CĂLĂTORIT PE ŞINE sau doar zburând fix printre şinele din spaţiu văd California noaptea de-a lungul drumului, un şir de deţinuţi înlănţuiţi format din vagabonzi şi beţivi ca pe Third Street şi cu chipuri americane comune, dar înroşite de la băutură precum controlorii din tren, sunt cu toţii în lanţuri, conductori umflaţi şi sadici îi ţin bolnavi & tremurânzi, îi văd cum sunt împinşi şi maltrataţi doar aşa de sanchi, dar în bezna nedesluşită aud limpede un strigăt puternic:, Ai câştigat! Ai câştigat!" căci se pare că un conductor îl tortura pe bietul nenorocit numai ca să audă un asemenea ţipăt... mi se face scârbă... cu numai două halte mai încolo, unde se parchează maşinile pe-un povârniş ca oraşele grânare din Midwest dar în lumina roză de neon a şoselei din California văd două încăierări diferite cu pumnii între copii mici, în timp ce adulţii se uită la ei cum se bat printre maşini - copii şi puştani... este Maşinăria în toată slava ei... mă trezesc îngrozit... coşmarurile sunt ca paranoia... 26
TRENUL TRAGE LA DEPOU, eu sunt pe locomotivă, care e ca un ciocan de lemn cu ferestre etc, & Cody, Evelyn & copiii merg în cabina din spatele locomotivei... observ alte trenuri care opresc şi ele, marinari, puzderii de marinari au fost plimbaţi (sunt plimbaţi) de muncitorii feroviari & şi se dau jos cu bagajele lor, vorbind cu feroviarii... e dis de dimineaţă, toată noaptea am stat în locomotivă & în camerele întunecate ale unei case misterioase din Montreal unde noi (întreaga familie) ne-am tot luat la ceartă pe nişte drame demodate, cum că şi Cody ar fi la fel ca Joe etc. Sunt obosit, opresc motorul şi tocmai atunci biata Gaby pe care mă supăr atât de mult în ultima vreme & care se pare că mă iubeşte se urcă plină de tristeţe, încet şi grav, în cabină lângă mine ca să-mi dea Bună dimineaţa... & ce să fac decât să-mi întorc faţa mohorâtă către ziua cu chipul chinuit-neliniştit şi care se revarsă către est...
ÎNCĂ UN VIS ŞI MAI TRAGIC despre „Nobilul înfuriat" din Marele Film Tolstoian... îl văd în viaţa lui de familie într-o casă amplasată acel straniu New Havens străbătut de camioane sau în locuri oarecare din vise trecute şi are o familie, îndeosebi un copil frumos şi blond, foarte scandinav, „ca fiul omului de ştiinţă din Kansas, cel cu părul blond, asanato-rul de terenuri" (din timpul călătoriei cu autostopul din august 1952)... toată lumea vrea să-1 pupe în afară de mine, îl tot pupă pe buzele lui trandafirii şi senzuale, iar Nobilului (cam ca lui Bull) îi face mare plăcere să aştepte la rând & să-1 pupe pe copil... E „poponar nevoie mare", ca Hubbard... de fapt fix atunci am o viziune a lui Bull transformându-se într-un desfrânat fără minte... şi Bull mi-a apărut în vis chiar şi mai devreme, însă cumva în aceeaşi casă, care era plină ochi de mobilă cafenie, sumbră & frumoasă pentru mine... fapt, vorbesc despre mobilă cu cineva, stăm jos, mai sunt şi alte întâmplări în alte camere... întreaga casă e fantomatică & aproape ca o barcă iarăşi... dar categoric aflată „în Mâine"... sau la învecinarea cu un Kansas formidabil si scăpărător, cu spectacolul minor al ţiganilor felahi de pe lângă autostrada principală, spre Mexic ca un drum de ţărână, maşinile trec fulgerător către est & vest sub cerul mare şi bătând în alb radios, Mexicul e la „sud" de asta (ca la geografie)... casa e pe dreapta, pe o colină şi dintr-odată, pe când oprim lângă casă - eu, tata, Nobilul & un şofer (Mătuşa Bestie e înăuntru), o adunătură de oameni înconjoară maşina ca să ne snopească în bătaie... ne deschid uşa, îmi spun „Ieşi afară" şi eu mă gândesc să dau buzna şi, într-o pornire de furie sălbatică, să le fac feţele harcea-parcea, apoi mă gândesc la bietul meu tată aşezat pe bancheta din spate alături de mine, chiar o să-1 cotonogească pe acest biet bărbat bătrân şi bolnav? (când m-am trezit, strigam - Nu puteţi să-1 cotonogiţi pe tata! Are cancer! - dar lor nu le pasă, Nobilul a făcut ceva ce le-a stârnit înverşunarea, nu le pasă de personalităţi & taţi, iar când mă trezesc îmi dau seama că în vis urma să fiu lovit şi bătut & probabil ucis dar Nobilul cumva - nu, şi el avea să fie omorât şi bătut presupun că şi el - prostul o fi făcut ceva - tata nu spune nimic... Ah, ce se întâmplă în lume!... că acum vin oamenii să ne rupă-n bătaie!... ce vor spune femeile îngrozite din

fereastră? Unde-i copilul frumuşel? îngerul? Visat în Hotelul Cameo.
POVEŞTI COLOSALE TOATĂ NOAPTEA, coşmaruri fantastice şi detaliate în care îmi pierd nădragii de două ori la rând & sunt căutat de poliție şi pentru c-aş fi un pervers sexual fiindcă am de-a face atât de mult cu băieți şi fete de liceu în timp ce-mi pierd nădragii... vorbesc cu ei înflăcărat, cu o eşarfa subțire în jurul coapselor... bleah!... un fel de sfânt poponar ciudat, jubilând... Prima oară când mă urc într-un tren local de călători, merge pe o fâşie de pământ strălucitor de alb, copii care fac naveta la şcoală se înghesuie în el... am tot pus ceva la cale toată noaptea... încurcat cu băieţaşi cam ca în hotelul de două parale din Chicago pe care l-am visat pe când eram în Armata Salvării în Greensboro... mă urc în tren ca un fel de frânar de serviciu, dar se face că mi-am pierdut nă-28 dragii, încerc să mă acopăr dar bucata de pânză sau eşarfa îmi tot scapă lăsându-mi coapsele la vedere şi puia nesculată, sper să nu vadă nimeni... e fix la fel ca visul din urmă cu 5 nopți infecte, nevasta lui Waldo Walters e într-un vagon de serviciu cu mine, ce ridicol, vorbim aprins şi intim şi dintr-odată, tocmai când e pe punctul de a-mi arăta miezul problemei, intră Waldo iar în acelaşi moment fusta ei se desface pentru a lăsa la iveală o pulă micuță care e a „unei femei" totuşi insist eu - o femeie cu pulă, asta-i tot - iar Waldo vede „într-o lumină proastă" pe ce eram puşi, că „n-aveam intenții sexuale" - şi oricum, asta se şi vede pe puia mea mică - şi mă înroşesc tot încercând să mă acopăr, cu coapsele mele albe ca brânza şi fără pic de păr... cumva se face că ajung în curtea unei şcoli pierdute şi uriaşe, un lăcaş demn de Horace Mann ca în visele mele, dar aflat pe pământul Californiei şi acolo sunt tot fără nădragi şi tot uneltesc să-i iau înapoi iar nişte puştani mă văd pe fereatră din clasă (nişte ferestre ca la Spitalul General din Queens, pe un perete portocaliu în care se impregnaseră petele de praf de la un portret imens care fusese agățat acolo, o poză cu diploma mea sau cu frate-meu cu maică-mea sau cu mine, am uitat)... profesorii sunt nemulțumiți, cheamă poliția... Mă tot furişez căutându-mi chiloții... Apoi într-o măgăoaie de casă cu pereți de zeci de metri înălțime, acolo îmi țin toate poeziile, manuscrisele, toate pe teme sexuale, nebuneşti, revelatoare, răvăşite printre discuri şi cărți şi cu mine o grămadă de puştani de liceu care râd de maimuțărelile mele şi de cum povestesc că mi-am pierdut nădragii dar de-acum ştiu că-s nebun şi sunt hapsâni în glumă, vin polițaii, mă furişez înapoi acolo ca să-mi recuperez manuscrisele care m-ar da în gât, „şşştt" îi zic eu lui Emil Ladeau, „o să te-audă cucoana de deasupra"... ne uităm în sus, la fereastra de la etajul 4 se află biata şi inofensiva doamnă Garden!!!!!... (pe Emil Ladeau l-am jignit odată din cauza nasului lui, în acel vis cu atelierul lui John MacDougald)... Doamna Garden n-o să spună nimica, o să ^ timp... *A fost îngrozitor, n-am avut pantaloni pe mine nici data trecută, bineînțeles* ***rn nnH*"" - - - .....*** *două ori infractor,* zic eu... Şi mai turui o mie şi-una de chestii nebuneşti... mă-ncearcă aceeaşi groază ca-ntr-un vechi vis de pe Henry Street în care omoram pe cineva sau eram martor şi ascundeam un manuscris revelator într-un coş de gunoi, era roz, ca homarii, ca prosoapele şi pereții de spital... De-abia ieri mă simțeam vinovat c-am scris *Doctor Sax* şi *Pe drum* ce bleg idiot ca să produc o asemenea proză grotescă şi de nepublicat, asemenea enormități de balamuc... Ah, vino la tăticu, hai... fetele de liceu erau rele cu mine, băieții la fel... nu era vina mea că-mi pierdusem nădragii, ei au fugit de mine pe Podul St. Aiken cumva... e un pod aşa de înfiorător mergi pe cabluri înguste, e imens ca lumea... la capăt, privesc de la fereastra de sus dintr-un bloc exact la fel ca mansarda dostoievskiană a lui Julien, ca blocurile lui George Jessel din zona Upper East Side din New York... toți copiii se joacă pe acoperişul de vizavi, peste curte sunt întinse fileuri ca să-i prindă pe cei care cad, iar când se-ntâmplă asta ceilalți copii privesc zâmbind... cel care cade plânge prins în fileu... *Ți-am zis eu că e nasol...* mamele nu sunt prea îngrijorate... *de ce nu se pot juca pe trotuare,* zic eu... *nu e loc,* civilizația e prea întinsă acum... Vina e un vis, mila e singura realitate.
MARE ARMATA SALVĂRII ÎN CHICAGO cu o gaşcă frenetică de tineri între care şi eu şi o fată... dezgustat de portofelul meu, de lenjeria de corp de la Armata Salvării... de necrezut din cap până în picioare văd un strat spongios de ciuperci lung de 15 cm şi gros care creşte din mine... atât de îngrozitor încât nici în vis nu-mi vine să cred... tăcerea lui... întâmplări spectrale, pivniță, scări, camere, baie, fată, băieți, portofel (l-aveam în fața de pernă ca să nu mi-l poată fura Red)...
O NEMAIPOMENITĂ SAGA DE FAMILIE, are loc într-un apartament enorm undeva sus la malul mării, aceeaşi mare cu Valuri de Reflux şi Bătălii Maritime... se face că, mai înainte pe la începutul poveştii, nişte fetițe inteligente într-o cameră mare umblă după ceva ce are de-a face cu Fata din Camera Enormă, Halvar Hayes a apucat de gât un piso-iaş şi-l sugrumă iar eu cu altcineva (Joe Gavota era prin preajmă) încercăm să-i descleştăm strânsoarea - *O să sugrumi pisica aia pân-o omori!* strig eu - şi încerc să-mi înfig ghearele în fața lui Hal, să-i turtesc nasul, să-l trag de păr, încerc orice, să-l lovesc în coaie ca să dea drumu la pisică dar nu vrea... amândoi îl snopim în bătaie şi tragem de el şi-l chinuim şi tot nu vrea să dea drumu la biata pisicuță pe moarte... inima mi se frânge în toate direcțiile... iar Hal are un curaj aşa de jalnic... nu înțeleg ce se-ntâmplă şi cum se termină, urmează nişte imagini dispersate şi schimbări cenuşii de decor pe scena shakespeariană din creierul meu în vis... iar a doua zi pisoiul e viu încă şi se joacă! Sunt uluit din cale-afară, miluit, înviat... şi bietul Hal a fost torturat degeaba?... ca Iuda sugrumându-l pe Isus! Sau ca Isus torturat de Iuda din cauza unei pisici imaginare! Apoi povestea se mută în apartamentul de la înălțime, dedesubt se află raioanele de oferte la preț redus, un veritabil Radio City ori Paramount Theater, o stațiune evreiască de iarnă, mulțimi de oameni... vine o trupă faimoasă, avem mobilier şi accesorii elegante (cum ar fi Keresky)... fetițe deştepte ca Margaret O'Brien - eu le ocrotesc - avem moşteniri... crizele apar şi trec... dintr-odată, în toiul unei mari petreceri bombele de adâncime încep să explodeze pe plajă cu zece etaje mai jos (vorbesc de clădirea Newspaper Building din New Britain)... „bombele de adâncime" strigăm cu toții... „Sau o fi doar o glumă, doar artificii!" Balamuc... nori groşi de fum negru țâşnesc la fiecare detunătură înălțându-se până la etajul 10... Eu şi cele două fetițe minune sau o fată măricică şi o fetiță minune şi celălalt protagonist dau năvală pe hol să scape, dar eu îi avertizez - *Ne-am luat cumva lucrurile de preț?* Nu - nu le-am luat... şovăim cu toții la gândul ăsta, apoi [0] rupem la fugă înapoi ca să ne luăm lucrurile de preț (în camerele noastre care sunt ca acele camere în care mi-am pierdut nădragii, de parcă as fi avut parte de vreo copilărie tolstoiană în castele în care soarele se revarsă prin ferestre ca de la palatul Versailles cu copaci măreți afară)... (lângă strada Andover a lui Ernie Malo)... dar acum suntem ținuți în loc încercând să hotărâm ce să salvăm şi între timp puhoaiele de turişti veniți la film dau buzna la lifturi şi o luăm şi noi după ei cu mâinile goale şi în vreme ce dăm cu pumnii, în coborâre, peste butoanele care indică numerele etajelor mie nu-mi dă pace gândul că o bombă de adâncime ar putea exploda oricând, rupând cablurile liftului şi omorându-ne pe toți... Aici, în această rătăcire generală a familiilor, e ca-n noaptea când a murit Gerard[1] şi rudele urlau în dormitoarele de sus iar afară pocneau artificiile (care erau ale noastre, furate şi detonate de verii mei)... da, Nin[2], micuțaNin din copilării de altădată e una dintre fetele-minune din vis, eu şi ea probabil că ne-am gândit ce să salvăm în distrugerea generală ca să luăm cu noi afară - probabil că am crezut că era sfârşitul lumii

când a murit Gerard - Da, e limpede că mulţimile rotitoare de turişti calcă cu paşi apăsaţi prin apartamentele noastre la un priveghi, se pare că unul dintre protagoniştii poveştii mele a murit (Hal? pisica?) iar noi, micuţii, punem la cale mici salvări în uriaşele detonări din lumea dezastroasă a adulţilor, ah viaţa mea tristă cu suflete micuţe vino înapoi...
ÎN CASA MARE DE PE BULEVARDUL LAKEVIEW într-o noapte de odinioară în Centralville se află Mannerly dar tânărul conductor Mannerly ca un agent de vânzări vorbeşte cu mine şi-şi aşteaptă interviul cu Comisia Căilor Ferate ale Pacificului de Sud în care e şi Cody şi care va decide dacă agentul de vânzări ar trebui angajat şi luat în serviciu... dar el e aşa de nerăbdător, chiar foarte nerăbdător, că io-s cu totul de părere că bineînţeles c-ar trebui să-l ia, căci cine altcineva ar putea să vândă mai bine mostrele alea -*Deja a vândut destul de multe şi e foarte pasionat de munca*

1 Gerard - fratele mai mare al lui Jack Kerouac, a cărui moarte la vârsta de nouă ani l-a afectat puternic pe Kerouac.

2 Caroline Kerouac, sora lui Jack Kerouac.

lui - Doamne sfinte, de ce nu? - Plus că agentul de vânzări îmi aduce aminte de bătrânul Jimmy Bissonnette-Emil Kerouac canadieni francezi din Lowell şi sunt cu totul în favoarea lui, stau prin bucătărie în papuci fix ca în 1928 când soţul lui Blanche în ghetre de culoare închisă... *Dă-i recomandare să-l angajeze,* îi zic lui Cody... chiar acolo la poalele dealului unde galopasem aşa de recent (Bunker Hill) pe calul ăla alb, spre est... Cody nu zice decât „Mda" şi „aha" ca de obicei, deşi în vis pare ceva mai uman, ca o sticlă de vin nu chiar aşa de goală... Comisia se adună în şedinţă: un şef inexpresiv şi mut ca Wayne Brace, secondat de o grămadă de frânări pupincurişti fără pic de creier. între timp, Agentul de Vânzări Mannerly a dat deja o fugă peste drum în casa foştilor mei profesori şi a vorbit despre mine cu unii dintre foştii mei profesori din şcoala primară, dintre care unul a negat că şi-ar mai aduce aminte de mine pentru că trecuse atâta vreme - „Mă rog" zic eu... Comisia se reuneşte... Cody n-o să voteze într-un fel sau altul pentru că nu-l interesează. Brace o să voteze împotrivă, ca un bun reprezentant al conducerii, iar frânării or să-i urmeze exemplul. Eu nu-s în comisie dar oricum o să ţin un discurs memorabil recomandându-l pe Mannerly din motive evidente şi practice pentru calea ferată (după cum o să demonstrez eu) şi pentru că-mi place de el că e o biată fiinţă rătăcită a nopţii şi pentru că i-ar putea fi de folos... dar totul se termină într-o reverie de trezire şi n-am dormit decât 3 ore în ultimele 2 zile de căcat la calea asta ferată de căcat... n-au decât să-şi bage-n cur America, cu toate şinele ei şi cu toate maşinile de fier... io mă duc înapoi în Bretania să-i avertizez pe pescarii mei: „Să nu navigaţi către vărsarea râului St. Lawrence că acolo aţi mai fost păcăliţi şi înainte - *ils vous onjoue un tour".*
PRESUPUN CĂ ERA ZIUA MEA DE NAŞTERE şi dintr-un anumit motiv precum căsătoria mea eram sărbătorit de un alai colosal format din membri ai generaţiei mele, scena avea loc într-o casă mare cu un singur etaj care avea elemente din casa de pe Kellostone din Hildreth de când aveam 5 ani, dar şi din casa lui Gershom Iddyboy şi totodată alte elemente din casa de pe Sarah Avenue din cauza structurii cu bucătăria îndreptată spre stradă prin salon şi totodată căsuţa din curte are trăsături precum cea din Alice Kerrigan deşi nu până la capăt.. Mama e prin preajmă, poate că ea o fi pus la cale petrecerea dar n-o să se bage (Vai, Gaby Jean!)... elemente din New York se tot strecoară, bineînţeles... Vin, bere, tot soiul de băuturi sunt deja pregătite... vine Jim Calabrese şi Cody şi Evelyn şi grupuri de ilegali dar bine îmbrăcaţi şi mişto şi eu nici măcar nu ştiu dar am auzit de petrecere şi vin, aproape duşmănos faţă de faima mea... Watson[1] tre să fie acolo, Madeleine e acolo... Julien... dar oamenii, prietenii sunt ca nişte compuşi puternici şi intimi în loc să fie reali, căci bietul creier tânjeşte... Ajunge toată lumea... e linişte, zarvă politicoasă aşa cum se cuvine la începutul oricărei petreceri... Dar oare-şi mai aduce aminte cineva c-am spus *Ceva ce trebuia să se întâmple tocmai nu s-a întâmplat?...* (sunt scriitor, figură abătută)... şi dintr-odată petrecerea începe să se năruie... nici un râset... semn rău... ilegalii stau pur şi simplu stingheriţi fără să vorbească cu nimeni... Garden încearcă să vorbească... Cody e mut ca peştele... urmează sosiri şi dispersări, fără prea mare veselie sau beţie... Grupurile se retrag „momentan" ca să dea iama la barul de peste stradă... începe să ningă... tristeţea se adânceşte... în curând toată lumea-şi dă seama că petrecerea e un eşec trist... Expresii înţelegătoare apar pe câteva chipuri... Bisericuţe de oameni se adună să discute cu înfrigurare despre petrecere... Nişte fete vin la mine cu feţe întristate... Bine-nţeles că nu-s deloc îngrijorat fiindcă am făcut deja pregătiri pentru o petrecere mai intimă în apartamentul lui Lionel[2] într-un bloc care nu-i prea departe pe zăpada asta şi am dat fuga de câteva ori până acolo în timpul petrecerii mari

1 Personajul James Watson din *Cartea viselor* e de fapt o proiecţie a scriitorului şi eseistului John Clellon Holmes, prieten apropiat al lui Kerouac şi Ginsberg.

2 Seymour Wyse, prieten de-al lui Kerouac din şcoala „Horace Mann", care 1-a atras pe Kerouac în lumea jazzului.

„oficiale"... la Lionel erau discuri, iarbă, câteva fete, Danny Richman[1], Josephine... dar tot ca nişte compuşi sfâşietori şi nu ca fiinţe reale... Cody tot intrase şi ieşise de la petrecerea asta secundară, ca atunci când o tot frecaserăm venind şi plecând de la Deni Bleu cu Lionel şi Danny - de fapt Deni e acolo, tocmai s-a întors de pe o barcă, a cumpărat (fără îndoială) o grămadă din vinul şi berea de la bairam şi e profund dezamăgit... între petrecăreţi a fost o asemenea tăcere şi incomunicare că a devenit subiectul fierbinte şi indignat al serii printre grupuleţele de prieteni apropiaţi şi grăbiţi să se îmbete care au mai rămas în salonul meu.... Sunt niţel îngrijorat pen' că toată strădania mamei de a-mi oferi o petrecere frumoasă de ziua mea a fost în zadar... Cody rulează nişte ţigări de iarbă în bucătărie, ne lasă mie şi lui Buckle şase bucăţi de fiecare pe masă şi pleacă (fără să zică mai nimic, asta e, el n-are a face cu problemele mele sau cu ceilalţi oameni şi oricum eu n-am de fapt nici o problemă sunt pur şi simplu curios să aud părerea lui Cody pe care oricum n-o s-o aud pentru că până şi ca un compus în mintea mea, el şi-a pierdut contactul cu asemenea raţionamente)... stau afară în curtea mică, au plecat mai toţi, şi-au luat băuturile cu ei... în curtea mică şi neîngrădită, în timp ce ninge peste mine în noapte, mă uit cu drag la căsuţa cu obloanele trase (ca a vecinilor din spatele lui Cody, la nr. 1047)... îi zic lui Buckle, care-şi fumează iarba -*Asta-i căsuţa din trecutul meu - Cât de ciudat ca unul dintre roadele maturizării mele şi ale succesului meu să fie tocmai căsuţa asta rămasă pe vecie în curtea din spate, oh, noapte fantomatică! Oh, sfântă zăpadă! Enigmele astea - tata - ce să facem?* Mă gândesc să bag şi eu o iarbă ca să-mi înţeleg mai bine căsuţa - vecinii care trăiesc acolo nu sunt acasă momentan - „un cuplu în vârstă" - dar nu, m-am lăsat de iarbă, îmi înstrăinează sufletul de mine însămi „aşa cum i-a făcut lui Cody"... căsuţa asta are streşini de turtă dulce, maronii, o căsuţă de poveste a copilăriilor pierdute printr-o împărăţie din trecut... Trist, mă întorc la ultimele băuturi, la ultimii oaspeţi

1 Jerry Newman, prieten cu Kerouac şi producător în industria muzicală din New York.

de la bairamul meu... Am paltonul pe mine şi stau posomorât pe-un scaun... Pianul, cineva e la pianul de pe urmă, la ultimul pian, printre pahare goale... Toată lumea e ofensată de ideea că oamenii au putut face dintr-o biată petrecere o asemenea

harababură catastrofală pentru că n-au fost în stare să vorbească sau să comunice până-ntr-acolo încât s-au simțit jenați să-şi dea seama că... întreaga generație e abătută... Vine la mine bruneta pe care o iubeam şi pe care o mai iubesc încă oarecum... e „sora lui Jim Calabrese" sau poate chiar Jim Calabrese dar „cu siguranță nu Marguerite", mai degrabă ca Maggie Cassidy[1], sexy, tristă, familiară... Seamănă aşa de mult şi cu Madeleine Watson că mă trece un fior numai când mă gândesc la numele astea; îmi zice, îmbufnată:
- Hai s-o ştergem, să ne petrecem dimineața pe undeva... petrecerea s-a terminat, nu fi trist... Consolează-mă.
-Să te consolez? zic eu, simțind că mă năpădeşte bucuria. *Cum?*
- Doar consolează-mă - în orice fel îți dă prin cap.
De îndată îmi închipui că-n cele din urmă o devorez cu săruturi şi dragoste... mi se rupe inima de tot din cauza iubirii pentru ea... şi-i sunt recunoscător... şi perseverent... şi se face brusc că mă dojenesc de unul singur în grabă: *Familia ei ar fi vrut să te însori cu ea acum câțiva ani - era îndrăgostită de tine pe-atunci - iar acum n-ai avea-o doar pe ea, ci şi o grămadă de bani.... Dar ai dat cu piciorul la tot din cauza unei himere, ceva legat de tristețea ta, aşa că petrecerea ta chiar e tristă, prostule...* între timp June Ogilvie a tot venit şi plecat de la bairam, alături de ilegali, ca o străină, ca o spectatoare... a vorbit despre alte lucruri cu ei... dar grupul meu intim în care se află şi Madeleine nu vorbeşte decât despre tristețe şi e un grup frumos... eu ies cu Madeleine şi-o luăm către port; acolo unul dintre prietenii ei marinari stă în colțul debarcaderului, arătos, cu mușchi, cu brațe ciudate şi lungi... o înşfacă şi o lipeşte cu spatele de perete şi se aruncă la un sărut intens şi adânc... ea întinde mâna după mine, la

1 Mary Carney, iubita lui Kerouac din timpul liceului.

început mă gândesc cu groază la „consolarea" asta a ei dar e din cauza sfertului de vin de porto din brațele mele... trage o duşcă, înapoi la perete, golanul peste fofoloancă - sunt uimit - se pare că-1 mai şi cunosc pe tipul ăsta şi totuşi bineînțeles că-s gelos... După un minut încerc şi eu s-o înghesui la perete aşa, pentru un sărut ca ăla, mai ales ca ea să fie moale şi depăşită de mine aşa cum a făcut şi cu el, dar îmi opune rezistență, îmi scapă, în cele din urmă ajung să bâjbâi pe obrazul ei după un sărut pierdut... *{La dracu cu visele tale!,* zice Evelyn...) Mi-e şi frică s-o întreb cu ce vrea s-o „consolez" şi cumva n-am reuşit să-i îndeplinesc cererea... Aici a fost vorba de Maggie Cassidy - povestea cu părinții bogați a fost cu Marguerite Calabrese...
Din nou la bairam, de-acum e altă zi, casa s-a transformat într-un birou de lucru, fiecare munceşte în banca lui, tre să fie luni dimineața probabil, la geam se înghesuie un cer mohorât, e ca salonul de spital din Kingsbridge în privința locației (cu vedere la New York) (în „Albany")...biroul meu e la capătul dinspre nord, aşa cum era patul meu... banca lui Wallington e la sud de asta, unde era Negro Johnson şi totodată unde muribundul domn Kaiser... (era)... Elemente de la bairam încă prin preajmă, dar totul la muncă de-acum... Broşuri, dosare,... discuții, ...acum Madeleine e ocupată, nu la fel de întunecată, munceşte, nu-i la fel de sexy, ...întâmplări misterioase, ...Până şi cei din subteran intră şi ies cu hârtii din sala de la vest... Dar Wallington vorbeşte liniştit şi ferm - sau dictează - la biroul lui şi nu e încurcat deloc - eu m-am încurcat deja la biroul meu... îl aud spunând *Trebuie să muncim îndrăgostiți sau deloc...* Văd cuvintele astea îndrăznețe scrise şi pe broşura din mâna mea - *TOȚI TREBUIE SA MUNCIM ÎNDRĂGOSTIȚI, NIMIC ALTCEVA* - îndrăgostiți, cu dragoste - DRAGOSTE - şi el predică chestia asta ciudată într-un birou comercial serios şi nici măcar nu-i e ruşine, acum dintr-odată recunosc în el un om mare, un sfânt, e neclintit şi aproape nebun în insistența lui asupra poveştii ăs-teia - şi îndeosebi din cauza bairamului meu, care i-a dat

10

elan convingerii sale şi toată lumea o ştie... Marele Wallington Predicând Dragostea în mijlocul nostru, de la pupitrul lui din Biroul Nostru... dar în sinea noastră ştim cu toții că autoritățile n-or să-i dea ascultare, Wally e deja un soi de țicnit cu munca lui cu Dragostea... dar sunt înduioşat şi mă trezesc noaptea plin de respect şi împliniri...
BLONDA AIA SUPERBĂ CARE DANSA CU PIEPTUL DEZGOLIT pe o scenă aurie în fața publicului morocănos din Charlotte (Carolina de Nord), splendoarea aia mai ceva ca Zsa Zsa Gabor... la un moment dat a început să-şi tragă în sus de chiloți aşa că firele de păr castaniu de pe muntele lui Venus începeau să i se vadă între coapsele-i senzuale pe care şi le legăna lasciv... Doamnele în vârstă au început să iasă din sală într-un freamăt civic, iar până la urmă s-au ridicat şi tinerii şi-au ținut o mică şedință local printre scaune şi chiar i-am auzit pe unii dintre ei cerând un comitet, un ştreang, un linşaj... vacarmurile s-au adunat... blonda dansa mai departe, cu sânii ei ca nişte bulbi uriaşi moi şi albi cu sfârcuri de un roz palid legănându-se în lumina aurie a scenei... am început să strig *Terminați-o cu nebunia asta, e o femeie frumoasă - distrați-vă şi priviți-o - lăsați deoparte linşajele şi legile voastre - Asta-i tot ce vă interesează pe voi? Aveți în fața voastră viața şi dragostea, sorbiți-o cât mai puteți -plus că nu vreți să-i faceți rău unei femei aşa drăguțe...* Nu mă aude nimeni; nişte sudişti furioşi urlă cu accente sudiste şi se pare că n-am ştiut niciodată că erau aşa de răi şi uniți în asta... lumea dă buzna afară din sală... fug şi eu la intrarea actorilor, alerg după blonda care şi-a pus deja pantalonii albaştri largi şi se repede să urce în autobuzul ei cu tot cu geamantan... peste un câmp din spatele teatrului huiduitor... scuturând din cap şi spunându-mi: *Mă rog, presupun că n-a mers în Charlotte... următorul meu spectacol e în Elmira... De o lună întreagă sunt în turneu cu numărul ăsta... am avut încasări destul de frumuşele în Kewark...* şi aşa mai departe 38 cu seriozitatea discuției despre show biz şi „inocență"... despre subiecte din lumea reală, politică.... şi e scundă, Doamne ce înaltă şi sculpturală părea pe scenă şi ce durdulie e de fapt, aici e aşa de scundă, ca o blondă micuță din showbiz croindu-şi drum în pantalonii ei largi... şi merge repede, prea repede, aproape că nu pot să țin pasul cu ea...
APOI REVĂD SELMA, CALIFORNIA, scena din 1947 de la culesul bumbacului, locuind într-un cort cu Bea şi copilul... dar de-acum sunt clădiri pretutindeni, peste plantația de bumbac, vagoane de serviciu stranii şi maro pe post de băcănii, mergând pe şine, late ca nişte case adevărate, cu lumini înăuntru, cu marfa pe rafturi - pentru „consumul" muncitorilor feroviari de la întreținere... trec peste gunoaiele astea, intru într-un magazin, o brunetă frumoasă şi sexy zice întorcându-se către taică-su:
- *Vezi, toți bărbații trag la mine,* asta după ce am evaluat-o favorabil şi i-am zis ceva...
-Prea bine, Irene', zice resemnat tatăl ei care seamănă cu un țăran zilier din Oklahoma... eu stau la banca fixă de la masă şi aştept să fiu servit... îmi dau seama că ea-i, Jrene Wrightsman" şi că ăsta-i „Wrightsman, milionarul petrolului", taică-su... îmi dau seama că pot pune laba pe nişte bani cu ea...
- 77 ştii pe cutare?, îmi zice ea, *văr cu cutărică?*

- *Sigur, ăla care...*
- *Vărul ăla o să moştenească un milion în petrol* (lucru pe care îl ştiam dinainte).
încep să mă trezesc şi uit cu desăvârşire de sexul ei ca să speculez cu mine şi cu ei asupra acestor milioane (semnalul de la calea ferată, bătăi la uşă)...
Şi în aceeaşi zi văd pentru prima dată o casă de prefabricate în stil de reşedinţă de ranch, maronie, fiind transportată Pe roţi la San Mateo - chiar acolo pe şosea - şi-i povestesc visul frânarului Neal McGee, care râde şi zice:
- *Păi tre să fi fost un coşmar!*

'Alene Lee, iubita lui Kerouac din New York, în 1953.

VOIAM SĂ FUR UN PULOVER ROZ DE LÂNĂ de la tejgheaua de-afară a unui magazin evreiesc de haine aflat vizavi de parc... fix pe locul unde eram când l-am văzut pe băiatul cu calul scăpat şi cu frâiele slobode... e New Haven, dar şi Chicago cu parcurile lui şi de îndată ce mă trezesc îmi dau seama că erau doar adevăratul Frisco şi parcul nu era decât o bucăţică de Boston adăugată la el... dar am înşfăcat puloverul din magazin, ca pe o conservă de carne, am încercat să-l împăturesc sub haină sau în braţe, am mers neglijent prin traficul din Montreal către parc, dar când m-am trezit mi s-a părut că el m-a văzut şi că doar am visat - o reverie - că-l furam... roz, lână, nici măcar n-am nevoie de-un pulover, Edna avea unul roz, eu am avut unul roşu de caşmir pentru o vreme (unde?)... (când?)... (Barbara Dale în Greenwich Village)... ce voiam eu era siguranţa burgheză a puloverelor roz de lână.
BIATA ŞI TRISTA MEA MAMĂ ANGIE încearcă să se dea jos dintr-un vagon împuţit, o văd pe şine, duce greutăţi, m-a „urmat pe calea ferată", e greu pentru ea cu picioarele ei bătrâne să sară de pe treapta de sus a vagonului, dar o face... Cât de scundă, bondoacă şi tristă arată... cât de răbdătoare, că până şi în aceşti ultimi ani obosiţi mă „urmează pe calea ferată"... In cele din urmă, după câteva „mutări", noaptea, stă lângă un macaz, am terminat treaba... arată aşa de obosită, bătrână şi căruntă şi, în sfârşit, frântă acum, mai greoaie, mult mai înceată, fără să se mai agite... mi se rupe inima când îmi zice - *Trage-ţipunctul de macaz, Jean... şi nu umbla pe bietele tale picioare... trage-l... şi vino înapoi acasă.* O să „trag macazul" până la celălalt capăt, ăla o să fie sfârşitul zilei mele de muncă, o să ne odihnim acum - am muncit pe rupte - inima mi-e frântă. Oh, Doamne, în ce fel m-ai făcut să vin pe lume din mama asta tristă şi singură şi în ce fel a folosit ea cuvântul feroviar „punct" cu accent francez canadian şi cu tristeţe de parc-ar fi vorbit cu copilaşul ei... când a trebuit să folosească tocmai cuvântul ăsta aspru ‖ **40** de zilier din Oklahoma sub apăsarea împrejurărilor aspre şi vrăjmaşe ale pământului... Oh, Doamne, salveaz-o... sal-vează-mă... ea e îngerul şi Adevărul meu... de ce mi se rupe inima când o aud pronunţând „poant" - felul ăsta francez canadian de a folosi cuvintele englezeşti pentru a le exprima sensurile umile - numai un francez canadian ştie asta...
APOI (DUPĂ CÂTEVA SĂPTĂMÂNI) (din nou la Cody) visez că sunt în Mexico City cu Cody, numai că e o piaţă ciudată - Kearney Square - exact ca aceea din Lowell, numai că e plină de chipuri de armeni sau de sirieni care de fapt sunt mexicani certându-se furioşi în piaţă, iar întunericul de dincolo de luminile pieţei are o nuanţă moale şi groasă ca noaptea peste marele Mexico City... şi piaţa e chiar Kearney Square, uite şi colţul dintre Merrimack şi Bridge, Poşta şi Teatrul pe stânga, dar neoanele au culori liniştite şi intense ca roşu sângeriu, albastru precum cerul nopţii, cerneală roz, verde de jad - mai ales albastrul precum cerul nopţii, acea nuanţă de albastru care se îmbibă în aerul mieros din blocurile de cărămidă roşie din Lowell dincolo de piaţă, iar eu sunt aşa de uimit că Lowell şi Mexico City sunt unul şi acelaşi... dar apoi, acasă la Bull, în spatele străzii Bridge, în apartamentul lui cenuşiu, el pare apatic, „nu-şi vrea decât banii înapoi", nu vrea să iasă, nu e prea interesat de prezenţa mea acolo (la fel ca în ultima lui scrisoare)... iar Cody a plecat deja, i-am spus *Dar nici măcar n-am fost pe strada Oregano!...* a stat doar o zi, sau numai câteva ore, dar nici pentru mine nu mai contează cât, „graiul era singura noastră grijă şi nu mai e deja grija noastră", tot ce-a mai rămas e noaptea asta spaniolă compactă, dulce, întunecată şi bogată sau poate noaptea asta indiană sau noaptea asta din Oraşul din Lumea Nouă - albastrul criptelor e în lumina de neon, secretul peştelui bătrân e pe strada Peştelui Bătrân, urma întunecată a zvâcnirilor cu-adevă-rat puternice şi roşii de la luminile din cocioabele din Merced, întregul Lowell-Mexico City s-a transformat într-o noapte uşor străină, urâtă, dar suavă şi plăcută în care eu să-mi rătăcesc mintea de unul singur... ajung în cele din urmă la curvele de pe strada Oregano, două la număr, obişnuitul pat de campanie învelit în pânză de sac roasă de şobolani, are loc o ciondăneală pentru ceva, bani, Cody sau cineva tocmai s-a dus şi zice *Of, dar sunt jegoase de-a binelea* dar eu ştiu că nu-i chiar aşa, fiind nişte frumuseţi indiene cu părul slinos şi atâta („Atunci n-aş fi avut cum să fiu eu!" râde Cody).
Chiar înainte să mă trezesc, se face că stau la o masă, bucătărie, cu Mama şi Nin dar la masa lui Cody aici în San Jose, iar eu torn ulei de măsline dintr-o conservă uriaşă pe felia mea de pâine, *Uşurel* îmi zic ei, dar eu îl vărs pe tot, era de-un deget şi ca să mă revanşez zic:
- Bine, bine, păstraţi uleiul ăla de măsline pentru seara asta, o să ne ungem feliile de pâine cu el şi o să-l folosim la cartofi, nici o grijă, păstraţi-l, eu nu irosesc niciodată nimic... - ceea ce chiar nu fac.
CEL MAI INCREDIBIL VIS EPUIZANT din lume, e lângă biserica Sf. Rita, pe strada aia de la Moody, dar în timp ce călătoresc cu mama şi cu soră-mea Nin pe şoseaua Mammoth Road într-un fel de tren, o femeie dă buzna strigând- *Vreau s-o vădpeDinah Shorel...* Ea, Dinah, locuieşte chiar peste drum, fix pe locul acelei foste şcoli primare, într-o casă, are un jeepster sau o decapotabilă de culoare „gal-ben-pui" pe care i-o arăt doamnei care strigă, spunându-i:
- Uite casa ei acolo, Olivia de Havilland are o maşină galbenă (încurc numele).
Mama şi soră-mea o însoţesc pe femeie, dar eu rămân în urmă, într-o casă parcă dintr-odată strămutată din Sarah Avenue, e duminică, sunt fratele de 30 de ani, sfârşit şi leneş al familiei... „Dinah Shore" stă în faţa casei ei şi, văzând că am îndreptat-o către ea pe femeia vânătoare de autografe, zice, uitându-se tristă la mine într-un fel „oficial" sau „curtenitor ca la Hollywood" - *Nu vrei să intri cu noi?* (pentru o vizită vagă)...
- O, nu, sunt ocupat - dar văd şi ele că şovăi şi în minte am început deja să calculez ce avantaje aş avea dac-aş cunoaşte-o pe „Olivia de Havilland"... Aşa că cedez, dar într-un mod atât de clar plictisit, şi intrăm cu toţii...
- Sunt scriitor, anunţ eu numaidecât, ar trebui să-mi citiţi cartea, îi spun gazdei... Şi soţul dumneavoastră e scriitor, un scriitor foarte mare, Marcus Goodrich.
Dar apoi fantezia mea persistentă cum că Dinah Shore ar fi Olivia de Havilland trebuie să se destrame aici şi spun eu -*Ah, da, bineînţeles, da, dumneavoastră sunteţi Dinah Shore, eu îmi tot spuneam că eraţi Olivia de Havilland...* dar asta-i o

stângăcie aşa de mare - iar eu nici nu m-am bărbierit şi stau acolo în salonul ei, ea e atentă şi apatică, eu sunt ca un fel de Major Hoople mai slab şi mai tânăr care a degustat deja succesul prematur, dar 1-a pierdut apoi şi s-a întors acasă să trăiască pe spinarea mamei şi a surorii sale, deşi continuă „să scrie" şi „să se poarte" ca un „scriitor" - pe străduța aia... Dar acum soră-mea îşi dă seama că o fac de oaie aşa că intervine şi într-un mod şi mai îngrozitor de stângaci şi sec începe să încerce s-o impresioneze pe Dinah cu un fel de discurs şleampăt de canadian francez (tentative la „inteligența socială") (şi de-a dreptul dureros de ascultat) şi se lansează într-o poveste despre cum una şi alta, şi aşa mai departe, ca să arate cât de şic a fost ea odinioară, cât de şic am fost noi, că originile noastre sunt mult mai elegante decât se vede (şi în ciuda acestui frate vrednic de milă, căci a deschis gura atât ca să mă acopere, cât Şi ca să mă jignească, căci are propriile ei idei despre cum să-i impresioneze pe cei ca Dinah Shore) şi Dinah o ascultă cu o față şi mai posomorâtă... iar mama stă alături ca doamna care voia autograful la început... se încheie totul în această notă sumbră şi sleită... cu mine încordat până-n măduva oaselor şi mâncându-mi unghiile... opereta zilelor noastre adevărate...
Sunt totodată un autointitulat destrăbălat al cartierului, Pregătit să le dau gata pe toate nevestele dar ele nu vor să aibă de-a face cu mine, în afară de câteva mai în vârstă care ᵛor s-o aibă cu ceva la mână pe mama...
O NOAPTE ÎNTREAGĂ DE 13 ORE DE VISE... vizitez casa lui „Eddy Albert" pe un fel de stradă Andover, o casă incredibil de bogată, pe care am mai visat-o şi altădată, casa lui „Ernie Malo" care e cu adevărat cea de pe strada Andover, şi care e într-un fel necunoscut legată de casa din visul unde mi-am pierdut nădragii... New Britain, stadionul de fotbal, râul, digul, bulevardul Hartford - New Orleans scânteind în întuneric, pensiunea în care am stat... tatăl lui Eddy Albert care în viața reală mi-a arătat o bancnotă de 100 de dolari e şi el în visul ăsta, într-o sufragerie elegantă de pe Mackstoll, eu vin de pe strada Andover, mă opresc să admir fațada somptuoasă şi modernistă ca în stil spaniol, dar mai simplă, „oamenii ăştia au milioane", o casă mare tolstoiană cu holuri şi întâmplări şi patriarhi adunați în jurul şemineului, eu salut pe toată lumea în acel New York anonim care se face că e în San Remo al lui Keresky sau în nu ştiu ce Turnuri - Doamne, milionarii evrei pe care i-am cunoscut pentru care un covoraş gros înseamnă mai mult decât salvarea a 2 milioane de muritori din lumea care geme... inteligența maliţioasă a lui Bill Keresky! în baia din casa lui Eddy Albert mă opresc, arunc o privire în jur, în timp ce sora lui - Jacky (de la Jacky Keresky) vine acasă într-o maşină veche şi se dă jos cu un curcan pe care-1 are pe post de animal de companie - e frumuşică foc, cu chipul palid, ochii întunecați, cu cearcăne micuțe şi senzuale sub ochi - o privesc ca un masturba-tor dintr-o baie, conştient că ea nici n-ar visa în visul ăsta că mă uit la ea... bogătaşa Jackie, aş putea s-o am şi aş putea să am milioane dar ea nu mi-ar arunca nici măcar o privire şi n-ar face-o niciodată (îmi amintesc dormitorul ei de lângă baie, pe când avea 17 ani, în 1939, acum tre să fie o scorpie răsfățată care cere atâtea blănuri de nurcă de dă peste cap întregi industrii)... dar în vis e încă o tânără... afară e mohorât, plouă cumva, ca în vila tragică de pe Andover... De asemenea, în casa de pe Phebe Avenue a fost o pisicuță îmbibată în ciment şi cum s-a crezut că era moartă a fost lăsată afară pe o ramură ca să putrezească în forma ei jalnică, dar dintr-odată am văzut-o încercând să se mişte, încă în viață, am început să strig, am dat fuga la mama să-i cer s-o ajute, ea a luat un cuțit sau un băț ca să-i râcâie cimentul, a udat-o cu apă fierbinte, făcând-o să urle de durere, se presupunea că era moartă de 3 zile - am încercat să-mi închipui cine erau dobitocii de pe străzile Gershom sau Phebe sau Sarah care fuseseră în stare de o asemenea glumă... (precum, fireşte, pisica din *Life Magazine)...* pe veranda verde unde mă jucasem de-a jocheul... mama s-a chinuit din greu ca să salveze biata pisicuță, cu fața schimonosită de încordare, dar nu s-a dat bătută... pisica s-a mişcat plină de viață, e uluitor cum a putut sufletelul ăsta să trăiască oricum...
Au mai fost şi alte vise, poveşti întregi... pentru noaptea asta nu mi le aduc aminte decât pe-astea 2 - care vin la pachet amândouă, într-un singur şuvoi elegant din acelaşi izvor... mă trezesc înveselit de trilurile păsăricilor şi am avut o viziune cu un indian ghemuindu-se pe pământul moale şi cafeniu din munții cafenii sub cerul albastru - nu din Spania, ci din Mexic - un vis profetic la ora 8 într-o dimineață de primăvară pe Sarah Avenue în Lowell... De ce să mai scriu, să mă bucur la nesfârşit ca un umil Sf. Francisc? ...să mă întorc la New York pe jos, urmat de copii, să mă prezint în fața unui Julien cu ochi ca ai lui Stavroghin, pe o stradă din East Side... păstrează înăuntrul tău capitalul de dragoste şi de bucurie, fii în sufletul tău copilul, acelaşi copil din nou, uită de literatură şi de engleză după aceşti 15 ani de artă care urmează, retrage-te în post şi rugăciune în deşert şi coboară în dulcile sate ale Omului...
VIS MIZERABIL în care sunt din nou cu June şi stau prin apartamente cenuşii şi mohorâte care costă o groază de bani dar sunt necesare pentru că ea e prinsă temporar cu „Copilul Meu" Şi trebuie să locuiască undeva, himera cheltuielilor e de-acum Pusă oficial pe seama Copilului Meu, înțelegerea e de-acum Pusă oficial pe seama faptului că o să fiu sclav şi țap ispăşitor Pentru asta tot restul vieții, nici nu se mai pune problema c-aş fi vreun bard cu ramura de măr... tot înțeles e şi că n-o să ne avem la inimă dar Copilul Meu e suprem aşa că uite-mă aici, e un aranjament provizoriu, stăm pe undeva în apropiere de trista piață Sheridan din visele mele, ea are ace de siguranță în gură pentru scutece, eu nu prea mă uit la copil mai deloc, nici nu ştiu cum arată, nu-mi pasă dar mi-e cumva teamă să mă uit la toată strălucirea aia de carne... presupun că sunt obsedat de gândul Strălucirii farmecului ei în infern... dar deja în străfundurile minții îmi dau seama cât de imposibil e, ipocrizia asta şi ura adulților suprapusă peste temeliile inocente ale copiilor care ar trebui să aibă parte de o construcție mai bună dar în general sunt necăjit şi vreau să plec şi pun la cale să-mi iau un rucsac în următoarea oră, să arunc totul înăuntru şi să dispar până mâine dimineață fiindcă ea începe deja să-mi bănuiască intențiile şi va chema din nou poliția în 24 de ore... America: în Italia lui Silone, Bastiano aruncă cu scaune în soția lui care plânge, în America femeia stă cu telefonul într-o mână, pregătită să sune la poliție, şi cu Copilul Meu în cealaltă, înfăşurat în incredibile bancnote... Bastiano poate să se-ncrunte şi să țipe, dar Pămpălăul Jones cel Fraier e un biet linge-pizdă devorat de lucrul pe care-1 mănâncă, în lumina albă de neon, cu coaiele tăiate de către Amazoanele şi Lesbienele de la Tribunalul pentru Pensii Alimentare, revista Life, Gospodina Ideală, biroul de Interne cu sprijinul şi pumnii bărbăteşti ai lui Dwight Eisenhower... of, Kafka, tu n-ai avut niciodată norocul ăsta.
De asemenea, mi-am mai şi pierdut vremea cu femeile sau am fost hăituit de... o... pizdă sexy... Alice Arsenault, sau cum i-o fi numele, o păpuşă dată dracului plină de ură față de June, încearcă să mă facă să stârnesc conflictul femeiesc dintre ele, sunt Lesbiene... ştiu asta dar sunt uimit de senzualitatea păpuşii ăsteia dar fumez iarbă şi încerc s-o ignor de-a binelea dar îmi petrec cea mai mare parte a timpului încercând s-o înlătur, suntem într-o cameră chiar după colț şi zău dacă nu arată la fel ca June în zilele ei perfide dinainte să se mărite cu mine... totul e cenuşiu, deznădăjduit, o să-mi pun capul pe şine dacă asta o să ajungă să se întâmple vreodată...

NOAPTEA TRECUTĂ ERA TATA, la depozitele din San Jose, eu mă întorc de la un transport de marfa ca un deținut, el e îmbrăcat în uniforma neagră şi sumbră de la căile ferate, arată ca şi capul de porc bătrân şi posac cu trabucul (Greaves)... cărat o lampă... totul e întunecat, pământul negru dintre şine, şinele strălucitoare, funinginea, luminile slabe şi maronii, roşii şi verzi, în câmpia fără speranțe spun eu *Hei tată, unde-aifost? Ce-ai făcut acasă? Unde-i mama?...* şi întrebări fel de fel, încercând să vorbesc cu el, iar el se întoarce fără să spună un cuvânt măcar, refuză să stea de vorbă cu mine... sunt trist... Dar când mă trezesc dau cu pumnii în pernă şi spun - *Treaba asta cu tatăl şi fiul a mers prea departe!...* (Ce-oi vrea să spun?)... Tata seamănă atât de tare cu Cody în visul ăsta şi mă face să-mi aduc aminte că amândoi afişează (uneori) aceeaşi expresie pe chipuri, bosumflați de la indignarea pe care o reținînăuntru, cu fața pustie şi fălcile încleştate, cu ochii împietriți... în mare parte un refuz încăpățânat de a vorbi... tata mi-a făcut de multe ori figura asta... Cine-s eu?
„MAMA E GRAVIDĂ" şi va trebui să se ducă la Chicago să facă avort aşa că o să rămân singur în oraş pentru o vreme şi o tai de la sala asta de biliard într-o vineri noapte, port o cămaşă albă cu guler scrobit şi o jachetă sport din tweed şi clămpănesc aşa cum făceam la şcoala secundară pregătitoare şi la facultate, la început arunc o privire scurtă la ce fac băieții în sala de biliard cafenie, la mesele unde se joacă cărți, apoi pornesc în noaptea scânteietoare din oraş şi sunt liber să fac orice pe cont propriu preț de o săptămână sau cam aşa ceva, şi sunt tânăr şi fericit...
, O SERIE INDESCRIPTIBILĂ DE ÎNTÂMPLĂRI ÎNTR-O CASĂ, sunt pe punctul de a-mi pune o jachetă sport ᵛerde şi o cravată verde din tricot, de un verde aprins şi vibrant, ^ Şi cum ar fi fost voosită si vernisată în verde în diagonală...
o s-o îmbrac împreună cu haina... dar n-am haine pe mine, sunt bolnav, am ceva ca pojarul sau tuşea convulsivă... cravata şerpuitoare e elementul central al tabloului.
LOCURI ŞI ÎNTÂMPLĂRI NECLARE m-au îndepărtat de la făgaşul visului meu... ca zarva şi misterele triste care se petrec pe terenul gigantic de baschet care parc-ar fi Fenway Park, terenul de bază al jucătorilor de baseball de la Boston Red Sox, dar cu galerii abrupte de ți se face frică c-o să cazi precum la sala mare a Operei Metropolitane... ceea ce-mi aduce aminte de vise vechi din 1943, în care era un loc precum cel din Liverpool şi eram cu tata şi cu băieții de pe vas şi multe strâmtori ticsite de vapoare şi poduri ruginite afară... sălbatic... țipete puternice ale mulțimii, întâmplări, jocuri, întâlniri pe traseu, uneori sunt singur pe coridorul mare şi întunecat din spatele uşilor galeriei şi cutreier în căutarea unei săli mari ca aceea din casa lui Joe Fortier şi camera mamei lui şi dedesubt pivnița fantomatică, enormă ca Liceul din Lowell, totul se reduce uneori la o barcă plutind pe apă... (am zis cumva despre podeaua din lemn de esență tare din apartamentul ăla din „noul oraş" şi despre tatăl meu bolnav şi eu trebuie să merg la muncă?)... Visele astea... şi încă unul la fel de neclar dar în legătură, căci tribuna de la stadion e cumva ca tribuna de la cinema din Brooklyn şi ca terenul de baseball precum o arena de lupte cu tauri a vieții, în general... şi totuşi din ce speluncă să vii şi *cum* să se întâmple asta?... Lemon Bay se întinde în zare... eternitatea nemuritoare a lui Debussy în depărtare... şi tot mai departe...
AŞA CA MERG PRIN EL PASO, un vis şi o viziune cu claritate, totul e sălbatic şi o învălmăşeală de cocioabe ca la Piața Hoților, exact la fel, cu cocioabe verzi, cărări noroite şi mânjite de zoaie de fructe, în spate jeg de la arabi, siluete zdrențăroase şi maronii lipite de pământ, sute şi sute de metri la fel sub cerul curat şi albastru al dimineții în Oraşul
A S
Indian, fum ridicându-se dintr-o mie de hornuri otrăvitoare, veşminte ciudate şi nedesluşite, sălbăticie, coji de portocală, banane, sfârşitul... sunt în maşină cu cineva şi conduc şi urlu
- Numai uită-te la El Paso ăsta sălbatic! -pisica mi-a spus că e cel mai sălbatic loc din America dacă se întâmplă să locuieşti în centrul oraşului!... iar ăsta-i cu siguranță centrul!
- iar cu câteva străzi mai în față începeau zgârie-norii unui oraş fantomatic dar nu era Mexico City, era pe o câmpie din Texas şi nu numai, ci un Texas cu zăpadă curată şi luni pe cer şi munți căci dintr-odată am zărit Indieni Apaşi Navajo cu poneii lor flocoşi în nişte iesle sumbre, în fața unor corturi de bizoni între rămăşițele jalnice ale cocioabelor de la piață şi purtau pălării de călăreți lăsate în jos, pătate şi date prin zăpada câmpiilor texane, cu pături mari şi strălucitoare care erau şi ele aruncate peste căluții lor bălțați şi posomorâți... Texas, Sf. Joe şi Independența Vechii Americi Reale, aburi întunecați şi reci ridicându-se din boturile lor cafenii, fire de fum subțiri şi neînsemnate din focuri care nu dau destulă căldură, cerul de dimineață aprig, albastru şi rece din februarie... El Paso la marginea frontierei, cu indieni şi navajos, cu cocioabe în piață şi mormane de balegă şi ponei, cu indieni trişti şi grămezi de sărăcie... în centrul oraşului sălbatic şi uriaş El Paso la fel ca Merced... am rămas înlemnit! Voiam să mă dau jos din maşină şi să trăiesc acolo, să muncesc la calea ferată, s-o scurm, aşa cum plănuisem... Să-mi prăjesc mințile!...
CU MULT ÎNAINTE SĂ LUCREZ LA CĂILE FERATE, în vise anterioare în care călătoream în lungul şi-n latul continentului mexican, întotdeauna erau şine - şine de cale ferată - munți trişti... calea ferată, pământul galben... călătorii 'ungi şi triste... Acum sunt în Mexico City, mă duc să stau în apartamentul somptuos al lui Bull şi June, June încă trăieşte, la urrna urmei... Au mobilă cafenie elegantă, dar cumva au luat-o "^zna şi au vrut să locuiască împreună cu un cuplu în vârstă, părintesc, nişte belele de oameni, un țărănoi de patruzeci de ani, zugrav sau tâmplar, bonom dar dubios, un poponar prefăcut, şi o femeie de vârstă mijlocie, nostimă şi zurlie cu o voce răguşită (ca Vera Buferd), ca Tallulah, sexy... intru în dormitor convins că June şi cu mine o punem de-un futai, ajungem în pat amândoi, June bate câmpii şi vorbeşte, dar dintr-odată femeia sare şi ea în pat şi-1 aduce şi pe țărănoi şi se pare că el nu-i prea bucuros de asta sau că ceva-i în neregulă şi la dracu o să trebuiască să părăsesc confortul din casa asta... aşa că nu mai apuc niciodată să i-o trag bietei şi tristei de June... iar Bull e pe undeva prin casă, tăcut, el nu-i interesat de poneii mei din El Paso... (ca atunci când stăteam întins în pat lângă June, o dată, pe întuneric, în casa din strada 118 dus cu benzedrină şi Bull a venit şi s-a apucat să vorbească cu noi, mi se pare)... Femeia zurlie nu prea vrea să şi-o tragă ci mai degrabă s-o pună de-o belea ca să mă scoată pe mine din casă, aşa cum bănuiesc eu demult din partea lui E. Deci uite-mă iarăşi în frigul indian, întorcându-mă la El Paso, mergând prin nămeți jegosi cu îngeri în sufletul meu, uraaa! Ăsta-i El Paso!
TOATE BALERINELE MICUȚE ŞI VESELE ÎN EXTAZ sunt prin preajmă... sunt la Teatru, uite-mă aici, în clădirea fantomatică a operei şi sala de teatru din liceu şi holul pe care ne întâlneam în liceu, cu trimiteri la toate scenele şi actorii de pe pământ, iar în spate rămân toate coridoarele, recuzitele, figurantele, fantomele, maşiniştii, pantomimii ca Lon Chaney, de-alde Ernie Malo şi Madeleine Păpuşi Sleite din timp de sărăcie... nu ştiu ce s-a întâmplat, scaune, întuneric, lumini, prăbuşire, întâmplări, ovații, plictiseală, m-am dus în culise, saci de nisip care cad, Frații Marx... dacă pe peretele ăla alb ar fi

fost o baghetă, pentru numele lui Dumnezeu, autobuzele nu vor să huruie pe frunze sau să lase copiii să urle în timp ce se întoarce placa şi maşina îneacă totul, aspirând totul în timp ce merge... zahăr, condimente, chibrituri, haimanale zdrenţăroase... căcat! Era Teatrul, era Visul cel Mare, prea mare ca să fie înţeles şi de-abia aştept să se facă zi! Pfui!

Vise în Mexic

O CASĂ MARE, locuiesc în ea, e în apropiere de calea ferată... un străin rătăcit încearcă să mă facă sau să mă cumpere... dar io-s bucuros... copaci mari în curte... un puţ... leagăne... primul vis limpede din Mexic, dar nu mi-1 amintesc... Joe era în vis... şi totul se petrecea în America pierdută...

SUNTEM ÎN FRANŢA, eu cu Cody şi cu Evelyn, mergem cu maşina prin ţară, eu sunt pe bancheta din spate a camionetei, pe pături şi cearşafuri, soarele străluceşte prin geam, eu spun:

- E prea cald ca să aşteptăm aici, hai la Paris!

Dar Cody e la pompa de benzină, ocupat, şi are de gând să stea în capătul ăsta de ţară o bună bucată de vreme; Ţara are indicatoare stradale cu Dali, desene cu Mutt şi Jeffla umbră, un loc nebunesc, cu o şosea în formă de panglică ce şerpuieşte peste deal până la Paris. Dar mie nu-mi vine să cred că mergem de-a adevăratelea la Paris şi-s tare nerăbdător. Cum poţi să ai un asemenea vis întunecat într-o cameră aşa de rece. într-o celulă rece.

Vise în Richmond Hill

UN DEAL CEŢOS ŞI GOLAŞ „la margine de Mexico City" şi eu mă ascund prin gropi, uitându-mă spre ocean aşa că mai e în vis şi o plajă ciudată, oamenii vin să mă caute pe vântul şuierător... în cele din urmă pun mâna pe un săculeţ de iarbă şi-1 pipăi cu mâinile, zâmbind... Am un prieten alături... întâmplări...

SE SUNA DIN GOARNĂ într-o curte albă de nisip şi se făcea că eram acolo cu acelaşi soldat care se opunea artileriei generalului McArthur în visul de la spital şi se văd corturi...

Pe dreapta, în grajdul întunecos, am fost prinşi în timp ce făceam ceva; spitalul e din cărămidă roşie... se prea poate să fi purtat o cămaşă cu buline, dar dintr-o pânză mai gri şi ceva de pe câmpul de elefanţi a spulberat colbul de pe terenul bâlciului, standurile, noaptea, oamenii aşteptând - artificiile -mi s-a dat un cearşaf alb sau un giulgiu... în curte - corturile, goarna sună... plecam înspre un fel de Anglie... puseseră supă la fiert în oale mari din bucătării cu cazane de aramă în care se făcea Prima Costiţă Friptă şi miresme omnivore de apă clocotită cu aromă puternică de... carne de vită. Dar nimic pentru noi, ca doi pierde-vară ce eram. Parcă ar fi avut ceva de-a face cu casa de pe deal din noaptea aceea când eram copil, sub pini... care nu se desluşeau la fel de bine ca pinii adevăraţi de la poalele dealului din Hildreth unde era şcoala cu program matinal şi în spatele căreia se afla brutăria... tânăra învăţătoare, care (frumoasă cum era) avea şi ea o casă cu un lac - pe tapete primitive - şi, mai târziu, bărci... dar io nu-s decât un copil şi tocmai am deschis ochii în dimineaţa vieţii - şi stau în curte, ud de la rouă, rozaliu de la guma de şters soarele de-abia s-a ridicat deasupra dealului şcolii, un ţânc, pustiu... în realitate chiar m-am uitat la o paradă de Ziua Armistiţiului, într-o dimineaţă rece şi roşie, de pe veranda mea de lemn de la etajul 3, plângând pentru că voiam să mă întorc în pădurile din vara aia...

ÎN AVIONUL MARE AL LUI BULL H, o să zburăm... are aripi mari, model DC-nu ştiu cât, decolează de pe moşia noastră mare de lângă Pinebrook Woods şi uite-ne zburând... ajungem în Oraşul Carnaval în Mexicul straniu, aterizează fără greşeală cu roţile mari de cauciuc pe pământul negru, aduce avionul la fix... bem ceva la bord... la început o femeie a vrut să-şi pună haina pe scaunul meu dar i-am luat-o de-acolo, m-am aşezat, am pus-o în poală, ea şi-a cerut scuze, în cele din urmă am lăsat-o pe spătarul scaunului, de unde a fremătat şi tremurat în timpul zborului... Unde sun-52 tem? şi ce facem?... Doar un grup de cunoscuţi care merg cu avionul... Pista ne aşteaptă... Se mai întâmplaseră nişte chestii prin apartamente din New York, ne-am luat zborul... locul unde aterizăm e acel Mexic al indienilor Navajo care fumează iarbă, cu cocioabele şi poneii trişti din El Paso; drapelele se unduiesc: - am ajuns la treburile noastre... cumva locul ăla şi e terenul pe care se află spitalul General McArthur... Şi e totodată Canada... mereu plin de vise ciudate... locul corturilor de noaptea trecută...

SĂLBĂTICIE AŞA CUM SE VEDE DIN VÂRFUL DEALULUI ÎNVERZIT din afara oraşului, e Mexico City, unde se află eleştee cu elefanţi, păstori caraghioşi, eu cu o pungă uriaşă - mă rog nu chiar uriaşă - de dimensiune medie de iarbă prin care îmi trec degetele de parc-ar fi aur dar e doar marihuana, platoul nordic al Marii Americi a Lumii e frumos şi alb ca barba unui patriarh pe cerul din Popopapacetl -mătasea mea şi tu dantelată... întâmplări...

ÎNTR-O MANSARDĂ DIN NEW YORK CA A LUI JULIEN sau a lui Finistra[1] dar îi aparţine lui Watson care a făcut bani scriind povestioare palpitante despre dragoste şi sex etc, poftim una, exemplare de corectură enorme pe masă cu ilustraţii, încep cu *O zi ca oricare alta pe care o începeam ca de obicei fără să am nimic sub rochia mulată...* cu ilustraţii, şi uite-mă aici, lângă scara de incendiu, singur, dar cumva Şi Evelyn a scris-o şi totodată Watson iar ea a ieşit cu Cody acum. Exemplarul de corectură e o carte uriaşă, lungă de aproape 1 metru şi lată de 30 de centimetri... ca reflectoarele tatei şi umflată la o ditamai mărimea... Alan Minko e şi el Pe-aici pe undeva, şi cumva e ca un Paris ratat...

1 Bill Cannastra, avocat şi prieten din New York al lui Kerouac, "tort într-un accident de metrou.

ROLAND BOUTHELIER ne duce cu maşina, pe mine, cu mama şi cu o grămadă de copii pe bancheta din spate, cică ne aduce de la nu ştiu ce petrecere festivă... eram într-un oraş primăvara şi era şi un castel şi clădiri de lemn... am avut o fantezie cum că locuiam acolo, în încăperile enorme ale castelului, soră-mea fiind uluită de mărimea camerei mele şi de odaia maică-mi... Plus că voiam să locuiesc în clădirile alea şi mi-am ridicat privirea şi unele dintre ele erau părăsite, cu geamurile sparte, arătau pârjolite... (Am călătorit prin Mâine, un ţinut incredibil de trist)... m-am plimbat în sus şi-n jos pe terenul castelului, prin oraş... în castel se afla Bertha Fortier sora lui Joe, doar ea cu el şi Philip... familia s-a pus pe urlat... şi un copil mexican pe care-1 deţineau care s-a urcat tocmai sus pe faţadă şi a căzut aterizând în curte cu o bufnitură tragică izbindu-şi mâinile şi genunchii de pământ, a căzut cu zgomot în apă pe burtă şi mi-am zis - *Vai, o să rămână aşa schilod pe viaţă!* - ca un paralitic înotând, dar Joe n-a părut să-şi dea seama şi nici copilul mexican nu s-a plâns că-1 doare... ca şi cum s-ar fi agăţat de o cracă şi ar fi plonjat de-acolo... Apoi i-am cerut Berthei un sandviş, m-am gândit să fac sex cu ea, mi-am imaginat silueta ei masivă pe canapea etc.... am hoinărit pe holurile lungi până înapoi în bucătărie... Familia „principală" era plecată pe undeva la nu ştiu ce aniversare.. . Apoi am luat un taxi şi a trebuit să mă grăbesc să găsesc un avocat pe străduţa lăturalnică din districtul comercial de pe dealul lui Moody... eram pe deal, făcând semne la taxiuri, am prins unul, o maşină mare, în care şoferul avea cu el pe ne-vastă-sa sau o femeie aşezată pe scaunul mortului dar pe bancheta din spate haina ei uriaşă şi pachetele ei ocupau aproape tot spaţiul şi a trebuit să împing din greu ca să mut totul mai încolo, înjurând, ca să pot să m-

aşez dar ei nici c-au observat... Când am ajuns am plătit, am sărit din maşină şi mi-am dat seama că de fapt nu prea ştiam dacă măcar era vreun avocat în districtul ăsta cu magazine şi cinematografe, doar auzisem asta... Clădiri cu uşi rotitoare, un salon, oameni, zarvă... numele unui dentist sau avocat pe tavă... nămeţi de zăpadă topindu-se în magazinele de pe stradă... 54 Joe... Roland... Of pierdut... el, Roland, era la volan şi ne ducea înapoi în Lowell într-un Ford model T din '29, în curând o să zărim fabricile de cărămidă în vis deasupra pinilor iarăşi... şi o să fie duminică... şi acel Pawtucketville cu raiduri aeriene misterioase care nu s-au văzut pe radar... Teatrul Royal e scufundat în întuneric până şi acum... Mama s-a aşezat în faţă cu Roland în timp ce el conducea pe şoseaua Lakeview care e ca un fel de şosea fantomatică din Mexic... Tata nu era acolo... Ca şi cum odinioară Joe, Philip, mama şi cu mine am fi plecat cu maşina şi cu Roland la volan...
Pauvre Roland, bietul Roland, cumva el e şi Cody... Era cald, însorit, dezgheţul ţâşnea din pământ în acel Oraş Castel, am luat-o spre sud, zăpada se topea, prelingându-se şi umezind totul, făcând noroiul să fie parfumat în aerul limpede... întâmplări... Eu pur şi simplu fusesem trimis după avocat, nici vorbă de zarvă pe holurile întunecate... Toate astea au dispărut pentru totdeauna. Care e numele morţii noastre?
Tot ceea ce-am pierdut se va întoarce la noi în Ceruri.
MĂ GRĂBESC spre bancul de nisip din spatele casei bătrânelor, dau fuga în pielea goală, nu vreau să mă vadă nimeni... văd o grămadă de copii venind spre mine, stau în nisip, îngropat până la mijloc, până trec ei, care se uită la mine curioşi... Apoi îmi reiau hegira prin pădure... în casa de cărămidă roşie a bătrânelor a avut loc o petrecere mare, un banchet, Audace şi celelalte cucoane au pus masa pentru o întrunire uriaşă şi zgomotoasă, era chiar şi Mei Torme acolo şi cânta la Pian iar eu mi-am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de Partea superioară a claviaturii ca să-1 aud cântând, pe Mei nu-1 deranja, cânta frenetic şi bine pe restul claviaturii...
UN BAIRAM MARE în Mexico City, amestecat cu petrecerea lui Mei Torme dar nu acelaşi lucru, o întrunire fantastică, John Labine, Worthington, Watson etc, grămezi de Pardesie, e şi Hubbard pe undeva... ies de la petrecere clătinându-mă pe picioare de beat, Worthington şi Watson îmi trimit o telegramă care îmi parvine cumva anume...Era compusă de Watson, o telegramă amicală, obişnuită, darto-nul ei e aşa de - aproape leşinat - sau în fine... că mă enervez şi nu-i răspund... Aşa că mai târziu, când din întâmpkre dau peste W & W în bărulețul din Times Square (io-scu Garden sau cu altcineva) şi-o punem de-o reuniune fericită cu toţii şi toate-s iertate, şi tot scot din buzunar telegrama mototolită şi o citesc încruntat şi clătinând din cap... dar acum ne-am adunat bucuroşi la o bere, e doar un bărulеţ, maroniu şi demodat, ca barurile minunate pe care le visez, în spate la Scollay Square, pe strada Washington, în Boston şi mai ales baruri băgate adânc printre fabricile pierdute din Lowell, şandramale mici şi întunecoase, minunate, iar de fapt petrecerea lui Labine a fost într-un apartament de tip londonez, într-un duplex, la etaj, deasupra unuia dintre barurile astea... iar luminile oraşului strălucesc pretutindeni în jur ca într-un desen intens luminat... La un moment dat un tip voia să stârnească o bătaie, la bairam sau în bar de-acum... Dar suntem cu toţii veseli şi bucuroşi şi reuniţi şi Watson scrutează şmecher şi devorează pe toată lumea după expresiile mele vizibile căci încă mă mai încrunt şi-mi mai pun întrebări în legătură cu formularea telegramei... îmi spun că Hubbard a văzut-o mai devreme şi-a scos un *Hâa, hâa, hâa,* cum râde el, pocnindu-se peste genunchi, atâta prostie absurdă, iar Irwin discutase cu mine pe un ton grav despre telegramă (din punct de vedere semantic) pe trotuar.
CASĂ MARE LA MARGINEA ŢĂRII, e casa lui Jim Calabrese dar în acelaşi timp e casa mea pentru că mama stă acolo la urma urmei... dar cu copaci încolăciţi din Africa şi cu o grămadă de pământ în spate ducând către lacuri de vis din ţinuturi precum Colorado şi New Britain şi NeW England... (lacuri ale minţii) Dar o dată, io-s acolo când Jim locuia în casa aia, tatăl său John Calabrese e cu noi în camera de zi bogat mobilată, bem nişte cocteiluri, e un fel de 56 glumă în discuţie, râdem cu toţii... Se face că se petrece ceva anonim la un concert improvizat de jazz într-o după-amiază de duminică într-un club de noapte - în Mexico City bănuiesc - cu Slim Gaillard şi Bull Hubbard de faţă, n-avem de băut dar aşteptăm, se pare că o să se distribuie îngheţată şi fursecuri pe nişte tăvi, fără băuturi... Muzicienii se adună... Bull vorbeşte cu mine... Demostene puştanul grecotei din Lowell e şi el acolo şi alţii stau de vorbă prin preajmă... Slim Gaillard stă la mese şi îndrugă verzi şi uscate la toată lumea... Bull e politicos şi stârnit... privind în jur, ca John MacDougald... Dar mai târziu sunt în Africa, pe o proprietate întinsă din mijlocul unor păşuni care se desfăşoară cât vezi cu ochii, „părinţii" mei sunt cine-or fi ei, curtea din faţa casei seamănă cu curtea lui Joe de pe strada Salem şi dacă stau să mă gândesc bine Joe a fost şi el în „casa lui Jim Calabrese" tragic şi liniştit şi de-abia ieşit din spital dar acum în casa din Africa pare să se fi transformat într-un amic negrotei şi împreună, după multe pregătiri, cântăm, vorbim... aprobări zâmbitoare de la tata - negustorul vânător Mau Kuwi - care s-a pornit cu un bivol indian în căruţa noastră s-o ia peste iarba înaltă... o aventură colosală care ne va purta în jurul lumii, eventual şi prin Rusia, Europa... totul arată ca în spatele liceului Bartlett, văd hărţi ale lumii... E ca în benzile mele desenate de demult, visând la mine... Aia-i destinaţia noastră, fantomatica Europă... Avem sulițe, am participat cu ele la concursuri de atletism şi ce nostim acum îmi dau seama că Joe-Negroteiul-Sulița-Şul-Amicul era şi el în casa celuilalt „Jim" al meu unde stă mama, şi a stat cu noi o vreme acolo... în bucătăria maronie Şi mohorâtă, cu uşile deschise spre noaptea de vară, cu copacii unduindu-se în întuneric, bietul Joe, chinuit şi de o paloare bolnăvicioasă! A fost bolnav în ultima vreme - tot încearcă să-i dea înainte la joc... ca micul Michel din JOCURI INTERZISE... între timp generaţiile fac jazz în cluburile de noapte duminică după-amiaza trăncănind ca Pat Fitzpatrick... Oare asta-i tot ce-mi amintesc din întâmplările astea, din toată vorbăria, din sentimentele clocotitoare, din mistere?
ÎN SFÂRŞIT SUNT O CURVĂ BĂTRÂNĂ aşteptând în patul meu, asexuată, ştiind că n-o să mă trezesc decât când o să-mi fie aduşi nişte tinerei... în locul cetei obişnuite de babe... se pare că-s bărbat... mă trezesc surprins... nu e nici o scenă, decât patul meu, eu în pat, e 11 dimineaţa într-o zi de duminică... posomorâtă ca „frăţiorul sleit" de pe străduţa cenuşie cu casa, dar soră-mea nu-i prin preajmă iar dintr-un frate îngrozitor şi epuizat am devenit, spre ruşinea mea, un Dylan Thomas neghiob şi curvă bătrână... o curvă bătrână şi beţivă şi aşa am zis la toată lumea... un Jack Kerouac neghiob la fel de bătrân şi sleit.
BISERICA SF. IOANA D'ARC, biserica pivniţă lungă şi joasă de pe deal din Crawford şi Mt Vernon în Lowell... liturghii sumbre, vecernii, cenuşiu, copii, eu, oameni... Au avut loc atacuri acolo, găşti de bătăuşi intră pe mai multe uşi cu pistoale şi dau atacuri iar preotul îi zice mai departe cu al său *ad altre deums* şi mai nimeni nu observă în afară de o panică clevetitoare, dar liniştită... Sunt şi eu acolo în timpul unui asalt, cu bunii mei tovarăşi, tinerii în haine gri de la uşi... după aia (nu s-au luat bani, nu văd că s-ar întâmpla nimic) dăm buzna afară în strada întunecată ca să-i urmărim şi să-i găsim... dar s-au dus... e zăpadă, copii, dându-se pe gheţuş în aerul cenuşiu... merg spre casă pe sumbrele străzi Moody, Gershom, vorbind despre

asta, către casa mea sumbră din Sarah Avenue... totul are acea întunecime a lucrurilor îngropate în pământ putrezind... EU sunt... îmi văd copacul vieţii încolţind în palma mea acum. Văd un noiembrie prin os, aştept viitoare primăveri şi boboci înfloriţi pentru întunericul meu, sunt un Frankenstein într-o groapă de 2 metri rămas bun copilaşi aurii ai lumii nebune de voioşie.
O GROTĂ DE GROAZĂ transformându-se într-un soi de barcă de groază, văd pasaje strâmte, monştri, cuţite, gratii de fier, zăbrele, cele mai urâte dintre toate ţepuşele de fier 58 din lume închizându-se şi prinzându-te şi înjunghiindu-te de mai multe ori în timp ce ţopăi printre ororile astea într-o zi cenuşie... nu ştiu pentru ce, în cele din urmă râul, barca e bine ancorată Ia izvoarele-i cenuşii şi repezi şi pe mal e o plajă de nisip ca un bulevard însă în loc să o întindem către Africa acum că i-am învins pe monştri şi pe toţi acei Bela Lugosi de jos, barca mea (cu o barcă cu vâsle aşteptând legată) se răstoarnă şi se scufundă complet, iar eu rămân în urmă înotând din răsputeri să-mi salvez viaţa către mal, dinspre mare cu refluxul puternic al apei care îmi face strădania mai uşoară ca şi cum aş înota într-o cadă de baie şi ajung la bancul de nisip cu o ultimă sforţare jucăuşă...
între timp am mai fost şi pe bulevardul Amsterdam la universitatea Columbia unde standurile de cărţi sunt bine organizate pe trotuarul din faţa căminului studenţesc Livingston Hali, fur vreo două cărţului de artă nou-nouţe, mai dau o raită, mă uit după Edna la fereastra bunicii ei... acum am adăugat şi furtul de cărţi la chiulul meu fantomatic de la cursuri... nimeni nu-şi dă seama...
Mai târziu văd un cadou pe care i l-am dat lui Nin, un birou mare din lemn de o nuanţă trandafirie şi un cadou mai mic pe birou, o cutiuţă, o casetă, un fel de piesă de mobilier, e într-un apartament, cafeniu, posomorât, discuţii, întâmplări... e prea mult ca să-mi amintesc totul...
ERAM LA ANTRENAMENT... trebuia să trecem cu bicicletele pe sub o scândurică, toată lumea a reuşit în afară de mine, eu nici măcar n-am putut să mă aplec ca să nu mai zic să trec eu singur sau cu tot cu bicicletă pe dedesubt, deşi am [re]uşit într-o anumită măsură... *în fine, tipu ăsta are prea mulţi muşchi* - a râs un antrenor adjunct... *Da, sunt un mănunchi de [m]uşchi,* am zis eu, *nici măcar nu pot să mă aplec... Asta pen-*
c-am pe mine paltonul ăsta gros... şi „mănunchiul de muşchi" e grăsimea de pe talia mea... Frank Leahy pare să ue antrenorul şef, locul e mansarda lui Julien, întunecime... [0] femeie dintr-o casă veche se uită la noi pe fereastră... O brutărie în apropiere... învăţăm să devenim Uneltitori pentru Serviciile Secrete... Doamne, imposibilitatea mutilată a „bicicletelor" ălora!...
ÎNCERCÂND SĂ-MI BAG ÎN PRIZĂ MICUL APARAT DE RAS ELECTRIC într-o priză de pe peretele din baie... e doar un mic aparat de tinichea cu ceva piese de izolare şi jalnic... Au venit nişte oameni şi se uită la mine... Au fost între timp îndelungate hegire de rătăciri prin necazuri în camere necăjite, atmosfere sumbre... Sper să nu mă curentez când oi băga aparatul în găurile prizei, aştept prevăzător. (Deci în ziua aia Al Green îşi prezintă lanterna de elec-troşocuri şi se face către mine care m-am învineţit de la tremurat şi micuţele încărcături electrice fac *tic, tic* şi eu le simt din cealaltă parte a camerei, cică da, din *prevedere...)*
DANS, la Commodore sau printr-un alt salon de bal, un grup de fete se iau la ceartă'pe băieţi, pornesc şi-i aţintesc cu privirea când începe muzica... unul dintre ei e un băiat bine făcut, cu faţa rotundă, într-o jachetă de tweed mohorât din cap până-n picioare interesat doar de el însuşi şi epocile triste ale ego-ului său de-abia începute... în noaptea trandafirie şi goală a balurilor...
ÎN MAREA MĂREAŢA BISERICĂ DIN LICEU, slujbe într-o biserică de tip pivniţă de un cenuşiu întunecat - Sf. Ioana d'Arc - la care vine şi Eisenhower şi chiar ţine un discurs şi la un moment dat cunoşteam o fată frumoasă de culoarea mierii şi într-un soi de anticameră mă luptam corp la corp şi gemeam cu ea, nu are nimic pe dedesubt, o forţez şi în cele din urmă o uimesc şi pe ea când o dovedesc şi chiar îmi termin treaba... e ca un fel de irealitate de vis dar fermecătoare şi savuroasă... Când slujba de la biserică se termină, mă strecor afară cu toată lumea şi uite-o şi pe ea, lângă uşă, pe culoarul dintre bănci, îmi frec uşor buzele de mâneca hainei ei, ea-rni 60 spune *Ai face bine să te ţii de cuvânt* (deja stabiliserăm o întâlnire pentru mai târziu)... Ieşit afară pe prispa bisericii, în loc s-o iau în jos pe trepte către oraşul ploios şi mohorât care e Pittsburg, io mă îndrept către balconul lui Emie Malo şi către nişte case din spate care parc-ar fi ale babei Mei Torme - bairamuri, alei, garduri de scânduri, mă dau jos ca să evit să fiu strivit încet de către mulţimi şi cumva se face că ajung la mare, valuri de purpură pe suprafaţa ei fantastică, curată, limpede, o iau la fugă spre nisip, valurile zorilor sunt enorme, barca noastră stă în aşteptare, m-am înscris şi eu... plecăm spre acea Groenlanda rece, pustie şi fantomatică... norii violeţi, valurile uriaşe., sar la bord şi alerg dintr-o parte într-alta speriat... tunurile bubuie către brizanţi... dimineaţă şi valuri noi...
VISE IMENSE CU AL GREEN şi Frank Shephard... Keith's Theater din Boston... Red Rodney... fetişcana frumuşică ce semnează Godfrey e într-un soi de Paris străin cu mine (într-o pensiune şubredă), prietena ei e îndrăgostită de Red Rodney, el se dezbracă şi sar amândoi pe canapea ca să şi-o tragă... e într-un fel de Lowell fantomatic (au fost şi nişte concerte improvizate de jazz, Wig cânta la bas)... Mai e şi un banc de nisip înalt pe vârful căruia sunt prins, mi-e frică să mă mişc de-acolo, laturile sunt abrupte, scoborâşuri pe stâncă golaşă dar de fapt nisip moale... G.J. e cu mine pe [v]ârf... îmi pierd bagajul (o servietă)... Mai târziu, într-o suburbie din Paris, pe paturi de campanie unite într-o căsuţă unde Al şi Frank stau la taclale, eu tocmai am ajuns.... vreau să cumpăr un bilet ca să plec nu ştiu unde şi ca să fac asta (atunci dau o raită cu Frank la o discuţie) mă duc la barul unde lucrează Johnny Barmanul, are liber azi, stă în spate, [m]a duc la el - *Eşti liber azi? - Nu, intru în tură la 12; pentru £[e] dracu vrei să cumperi un bilet?* - (Johnny e de fapt Koland)... Poartă o haină şi pălărie... Mai devreme am fost [a] Keith's Theater în Lowell, la un matineu de după-amiază, [to]ate matineurile stranii pe care le-am văzut acolo în vise cerşii... Visul cu Red Rodney şi cu bancurile de nisip nu e departe de Bunker Hill şi de calul alb al lui Cody şi Evelyn cu care-au început toate visele astea... Totodată, fetişcana pe care o am e o rămăşiţă a „găştii tinere italiene" din visul cu fântânile şi cu Frumuseţea pe care l-am visat acum multă vreme... visele sunt profeţii... Visul cu Maggie-Marguerite-Madeleine s-a împlinit: am scris „Maggie (Cassidy)", iubita „Marguerite" şi cu Madeleine e de văzut în curând...
Visul de demult cu parcul Buferd s-a împlinit cu vârf şi îndesat... (Wig trecea cu maşina pe lângă el - Wig e într-un vis cu o fată într-o fântână italiană)...
Visul uriaş şi inevitabil cu feţele lui Sebastian, Marguerite, La Negra - La Negra care o să-mi fac rost de-un kil...
FALEZA ÎNALTĂ ŞI ÎNVERZITĂ, copaci, clădiri, şine, vizavi de câmpia joasă a lumii cu râul ei palid şi cu fabrici... eu

trăiesc pe faleză, muncesc la calea ferată, mă cheamă pentru un tren local să cobor de pe faleză în câmpie, mie nu-mi convine... Atmosfera e tristă, înaintată...
SUNT CU MAMA ÎN „NEW JERSEY" într-o dimineață luminoasă de sâmbătă, intrăm într-un loc abandonat şi fără acoperiş, găsim în nişte găleți o bucată mare de şuncă afumată, o cutie sau o vadră plină de o materie spongioasă vie şi mişcătoare, o lădiță de paste, mâncare de tot felul... nu-i nimeni în jur... Mama ia bucata de şuncă şi se duce după colț la o chiuvetă de afară şi o fierbe... *Nu tre să faci asta,* zic eu - *Ba da, o să fie mai bună dacă e mai curată!* -între timp eu îmi fac de lucru cu celelalte chestii - în cadă -ceva ca o pastrama... Dintr-odată apare Van Johnson care stă acolo şi se uită la mine... *Astea-s ale tale?* zic eu... Nu pare să comenteze nimic... în două căsuțe din capătul străzii mama lui imensă urlă înnebunită... Totul se întâmplă totodată în piața de sâmbătă dimineață din New Jersey a indienilor navajo din El Paso... Eu şi mama suntem nemaipomenit de fericiți, am găsit haleală nealterabilă în valoare de 50$, *(O* am luat-o acasă în Long Island... şi am zis: *Ce-i locul ăsta, un magazin de care s-au apucat şi apoi l-au părăsit?*
MAI DEVREME TATA SE ÎNTORSESE PRINTRE CEI VII... foarte palid... dar sigur pe sănătatea lui... şi tocmai şi-a luat o slujbă în New York... dar eu ştiu c-o să moară... mai ales dacă mă iau după fața lui... A fost la sindicat... între timp eu am fumat pe o clădire enormă uitându-mă la radele microscopice, fără să-mi fie frică... Istoria familiei Kerouac într-un New York de vis, imens şi fantomatic...
*
POVESTE TRISTĂ DE LA CALEA FERATĂ, sunt frâ-nar, tânăr, fără experiență, lucrez în tren mergând peste ținuturi puternic luminate şi am o pasăre prinsă-n lesă... Dresorii de păsări mi-o iau din mână după fiecare drum... îmi fac treaba, ies din tura care a fost pe undeva printr-un fel de ținut de pe coastă (despre care o să vedem mai încolo)... ajung la capătul turei pe țărmul mării, mă dau jos din tren şi dintr-odată pasărea îmi scapă şi fuge bătând din aripi către cer cu tot cu lesă... *Hei!,* strig eu - mi s-a mai întâmplat şi înainte, o să iau o notă proastă - *Unde-o să se ducă?* îi întreb pe dresori deşi nu mi-am dat seama până acum ce muncă tristă au cu colivii şi grăunțe în adăposturile de păsări de la Calea ferată... Poate c-o s-o găsesc într-o bună zi, cuibărită Pe-un fronton, având încă lesa în jurul gâtului ei micuț... sau intr-un cuib de nisip pe țărm... dar până atunci... Totul se transformă într-o comedie sentimentală cu George Sanders, [ei] cică are un magazin de antichități, e burlac, o fată frumoasă intră să cumpere ceva, începe o poveste de dragoste, [ei] o duce să ia prânzul, îi face cadou un accesoriu scump din Magazinul lui şi-l pune într-o cutiuță (un cadou înainte de Prânz care mie mi se pare irelevant)... partenerul lui i-l [a]duce... şi î[n] tot timpul ăsta ştii că într-o bună zi George o [Sa]-şi regăsească păsăruica... dar el nu pare prea dispus să-şi continue căutarea într-un film aşa de sentimental şi deşi inima îmi tresare de bucurie, mă trec fiorii la gândul plin de speranță că George Sanders o să-şi găsească păsăruica... strâmbă din nas la ideea asta şi pare deja nemulțumit de scenariul ăsta şi de rolul lui în el şi ştii că filmul n-o să aibă succes... undeva în magazinul lui de antichități, pod, mansardă, ce-o fi, în tristețea visului, o să reapară pasărea în lesă, povestea de tinerețe a unui frânar George Sanders se va aprinde din nou... lacrimi... Ținutul luminat către care goneau trenurile... un bărbat ne ducea pe toți cu maşina la un picnic, a ieşit de pe şosea şi a trecut peste şinele de cale ferată ca să prindă o scurtătură dar era la o curbă înfundată aşa că n-ai fi putut să-ți dai seama niciodată dacă vine un tren sau nu şi deşi sunt doar un băiețel am lucrat totuşi destul de mult la calea ferată ca să mă simt dator şi totodată autorizat să spun *Vai, să nu faci asta niciodată! E cel mai periculos lucru pe care l-ai putea face - găseşte altă cale de-a traversa şinele!* - şi toată lumea ascultă cu respect, până şi tata, Babacu, pe care poate că l-o fi deranjat c-am țipat la un vechi prieten al lui dar toți ştiu şi-mi respectă ceea ce cunosc despre calea ferată şi dau din cap şi încuviințează dar eu văd dintr-odată că acea curbă a şinelor se termină la o barieră fără taxare aşa că nu era periculos deloc şi atunci zic: *Ah, bine, aşa nu-i nici o problemă, dar am crezut că...*- iar între timp în gară trenurile se încarcă, sosesc şi pleacă... Facem un picnic uriaş, eu stau sub o tribună în moloz dând peste mere frumoase şi proaspete, tot soiul de poame pentru mama şi mai ales vreau prune pentru ea, dar nu găsesc decât una - dar una bună - şi i-o duc la picnicul de pe nisip foarte mândru de mine şi ea-mi mulțumeşte... Iar în tot timpul ăsta pasărea devine a mea şi-o modelez... până când munca mă conduce pe țărm, iar pierderea - o văd fluturând din aripi şovăielnică în văzduh cu lesa greoaie după ea... văzduh cenuşiu...
CELĂLALT VIS - DOAR AZI NOAPTE - eram la mica graniță mexicană cu John MacDougald care era beat, încă lucram la căile ferate şi continuam să tot trec granița cu permisul meu cât ai zice peşte, Mac, beat cum era, mă critica nonstop... l-am văzut pe bătrânul Dave care era schimbul mea din Orizaba şi am intrat amândoi în Mexic stând de vorbă... orașul de la graniță era ca Watsonville, cu o bancă, restaurante, străzi centrale... şi suburbii mexicane şubrede... la closetul de la graniță MacDougald continua să urle şi să tragă de mine, beat, năuc, cu un rânjet falstafian aspru, etc, ... pasărea mea, pasărea mea... Of, George Sanders ăla cu inima lui de gheață n-o să ajungă niciodată în rai!
NOAPTE ÎNTUNECATĂ ÎN CAMPUSUL DE LA COLUMBIA colț cu Broadway şi cu strada 116 pe trotuarul din fața Colegiului Barnard, nu funcționează nici un felinar pe stradă... o ceață întunecată de ploaie... umbre trecând pe lângă mine... eu stau în aşteptare... o noapte caldă de aprilie... misterul din West End Bar, cadavrul din râul Hudson, Edna într-un întuneric rusesc ce cuprinde campusul... aproape că mi-e frică de hoți în bezna asta, mă uit în jur... Eternă lumea aşteaptă... mă trezesc... minunându-mă...
ÎN CASA LUI CODY din San Jose, dorm pe un pat tare de la „al treilea etaj" în toiul unei nopți misterioase... se vede prelung strada Santa Clara cu neoanele ei, frigidere de băcănie cu băuturi răcoritoare bune de potolit setea şi înghețată, supermarketuri, prăvălii de alcool cu vinuri de Tokay, baruri californiene de cocteiluri cu lumini de neon, TV... Eram cu toții într-o maşină, vorbind, după colț...
CONDUCÂNDU-MI MAŞINA PRIN MLAŞTINILE JERSEY, căutând teren pentru o fermă, Magnifica Mare ^terdută din Jersey e o mlaştină... pustiu... Mai târziu se face [c]â lucrez într-o stație de benzină cu alți 2 tipi, vin camioanele, şoferul se autoserveşte de la pompa de benzină... stabile cu nevastă-mea, o brunetă înaltă, şi cu trei copii ai mei să ne întâlnim la ora 12 fix dar la 12 dau o fugă la Lowell şi înapoi un drum de 20 de minute deşi locul ăsta în care mă aflu e în California... în scop de afaceri... întârzii 25 de minute... indivizii din birou sunt drăguți, nu mă deranjează pentru că eu încă nu mă pricep la afaceri... *E momentul să-mi iau prânzul,* zic eu scoțându-mi mâncarea de prânz din sertar... *încearcă şi tu nişte bere Westchester, Jack, asta da bere bună!* - (la cârciuma de peste drum). *Ok, o s-o încerc!...* Ne-vastă-mea colindă cu copiii mă grăbesc să mă-ntâlnesc cu ei, să le explic de ce-am întârziat, fără zâmbete, fără pupături, mă pregătesc să arunc prima privire la copiii mei... Sunt în salopetă, strada-i tristă...

JOE ŞI CU MINE PE MOTOCICLETA LUI, eu stau cu spatele la el, tocurile de la ciocatele mele cu talpa tare se târşâie de-a lungul străzii din oraşul sudic... vreau să-i cer lui Joe să meargă mai încet ca să mă întorc dar el nu mă aude sau nu-i pasă, suntem prin Rocky Mount sau prin Kinston, în Carolina de Nord, trecem peste şinele de cale ferată şi pornim mai departe, accelerând prin câmpie care ne părăseşte dintr-odată şi o gaură mare de neant şi de canion nisipos şi adânc de 30 de metri se cască sub noi şi nu putem face altceva decât să cădem dar Joe încă mai trage speranţa nebunească şi grozavă că roţile o să rămână drepte ceea ce se şi întâmplă, mai mult sau mai puţin, stăm călare pe o capră de tăiat lemne, jos de tot e un pârâu secat, un alt urcuş pe bancuri abrupte de nisip ca alea pe care am căzut în aşteptarea de coşmar de pe bulevardul Lawrence... pe versantul din faţă se află o căsuţă şubredă, intrăm, o fată frumoasă pe nume Ann Buee sau cam aşa ceva trăieşte acolo cu maică-sa... are un magnetofon, cărţi, e singuratică... intru acolo în pielea goală cu puia bălăgănindu-se.-mă apuc să vorbes cu ea, Joe dispare, eu tre să plec departe ca să fac rost de bani sau de muncă dar o să mă întorc şi-° să mă-nsor cu ea... are pielea de culoarea mierii, e inocentă, de-abia şaişpe ani... dormitorul e un talmeş-balmeŞ absolut... lumina soarelui trece peste bancul trist de nisip şi-i umple ferestrele ei eterne...

Mai devreme eram pe terenul de fotbal la antrenament în Liceul din Lowell într-o zonă fantomatică din afara oraşului... Şoseaua Tewksburry... Antrenorul Keady... puştanii din echipă... vin şi eu... din hegirele de nisip în Boston... e prea târziu sunt prea bătrân dar tot mai vreau să joc în echipa de puştani şi toate salturile alea imaginare peste dealurile din Billerica, Massachusetts dau în suburbiiile din Lowell ca şi drumul cu motocicleta peste deal şi ca fântânile italiene din Frisco... fata cu inima de miere mă pândeşte... Lapte!

POVEŞTI COLOSALE care încep în curtea mea de pe Phebe Avenue cu mine care-s în armată şi soldaţi care se odihnesc pe spate în ploaia torenţială morţi de oboseală... încă n-au pe ei tot echipamentul dar tot au fost trimişi în recunoaştere şi să facă nişte exerciţii unii dintre ei fiind numai în pijamale... acelaşi lucru aplicabil şi la mine, aşa că mă ascund în uriaşa casă-spital, îmi spun că stau s-aştept echipamentul... La celălalt capăt se văd multe paturi ca şi cum ar fi un dormitor comun... mă duc la al meu... N-am nici o pelerină de ploaie, nimic, doar pijamalele cu o gaură enormă în cur... Pat Fitz vine să mă viziteze şi depanăm amintiri din armată... eu încerc disperat să găsesc un mod de-a mă furişa de-acolo... mă întorc la căile ferate în California cumva sub acoperire... visul ăsta are ceva legătură cu visele vechi cu balamucul din tabăra militară de marină şi cu viaţa înregimentată pe care-am detestat-o atât de mult...

. DINTR-ODATĂ SE FACE CĂ-S ÎN „NEW ORLEANS" J°s la docuri, sute de vapoare, mii de oameni mergând pe pa-[Va]J-. mă duc la Forţele Marine Acapulco să cer o slujbă, tipul [m]ă întreabă dacă-s în sindicat, îi zic „Eram pe vremuri", nu ^ angajează, mă întreabă dacă-s în sindicat, îi zic „Da", ii ^t hârtii, mă angajează... naviahez acum ca un ofiţer naval arătos, cu părul blond, harta ne arată drumul de-a lungul coastei de est a Mexicului... în Frisco dintr-odată, toate casele de lemn şi dealurile... Vreau să le vadă şi mama, prea uriaşe dar sunt zorit, pe jumătate treaz, din visul neterminat deşi la New Orleans o privelişte colosală: mergând într-un grup strâns şi contopit de ofiţeri din echipajele unor nave scandinave, în faţă bărbaţi şi cameriste în spate cei mai scunzi în spate ridicându-se spre costumele de tweed înalte din Marea Nordului ale celorlalţi mai înalţi, braţe naziste legănându-se în marş de la consulat la ţărm, de la ţărm la consulat, îndârjiţi... bucuros, îmi scapără în faţa ochilor imaginea unor asistenţi de camerişti cu părul blond, cu coafuri aurii strânse în coc la spate... sănătatea sălbatică a mării şi Scandinavia...

UN MECI DE FOTBAL COLOSAL jucat pe terenul de baschet din mansarda din Lower East Side... Julien joacă, şi Zoumis... 2 echipe... cu mine e motanul meu Rondu, după joc mă tem că l-am pierdut dar mă uit în dulapul din dormitor şi uite-1 acolo, dormind într-un ungher întunecat, nici că i-a păsat de toată nebunia din casă, meciul a fost ca un fel de bairam de beţivi... Mai devreme mă grăbeam către şinele **suspendate** din Long Island ca s-ajung la muncă... târziu, mi-am dat eu seama prinzând trenul fix când pleca din sta- î ţie, dar gara-i aşa de complicată şi mare, cu trenuri de navetişti şi trolee realizez eu în disperare şi pierd trenul, slujba e I ca în coşmarurile de altădată când se făcea că trag chiulul-Mai târziu cică scriu un roman şi lui Julien îi zic „Saffl I Vedder" şi lui îi place numele ăsta, eu m-am mai gândit să-i | zic şi „Roger Beauchamp"... Totul se petrece în aceeaşi dezolare a trupului istovit...

EU ŞI CODY SUNTEM POLIŢIŞTI lucrând în vârful unei piramide abrupte şi înfricoşătoare care seamănă cu un dea' unde nişte oameni fac belele şi mai solicităm încă 2 poliţişti-cum vin ei aşa, mă văd stând şi scriind la geamul taxiului, Cody e pe deal, eu îmi zic - *Ăştia-mi văd uniforma, ştiu că sunt polipi, acum o să mă descopere şi asta eprima mea misiune...* dealul e curat, nici pic de pericole, îngrozitor de înalt, mi-e şi frică să mă uit în jos la toate lumile alea, dar uite, poftim...

ŞASE MII DE VISE DIFERITE, nu le pot pune laolaltă dar se făcea că eram într-un oraş care avea un istm ieşit în mare, eu stăteam într-o cameră de hotel, nopţi calde, tata era prin preajmă... viaţa mea e prea tulbure ca să mai am vise simple şi compacte... cică trebuia să dorm... Totul se petrecea pe ţărmul mării din Provincetown dar în California...

NOAPTE CU VISE MIRACULOASE, noaptea de duminică 16 martie... se făcea că avusese loc o catastrofă naţională, era anunţată la radio în nişte zori cenuşii şi ploioşi, era un fel de răzmeriţă de mari proporţii, era un fel de revoluţie... din cauza „brutalităţii poliţiei"... pe stradă se împrăştiau bandaje... oamenii se răsculaseră împotriva poliţiei... supravieţuitorii erau înşiraţi în nişte dependinţe... crainicii anunţau totul pe un ton sinistru cu vocile domoale la radio în zorii zilei... eu ştiusem că avea să se întâmple ceva încă de când mă dusesem la culcare în seara anterioară... asta avea să schimbe cursul istoriei, al Americii şi-al lumii... nu tu şcoală, nu tu muncă... Ca în zilele când eram copil şi ploua şi rămâneam acasă cu mama şi aveam în faţa mea ore dulci dejoacă de întreceri cu căluţii mei de marmură şi hârtii şi ca în capitolul sumbru cu filmul-carte din *Sax* ea se uita din când în când să [v]adă cum mă jucam, îmi aducea prăjituri, lapte, plăcinte Proaspete, îmi arăta ciorapii pe care-i cosea şi mă asigura că [av]ea să plouă prea tare şi în după-amiaza aia ca şi în catas-frcfa asta cu răzmeriţa naţională de acum şi n-o să poată j^rge la muncă (dacă o să meargă o s-o conduc eu la auto-• [Z'] ^[ar] [ar] Putea cădea cărămizi de pe clădiri aşa că n-ar fi o [e]e prea bună - dar ea insistă - *Nu vreau să-mi pierd e singura garanţie pe care-o mai am)...*

Apoi din nou în Lowell, în casa de pe strada Gershom, Iddyboy arată tânăr şi slab acum că are 30 şi ceva de ani şi intră grăbit într-o cămaşă albă, cu Rudy Loval... bătusem lu-mea-n lung şi-n lat, stătusem departe de Lowell, dar mă întorsesem, cu mama, în casa de la numărul 34 de pe strada Gershom... *Ptiu pe tine, băiete,* zice Iddyboy cu voioşie, atât e de bucuros să mă vadă... soare plăcut şi flori afară într-o dimineaţă de duminică, toată lumea merge la biserică în Pawtucketville... Rudy Loval, neliniştit ca întotdeauna, cordial... ăsta-i cel mai fericit vis din viaţa mea...

Urmează viziuni din pagina de sport a ziarului Lowell Sun, poveşti despre meciul de ieri al celor de la Red Sox cu toţi jucătorii pierduţi şi cu numele lor încurcate, gafele de altădată ale lui Jim Piersall demonstrează că viitorul e la fel de promiţător ca trecutul; mai sunt şi poveşti vechi despre mine scriind articole sportive pentru Lowell Sun şi amestecând în mod curios victoriile de pe 16 (la atletism) cu slujba prozaic de tragică de pe 19 la Sun... cam pe acolo am ales cumva drumul greşit... Am plecat din Lowell în martie 1942, ca să mă duc la Washington... m-am întors (după o slujbă în construcţii la Pentagon, după povestea cu Jeanie, aruncând sticle de gin până-n lună) prin mai sau cam aşa ceva şi m-am îmbarcat pe o navă cu destinaţia Groenlanda... pe care navă nişte marinari duri care mi-au văzut sufletul de copil în trupul de adult mi-au frânt spiritul scuipându-mă şi înjurându-mă... iar în octombrie 1942 vaporul a ancorat în portul din New York şi eu am încercat să-i spun lui Archie Hainesy Somnorosu că eram în echipa sportivă de la Columbia şi el nu m-a crezut, aşa că 2 zile mai târziu eram înapoi la Columbia antrenându-mâ pentru meciul cu armata... dar eram destul de satisfăcut... şi am plecat şi de-acolo, iarăşi, scârbind pe toată lumea, căci ca să ajung în rai pe căi ocolite trebuia să dispar şi să evit nu ştiu câte instituţii, planuri, şcoli, ceremonii şi să fiu prost-iar de Crăciun în 1942 m-am întors acasă cu un radio la subsoară, să mă odihnesc, dar războiul m-a luat după numai
3 luni şi m-a scos din minţi... m-a înnebunit... m-a băgat la balamuc, s-au plesnit peste bărbie când m-au văzut scriind. ■ cartea era *Marea e fratele meu* şi era o încercare jalnică de a imita naturalismul cu un fundal maritim... Când m-am întors din nou acasă, în luna iunie a anului 1943, cu hainele de la marină în spate (căci hainele ne fuseseră expediate acasă înainte să ne radă-n cap şi de-asta era aşa de mare răzmeriţa împotriva poliţiei, de-aici o asemenea emancipare)... acum mama şi tata... dragostea pentru tata e şi mai mare, şi mai ascunsă. .. acum eram cică la New York, se făcea că ei aveau un apartament micuţ deasupra unei farmacii din zona Ozone Park, pe farmacist îl chema Sam, mai era acolo şi vechiul pian... mama îl adusese din Lowell cu mari cheltuieli, tata a înjurat din greu dar o iubea... ca George Buns şi Gracie Allen... gata cu Lowell de-acum, gata cu zilele ploioase în care nu mergeam la şcoală, de-acum oraşe, sodomişti care mă urmăresc, fete şi femei care au încercat să-mi controleze viaţa. Romanul *Oraşul şi cetatea* nu e scris încă. Trebuie scris din nou. Irwin Garden avea dreptate. La fel şi M... dar totodată mai erau şi călătoriile, în California, întins pe pământ, în Mexic, mergând în deşert printre curve, peyote şi cânepă, apoi în San Francisco cu noaptea lui verde fără sfârşit... totul degeaba... Eram din nou în Lowell, duminică dimineaţa, păsările cântau, iar Iddyboy într-o cămaşă albă, slab şi arătos şi tată a patru copii a căror poză era în ziar şi Iddyboy arăta altfel dar era chiar el şi toţii copiii sunt frumoşi pentru că ei sunt începuturile răului din noi, punem temelii aurite peste care să se aşeze munţi de căcat pe care anii noştri de pe urmă se multiplică şi-i fermentează - anii fragezi ai copilăriei nu sunt ani deloc ci o dulce revărsare a ochilor noştri... Aşa că Iddyboy care era şi frumos pe deasupra îşi îndrepta privirea [c]ătre lume cu bucurie, căutând Dragostea lui Dumnezeu iar [n]evastă-sa nu era în poză, ci era pe undeva prin fundal... M-am făcut de ruşine în mijlocul veseliei gălăgioase a prietenilor mei fericiţi ca din rai când am cedat invitaţiei sexuale Pe care mi-a făcut-o în public o fată sau femeie care vrea să [der]nonstreze că bărbaţii nu sunt preoţi... Şi nu sunt nici ani-[ma]'e, au şi ei trupuri sălbatice şi înfometate peste tijele au-[nte] ale fiinţei lor învelite cu carne... banal... femeile au pliuri cu lapte în jurul profunzimii pântecelui lor... şi stai să mă gândesc la cea mai bună, cea mai frumoasă... Nu-i cinstit să mă acuze careva că n-aş iubi femeile... şi în nici un caz eu care ştiu adevărul... că ceea ce ating în inima unei femei e trecând prin carnea ei şi ea interpretează greşit copilul idiot drept o bestie monstruoasă... în jurul lumii pe vapoare... cu vârtejuri în spatele meu... încercările mele de a înţelege lumea pe toate nivelurile ei... iar Iddyboy şi Rudy ştiau toate chestiile astea fără ca eu să le zic nimica... şi m-au primit înapoi cu braţele deschise şi cu strigăte de bucurie... *Gus şi Lousy' şi Scotty şi toţi ceilalţi ştiu că te-ai întors... O să ajungă şi ei în curând...* Curticica mea interesantă din spatele casei e tot acolo, n-am cum s-o văd pe fereastra din spate.., din adâncurile iadului ştiu că pot face mărturisiri deliberate ale răului dar în rai există speranţe deliberate spre iubirea Domnului şi eu aleg varianta a doua, Genet, bietul Jean... fratele meu... în bucuria mea, zăresc dintr-odată în ziar o poză cu mine în uniformă de baseball cu o jachetă roşie de lansator, chircindu-mă în careul de la baza 3, cu piciorul bine înfipt în pământ, cu un profil dur, cafeniu şi atletic... se pare că fusesem o vedetă în alte vise, nu în acesta, care-i despre viaţa şi activitatea mea adevărată... Numai atunci când visele îşi pierd însemnătatea începe necurata treabă a răului... prin vise vreau să zic ceea ce ai văzut în somn... nu ceea ce ţi-ai închipuit în reveria ta cu ochii deschişi din timpul zilei... Maşini pline de băieţi din Lowell se îndreptau ca de obicei spre Fenway Park din Boston, la meciul de baseball din după-ami-aza aia... Irlandezi... Citesc şi eu articole despre Red Sox ... Când Cody m-a văzut în San Jose în bucătărie cu fi-su în poală s-a înfiorat, i-am văzut mâna tremurându-i, avea ochii înnebuniţi, nu l-am mai văzut niciodată atât de bucuros..-Aproape cam aşa şi Iddyboy şi Rudy... Ne punem pe trăncănit la masa din bucătărie, masa aia mare şi rotundă, mama-i pe-acolo, pune rafturi noi, vorbind din nou cu genul ei de vecini... n-ar fi trebuit să plecăm niciodată din Lowell... dar acum ne-am întors şi totul este salvat din nou...

1 Albert Lauzon, prieten din copilărie al lui Kerouac.

ÎNSĂ VISUL SE PRECIPITĂ ŞI SE SCHIMBĂ... Sunt la stadionul Baker Field la Universitatea Columbia în echipamentul de fotbal, antrenându-mă de unul singur, alerg 80 de metri făcând fente în costumul ăla greu, picioarele îmi atârnă de parc-ar fi de plumb... asta a fost altă greşeală, să mă las de fotbal pentru că în baza unei uşoare epuizări fizice aş fi putut să conving pe toată lumea că inima mea n-avea nimic în loc să mă apuc de scris, chestie care-i atât de periculoasă pentru sănătatea mea... într-atât de mult încât s-ar putea să fiu nevoit să mă las în curând şi să lucrez pur şi simplu la căile ferate în întuneric... Fără antrenori, fără nimeni care să se uite la mine... intru la duşuri şi mă schimb... câţiva dintre foştii mei colegi sunt acolo, nici măcar unul dintre boboci nu se întreabă cine sunt eu... ei nici nu-şi dau seama cât îs de bătrân... şi asta-i aşa de-absurd, antrenorul nici nu ştie că m-am întors şi vrea să-mi ia uniforma din spate... sunt din nou în echipă, temporar şi pe ascuns... E şi Ben Wirt aici, disprețuitor... O dată, pe o stradă Principală din Pennsylvania s-a lăsat pe vine şi a făcut un căcat enorm, urlând... era beat mort... poftim marfă *ă la* Sinclair Lewis... purta lentile de contact... de obicei urla şi înjura încercând să mă prindă pe extremă în fugă... trebuia să mă sucesc ca să nu m-apuce şi să-mi croiesc drum pe teren până la porţile realităţii... Antrenorul râdea de obicei... eram obosiţi cu toţii... A venit şi meciul cel mare, mulţimile zbierau, în spatele tribunelor eu alergam pe furiş în sus Şi-n jos în echipamentul meu furat, sperând să mă trezesc... am coborât treptele străzii 215 cu Cliff Battles, la ultima treaptă mi-am scăpat pe jos sticla de lapte, aşa aproape c-am reuşit să intru în echipa de fotbal de la Columbia şi mi-au [s]Pus că eram un al doilea Cliff Montgomery, ce nume mândru... acum o să spună că sunt un al doilea

William Blake...
1 IARĂŞI VISUL CARE SE SCHIMBĂ, eu stau pe spate •ntr-un pat de campanie, într-o noapte de vară, citind pagina [e] sport, mă ridic să mă duc să cumpăr alt ziar, oraşul e New rleans, dar cică stau de fapt pe Gershom Avenue... Apoi stau întins pe spate pe trotuar cu o şapcă de baseball de parc-aş fi un frânar de la căile ferate odihnindu-se între două transporturi de marfă, iar o fată brunetă îşi dă ghionturi şi glumeşte cu un cuplu mai în vârstă, trânteşte uşiţa de la o cutie poştală, ei râd, apoi ea se uită peste umerii lor şi dă cu ochii de mine şi-mi amintesc că speram să se îndrăgostească de mine la prima vedere... De asemenea, un copil trece pe alături şi-1 lovesc cu vârful piciorului, el are jucării şi se joacă, de parc-aş fi fost întins pe podeaua din salon la pagina cu benzi desenate iar el ar fi fost fiul meu... am uitat totul... sunt bolnav, transpir... DESCHIDE POARTA RAIULUI... când m-am trezit era totul acolo, în mintea mea mea, dar am aşteptat prea mult, am scris prea mult, m-am ascuns prea mult, iar poarta deschisă a raiului s-a închis din nou... dar nu mâncasem de 2 zile şi eram slăbit şi mi-am făcut cafea consumând minute preţioase şi totodată înecându-mi sângele delicat în cofeină iar acum... patul călduţ la ceas de noapte... e ceva ce s-a întâmplat dar nu-mi aduc aminte... aşa că o să mă opresc aici pe ziua de azi... SUNT PE ÎNTUNECOASA STRADĂ MOODY cu Billy Artaud, îi împrumut 50 de cenţi şi o carte, după cum ne-am înţeles, iar el se îndreaptă spre casă fără să scoată o vorbă, strig după el - *Okay, Bill?* - dar nu-mi răspunde, strig din nou *Hei!* - nici un răspuns - şi alarmat, îmi dau pe dată seama că e nebun şi că are de gând să păstreze cartea şi cei 50 de cenţi şi că n-o să mi-i dea niciodată înapoi... el îşi vede de drum cu paşi mari, cu faţa roşie, cu urechile arzând în timp ce eu azvârl cu înjurături şi o iau la fugă după el, dar dispare înăuntru în casa lui... pe stradă îmi urlu la mulţime toate nemulţumirile... UN FEL DE LYNN, MASSACHUSETTS... Locuiesc singur, după colţul cu chioşcul de ziare de pe Strada Principală, aştept pe cineva... Nişte fete prin preajmă... pisici... am
IA
0 fereastră în evantai la uşă... îmi pregătesc prânzul şi plec la muncă... Pe culmile dealurilor felahe, cu faţa către mare, în cele din urmă locuiesc într-o căsuţă scumpă şi dichisită cu Peaches, acum mă duc cu ea la şcoală şi cu prânzul deja pregătit dar e ceva fals la mijloc... cum ar fi că noaptea facem dragoste dar ea îşi ţine o bucată de carne la pizdă şi tre să trec prin ea pe la margine, prin crăpătura pe care a făcut-o aşa că atunci când simt că puia îmi pulsează îndoindu-se când o împing prin membrana cărnii idioate îmi dau prea bine seama de înşelăciune dar ea insistă, în fantezia ei copilărească... în timpul zilei stăm împreună în aceeaşi bancă de două locuri la şcoală şi s-ar zice că toată clasa e în aşteptare să vadă în ce dispoziţie amoroasă suntem, când e bună dispoziţie clasa zum-zăie de emoţie şi domneşte desăvârşirea... când nu e şi eu mă prăbuşesc pe scaunul meu... încordare, aşteptare... O chitară faimoasă în valoare de 1350$ sau mai mult mi-a fost dată în zilele mele de holtei când stăteam în casa din Lynn cu fereastra în evantai deasupra uşii (foarte asemănătoare cu fereastra în evantai de la petrecerea lui Mei Torme din casa bătrânelor)... (cărămidă roşie etc.)... Cu instrumentul ăsta mă duc în timpul zilei pe dealul de la mare şi mă uit lung la mare, aşteptând... Cobor către sat, o femeie felahă flamenco, frumoasă, între două vârste, îmi vede chitara, se desprinde de femeile care spală rufe în izvorul de la poalele dealului din Pawtucketville... se apropie de mine... şi ea locuieşte într-o căsuţă din vârful dealului împreună cu babacu ei... îi zic *Cât valorează?... N-ai obţine mai mult de 350$pe ea...* Se apucă să cânte la chitară... e o chitară minunată... şi ea cântă atât de minunat că mi se umplu ochii de lacrimi... un băieţel atâtica de înalt ascultă şi el şi-şi ridică privirea înlăcrimată... mâinile
1 se mişcă repede, vai ce repede şi ce fermecător, la un moment dat dă drumul coardelor şi chitara continuă singură cu [0] revărsare de sunete dumnezeieşti, complicate şi bogate, după aranjarea pe care-a pregătit-o ea cu tehnica şi cunoştinţe ei magice... mă aflu în Ţinutul Felah al Chitării Minu-[nat]C. înjur dealuri palide... amurg... luceafărul de seară şi Perechea Ini *------- ' " ţită şi palidă a albastrului în devenire... Sunt fericit... Merg spre căsuţa de pe deal cu femeia... mă hrăneşte cu nişte mese copioase, aşa că atunci când mă duc la şcoală nu mai pot să-mi mănânc prânzul pregătit şi bărbatul de pe scaunul din faţa băncii în care stau eu cu Peaches, un orăşean distins, de vârstă medie, din New York, îmi dă o pungă zicând *Ţi-ai lă-sat mâncarea de prânz în bancă ieri* şi-mi dau seama cu groază c-am halit atâtea mese copioase... etc. ...şi toată clasa e informată, în afară de Peaches... de abia când mă trezesc încep să-mi spun - *Tre s-o fac pe Peaches să-şi dea seama că bucata asta de carne e o tâmpenie şi c-ar trebui să-mi ofere trupul ei şi nu un biftec...* Enorme şi nesfârşite, întâmplările se înşiră dintr-un centru mai intens şi formează puncte distante şi vagi doar pentru ca totul să se regăsească din nou când centrele şi universurile se vor răsuci în alte vise...
PE SCURT, AVEAM DOUĂ PISICI pe o fantomatică stradă Amsterdam, una mai mică şi galbenă, alta mare şi cenuşie, copii cu mine... o iau în jos pe stradă în căutarea tragediei care are o oarecare legătură cu sarcina aia a maică-mii când m-am dus la taifas la sala de biliard... luna... aud zgomote, mă uit înapoi, Doamne Sfinte ce agitaţie colosală, un câine de vânătoare uriaş şi slab aleargă în salturi pe stradă cu pisica mea în gură... o iau la fugă ca să-1 opresc... ştiu că e prea târziu... biata mea pisicuţă frumoasă o să fie deja moartă, puişorul meu - ştiu că tre să fie deja tocmai în gâtul Bestiei ăleia de câine din Baskerville... Of, de unde-a mai apărut şi fantoma asta canină oribilă??!!... mă pun pe zbierat când trece prin faţa mea un autobuz uriaş... îmi aud copilul plângând dinăuntru... Gesticulez în mijlocul străzii la nişte bărbaţi care-şi râd de mine privindu-mă pe geamul din spate când eu ştiu că fetiţa mea e înăuntru, fac semne, ei râd, dar o femeie aspră dinăuntru are câştig de cauză şi-1 pune pe şoferul autobuzului să oprească... se opreşte... e plin de bagaje ca autobuzele de la aeroport... pe plăcuţă scrie QUEBEC-deschid uşa din dreptul roţii din spate, sar înăuntru şi zbier, tare şi prosteşte: *E cumva fiica mea în autobuzul ăsta?* şi când întreb îmi dau seama c-am făcut o mare greşeală şi că am fost pur şi simplu paranoic şi cu toate că râd cu toţii (în afară de femeia aspră) o tăcere mormântală acoperă autobuzul fiindcă nu primesc nici un răspuns şi asta e o negaţie... şi bineînţeles că fetiţa mea e altundeva şi nu aici - sunt nebun şi-mi dau seama de asta şi ei la fel... aşa că mă dau jos şi-o iau înapoi... atunci îmi ridic privirea şi pe stradă îmi văd pisicuţă în gura câinelui uriaş... copiii mei urlă neajutoraţi urmărindu-1 cu picioarele lui lungi şi fusiforme de fantomă într-un clarobscur proiectat pe fundalul orizontului sumbru de vis din acest Amsterdam invadat de fluturi de noapte...
APOI SUNT LA O GHERETĂ DE MÂNCARE PE STRADĂ... un magazin de discuri în apropiere, sunt cu o gaşcă de prieteni, intră 2 portari în uniformă, îi salut milităreşte ca Chaplin ducând aiurea podul palmei la frunte... dar dintr-odată dau buzna 2 poliţai adevăraţi... avem Iarbă... mă strecor nevăzut pe uşă şi o iau în jos pe stradă după George Wicksner şi-1 atenţionez şi ne ascundem înăuntru, dar el dispare... plec şi eu (pe jumătate îngrijorat pentru soarta prietenilor mei din magazin) într-un bar leşinat, unde o curvă blondă stă pe podea cu faţa la perete, mă opresc şi-o îmbrăţişez şi-o pup cu obrajii

şi ea-mi zice *Doar atât, doar atât, nimic mai mult...* a tot hohotit cu privirea înceţoşată către peretele întunecat din birtul ăla bătută şi lovită... *Numai ţine-mă aşa în braţe, te rog...* suntem nişte amanţi ruşi grandioşi într-o şandrama... dar dintr-odată ea începe să-şi întindă şi să-şi desfacă picioarele pe podea, zice *Hmmm,* se cuibăreşte, zice *Am o problemă depulă, nenicule...* şi io zic - *Cât? - Cinci - Eprea mult, ce zici de 3?- Nu pot* - Nu vreau să-i dau cinci... o ţin rn braţe... ea se întinde seducătoare...
SUNT CU MADELEINE în vechiul apartament al lui arnes Watson, eu stau pe canapeaua din colt. îmi ridic orivirea dintr-odată şi văd că ea şi-a dat jos toate hainele, are o formă perfectă de clepsidră şi o pizdă italiană neagră şi eu sar şi-o trântesc pe podea şi trec la treabă cu ochii închişi şi cu coatele lipite de fiecare latură a coastelor ei ca şi cum am fi într-o cutie ciudată şi elastică de parcă puia mea ar fi prinsă în pantalonii de pijama şi nerăbdătoare să iasă afară, cum şi era de fapt... (când m-am trezit)... şi tot ce-a făcut Madeleine a fost să *vorbească* voioasă şi uşor sfioasă în timp ce eu o munceam tăcut... în Montreal am visat ceva şi m-am trezit rânjind la tavan... despre „viclenia femeilor"... făcând gesturi hidoase cu mâna în aerul gol al camerei roşii din bordelul Sf. Catherine... Plus alte coşmaruri de beţie deja uitate... şi nu în acel Montreal al parcurilor cu cai scăpaţi de sub control... cât de ciudată realitatea lumii pustii şi infinite care n-are nici o destinaţie ori semnificaţie ori centru şi micul lac dulce al minţii
MERG CU TAXIUL CU NIŞTE PRIETENI şi cu Bob Boisvert, vorbim despre Chaplin... când ajungem la biroul din Harcourt Bob spune că uneori Chaplin apare solemn cu ochelari întunecaţi sau că alteori îşi atinge pălăria cu degetele voios, îşi atinge zâmbind pălăria lui de fetru, iar Bob se îndepărtează prin birou cică să facă ceva şi trage un cărucior şi eu o iau după el întorcându-mă către prieteni şi făcând acel gest de salut cu pălăria ca să le explic cum făcea Chaplin şi sar în cărucior şi încep să mă dau cu el prin birou iar cei care lucrează acolo se uită lung la mine dar Bob nu observă sau nu-i pasă... într-o vitrină sunt nişte pagini enorme acoperite cu desenele şi pozele editurii actuale, mă uit la editura Scribner după romanul *Go* dar îmi dau seama că a fost deja publicat... Oare femeia asta de sus mi-a omorât pisica? Nu, copilul s-a întors şi o ţine ascunsă pe undeva aşa cum obişnuia să facă... bietul plod...
SUNT LA PLAJĂ cu băieţii... Julien... dintr-odată îl văd pe Al Eno şi pe Albert Lauzon, Doamne cum s-a mai schimbat Lousy, e gras, pufos, vorbeşte peltic, a revenit la un stadiu prostesc de copil precoce, se reazemă de pieptul meu şi-mi spune ce s-a mai întâmplat între timp... noaptea trecută îl văzusem în faţa magazinului Destouches... înot în valurile care mă izbesc, am avut o minge mare, dar a plutit undeva departe, m-am dus s-o iau... Mai târziu vreau să le arăt la 2 dintre băieţi cât de bine cânt la tobe mambo, suntem într-o casă, ei aşteaptă să dau o fugă să aduc o tobă adecvată, adică o oală... exersez de unul singur 10 minute pe stradă ca să fiu pregătit... cânt bine, degetele îmi alunecă repede rat-ta-tat... apoi intru, dar pe drum dau peste o tobă adevărată, dar veche şi stricată şi fac o probă dar nu e la fel de bună... până când ajung eu în casă lor le-a pierit deja cheful şi au plecat din salonul unde am vorbit despre asta... o casă cam ca aceea din strada Phebe, cam ca pe malul mării...
O SĂ-MI IAU O SLUJBĂ LA FABRICA DE OŢEL, piese de fier întunecate fierbinţi sunt scoase dintr-un cuptor şi lovite cumva pe o bară lungă şi o biată fantomă tuciurie trebuie să ridice bara aia pe o platformă fierbinte, totul fierbinte, cu haine fierbinţi împinge bucăţi de fier şi cumva reuşeşte să tragă înapoi bara de bătut şi să arunce bucăţile alea... aştept cu nerăbdare să-mi vină rândul să m-apuc de munca asta, mi-a intrat frica... acum văd că au o muncă monotonă, posomorâtă şi sumbră, o să-mi aducă oţelul la picioare, propria mea bară de modelat... nu e doar imposibil de grea ci şi roşie de fierbinte ce e... ca experiment în iadul ăsta, mă aplec peste platforma su-Port ca să testez distanţa, dar şi asta e fierbinte...
Am o prietenă italiancă sexy pe străduţă deşi - ne îmbrăţişăm - oamenii sunt într-o călătorie... aşa că mă duc să-i cumpăr o juma de halbă - de whisky - că io beau vin... Are Şolduri... Mai devreme m-a invitat o gaşcă de literaţi şarla-
ar>i cu bune maniere în genul lui Dick Beck şi Ed Williams, **S**6 f
Iac aluzii la călătorii, avantaje... în cele din urmă se încumetă să anunţe pe un ton grav că îmi permit să intru şi eu în ganizaţia lor... mi-e teamă să întreb cât o să mă coste... şi
mi-e teamă să le spun că eu oricum nu vrea să intru în grupul lor... *Nu mă afiliez niciodată la organizaţii...* Cei 3 negrotei care-au încercat să dea peste mine cu maşina sunt pe undeva prin ploaia de afară, la volan... *Am venit din Montreal de-abia săptămâna trecută,* zice sumbru un literat, *am venit cu maşina prin Northern Boulevard...* Of, fabrica aia mohorâtă şi infernală, mormântul ăla de fier încins...
MI-AM CUMPĂRAT UN BILET PE S.S. EXCALIBUR care ridică ancora dintr-un Mexic deluros cu destinaţia Havana aşa c-o să-1 pot vedea pe Bull care-i acolo... mă duc pe vapor, îmi văd cabina de lux, sumbră, maronie şi izolată, cam ca acelea din blestematul Dorchester... unul dintre membrii echipajului e poponar şi încearcă să-mi mângâie mâna pe sub masă, aşa că m-am uitat în jos şi-am zis *Hei, cred că e un şobolan aici!* făcând-o pe ignorantul... Biletul e scump, înţeleg că vasul merge şi la nord de New York în tot soiul de porturi cenuşii de vis... pleacă la 12:45... între timp mă duc acasă să-mi fac prânzul şi să mă pregătesc... e la o aruncătură de băţ de cala de lansare şi de vapor... sunt complet singur, stau şi mă visez cu ochii deschişi cum le-aş spune lui Bull şi celorlalţi povestea cu ospătarul poponar... Mă hotărăsc să nu mai pregătesc nici un prânz din moment ce am trei mese asigurate la bordul navei... Dintr-odată îmi dau seama că e târziu şi eu n-am ţoale potrivite... transpir, picioarele mă omoară, cu rucsacul în spinare, mă grăbesc spre casă, sus pe deal, jos pe deal, ca să iau şi restul hainelor mele... se aud nişte şuierături puternice... văd fundul navei trecând de docuri... dau fuga la pod, nava se mişcă prea repede şi e chiar *vaporul meu.* Am văzut din greşeală 12:45 în loc de 12:15... Oh, lumea întreagă pluteşte în zare şi nu se aude un sunet... Mă uit de pe pod dar nu e Excalibur, îmi dau seama că înţelesesem bine, ora plecării e 12:45, mai am juma de ceas dar nici nU mai văd ca Excalibur să fie în dana lui... nu mă uit prea mult ci mă grăbesc spre casă străduindu-mă să-mi iau ultimele roşii şi să le ambalez... o iau pe-o scurtătură şi mă enervează dealurile inutil de abrupte... un Mexic însorit şi deluros ca Frisco... o tăcere aurie domneşte peste cartiere după-ami-aza... nu ştiu ce se întâmplă...
CINEVA ARE UN FEL DE POTIR SFÂNT în mână şi tocmai atunci (grai!) (gra-al!) într-o oglindă vedem pe cineva... întruchipându-1 pe Diavol... în oglinda retrovizoare... şi potirul, având o cruce, îl face pe Diavol să şuiere & să se dea înapoi tremurând...
CERÂNDU-MI SCUZE MĂ RIDIC DE LA MASĂ şi mă grăbesc să dau un telefon deja programat... Fata de culoare mă priveşte din uşa dormitorului ei... de îndată ce termin convorbirea dau fuga în camera ei şi ne hârjonim & iubim & în curând ea-i în poala mea, neagră & goală & eu o muncesc din greu... apoi o întorc cu spatele & o mai muncesc puţin... în extaz,

nebunește, cu chef... mă întreb ce-o să creadă oamenii de jos despre lunga mea „convorbire telefonică"...
SUNT ÎN FRANȚA, încercând să fiu uimit... pe-un pat într-o cameră, Seymour stă în celălalt pat, călătorim împreună cu mama lui... eu mă zgâiesc la tapet, gândindu-mă la Franța, la chelnerii de jos, etc. ...mai devreme în vis fuseseră nişte călătorii lungi cu motocicleta peste munți şi de-a lungul unor râuri printr-un canion de nu ştiu unde...
PE BULEVARDUL VAN WYCK înainte să fie con-^{str}uit... SPUNE-MI DOAMNĂ sau vreun alt spectacol de gŞn a fost un mare succes, toată lumea vorbeşte despre el, îl ^{Va}d şi eu... mergând spre casă, zăresc un cățărător pe stâlpii ^{e} telegraf cu crampoane care se urcă repede pe-un stâlp şi ^{Sc} apucă să taie cabluri, uluitor cât de repede s-a urcat acolo, ^{ni}Şte copii privesc muți de uimire... o mie de lucruri se
9999996
întâmplă de-a lungul bulevardului aglomerat... La dracu, înjur pentru că am dat scrum pe mine... găsesc un trotuar în fața unei case cu o mie de pietricele decorative puse în cutiuțe... fur şase-şapte, le țin în mână, una îmi scapă sub bara de protecție a unei maşini, o recuperez... Mama, pe care tocmai am sunat-o, a venit să se întâlnească cu mine în loc să mă aştepte acasă aşa că dau cu capul în gol şi dintr-odată pe partea cealaltă a străzii vedem o limbă de foc țâşnind brusc din pământ de-a lungul unui şanț... vine o maşină şi trece pe deasupra doar de haz... focul trece fix printr-un stâlp şi-un semafor şi apoi în linie dreaptă printr-o intersecție mare.. *E cablul de curent de la telefon...* Un vis fericit plin de viață...
Vise în San Luis Obispo
GUY GREEN CU MINE ŞI CU MARGUERITE stând la intersecția dintre strada 72 şi Broadway... ca să-i arate cum face un tip, el se prăbuşeşte într-o cădere straşnică aterizând pe-o parte pe trotuar şi abia evitând să nu se dea cu capul de pavaj, comic... pe cimentul cu pietricele... oamenii se holbează... dar eu îmi aduc aminte brusc de ceva ce mi-a scăpat sau trebuia să fac sau tre să prind şi fix în momentul în care Guy se prăbuşeşte pe trotuar şi Marguerite izbucneşte în râs o rup la fugă pe Broadway ca un nebun şi fără să spun o vorbă îi las acolo... îmi spun în sinea mea *Lumea o să creadă că am încercat să întrec căderea lui Guy...* Mai târziu o iau pe o pantă periculoasă şi mie mi se pare sigură pentru că e uscată, e un trotuar uscat... dar se transformă într-un chin de zeci de metri înălțime, încerc să-mi țin strâns pisica agitată... Mi se pare că s-ar descurca mai bine de una singura cu ghearele ei... o mulțime de oameni se uită... arunc pisica pe-o grindă... îşi înfige ghearele dar nu reuşeşte să se prindă şi scuipă şi se loveşte de altă grindă şi se rostogoleşte şi cade pe cărarea de nisip de jos... (ca un *rollercoaster* pe plajă)-Urlu... Mi-e frică... Nu mă pot da jos... Mai încolo mi se fac^{e} rău... într-o casă... întors de la spital... întâmplări... oameni roind înjur... de ce nu m-or lăsa singur... etc.... un amestec de imagini cernite, sânge adevărat şi flori triste...
ÎN MAŞINĂ PRIN CANADA MICUȚĂ ŞI FANTOMATICĂ cu Easonburg Annie şi mama şi Nin pe bancheta din spate, sunt şi eu acolo, Annie doarme sau ebeată... *Trage frâna!* urlu eu... *Beţivă idioată ce eşti...* ea habar n-are unde-i frâna... nici eu nu ştiu... întind mâna către volan, deviezmaşina aiurea pe trotuare, printre stâlpi de felinare, pe lângă colțuri, printre alte maşini, spitale, canaluri, noapte... nu-s îngrijorat, mă descurc bine de pe bancheta din spate... Mai târziu, Doamne sfinte, mă plimb cu Nin şi mama pe aleile de la fabrica de textile din spatele străzilor Prince şiAiken şi Ford şi Cheever... întuneric, pietre de pavaj... visul ăla vechi... Dintr-odată zărim un omuleț întunecat şi fioros -*EDme!* -fmi zic eu cu voioşie... Dave Orizaba, omul meu de legătură din Mexico City... Mama şi Nin sunt înspăimântate... *Hai vino! Nu vorbi cu omul ăla! Of!* - dar eu o iau la pas, numai ca să-mi dau seama că nu e Dave, ci doar un vagabond fantomatic de pe aleile din Lowell, cu o pălărie soioasă... dar are un pachet în mână... iarbă?... se ia după noi, iar femeile întețesc pasul... înnebunit, întind mâna în spate şi pipăi pachetul, e tare ca o bucată de came, deci n-are cum să fie marijuana...
BROOKLYN... scene triste şi ciudate urmărite devină, total a început cu multă vreme în urmă, pe când aveam 4 ani când m-am dus pentru PRIMA oară în Brooklyn cu mama... Acum e mai târziu şi-i cu adulți ca înt-un vis şi io încerc să-i ^{s}Pun mamei că dacă ia trenul suspendat şi se dă jos la taralomon n-o să piardă atâta timp pe drumul către slujbă... Lucra într-un magazin de pantofi pe când aveam eu 5 ani şi locu-jam pe Hildreth în Kellostone şi când am făcut prima excursie ^{111} New York-ul negru... e ceva în neregulă la acel capăt al li-^{nie}i vieții... Sunt pe-aici şi fetele lui Marquand... slujba ei e spre Park, spre Insulă, spre Ozone, pe trenuri suspendate însorite şi chinuite... din visele de odinioară... O casă de cărămidă roşie din Lynn bântuită de imagini cu mama şi Evans... totuşi mama şi cu mine stăm pe stradă aşteptând autobuzele, unul vine după colț dar nu opreşte decât la vreo 50 metri mai încolo, alergăm după el... îmi amintesc de Denver... totul, totul bântuit de amintiri amestecate... Wesley Martin e mult mai limpede... Mai era şi o fată, senzație chinuitoare, vină, goliciune, ruşine... sora ei... un vis pierdut. Mai devreme în amurg pe terenul de sport de la Columbia mă ridic să fac aruncări lungi către doi puştani dar ca-ntr-un vis nu reuşesc să scap de ei şi alerg şi nu scap deloc mingea sau piatra... până mai târziu... când nu mai am pic de vlagă... dar le arunc câte una înaltă şi grea din când în când... Unde-i Edna? Jule? Franz? şi Bull Panamericanul? Ce fac eu în San Luis Obispo?*ploaie...* n-am pelerină, n-am bani... asta fac eu în San Luis Obispo...
PE CALEA FERATĂ PRIN LABIRINTUL DE ŞINE DIN SAN JOSE cu un fel de personaj indian în genul lui Li'l Abner, ca indianul din magazina de bagaje din Frisco... şi are şi el un prieten care e plin de aur, coborâm într-o pivniță înțesată de lume pe jumătate plină de muncitori săraci, are loc un fel de petrecere, un ritual, ceva ce nu trebuie să facă dar fac oricum... amicul indianului poartă colanți şi interpretează ceva pe o platformă, eu îmi spun *Dacă ar intra aici nişte non-indieni acum ar zice că e un bairam depoponari...* eu şi indianul facem o favoare companiei de căi ferate... *Oamenii ca tine şi ca amicul tău sunt unu la un milion,* îi zic eu şi vorbesc serios, pe când plecăm să ne întoarcem la locomotiva noastră... La un moment dat sunt în genunchi spălând nu ştiu ce coridor fantomatic cu pardoseală roşie de gresie ca pe car-goboturile alea vechi cu pasageri... avem biele şi curățăm prin locomotivă, coborâm nişte trepte abrupte de coşmar.-La un moment dat sunt pe un deal din Centralville încercând să mă târăsc pe coate şi genunchi în jos, pe un deal abrupt şi chinuitor... aau!... nişte cucoane mă ajută... Amicul meu e ca
Iddyboy, ca Li'l Abner... ca fochistul de ieri din trenul local din Guadalupe... Depoul din San Jose e îndreptat spre est ca acel pierdut Bunker Hill cu calul alb călărind spre est ieşind din Frisco departe de Cody şi Evelyn rămaşi în localul ăla din Market Street... început, sfârşit.
MAMAE PLINĂ DE JUNGHIURI ŞI DURERI eu îi aduc un păhărel de whisky ca să se mai liniştească... după un minut văd un bătrân furişându-se din casă şi îndreptându-se spre farmacie... după aspirină, nelipsita aspirină... Sunt nebun, îi spun din nou mamei, ea se preface că se însenineză - *Vai, whisky? Şi ce măfac pe urmă?... II iei cu nişte aspirine şi te duci la cul-*

care, zic eu... Scena se petrece pe undeva prin est, tristeţe...
Mai devreme Pete Menelakos mă saluta la o intersecţie din Lowell, implorându-mă să mă întorc în Lowell, e acelaşi Lowell imposibil de cald care nu mai există (îmi amintesc dimineţi friguroase cu terci de ovăz şi ore duşmănoase la şcoală)... G.J. e cu mine, & bătrânul Scotty... îi spun lui Scotty despre el însuşi... G.J. e prietenos & neliniştit... E ora 8:30 dimineaţa acum, e duminică, sunt în San Luis Obispo, imaculat & dulce ca trilurile păsărilor... O Doamne ce-o să scriu? cât de tare se pot întinde tendoanele astea ale artei mele & cu ce nicovală? cu ce harpă? ce ferestre înghețate poate deschide speranţa lui Beethoven? ce inspiraţie marină? şi minte neîndoită? -Pete Menelakos care a fost şi el în birtul din strada Moody ultima dată când am văzut-o pe Maggie Cassidy şi când strada Moody se mai numea încă aşa... de fapt pe când nopţile de vară din Lowell erau o mare scenă rituală în Kearney Square cu oameni aşteptând autobuzul care să-i ducă la lac, [0a]meni făcând cumpărături, dansatori grăbindu-se... tocmai acolo, într-un singur colţişor al întinsei Americi... acum a ve-[mt te]levizorul şi cred că a distrus cultura...
, .JPvWiNGARDEN.. . are cumva mereu o aură vagă de crimă '"jurul lui.. . un cuib din Manhattan... o discuţie lungă... îmi arată degetul... mă dusesem la culcare cu prima imagine clară & primul mesaj definitiv al necesităţii morţii mele... Mă plimb pe o plajă prin mulţime, nu contează că bărbatul îndesat şi încruntat de 30 de ani trebuie să moară... unul din cele două miliarde din lumea de miliarde de morţi... cu povara lui de timp şi de plictiseală... M-am trezit dându-mi seama că sexul e viaţă... sexul & arta... asta sau moartea...
TRECÂND PRINTR-0 LUME DE RĂMĂŞIŢE TRISTE ca un tren... eu însumi un tren, partea din faţă a unui tren... pe nişte şine... prin grămezi de tencuială, praf, străzi & pieţe întregi de calamităţi & resturi & gunoaie & pivniţe... în cele din urmă încep să mă ascund în groapa asta de gunoi... în încăperile pivniţei sparte... mă duc cu mama la fabrica de pantofi ca să-i luăm salariul de Crăciun, nişte afişe pe perete, pe unul scrie -*Fiul luiAngie s-a întors din California* - mă simt extrem de insultat că oamenii ăia cred că nu vreau decât banii lor... mi-o imaginez trăncănind fericită despre sosirile mele iminente... Sclavi într-un magazin de pantofi, slavi la căile ferate, James Watson a făcut o tevatură tragică în ziua în care a fost acceptat spre publicare *Oraşul şi cetatea,* pe când *Frankel* a fost respins şi acum el are 20.000 de dolari spre deosebire de mine, care am doar unul... Doamne, ce erau pivniţele alea romane dărâmate?... de-a lungul canalului din Lowell... treceau drept pe lângă cămin., de-a lungul şinelor din Boston & Mâine şi tocmai în depourile din Princeton Boulevard unde eu şi Joe cercetam locomotive vechi în anii 30 cu hornuri vechi din 1915 ruginindu-se printre buruieni... Tencuiala tristă şi veche de pe casele bântuite din Lowell, pivniţele cu şobolani de dedesubt căscându-se fără nici o podea... oroarea morţii unei case care a avut o fa' milie în ea odinioară... a construit-o un conducător primi' tiv... a pierdut-o... nu mi-e milă de el. Deloc.
NIŞTE FEMEI ATRĂGĂTOARE cu mine şi cu Bull în Mexico City, ne ducem să luăm prânzul nu ştiu unde... şi coc 86 teiluri... sau cina... sunt îmbrăcat frumos, intru, e un fel de bar într-un turn (!) & eu încep de la parter cu timiditate dând un tur la primul etaj cu o mână pe stâlpul balustradei şi rotindu-mă uşor sub privirile celorlalţi clipind ruşinos şi cercetându-i pe cei de la subsol... urc şi până la etajul doi unde nişte tineri interesanţi stau la băute... Sunt cât pe-aci să recunosc pe unul dintre ei... chipuri, nume, perfecţiunea incredibilă a interesului pe care ţi—1 arată oamenii în baruri la începutul serii, înainte de cină!... Mai încolo totul o să fie lălăit şi şleampăt...
Acum păsări cântă limpede în aerul dimineţii, cântă trist în zorii din San Luis Obispo... o să mă apuc să fiu un beţiv spurcat şi-o să-mi iau tălpăşiţa din perfecţiunea asta bronzată şi plictisită a sănătăţii, liniştii şi confortului... confortu-i pentru morţi... liniştea pentru munţi... *De ce n-am fost prieten la cataramă cu Kells?*
CA NOTRE DAME ÎN MONTREAL e Catedrala, biserica la care trage un fel de tren şi eu sunt cu Bull... un câine uriaş aleargă pe culoarul dintre bănci, prin strană, e „Câinele din Baskervilles"... Dintr-odată se înalţă nerăbdător în văzduh, devenind o pasăre neagră uriaşă şi zboară peste altar şi coboară la uşile sacristiei unde nişte studenţi de la teologie grăbiţi nu-1 bagă în seamă & el aterizează în picioare ca un om... & e cocoşat cu aripi, se îndreaptă către uşa sacristiei arătând ca Satana, negru, trist, dar şi ca un portar umil de la sacristie...
Mai târziu sunt cu Bull şi cu nişte tineri, eu îi zic unuia dintre ei - *Şi eu arăt ca un golan când sunt îmbrăcat lafix...* Nu mă crede, se uită la mine, un derbedeu mai bătrân care [s]Pune tâmpenii... Mă simt prost...
Ah, aşa că pasărea noastră se îndreaptă către uşa de la sa-[Cris]tie... în spatele altarului...
■ M-am trezit, m-am uitat în oglindă cu scârbă la faţa mea '■ubătrânită şi îngrăşată... pasărea uriaşă şchiopăta... puştiul [^re] se uita aşa suspect la mine era Don, era blond... (acel [°n] Johnson pe care l-am cunoscut în Mexico City)
Pasărea aia şchioapă şi murdară pe post de arhanghel Gabriel...
LUNECÂND PE TROTUAR (e locul unde-am făcut saf-teaua tobelor mambo) pe o străduţă care coboară de pe un deal suburban din New York, în căruciorul de lemn al unui băieţel, ajung la cei doi copii ai mei, băiatul şi fetiţa mai mare, şi cu numai câteva eforturi mă dau în cerc în jurul lor şi apoi le dau lor căruciorul... după care fetiţa vrea să intre în casă cu mine, eu îi zic - *Eşti prea mică* - dar ce frumuşică e! ...şi n-ar fi chiar atât de mică în India... îi dau căruciorul frăţiorului ei minuscul... intru în casă, mă duc la etaj, în dormitorul mamei încremenit într-o veşnicie dată cu talc, o aştept pe Evelyn... *A, Evelyn nu-i aici azi... e vineri... s-a dus să-l viziteze pe Cody la spital...* Aştept... în curând apare şi fetiţa bătând la uşă... dezbat în sinea mea în dormitorul principal, masturbator... Mai devreme o văzusem pe fetiţa aia cu Raphael Urso[1] pe plajă, la poalele falezei joase... plaja de pe Lakeview Avenue de pe gunoaie... cenuşiu... mi-au spus să-i aştept aici, că or să se întoarcă... e acelaşi morman etern de gunoi de prima dată când am dat ochii cu lumea prin ferestre sălbatice... Marea Merrimack... tic tic tic...
AMAZOANELE ALEA ÎNGROZITOARE din Roma m-au luat drept sclav şi dansez în corul lor de torturi, un ritual, la circ... oamenii se uită râzând, bătând din palme... dansul sexual... o să te-mpungă cu o spadă dacă nu dansezi-bruneta masivă dă fuga, mă înşfacă, mă trage după ea, mă pune să fac nişte chestii libidinoase cu ea, totul e un dans formal dar eu sunt un sclav nesupus, un amant nefericit... mulţimea urlă de bucurie... locul e totodată un teren de baschet, dar şi podeaua de la casa parohială din St. Louis...

1 Personajul Raphael Urso din *Cartea viselor* e de fapt o proiecţ[e] a lui Gregory Corso, poet american de origine italiană, unul dintf[e] poeţii de marcă ai Generaţiei Beat.

MĂ FREC DE ŢÂŢA LUI EVELYN întinzând mâna după Cody în pat (la nr 1047)... dormitorul ei de talc de la etaj era de fapt la etajul doi, apoi dormitorul mamei cu ferestrele către West Haven şi către soarele dinspre Sarah Avenue... întind mâna

după tata...
EU ŞI FRÂNĂRII ne jucăm cu mingea pe-un teren... de dragul distracţiei eu prind mingea în mod spectaculos, aruncându-mă să cad uşor cu faţa la pământ, tot plonjez, deasupra capului meu câte un dos de palmă, alt dos de palmă, aruncări de minge, totul cu o uşurinţă rapidă... ce jucător de baseball aş fi putut să fiu!... dacă specialiştii de la A&P n-ar fi fost atât de hotărâţi şi de nerăbdători!... frânarul înalt, Mulles, Bostrell, Schaefer, uimit, îmi aruncă pase grele... şi totuşi eu le prind, aproape imposibil... în cele din urmă îmi scapă una... întristare... în liniştea întinsă puterea soarelui ne arde, păsările amurgului cântă... prin copacul înalt zărim raze aurii şi fum... arunc mingea în sus prin gaură în timp ce începe să se audă lent o muzică imensă... Bătrânul dirijor apelează la ultimele sale resurse, ziua e sfârşită, în raze, roşii, oamenii privesc, tăcuţi, obosiţi... Lumea minţii e adevărata lume... razele minţii sunt adevăratele raze...
PORTOCALE COAPTE ŞI ZEMOASE căzute din copacii din curtea lui Cody pe şosea, zac sparte pe pământ... Le atrag atenţia pentru prima dată asupra acestui lucru la curba de pe strada East Santa Clara şi-i aduc lui Evelyn o portocală, zâmbind...
Vise în Cameo, Frisco
SUS ÎN MUNŢII CENUŞII, pe lângă curtea lui Joe, [a]Pare Ed Buckle într-o emisiune cu şeful clasei a XII-a şi ur-[m]ează întrebări şi răspunsuri pe aceeaşi voce nazală şi pier-ta ca şi vocea pe care o am eu pe bandă şi înregistrări... şi crainicul începe după cum urmează: *Helen Buckle s-a născut la Paris & a venit în America în 1930 & şi-a început cariera şi afacerile...* şi apoi se lansează într-un discurs despre povestea de succes a lui Buckle iar eu stau acolo în atmosfera aia cenuşie şi-mi spun: *Ei întotdeauna se autoafirmă târziu cei care au aşteptat în coconii lor modeşti atât de mult şi întotdeauna apar ca ultima urmă de vulgaritate... după ei nu vor veni barbarii ci inevitabil alte culturi din nou.* (In vena asta... şi mai sălbatic, subconştient...) Mă trezesc dându-mi seama că nu mai am pic de entuziasm...
*****
Vise la mare
SUNT ÎN DORMITORUL MEU DIN CASA DE PE SARAH AVENUE, sunt acasă cu nu ştiu ce treburi, e noapte... Mama e jos în bucătărie ascultând la radio... E un eveniment sportiv la care toate fetele de liceu mai rebele s-au dus ca să bată din palme ritmic la unison... mai tare, mai tare, mai puternic, mai îngrozitor... şi-mi bântuie somnul din dormitorul întunecat la biroul verde al lui Gerard... (de parc-aş dormi pe-un pat de campanie pe punte, pe Pacific)... Mama vine sus ca să-mi aprindă lumina... ca să stea de vorbă... singur în casa fantomatică... Bietele fete nebune nu găsesc bărbaţi care să doarmă mereu în casa mamei lor, îmi amintesc că-mi spuneam...
Mai încolo sunt într-un San Luis Obispo ciudat, băieţi, fete, camere, întâmplări, o crimă neaşteptată sau dezvăluirea unei crime... merg în josul străzii cu un tip... mai încolo distrug probele, arunc dovezile... sortez obiecte... o groază imposibil de amintit dar aşa se întâmplă mereu.
EU CU MAMA ŞI NIN locuim din nou în casa din Sarah Avenue, eu mă întorc acasă pe stradă, intru în casa lui Ali[ce] unde se află toată lumea... Alise şi-a mărit şi şi-a îmbunătăţit casa., covoraşe frumoase şi pufoase, mobilă, un pom de Crăciun ca întotdeauna...
ÎL DUC ÎN BRAŢE PE MICUL LUKE[1] sau pe micul Tim, copilaşii din hotelul cenuşiu şi fantomatic din Liverpool după un soi de jignire se agaţă cu ghearele de mine încercând să ajungă la el şi să-l sfâşie aşa că îl ţin în braţe cât mai sus iar el mă suge de nas... Sunt şi femei în zonă, e o mare încăierare pe undeva, un tărăboi, cică un avion mare tocmai decolase de pe un teren viran... noapte... eu ţin copilul care se sueşte, se zbate şi se apucă dintr-odată să-mi sugă nasul fără nici o grijă...
ÎN NOAPTEA BLÂNDĂ DIN FRISCO cu Al Damlette în Chinatown mai târziu sunt cu Irwin Garden... mergem pe jos către camera lui, vorbim... el e mai întunecat şi mai bătrân... urmează nişte încurcături... fete... e acelaşi Frisco tragic din clubul de jazz nocturn al lui Charlie Low şi acum cu o adevărată tristeţe gardeniană care înlocuieşte spectralitatea albă şi veselă de mai devreme...
NEBUNUL ĂLA DE PUŞTI EVREU HORACE MANN... mare deşteptăciune... în visele mele din trecut se Pare că-l cunoşteam... era foarte nebunatic şi interesant... Eu [er]am la o fată, în apartamentul elegant din New York al unei [e]vreice... el venea s-o curteze pe sora ei, care nu-l voia... dar d dădea din gură... ce lucruri uimitoare mai spunea... am primit câteva scrisori de la el... l-am cunoscut pe amuzantul de taică-su... dar pe vremea aia se întâmplau atât de multe lucruri că n-aveam timp să-i răspund şi după un timp, sub po-[Var]a evenimentelor, am renunţat la corespondenţa şi la Prietenia cu el... în viaţa reală nu l-am cunoscut niciodată...
Paul Blake Jr., nepotul lui Kerouac din partea surorii sale, Caroline.
în afară de un musulman compozit din balamuc şi agerimea grasă a lui Horace Mann... dar cel din vis era în toate minţile, puternic, real... mintea inventează ca Dumnezeu... era un demon sexual... i-a făcut capul toacă de sex surorii, aşa că nu mai putea să-l acuze... prea repede şi prea complicat ca ea să priceapă ceva... Uite-mă spunându-mi *Ce tip uluitor. .. Intr-o bună zi o săfie producător. ..Ar trebui săfiu uluit de veşnicia sufletului său uriaş, complicat şi nostim...* Marty Churchill, tânărul Blatberg... Ah, fără scăpare...
Marea Caraibilor
AM O AVENTURĂ CU O FATĂ DE CULOARE ca fata cu heroina din Frisco... muncesc într-un fel de brutărie, unde ea e un fel de supraveghetoare... lucrăm cu program prelungit... locul arată în parte ca o fabrică, în parte ca magazinul din subsolul liceului din Lowell, în parte ca fabricile din Rocky Mount... în parte mai seamănă şi cu un garaj dintr-un vis precum cel al lui Blagden unde parcam eu maşini... cenuşiu, mohorât, ca şcolile profesionale din Lowell în zilele de burniţă îngheţată... Ea stă pe aproape, pe strada 70 (în New York) de unde s-a aruncat Al la pământ ca s-o impresioneze pe Marguerite când am rupt-o eu la fugă... e în jur de 4 A.M. ... stabilim s-o punem de-un futai... dar ceva ne face să zăbovim, ca de la heroină, şi până când ajungem la uşa camerei cu bucurii ea tre să se ducă să deschidă brutăria, e deja 5 AM... şi nu că nu m-ar iubi, dar afacerile şi împrejurările o obligă să plece... (m-o iubi sau nu m-o iubi?)...
IRWIN GARDEN S-A DUS LA FRISCO din câte-am auzit, eu sunt prin Mexico City sau cam aşa ceva, mă duc să-l caut pe Bull Hubbard în noul lui cuibuşor de apartament nou nouţ... Numele lui e scris greşit Jurroughs pe plăcuţele de metal... June trăieşte încă, e în New Orleans... canal uscat şi bulevard scânteietor din Florida asociat cu el... dar de fap' nu atunci când sun eu, atunci nu e nimeni acasă, aşa că mă duc după colţ să iau prânzul şi sun de la un telefon de pe perete în timp ce-aştept să-

mi fie adusă mâncarea, doi hipsteri chicotind răspund la telefon şi se pare că Bull nu-i acasă... Ei sunt „Don Johnson" şi „Philip Lavalina" sau Wagstrom din Mexico City... se hlizesc la telefon... eu mă enervez şi semăn cu vechiul prieten al lui Bull punând întrebări pe un ton nerăbdător - zic - *Aţi auzit cumva că Irwin G. s-arfi dus la Frisco?* şi ei răspund - *Aa, păi s-a întors deja...*
DINTR-ODATĂ, în acelaşi oraş, cu micul meu prieten Jimmy Lowlike, traversez strada ca s-o văd pe fata aia nebună... Care se întâmplă să fie fosta mea nevastă June şi care seamănă cu Paulina Cole... Se hlizeşte la uşă, îl împinge pe micul Jimmy în cameră, îi aud chicotind nebuneşte în timp ce s-ar zice că ea-1 dezbracă şi-1 gâdilă aşa cum face în fiecare zi... devin din ce în ce mai exasperat nu numai pentru că-i fosta mea nevastă ci şi pentru c-ar putea să aibă şi ea mai mult bun gust... Când iese o apuc serios de braţ şi-i zic - *De ce eşti aşa nebună?*
Are loc o schimbare... ea se topeşte, încuviinţează, pare normală la cap... tristă... *N-am ceface... sunt singură...* Spune ceva profund filozofic despre singurătate, ceva frumos ce nu-mi pot aduce aminte... E frumoasă... Mă trezesc pe vaporul de oţel dându-mi seama că încă o mai iubesc pe June.
CU O GAŞCĂ DE PRIETENI ÎN DOUĂ C ADILLAC-uri, unul din '52 şi celălalt o limuzină din '47... şoferii sunt Jim Calabrese şi puştiul mexican... Mergem pe strada Lombard [ln] Fnsco, dar cumva în parte Lowell, o luăm în jos pe un deal °arte abrupt, ne oprim cu toţii să cumpărăm ţigări... Lousy, Green, o grămadă de fete... Jim zâmbeşte... Am trecut P^ste nu ştiu ce canal... Mai târziu sunt din nou în căsuţa de pe [est] Street cu mama întrebându-mă dacă orga mai e încă în °Pron... Nu familia care a venit după noi „în 1931", ci cea [e a] venit după ea probabil că a vândut orea.....familia Chalifoux!"... văd grădini din Montreal şi imagini de Rubens dincolo de curte, *atâta bucurie...* Savurez camerele spaţioase, curtea, veranda... albeţea căsuţei, vechea stradă Aiken prima stradă din visele despre Centerville... plimbări în amurguri line şi întunecate... pe lângă presbiteriu... seara pe veranda trandafirie... Doamne Sfinte, unde-i tata?... Zi *tata,* zi *mama...* de-acum am uitat cum să zic *tata...* o să uit să zic şi *mama,* o să uit în franţuzeşte *mère,* totul o să fie un mare căcat... *grave merde...*
ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ LA O PETRECERE MARE ŞI VESELĂ în casa mătuşii mele din Lynn... facem limonada... pentru unchii & mătuşile mele o fac eu personal, un băieţel de 11 ani, pun sucul de grapefruit în piersici şi storc un suc de vis, incredibil de savuros, iar rodnicia şi curgerea lui n-are sfârşit... dă pe dinafară unei ceşti de cafea... intră mama cu nişte mătuşi, până atunci se bucuraseră de o proprie petrecere secundară plină de veselie... e şi Nin de faţă... e aceeaşi casă de cărămidă roşie din Lynn şi totodată din Brooklyn cu mama şi Evans din visul cu Mei Torme la pian la petrecerea bătrânelor...
EU ŞI MAN ADMINISTRĂM un soi de pensiune mare în Frisco sau Lowell sau New York... Al Damlette are o cameră la ultimul etaj, mama spune *Dacă tot eşti acolo scoate cheia dinyală, că şi-aşa e stricată, iar el nu tre să-şi ţină camera încuiată...* dar ceea ce nu ştie mama e că el are o conservă de aproape patru litri de heroină pură, a luat-o de la Bull, prin mine... ne zguduim bine de tot acolo sus... Se face că e cumva şi clădirea fabricii de textile - cenuşie, întunecată, mohorâtă, dar mă face foarte fericit şi e plină de spati' misterioase în care să citeşti, e plină de cărţi vechi, un vis de-al meu (cum are Watson la Saybrook, cu tot cu scaune regale vechi, în care să citeşti, şi busturi de bronz)... numai c-4 ditamai căsoiul ăsta e în inima oraşelor cu dependenţi de droguri şi dorinţe ale inimii sălbatice şi pustiite iar cutia aia e [0] fostă cutie de patru litri de îngheţată!
TRAVERSEZ NU ŞTIU CE PARC, în care se joacă nişte copii, pe lângă fântâni... o fetiţă mă opreşte într-un tufiş şi zice - *Domnule îmi încheiaţi şi mie nasturii de sus?* -are vreo 7 ani dar s-ar zice că are sâni sau piept... eu sunt ticălos şi lasciv când mă uit la ea, la culoarea ei ca mierea, la trupşorul ei... încep să-i închei nasturii de sus în timp ce ea vorbeşte cu mine... o să-i pun inocenţa la încercare... simt o vină adâncă precum marea... mă întreb dacă n-or fi nişte mame prin jur... mă pregătesc s-o sărut sau s-o înşfac şi să-i sărut coapsele micuţe, cu blândeţe dar direct pe pizdă... o s-o fac cu grijă ca să n-o alertez... îmi bănuieşte cumva intenţiile şi-mi răspunde cu un zâmbet senin şi indiscret... nu mă clintesc... Sunt bătrân.
Cine sunt eu?
STAVROGHIN
*
Golful Mexico
LOCUIESC DIN NOU CU MAMA... la parter sunt nişte gangsteri, eu stau cu ochii pe unul dintre ei tot timpul... într-o zi l-am urmărit... în biblioteca Clubului Gangsterilor, ca să-mi păstrez acoperirea, înhaţ prima carte pe care-o văd pe un raft de deasupra uşii şi mă întorc către bibliotecar ca să i-o dau... Bibliotecarul e bucătarul secund sau brutarul de pe nava SS William Carruth... în cele din urmă... la început era gangster... Dintr-odată dau cu ochii de un raft care-mi place cu adevărat Şi de un volum pe care-1 vreau, e de Allen Tate, „Invazia temperamentului latin", o carte nouă, galbenă şi enormă...
~ Hei, pot să-mi arunc un ochi şi peste asta?
~ Bineînţeles.
Dincolo îl văd pe gangster intrând la şeful lui... trec în rrnitorui bucătarului secund... el tre să se îmbrace înainte [Ca] [lau eu] cărţile... între timp mama încă mă mai aşteaptă jos [Sa] mergem la biserică... Dincolo de dormitor văd că în ele bibliotecii toţi gangsterii stau într-o cameră uriaşă cu
cărţi şi ziare, inclusiv victima mea care s-a arătat mereu bănuitor în privinţa vigilenţei mele dar acum nici măcar nu mă gândesc la el & mă uit fix prin el & îmi dau seama de asta... E casa din Kellostone de pe Hildreth cea din visul cu marea Maggie-Marguerite-Madeleine...
E CASA DIN PHEBE AVENUE, tata & mama & eu & unul dintre prietenii tatei facem ceva în bucătăria aia proaspăt zugrăvită dar cică e război exact ca atunci când i-am văzut pe soldaţii epuizaţi în curte şi dintr-odată a apărut primul dintre avioanele bombardiere şi a dat drumul unei bombe care a căzut doar la câteva străzi distanţă, zguduind casa... Eu ţip - *Hai să punem masa în pivniţă!* - şi înşfac repede faţa de masă şi-o pun la subsoară şi tragem de masă cu toţii... Tata şi cu amicul lui o şterg în camera de alături ca să termine nu ştiu ce înainte să coboare în ascunzişul din pivniţă... Eu ţip - *Hai odată... în pivniţă!* - Mama e necăjită...
- îmi deranjezi toată masa şi tocmai o pusesem! Dar e ceva ce trebuie făcut... însă ea nu-i îngrijorată din cauza bombelor cât din cauza treburilor menajere...

JUNE OGILVIE E ÎNTR-UN TAXI pe Park Avenue cu cinci pisoi, nişte tipi, portoricani, eu însumi sunt unul dintre ei... I-a agăţat unul câte unul prin tot soiul de şiretlicuri, toţi zâmbesc cu gândul la ceva ce-o să se întâmple dar la intersecţia cu strada 44 ea se dă jos şi opreşte alt taxi... Ei dezbat asta foarte neliniştiţi...
NU ŞTIU CE GUNOAIE SAU VASE care trebuie spălate pe furiş... ceşti, pahare într-o chiuvetă, apă maronie...[lfr] tâmplari pe-un vapor...
ÎNTR-O SALĂ MARE DE BASCHET eu cu un tânăr amic dăm nişte teste la o masă... o grămadă de copii înj[ur]"
Toată lumea se îmbulzeşte să vadă dar noi ne salvăm testele şi le luăm să le rezolvăm la altă masă... caiete & hârtie...
STĂM CU TOŢII pe o terasă de lemn de la etajul 2 pe o zăpadă cruntă... o noapte cu lună pe-o colină pustie la vest de Montana... eu, mama, o grămadă de alţi oameni care fie sunt ca Nine şi Luke fie ca alţi compuşi din viitor sau dintr-un trecut care nu se mai topeşte... stelele scânteiază peste piatra rece a unei terase stâncoase, aşa-i în vest... aşa-i încă... stăm cu hainele pe noi dar ne aşezăm să vorbim despre farfurii zburătoare, despre universul fantomatic... iar eu mă simt atât de încălzit şi fericit încât mă întind şi-o pup pe mama pe obraz... Se pare că ne mutăm cu toţii din casa asta... mâine... şi aşteptăm să vină maşina să ne ia... Mai devreme, tot soiul de drumuri şi alergături mai întâi cu Bull Lee Sălbaticul care apoi s-a transformat într-un fel de Julien atât de profund şi încurcat cu maşinile demarând în trombă din curtea noastră şi două fete înalte pe care nu le-am înţeles în toată pălăvrăgeala aia bolborositâ ca-ntr-o eternitate cenuşie, difuză şi complicată dincolo de posibilităţile amintirii... aşa încât la sfârşit el dispare nostalgic, iar noi îl jelim şi ne e dor de el şi ne-amintim de figura lui subţire, drăgălaşă şi blondă... Şi noaptea senină din vest, înstelată... oamenii din farfuriile zburătoare poartă coifuri şi au arme care aruncă raze şi sunt mulţi şi întunecaţi ieşind din tufişuri...
SUNT PE TERENUL DE BASEBALL AL „TIGRILOR" DIN DRACUT într-o ploaie mocănească sau lapoviţă, mă [^Uc] pe partea dreaptă a careulei scurt unde ţâşneşte apă dintr-un izvor, făcând bulbuci în zăpadă, şi aştept acolo să Primesc un semn de la giulgiul veşniciei arabe care o să-mi
Şa secretul îngheţului, pe o tăbliţă de gheaţă... Sunt uimit [^a] dau cu ochii de bătrânul meu copac de pe~partea dreaptă Careului în care Al Roberts înscria eseuri şi în care am reu-[Sl] eu o dată, după o alergătură de 150 de metri... La ori-[°nt'] întregul Lowell e învelit într-un giulgiu de întuneric trist şi neted... Tocmai m-am întors din aventuri măreţe, după ce-am navigat prin canalurile tropicale ale sudului...
APOI ÎN JOS PE STRADA 1 DIN LOWELL îi văd mergând pe June, Bull, Irwin şi alţii... fix pe lângă strada Boisvert şi pe lângă vechea casă a familiei Dupuis şi zic -*Uite-i cum trec vibrând de viaţă pe lângă simbolurile trecutului lor şi nici nu-şi dau seama cât de mult îi îmbogăţeşte asta* - Chiar dacă ştiu că blocul mare, cenuşiu şi misterios din colţul străzii nu mai există şi în locul lui văd o clădire modernă de apartamente din cărămidă roşie complet utilate şi de fapt Bull locuieşte acolo... intrăm cu toţii... El e la primul etaj, norocos ticălosul ca întotdeauna... Uşă modernă, cu o plăcuţă neagră pe care scrie cu alb *Hubbard...* în baie are scafe pentru lumină indirectă, chiuvetă şi cadă de culoare crem, covoraşe pe jos, doze deja pregătite pe raft... Eu i-am adus un salam afumat sau ceva de genul ăsta şi mă duc direct să-1 pun la locul lui într-un frigider sau cămară, iar Bull zice - *Ceva de băut?* - dar eu îi răspund - *Mersi, da' m-am lăsat...* şi apoi mă trimite jos să-1 sun pe băiatul blond cu barca cu motor, îmi arată numele şi numărul de telefon, le-a cam încurcat, îmi dă ATaburry 77 273 când de fapt e ATkinson 7-7273 şi pe când cobor îmi repet la nesfârşit „Atkinson şapte şaptejdoi şaptejtrei"... trebuie să dau ocol holului circular ca să ajung la telefonul foarte modern de sub apartamentul lui Bull... formez numărul... îmi spun în sinea mea - *Bull nici n-a ajuns bine că s-a şi făcut cu un* ***cui****-buşor de 100 $ pe lună şi nici nu-l încălzeşte asta plus ca are, ca pe vremuri, casa plină de prieteni şi distracţii şi M[a] pune să dau telefon în locul lui, el stă acolo scoţând baf\' cnote de un dolar nou-nouţe din buzunarele alea lungi»" bucuria după-amiezii vieţii... Şiăsta-i locului\nde-amfost****cO"*** *pil odinioară, bântuit de imaginea mormanelor cenuşii ş[0] coridoarelor întunecoase dar acum totu-i reconstruit şi M[0'] dern în Veşnicia din Lowell..*
LA STADIOUL DE BASEBALL AL CELOR DE LA NEW YORK YANKEES, sunt plasator şi mă plimb într-o jachetă albă... o mulţime de haimanale se uită la meci şi zbiară... din cer burniţează ceva... un novice mic şi atletic zice - *Plouă vreodată în California?* - se pare că-s în California-Adorm sau cam aşa ceva căci mă trezesc în picioare şi meciul se apropie de sfârşit şi băieţii urlă şi mai tare dar ce gaşcă leşinată facem cu toţii, până şi jucătorii care-şi trag înjurături între reprize sunt leneşi, moderni, nu-s buni de nimic... Nici măcar nu ştiu care-i scorul, nu-mi mai pasă...
MAI DEVREME ERAM PE MALUL RÂULUI, barca mare trasă la ţărm, am cu mine o gagică înaltă, o gagică scundă şi una de culoare şi-ncerc să le dau gata pe toate... O apuc pe gagica de culoare şi-i zic - *Hai s-o ştergem în jos pe râu şi-ţi arăt eu...* Cumva se face că acea casă din vise unde a murit Gerard e prin apropiere... Pasarela către vapor e întinsă peste ţărmul mâlos şi peste piloni de lemn, n-o folosesc pentru că tot echipajul iese în şir indian ca nişte stafii, dar sar pe mal şi de-acolo înapoi pe pilonii de lemn... îi recunosc pe membrii echipajului meu în parada de zombi... Doamne şi domni şi apoi uite-mă într-o curte scăldată în lumina lunii într-o iarnă de demult de când eram în şcoală... cosiţe... buze...
EU ŞI VÂNĂTORUL DE BALENE traversăm o insuliţă din Caraibe care nu e departe de continent şi de un oraş mare din nu ştiu ce ţinut, zărim luminile şi neoanele roşii prin întu-[ne]ric de parc-ar fi o parte din insulă, iar de fapt asta-mi şi spun [eu], dar vânătorul de balene zice că nu... am fost pe mare şi-am [Va]zut balene colosale dormind în apă în timpul zilei... Acum [e] noapte şi el poartă o pălărie şi dăm fuga către vaporul nostru Prin întuneric, având în faţă luminile alea fantomatice ale ora-[lu]i... stăm de vorbă... De fapt toate astea vin dintr-o poveste [Car]e-am citit-o într-o carte, o carte cu patru volume, iar asta era în al 31ea volum, mă aflu într-o cameră de hotel sufocantă dintr-un cartier sordid din spatele magazinului de discuri al lui Bill Mink şi beau apă caldă şi whiskey iar ultima înghiţitură îmi face atâta greaţă că o scuip şi vărs paharul în chiuvetă... cică ar trebui să mă duc la Danny Richman, dar mă simt îngrozitor... Mă întreb dac-ar trebui să iau cortul de prelată cu mine în Franţa sau să-1 las în cameră...
MAMA S-A DUS LA FRISCO înaintea mea şi stă în nu ştiu ce hotel învechit ca acel Cameo... mi-e groază să mă grăbesc şi s-o salvez, mi-e teamă că o să urască oraşul din cauza asta... Eu sunt în Lowell şi-s obligat să mă întorc la liceul de pe strada Kirk, ceea ce şi fac într-o dimineaţă însorită şi proaspătă de octombrie sau de mai, dar întârzii şi bat în lung şi-n lat coridoarele zâmbind şi realizând *pentru prima oară* că nu tre să merg deloc la liceu pentru că sunt un mare scriitor, de fapt mi-au fost de-ajuns 3 ani de liceu şi o să spun întotdeauna - *Nici măcar n-am terminat liceul* - Nu, vânătoarea de balene în Caraibe şi călătoriile la Frisco sunt mai importante şi tre să mă grăbesc să ajung la mama înainte ca ea să rămână dezamăgită

de locurile alea... în orice caz, parc-o şi văd bucurându-se de colinele albe şi de cerul albastru...
MAI ÎNCOLO SUNT CU BULL şi-i spun că am plecat pe-un vapor şi am trecut prin Canalul Panama... îi zic c-ar trebui s-o facă şi el... dar nu pot să-mi închipui ce muncă ar face el pe bordul vasului, că doar nu se pune problema să servească la popotă... sau să fie spălător de vase... Afară e o movilă luminată de soarele cel mare, răscolită de vânturi sâmbătă dimineaţa, alături e un râu nocturn... şi m-am tot cățărat în imensitatea structurii sale în hoinăreli atât de elastice că râul se transformă într-o mare, cu valuri înalte... movila se transformă într-un şantier de construcţii uriaş în care eu alerg şi car ţevi legate între ele... iar chiulul meu de la şcoa|[8] devine o călătorie înot de-a lungul ţărmului, cu mâinile şi P¹' cioarele mele de om, din nord, din Frisco până aici pe mul fantomatic din sud, un tip se uită la mine... O, Oraş ^
LAft
sud al Viselor Mele... şi Ţărm de Oceane... mă doare gâtul când fac drumul de întoarcere la locul unde sunt jelit şi nici măcar nu-mi amintesc unde vine asta...
ARUNCAREA GREUTĂŢII CU O BILĂ DE 8 KILE într-o sală de forţă unde e şi un şanţ, un puştan chinez încearcă să doarmă pe podea, eu îi zic unui chinezoi solid -*Hei, ia-l de-acolo că încerc să fac aruncări de greutăţi...* Ca Parry O'Brien, stau cu spatele şi mă răsucesc pe loc... încearcă şi-un alt puştan, exclamă -*Hei, dar asta-mi îmbunătăţeşte distanţa!* - Mai e şi un morman uriaş cu manuscrise de-ale mele inclusiv ziare scrise tot de mine în care mă comemorez pe mine însumi plus romanele mele, cu bucăţi de articole lipite... o asemenea harababură jalnică de chestii scatologice că mi se face greaţă... O gaşcă de tipi m-au vizitat la etajul al doilea al acestei case care zic eu că e pe litoral, e şi Nin acolo... acum mă aşteaptă toţi la parter, la maşină să plecăm în călătorie, iar eu îmi pun ordine în ultimele chestii cum ar fi să-mi iau căciula cu urechi în locul şepcii de baseball, jacheta kaki cu guler de blană... *Hai du-te numai în cămaşă şi respiră nişte aer proaspăt şi rece,* mă sfătuieşte Irwin Garden agitat... sunt în Mâine... mă spetesc scriind... Am atâtea lăzi de gunoi şi hârtii şi scrieri găsesc exemplarul dactilografiat al unui roman când am lucrat până acum pe copia la indigo, crezând că era originalul... biet derbedeu caraghios ce sunt.
FAC O ANCHETĂ ÎNTR-UN BORDEL din Mexico City sau din Paris, intru direct într-o curte şi trec printre [m]'Şte ferestre cu perdele, văd înăuntru bucile rotunde ale Unor negrese aplecate peste nişte reviste, uneori opt curve *ntr-o singură cămăruţă... Amicul meu chicoteşte la intrare... „P°i stau pe veranda bordelului cu Maggie Cassidy [Ul]tându-ne la două curve care privesc din spatele zăbrelelor $i aşteaptă să li se facă oferte, una dintre ele e o brunetă cu trăiri imperfecte, cealaltă e prietena ei grasă şi urâtă **De** care tre s-o plăteşti de asemenea, că vine la pachet cu prima... bruneta se dă cu ruj şi dintr-odată arată mult mai drăguţă, ochii şi sprâncenele îi ies în evidenţă ca la splendorile alea indiene de pe Oregano Street... Mă uit la Maggie, care-i incredibil de drăgălaşă cu pielea ei trandafirie, cu părul negru şi cu ochii ca nişte agate negre... *Maggie,* zic eu, iar curvele se prefac că nu trag cu urechea, *ăsta-i unul dintre momentele alea când ochii tăi par negri...* Maggie e mai interesată de cercetarea vieţii de curvă şi îşi mestecă mai departe guma, absentă şi cufundată în gânduri...
MÂ DUC CU JUNE OGILVIE LA MUNCĂ, mai devreme, lucrăm la o femeie într-un atelier unde te muncesc ca pe sclavi, ne aşezăm la aceeaşi masă şi ne apucăm de treabă, munca mea e mai uşoară decât a ei aşa că facem schimb... ea-i speriată şi tristă şi amărâtă că lucrăm aici şi că tre să lucrăm, eu sunt amuzat... Mă tot gândisem (ştiu că-i un vis) să mă duc să lucrez în Albany la căile ferate dar după aia mi-am zis că nu mi-ar mai rămâne timp să fac nimic... camera noastră mobilată e jalnică, vieţile noastre sunt întunecate, dezagreabile... în locul unde lucrăm a fost un mare bairam azi noapte, e totodată locul unde s-au prăbuşit bombele din Liverpool...
MĂ PLIMB PRIN MAHALALE MĂRGINAŞE din Mexico City şi sunt oprit de un trio zâmbitor de caţe care s-au desprins de strada destul de aglomerată la ceas de seară, cu lumini cafenii, standuri de coca, tortillas... Fără îndoială o să-mi fure geanta... Mă opintesc puţin, dar cedez... încep să comunic cu ele, să le transmit suferinţa mea, şi de fapt îmi reuşeşte atât de bine că în cele din urmă îmi fură numai o parte din lucruri, nu vreau să-mi ia calapodul de pantofi, una înşfacă o bucată de metal... Plecăm mai departe lăsând geanta cu altcineva... braţ la braţ ca o gaşcă, pornim către luminii centrale din Letran, peste un câmp... Mi se pare că e din cauză că l-am trădat pe Enrique Villanueva din Vera Cm[2] care-mi dăduse un picior de iepure, ceea ce tre să însemne ceva pentru un indian... Indienii sunt blânzi, dar periculoşi... Mă linguşesc, mă simt împresurat, îmi pierd „calabalâcul" în lumea reală şi trebuie să mă implic decisiv în asta...
COBORÂM ÎN GROTELE SUBTERANE DE NISIP din India, eu cu două femei şi-un băiat... pe-acolo sunt şerpi birmanezi şi idoli... ne rătăcim şi nu mai găsim deschizătura ca să ieşim afară... Totul se petrece cumva pe lângă nişte bancuri de nisip ca în Lowell... afară, înserare violetă...
MAI TÂRZIU LOCUIESC DIN NOU PE STRADA West 20 şi stau la masa de scris după ce-au plecat nişte prieteni, scriu cu cerneală roşie, cu o caligrafie amplă şi cu înfloriturі, ultimele rânduri din *Doctor Sax* şi dintr-odată îmi dau seama că Irwin mai e încă aici, e încă treaz citind în patul lui din colţ...
PE UN VAPOR ÎN CARAÏBE înaintăm huruind cu Î00 km la oră pe o stradă principală dintr-un oraş... Géorgie Polonezu spune că e Santa Rico, Porto Rico, dar eu nu pot să-1 cred pentru că toate casele sunt americane, indicatoarele-s în engleză... Eu pretind că-i Galveston dar dintr-odată vedem o firmă - *COMPANIA DE POMPIERI KEROUAC...* în afara oraşului, pe marea cea neagră pe o barcă mare pe care frag la vâsle cincizeci de negrotei, nişte tineri cântăreţi vân-Joşi care vor să urce la bord... eu vreau să mă dau jos... eorgie zice - *I-am mai văzut înainte, sunt cu toţii tineri şi* ***Refăcuţi...*** Eu îmi spun-*Ar şi trebui săfie la cât vâslesc...* ***antecul*** *sclavilor puşi la galeră...* Oraşul ăla era până la tamă Kansas City din Kansas...
DuPĂ UN CONCERT DE-AL LUI BOB CROSBY eu şi [a] Primim o slujbă, să facem curăţenie în holul care e totodată şi apartamentul nostru... în timpul concertului, care include şi nişte solo-uri la tobe cu trei toboşari şi cântece de Helen O'Connell pe care le cânt în dormitor cu pisica mea şi cealaltă pisică pe care-o am e îngrozită scoasă din minţi şi tremură din cauza zgomotului şi sare catapultându-se de lângă toba mare... După ce se termină, mama dă cu o mătură pe podea, mai e o mătură şi pentru mine şi o cutie de carton... Mama are 20$ în mână... Un paznic care-a rămas după concert e în holul mare... E ca prima pagină din JENNY GERHARDT...
CAMERA DE LA ETAJ CU BECUL APRINS, în casa de peGershomsaudepe Sarah, scena din FRAŢII KARAMAZOV, un John MacDougald palid, plin de coşuri, slab şi bolnăvicios se ceartă cu tatăl lui înfofolit, au o carafă de doi litri de Tokay... Trăncănind cu viclenie, taică-su îl roagă să se apropie de pat şi să-i aranjeze cearşafurile şi dintr-odată scoate la iveală un fel de sabie pliantă şi începe, încet şi în joacă, să-i brăzdeze fruntea lui John până când chiar îi taie pielea de pe frunte nițel...

Karamazov, boşorog nebun şi prost! îmi zic eu... La mânie, John pune mâna pe carafa de doi litri şi o aruncă prin cameră, nimerindu-1 pe bătrân fix în figură şi moşul se prăbuşeşte din pat plin de sânge şi mort... La parter, în holul de la Gershom Hotel e mare agitaţie, mai întâi din cauza unui incendiu sau a nu ştiu cărei alte probleme, apoi din cauza crimei... Eu o tai spre casa mea de peste drum...

ÎN CLĂDIREA ÎNALTĂ DE PE STRADA 42, într-o duminică, sunt tocmai sus pe acoperiş şi mă gândesc dacă ar trebui să mă duc la Irene, fata de culoare, sau s-o sun... clădirea are douăzeci de etaje, e cenuşie, dintr-un giulgiu de beton cu rampe care urcă tot mai sus şi cu nişte porţiuni laterale cu nume sau cuvinte scrise care sunt de fapt nume... [ca] într-un puzzle...Mai devreme eram în frumoasa vale Santa Clara cu Cody şi cu alţii, trântori, scandalagii, încercând s ne hotărâm dacă să ne facem duş sau nu înainte să plecăm[10] marea călătorie, arătându-le cele trei televizoare unor femei din Richmond Hill într-o dimineaţă...

BOIS VERT MĂ INVITĂ pe la el în timpul weekendului liber de Ziua Recunoştinţei în nordul statului New York, sus pe râu, eu consimt... vine timpul să iau autobuzul dar tot nu reuşesc să-mi aduc aminte dacă el stă în localitatea Sf. Petru sau în nu ştiu ce alt sfânt şi dacă tre să iau autobuzul sau trenul şi oricum e prea târziu şi încep să merg printr-un parc uriaş şi înzăpezit din Chicago dar în San Jose şi sunt cam încurcat în ceea ce priveşte planurile mele... în cele din urmă aflu că e lângă Saratoga dar asta-i prea departe... între timp se pare c-am şi lipsit de la muncă sau n-am trecut să-mi iau salariul şi-mi petrec weekendul frecând menta de unul singur în apartamentul cuiva, probabil al lui Danny... mâncând îngheţată, cu Helen Buckle la un moment dat... Sunt un băiat de 32 de ani rătăcit şi cu mintea începţoşată, cu părul vâlvoi... Trec pe lângă Royal Theater din Lowell în drum spre casa de amanet unde toată lu-mea-şi încasează cecurile cu primele de Ziua Recunoştinţei, pentru mine nu-i nici unul... cecurile sunt rozalii... îl văd pe Jack Spender în hol, îl salut, după ce trece de mine îl chem înapoi ca să-i spun că am o grămadă de iarbă subţiată din care tot filmez... *Păi am şi eu ceva,* îmi zice fără pic de interes, fără să zâmbească... *Aa, bine,* zic eu ruşinat... Câtă rătăcire în măreţia [re]ce a lumii în care nu reuşesc să-mi împlinesc speranţele pierdute, remarcabila-mi inutilitate... dar nu-i doar asta, ci şi lumina cenuşie care cade nepăsătoare peste granitul roşiatic al iernii, întunecimea unor combinaţii precum scurta mânie din staţia de autobuz tocmai într-un îndepărtat parc înzăpezit în neant... cum ^e face că sufletele nu se întâlnesc, ci se lovesc sec, frunte de uunte, cu privirile îngheţate... bietul Peter Martin s-a întors...

PETREC O DUPĂ-AMIAZĂ ÎNTREAGĂ ÎN GROTA [A] BTRMANEZĂ sau pivniţă sau ce-o fi, în cuibul ăla înfi-t°r de şobolani, cu ascunzişurile lui impenetrabile şi cu capcanele lui, cu Marguerite, încercând să i-o pun... nu reuşesc... seara se face că începe vacanţa de Ziua Recunoştinţei, le spun mamei şi tatei că mă întâlnesc cu ei în Boston, la 12 AM.. Dar eu mă duc la Keresky în Village şi bat la uşa apartamentului lui, nu-i acolo încă pentru că - evident - e aproape ora 2 AM dar uite-1 că vine din stradă cu ochii împă-ienjeniţi şi atât de obosit că nu vrea să vorbească cu mine mai deloc deşi el a fost cel care m-a chemat ca să ne reluăm prietenia după toţi anii ăştia... în apartamentul de alături stă un alt Horace Mann şi ne întâlnim cu el în holul cenuşiu... Afară se sărbătoreşte Ziua Recunoştinţei, cu lumini, oameni, tristeţe, în apropiere de 6th Avenue... Minetta Lane... Mă duc acasă să dorm şi să mă îmbrac... Mă duc la Al Green la cină, are nişte înghetată roz în cupe de sticlă... eu le tot vărs... Al vrea să ştie dacă am ceva de făcut... *Nu,* zic eu, apoi îmi aduc brusc aminte de întâlnirea cu mama şi cu tata în Boston dar chiar se poate să fie ei?... exasperat, zic -*A r trebui să mă întâlnesc cu cineva în Boston, dar n-am timp... şi oricum e prea târziu...* Mama lui Al pregăteşte cina şi dintr-odată un vagabond bătrân e în uşa bucătăriei şi încearcă s-o închidă peste pisică şi peste pisoiaşii ei... Mă reped furios la el... se pare că e un vecin şi chiar prieten de-al familiei Green dar mie nu-mi pasă, îl împing înapoi şi încerc să-1 pocnesc dar el mă prinde de braţe cu nişte mâini puternice, plângându-se... de fiecare dată când îmi eliberez o mână îl pocnesc, ceea ce-1 dezamăgeşte şi se retrage scoţând un „Aah" şi mârâind la mine dar îmi aruncă nişte priviri realmente inteligente de fiecare dată când îl pocnesc, de parc-ar fi tata cu ochii lui albaştri, înţelegând că-1 lovesc din cauza problemei cu pisicile din casă şi ştim amândoi că io-s un plod inutil şi mare şi că m-ar putea ţine de mâini dar eu îi îf" torc toţi pumnii ăia lenţi, e o bătaie gelatinoasă... în cele din urmă se retrage la uşa lui... mă dau şi eu înapoi, vărs aman-două cupele de înghetată de pe scaun şi încep să strig dar sar imediat cu o lingură ca să iau înghetata de pe linoleu şi [st]° pun la loc în cupe... Al mă ajută cu îndemânare să adun înghetata de pe jos şi face glume cu mine... Sunt uimit de [c6] 106 tre să creadă maică-sa despre mine deja... O înghetată nu s-a vărsat, cealaltă doar parţial şi oricum s-a putut recupera restul în afară de picătura care a atins podeaua... au aranjat masa mare şi rotundă pentru cină, se pare că nu prea e loc, eu zic *Cum? Noi primim două măsuţe? Un scăunel pentru noi, Al? - Oh, nu, stăm împreună cu toţii,* zice el zâmbind... Taică-su mă întreabă ceva şi nu prea-mi vine să-i răspund şi-mi doresc să stau doar cu Al în loc să fiu nevoit să socializez cu toţi la o singură masă...

grota era o
scenă pierdută în
lumea ascunsă
o scenă cu o barcă cu motor
în spintecătura
lacului.

o casă părăsită, fundul bărcii... Apocaliptic? Apoca-nimic...

NE-AM ÎMPRĂŞTIAT PE STRADĂ vorbind, ne-am prostit pe culoare, eu, Irwin, Al Green, Bull, Ţâfnosul de pe nava SS William Carruth... Danny... la un moment dat, pe-un culoar, Irwin stătea pe scaunul din colţ şi se uita înjur... Venind pe o stradă largă şi însorită, am răsturnat fără să vreau o masă lungă de la nişte muncitori şi am împins-o şi-am tras-o după mine până în mijlocul străzii, muncitorii n-au observat !a început iar când şi-au dat seama, masa lor era trântită pe-o Parte în mijlocul drumului... Bull mi-a zis *Uite-i că vin [ac]uma...* gaşca mea s-a împrăştiat imediat de frică... adun şi [eu] o mână de pietre şi-o rup la fugă, ajung şi mă ascund în magazinul lui Brockelman din Kearney Square în timp ce încerc [Sa les] de-acolo printr-o deschizătură îngustă, tre să sar peste [^n] gard de ţepuşe de fier şi mi-am pierdut deja pietrele, una
h*"[1]*' [ma]' a'es pe S[oseaua] abruptă de beton dinainte de [^r] > Ţâfnosul e pregătit să dea cu pietre-n mine în timp ce [m a chm]ui să ies clătinându-mă... S-a alăturat taberei vrăj-ase... Sunt înfuriat la culme... Deschizătura nu-i destul de
re ca să arunc şi eu înapoi în el... Dar el mă ocoleşte şi vine prin spate, de-acum urmat de băieţii din gaşca mea care încearcă să-1 oprească... Ţâfnosul e un puştan slăbănog şi peltic... în timp ce se apropie, eu mă las jos brusc ca să mă feresc de-o

piatră pe care-a aruncat-o, şi aştept, dar el se întoarce să se uite la Al şi la ceilalţi, îi vede venind iar eu întind mâna să-1 înşfac cu o mişcare atât de rapidă că o lovitură zdravănă şi zgomotoasă mă trezeşte pe loc fix când dau cu mâna în geamul ferestrei de lângă pat şi aproape că trece prin el, de parcă mi-aş fi încleştat mâna de gura omului din vis ca să-i termin activitatea şi mă trezesc atât de repede şi de satisfăcut...

HUCK ŞI IRWIN stau cu noi în casa din Richmond Hill, sunt în camera mea cântând imnuri religioase evreieşti, Irwin cu o voce ascuţită şi tremurată de cor de sinagogă, Huck - un bas colosal... Irwin tocmai i-a găsit o slujbă de ospătar într-un azil al sinagogii... Huck îşi încheie cântecul cu un impresionant bas final, care răsună peste tot, îl aud în timp ce mă spăl pe dinţi în baie.. Aplauze... Tata e în sufragerie... O grămadă de oameni au trecut pe la noi în weekend, inclusiv - mai devreme - Vinny, GJ, Scotty şi Lousy ca pe vremuri dar totul se întâmplă ACUM şi eu le povestesc despre căile ferate, ca-ntr-un măreţ poem epic şi ei ascultă... Mai târziu chiar mă duc la muncă la depourile din Boston şi Main, ca să vezi!... Indieni zburliţi din nord, în haine jegoase cu dungi, adună resturile de lăptuci din mormane de gunoaie, femeile lor triste şi întunecate se îndepărtează cu toatele, ţinându-se una de alta în vântul prevestitor de iarnă, ce tristeţe!... şi tocmai dincolo de depou, peste mormanele de resturi, se află vagoanele de marfă, un frânat coboară, aşteptându-şi semnalul, eu tre să urc să întreb unde mi se formează trenul local... De asemenea, în mijloc nişte indieni adună gunoaie şi resturi... îmi spun în sinea mea - *Ah nu numai indienii din California care lucrează la întreţinea ci şi ciudaţii de acasă şi din nord şi deşeurile astea roşii & fier...* în weekendurile lungi de-acasă, în apartamentul de '* 94-21 din Richmond Hill era şi Rachel, oameni, umbre luflr de copaci, la fel ca în Lynn, în New England, de-aia era şi & 108 de faţă.... Of, mi-aş dori să vină omenirea să mă viziteze aşa, mi-aş dori ca visele mele să fie adevărate, mi-am dorit să pot lucra aşa la căile ferate... casa asta nu există, dar e aceeaşi casă de la Boston - la New Hampshire - la Lowell cea pe care-am visat-o dintotdeauna...

UN TIP ÎN CASA NOASTRĂ, înregistrează o piesă bebop, are un eufoniu foarte ciudat care uneori mi se pare că sună ca o voce dintr-o piesă bebop şi-mi ridic privirea şi văd cum cântă foarte prost a-la-ba-ba precum Cody la trombonul lui în Frisco şi apoi vine o secvenţă vocală repetată... *La dracu, până şi eu mă descurc mai bine,* îi zic lui şi inginerilor de sunet de la înregistrări după ce termină... el arată ca „Al Cohn"... ca să demonstrez ce spunea, mă apuc să repet secvenţa vocală... ei ascultă... Nin poartă nişte ochelari negri cu ramă de baga şi zice *Ia lăsaţi-l pe fratele meu să facă o piesă ca asta* şi se apleacă fix lângă ventilator tocmai când elicea se întoarce către faţa lui, ca să-1 vadă mai de aproape şi să-1 convingă mai repede, urmărind mişcarea ventilatorului rotitor şi zicând - *Deci? Deci? Ce? îl lăsaţi?* El e de acord... Mai devreme încercasem să-i arăt lui George Polonezu cum să-şi folosească noul magnetofon la sediul YMCA din Lowell unde îl ascunseserăm dar eu nu prea sunt în stare să-1 ţin pe un genunchi în timp ce mă joc cu butoane pe care nici nu le văd şi nici nu pot să citesc ce scrie pe ele... mai devreme eram într-o închisoare de pe un deal cu vedere la oraşe, am evadat...

O MĂREAŢĂ HEGIRĂ A OMENIRII ÎN AMERICA a fraversat sălbăticia, e pe lângă Washington dar indienii războ-atori şi proaspăt martirizaţi sunt prin apropiere şi vin din taniâ... Totul a început printr-un teatru pe undeva, eram şi eu . °> pe un scaun, erau nişte fete care mâncau în separe-int ^cum marea paradă trece podul peste râul Potomac şi ra în Washington tocmai când indienii din amonte se în apă şi se pun pe înotat... *Or să ne împresoare pe partea cealaltă!...* Unii dintre cei care traversează podul încep să tragă focuri de armă înspre indieni, nişte femei trag cu puşca... dintr-odată înotătorii nu mai sunt indieni, ci oameni obişnuiţi care încearcă să ajungă şi ei pe acelaşi mal... Chiar pot s-o recunosc pe-o fată care-a fost lângă mine pe câmpul de război... Văd pe cineva care o ţinteşte cu puşca dar se răzgândeşte pe urmă... Alţii chiar trag, iar înotătorii îşi lasă capetele moi în apă, plutind înecaţi... Dintr-odată la capătul sigur al podului, mulţimi mari de oameni se bulucesc în apa puţin adâncă de lângă mal, pare-se că-s alţi duşmani, un bărbat bine îmbrăcat îşi azvârle pumnalul de argint de pe pod în timp ce coboară dedesubt... pumnalul se ridică în aer şi cade în apă pe partea cealaltă chiar lângă el... mulţimile se contopesc, războiul e încurcat, ne bulucim cu toţii într-o nouă viaţă liniştită, râul a decis soarta războiului... Aşa că acum eu şi mama avem o mică băcănie pe o stradă leşinată din vecinătate, iar într-o după-amiază mă duc la plimbare pe sub copacii umbroşi, cu frunzişul lor verde-auriu... Cinci sute de metri mai sus, în moleşeala ca de New Orleans o aud dintr-odată slab - *Deni Bleu!... Jack tocmai a ieşit la plimbare... o să se întoarcă repede!...* Am deja un salam de 2 metri pe umăr, e îndoit ca o creangă strâmbă, mă chinui să ajung înapoi la băcănie bucuros de povara asta mare... Trec pe lângă aceeaşi fată faţă de care-am fost aşa de ruşinos în vremurile demult apuse ale câmpului de război, fusesem lăsat un timp cu ea şi-ffli aduc aminte că nu puteam să zic nimic şi nici să-mi ridic pn-virea către ea... intru în băcănie, Deni e slab, sare în sus când mă strâmb la el în semn de salut... *Da 'cine-ai crezut ca era-,* strigă el dând mâna cu mine... *Vrei nişte salam?...* şi cum mama râde, Deni se apucă de salam, dar dintr-odată încep[3] să-1 stropească cu ulei de măsline şi oţet cu mişcări frenetic[6] de parc-ar fi un puştan făcând laba şi varsă halbe întregi T toată podeaua... *Doamne sfinte, nu chiar aşa de mult! &* mama - *Ah, eu mă omor după uleiul de măsline!* râde el şi mânjeşte la gură cu ulei, bucuros nevoie mare... Eu măj| trist la tot uleiul meu de pe jos... Oricum, războiul s-a sf
(am visat şi transcris asta pe 26 iulie 1953, în ziua semnării armistiţiului cu Coreea)...

ÎN CAMERA LUI HUCK din Times Square, eu şi Irwin luăm nişte cărţi şi nişte lucruri şi lăsăm altele pe pat... mergem în cealaltă cameră a lui din dormitorul comun din podul din Times Square care seamănă perfect cu cea de pe strada San Juan Letran din Mexico City unde dorm toţi copiii străzii şi iau benzedrină şi au relaţii serioase şi discuţii importante noaptea ca nişte adevăraţi cunoscători de jazz... *Unde-i Huck? -Păi, e la puşcărie - De când are camera asta - de ani întregi de-acum, nu? - Da, dar nu-i niciodată aici, nici măcar nu-l mai lasă să-şi scrie numele pe uşă...* Uşa e uşa de la baie, are o plăcuţă pe care sunt scrijelite foarte foarte foarte multe nume printre care şi-al lui Huck, cel mai mare dintre toate, scris iarăşi şi iarăşi de parc-ar fi marele ocupant al acestui fantomatic hotel al morţii în maroniul New York... Pare-se că eu şi Irwin tocmai ne-am întors de pe coasta Pacificului...

JULIEN A MURIT... suntem la priveghi, în casa lui lulien de pe Fifth Avenue dar e priveghiul nostru, s-a scris wiiar în ziar şi chiar s-a pomenit cum camioneta veche a lui ick Beck parcată mereu în faţă a avut o scurgere şi a inun-^ nu ştiu ce şi el a primit o citaţie... Julien nu e întins pe spate în sicriu, ci stă pe un scaun în colţ... totuşi toată lumea luic tC ?'bCa'ba Ch'ar CU voioşie - E totodată casa mea şi-a * Gerard pe strada Beaulieu, jalnic de maronie... îmi aduc ^ mte c-am intrat acolo „în a doua noapte" a „priveghiului" ^ Pa ce văzusem un program la televizor care anunţa că Jack nabil^0 3Vea Să citească PoveSti pentru Copii şi după intermi-aştj ! 0rori f suferinţe pe culoarele gării din Pennsylvania i_{ntr} ?a^ sosirea trenurilor în nopţile fierbinţi din weekend, lui Bi!n belele cu P01^'" inexplicabil, trist... Văd maşina parcată afară, mă duc la ea... Uşa laterală e

deschisă Cea mare, din față, cu luminile ei apocaliptice şi orbitoare şi intru pe acolo cu ochii strânşi şi cu umerii încovoiați de ruşine şi strecurându-mi mâinile cu stângăcie pe sub curea de parcă cineva ar putea să creadă că eu stau cu inima uşoară în cea de-a *doua* noapte de priveghi la Julien... Aşa că-mi târ-şesc picioarele, el e încă în coltul lui dar de data asta prefer să nu mă uit... copiii sunt împrăştiați înjur, mă aşez pe canapea lângă Roger Barnet care-mi arată o sticlă de ceramică, cu gin sau gips... GIN&GIPS... *Crezi c-artrebuis-o bem?-Bineînțeles, eu aş bea-o.* Fata (nevasta lui Shelley Lisle) are deja un pahar cu cuburi de gheață în el... priveghiul fusese mai vesel în noaptea dinainte, acum publicitatea şi seriozitatea înmormântării iminente a lui Julien începe să ne apese... E şi Irwin pe aici pe undeva... Cât de neclintit e tânărul grav şi nemulțumit întru moarte pe scaunul lui ros din colț, cât de solemn, cât de neînduplecat încă, încă în dezacord, mofturos îngâmfat, *mort...*
O FEMEIE A NĂSCUT UN COPIL într-o casă de lemn din suburbii şi dăm fuga cu toții la etaj pentru botez sau ca să-l arătăm cuiva... dar nu e nou-născut, are cam un an, îmi dau eu seama când mă uit la el, e un băiețaş, frumuşel chiar... Suntem toți pe palierul de la etaj... Locul ăsta seamănă cu casa mătuşilor mele din Winchendon şi Mâine şi oarecum cu clădirea în care stătea Joe, cea cu veranda dărâmată, când eram bolnav şi se afla şi Jeannette acolo, are elemente din casa aia dintre dealuri cu maşini de teren şi magazine şi poate din cea din Lakeview... rurală, plină de veselie, sănătoasă, tipică pentru New England, domestică... Tomnatică-fecundă... Apoi, într-o duminică roşie şi tristă m-am dus acolo trecând prin oraşul meu de provincie şi prin piețe sătești şi am vorbit cu copiii mătuşilor mele...
DIN NOU LA LICEUL DIN LOWELL, într-o dimine^ însorită, sau poate că e cel din Bartlett, dar se pare că m-3^ întors dintr-o călătorie plină de aventuri pe mare, în jurul lu mii, şi de fapt chiar sunt din nou pe un vapor... valea morții, casele moarte, tăcere ca la Polul Nord şi eschimoşii ăştia înghețați, aburii ieşind din gura nevestei meximosului... Aşa că sunt într-o clasă şi am o nouă inteligență, acum vorbesc cu copiii... Pete Menelakos întreabă- *Unde-aifost?*-Fete... aceeaşi senzație de dimineață pierdută... aceeaşi vină şi neputință în neantul puternic luminat al acestei lumi... Nu-mi pot face griji pentru fiecare pescăruş de pe mare...
SUBTERANI LAUN CONCERT DE JAZZ IMPROVIZAT la Open Door, care devine o sală şi mai mare iar eu sunt la subsol, încercând să găsesc o cale de-a intra gratis, văd o scară enormă fără trepte care se dovedeşte a fi o scară rulantă pentru angajații teatrului şi zic - *Tot ce tre să facem e să ne cocoțăm pe asta, să sărim până la ea... Ba nu,* zice băiatul care e cu mine, Dick Beck sau Lisle sau Gerard Rose, *tre să-ți arăți dracului legitimația la fiecare uşă de la capătul scărilor...* E încă filmul cu marele şi eternul Brooklyn... Ii vedem pe câțiva angajați, capetele lor neclintite se ițesc la terminarea programului din pivnița enormă a lui Lon Chaney[1] Şi a clădirii St. Louis Bazaar, de la recuzita din beznă din spatele cortinei şi al scenei până la coridoarele îmbrăcate în Pluş... un muncitor e negrotei... Se aud concerte improvizate de jazz şi certuri aprinse... fete... polițai... Mai târziu sunt pe Plajă cercetând o celebră căsuță istorică şi de fapt e aşa de veche încât autoritățile de-abia s-au deranjat să pună două-trei Plăcuțe în câteva locuri, în cămară de exemplu, unde era o ^urtă explicație, afişată pe lângă nişte căni mucegăite... ar>dalizez locul şi sparg cănile, mă gândesc să rup foile cu ficații... E doar o casă veche, mucegăită şi mică... Mi-e bj£a Sa mă duc să înot din acelaşi motiv pentru care apa pota-^J^ostîncărcată electric zilele trecute, de parcă radioacti-
cu 0 ^ctor american din perioada filmelor mute, supranumit „Omul de fețe", celebru mai ales prin filmele de groază *Cocoşatul* °*tre Dame* **şi *Fantoma de*** *In nnvr** vitatea sau bolile... nu mi-e teamă de înec ci mai degrabă de vreun sediment sărat sau de vreo boală din mâlul de pe fundul apei... E ca fantomatica plajă din Lakeview unde am făcut insolație în zilele de baseball la WPA şi ca plaja străveche din Gray Glook Lake unde am refuzat 5$ pe care mi-i ofereau ca să mă bag în apă (la trei ani)... Danny Richman e cu mine în căsuță, care seamănă şi cu baraca dărâmată în care eu şi mama am găsit pastrama, în New Jersey... atunci când cu „Van Johnson"... Mai târziu mănânc într-un restaurant (după o noapte de nedescris de lungă la familia Fortier, când mama zicea - *Niciodată nu ne pregătesc un loc să dormim şi noi aici,* dar adevărul era că doamna Fortier îmi făcuse patul în camera din mijloc a casei lor care semăna şi cu a noastră de pe Sarah Avenue, un pat mare şi dublu, dar Donnie era în el... Care imediat a sărit pe mine şi asta cu mama în camera din față şi cu soții Fortier în cea din spate şi cu Nin şi cu toate becurile aprinse în casă, iar îngustimea pereților şi aversiunea şi groaza pe care o simțeam cu Donnie făcând tărăboi să ne-o tragem şi țopăind şi semănând într-un mod ciudat cu Joe, am dat fuga să caut un alt pat în care să dorm, iar atonei decorul s-a schimbat şi m-am trezit în nişte camere de la etaj, goale şi mohorâte, ca odăile casei din Salem Street)... în restaurant (după ce i-am dat bucătarului resturile de carne de porc pentru pateu şi el le-a vărsat într-o oală mare şi le-a pregătit în timp ce eu aşteptam nerăbdător pe malul mării, în fața bucătăriei)... Intru, nu mi-e foame, *rai* aşez la masă cu proprietarul (Johnny Barmanul) şi ne apucăm să discutăm (ca atunci când Johnny era în „Franța" m celălalt vis cu restaurantul de pe malul mării) şi uite că intra frânarul ăla blond şi îngrozitor, cu nasul coroiat, de la căile ferate South Pacific din Frisco pe care Cody îl urăşte şi' crede băgăcios, deci frânarul se aşează şi-şi comandă cafe[3] iar de îndată ce prietenul meu, proprietarul, se duce să i aducă, el se apleacă spre mine şi încearcă să împrumut bani pe şest (dar io n-am bani) (şi proprietarul John obs şi se grăbeşte să se întoarcă lângă mine ca să mă scape deranj), dar frânarul e serios, înverşunat, îmi vorbeşte
şoaptă şi încearcă să mă facă să pricep... Totodată e ca restaurantul ăla - O Doamne - acelaşi restaurant din visele cu mătuşa Anna în Mâine şi totodată ca acela din Washington D.C. unde eram pe un bulevard puternic luminat noaptea ca un bulevard din New Hampshire cu scene triste în care cutreieram în căutarea lui Slim Gaillard în misterul catifelat şi imposibil, curți, marmură în hoteluri fantomatice, stadioane gălăgioase, diguri pe râu, baruri la colțul străzii cu bărbați doar în cămaşă înghesuindu-se în uşă, New Orleans în aer şi zvonuri despre marea Americă alcoolică pe care am vă-zut-o scânteind şi în visul cu Pomerey şi cu salteaua furată şi cu fiul cu nas roşu al beţivanului... Carnea pentru pateul meu de porc era făcută bucăți mari şi cenuşii... Când, pentru o secundă, mi-e teamă că frânarul o să comande pateu de porc sau Johnny o să-i ofere surâzător pentru că ştie că-i încă fierbinte şi tre să mai stea la rece în frigider, zăresc zâmbetul sigur al lui Johnny (oricine-o fi el) (Roland) care Ştie asta perfect (povestea cu răcirea)... Ronnie Ryan, Buddy van Buder, întreaga lume se perindă, arhetipică precum intrigile...
VISUL LUI IRENE, 9 AUG., 1953
„Francesca... o fată de lut... eu o modelez, vrea să Pnndă viață... se zbate sub manipularea mea... încerc să le spun celorlalți că respiră şi vrea să trăiască... Apoi rancesca moare când vin ei... Soră-mea Bessie se uită la ea> ea are altele pe cap... Eu duc forma modelată în hol... lncetează să se mai lupte să trăiască... e rece gheață şi țea-Pană... o las jos... Infirmiera vine să preia

treaba... Cât aln* [ac]olo mai şlefuiesc puţin statuia... încep s-o modelez ple ^ [Ca SC z^ate"- " sPun] infirmierei şi ea-mi zice să [sPre ^3 crec*e *n moartea] statuii, dar pe când mă îndrept hol [U_3 ° VaC* ^e ^ata ^e 'Ut "^]icându-se şi când merg pe f[ar m]ă uit înapoi aşteptându-mă s-o văd dar oamenii din [sa s]e comportă ca de obicei."

O SCENĂ ÎNGROZITOARE, în salonul maroniu, funebru, ca un sicriu, Gerard e mort în sicriul lui şi toate scrierile mele sunt risipite, ca nişte scântei de lumânări, într-o cutie de lângă canapea în întunericul sufocant, literalmente scrise în mormântul fratelui meu... dar e o tăcere îngrozitoare, ceremonia solemnă a hârtiilor mele toate vechi, dar unele dintre ele mototolite şi totuşi familiare şi acum văd obiecte dintr-un mormânt predestinat şi plin de sens, cu o însemnătate desprinsă pentru folosire şi studiu şi depunere în camera morţii... ca şi cum aş fi înlocuit viaţa şi sexul cu scrisul şi moartea... eu, antagonist, dual, condamnat... Rudele nici măcar nu tre să fie aici, sunt cumva singur cu Gerard în salon, jucându-mă cu hârtiile mele... Mai devreme am avut un vis despre un incest cu Nin, fără nici un act de incest de fapt dar cu senzaţia că toată noaptea avusese loc un incest şi că urma să fim pedepsiţi în curând... ca arunci când ne dădeam cu perna pe gheţuşul linoleului din apartamentul de pe strada Lilley la ora 11 PM, ce momente vinovate...

O ÎNTRUNIRE DE BĂIEŢI, unul e în pantaloni scurţi sau e în poziţie de pornire în cursă şi dintr-un anume motiv făcea o demonstraţie proastă şi voia să arate cum ar trebui s-o facă de fapt şi să-şi corecteze postura iar între timp eu... Puştiul ăsta enervant, nu ştiu cine m-a lovit, poate Fish sau poate vreun Nadeau Ladeau de pe stradă care mă tot lua în braţe şi se agăţa de mine din spate cu toată afecţiunea aşa că nu puteam să scap de el şi era tot mai enervant şi mai sinistru, în îmbulzeala mulţimii în cuşca aia cu rampa de lansare...

AM STABILIT CU MAMA ŞI CU NIN să ne întâlnim la Paramount în Times Square ca să le duc la spectacol în loc de asta m-am dus la teatrul Strand şi am ieşit târzi[u] şi ele intraseră deja la Paramount sau plecaseră acasă şi m-am simţit deloc vinovat... am luat-o în sus pe] Avenue către Schraafs unde lucra Irene într-o uniformă al strâmbându-se la mine dezgustată că venisem la locul ei de muncă printre ciocolate şi nuci, sub privirea atentă a şefului ei ochelarist, de vârstă mijlocie... în timp ce-o aşteptam pe ea, un golan a trecut fugind ca din puşcă şi cu poliţaii după el, în sus şi-n jos pe scări în timp ce eu încercam să mă las în jos... dintr-odată eram pe strada Billerica din Lowell, la fratele lui Maggie Cassidy - Joe - rotiri... râu... cenuşiu... trist... străduţa eternă pe care m-am zbătut eu.

SUNT ÎNSURAT CU JOSEPHINE şi acum, cu toţi prietenii ei în bucătărie îşi râde de mine şi de „scrisul" meu, eu sunt acolo cu toate manuscrisele mele, ca un fraier... inventez poveşti slăbuţe şi încerc să le scriu sau să le interpretez în faţa unor prieteni dezinteresaţi... Mai târziu Ed Buckle sau Buddy Van Buder vine să încerce fereastra de la bucătărie, dă cu ochii de mine, spune că editorii vor să vadă un alt roman (o minciună, pentru că ceea ce vrea el de fapt e o altă doză de heroină şi eu ştiu asta)... o viaţă de apoi pustie, fără bucurie, fără mama, fără kerouacism, nimic altceva decât posibilităţile prezentului de a da roadele groazei absolute... Iară pic din farmecul aparent al prezentului... Sunt ca bătrânul unchi Mike înlăcrimat de la cubeb într-o după-amiază sau beţivul ăla de canadian francez incredibil de plângăcios din Taverna Papineau din Montreal care s-a pus pe plâns când l-am luat pe sus şi am rămas uimit să aflu că prăpăditul ăla singuratic frânt şi smiorcăit era unul dintre cei mai bogaţi oameni din zonă... oamenii se fereau de apariţia lui plân-gacioasă şi de ochii lui de breton, sinceri şi albaştri... el a fost cel care a zis că trebuia să beau sânge de caribu... Le [s]ang du Caribou... ceva breton şi pierdut...

CHIP[1 LIFT ÎNFRIC°ŞĂT0R DE LA] METROUL DIN grad' - ° " [C în acela]Şi P[arc etem'vast' cer]>uşiu, ca o întinsă rât[e] 7* [botanica]-•■ oamenii din lift sunt tăcuţi... ştirile moho-[a e] zilei, sau ale serii, sufletul acestui Chicago - ceva atât de pustiu ca holul de marmură al veşniciei, cu ecoul lui sec (oameni tuşind) sau ca acel candelabru de cristal al veşniciei, unde se întâlnesc toate gândurile, mai mult sau mai puţin...

IMAGINEA COŞULUI DE NUIELE AL MAMEI, cu stofe, modele, cusături, atât de curat şi de încântător că mă face să-mi vină să urlu - *Niciodată n-o să văd ceva mai curat sau mai frumos!*

DOUĂ VIZIUNI SUCCESIVE DIN MONTANA... la volan, cu Irene alături, trecând peste zăpezi, peste munţi, pe o parte a drumului se văd conace enorme şi fantastice cu stâlpi înalţi şi faţade mari şi liniştite, aproape lipite ca în Veneţia, subţiri ca în tablourile lui Grant Wood sau ca în cele ale lui Burchfield dar totul e în această ciudată Montana... Apoi, ca prin minune, se face că stau într-o casă confortabilă, în genul unui ranch, în Montana... şed cu mama şi prin rama ferestrei văd munţi şi zăpadă şi zic - *Şi avem o şosea micuţă şi frumuşică, putem să mergem la magazin că nu-i departe de oraş,* etc, şi ea e încântată, e ca sufrageria din casa în care am stat pe veranda de lemn sau ca atunci când ne-am uitat după farfurii zburătoare în luna îngheţată de pe cerul din vest... fără îndoială că prispa şubredă care s-a prăbuşit cu mine în pat, e pe partea asta a casei... şi după aceeaşi regulă sunt în soarele roşu şi rece din Mâine cu mătuşile din Winchendon în apropiere şi o împrejurare fericită, legată nu doar de femeile cu copilul născut acum câteva zile dar şi cu bulevarde din Montreal pe care-am condus cu iubita mea cu pielea de culoarea mierii prin New Haven cu brumă din mare şi cu mocirle uscate, păianjeni, gropi, piedestaluri, grote, cravate chinuitoare, schiuri, elveţieni, giugiuleli, giulgiuri, iarbă, iaduri, ierni, prostioare, pastile, prăbuşiri, pasiuni, podoabe» Tim, Tyler, Tom, citind *Daily News,* găsindu-l pe străinul ■ velit în giulgiu, deşertul, săgeata, şobolanul cătărător... ad[e]' vărata casă de lemn scăldată de soarele roşu din timp[1]'"

şcolii primare, în prima dimineaţă a lumii, când nici măcar la canal nu se întâmplase nimic, roua se aşeza netulburată pretutindeni, nici o urmă de paşi nu brăzdase chipul acela al timpului, eu eram un copil înălţându-mă să intru în armonie cu paradisul. Sunt pe drumul spre rai (asta marchează primul an de vise, început în Easonburg pe 14 august 1952, iar acum e 14 august 1953, la New York).

RADARUL DE PE CER... pe care l-am văzut într-un vis din 1945 în cartierul Momingside Heights din New York, o noapte ceţoasă ca noaptea când stăteam la colţul străzii şi vindeam alune oamenilor în ceaţa moale şi tristă, ei se întrebau ce se întâmplă, la fel ca mine... Ca întotdeauna, barul din West End îşi proiectează lumina aurie caldă şi stranie pe trotuar la fel ca acum... epoci... la fel ca în epoca de acum cu barul San Remo pe cea mai îngrozitoare ceaţă nocturnă şi ploaie puternică şi valuri de apă îngheţată din mare şi corăbii bântuite cu timone tragic montate şi sinistre în golful înecat, dar vezi lumina barului strălucind la intersecţia dintre Bleecker & MacDougald şi e mereu un izvor de linişte şi siguranţă să ştiu în visul ăsta că îngerii maniaci chiar se adună cu toţii într-un singur loc luminat... dar acum sunt în cartierul Momingside Heights, aud un zumzăit ciudat în linişte şi un dinam în cer, ridic privirea, nişte nori palizi se împrăştie în briza care bate dinspre sud-vest, doar pentru o clipă văd acum contururile unei mari construcţii suspendate în aer, deşi n-are aripi vizibile, sau elice, e doar

atât de incredibil de uşor şi acoperă straturi de aer cu detaliile sale complicate din scheletul lucrat într-un fel de lemn de plută, Pentru ca aerul să-i poată susține greutatea uşoară, dar eu totuşi Ştiu că e făcut din cel mai tare fier, greu ca o locomotivă şi ceea ^"l ține suspendat acolo e energia aia electrică cenuşie pe care [a]ud zumzăind în noaptea cețoasă... nava asta de călători cu estinația Chicago pentru emigranți portoricani era pusă în miş-[Car]e de un motor atât de puternic şi atât de nemişcat (tremurul Maşinăriei
e pe o frecvență foarte joasă şi nu face zgomot, nici se observă din prima... fără interferențe în transmisie... o
3 2
ditamai casa zburătoare fără geamuri şi fără fiori... rânjesc la bărbat, biet bărbat... a venit de niciunde, de pretutindeni, cu mult înainte de atlantida... ne va distruge pe toți, ne va lua pe toți, ne va zbura dracului spre buddha... a fost inventată de oameni de ştiință... de om)... Am ştiut că omului i se promitea acum un nou sfârşit, poate că n-o să mai moară, ci o să stea în maşinăria asta şi o să zboare uşor în grozăvia de dirijabil din cer către... eprubete... dar toate astea-s absolut lipsite de sens pentru că totul este, este, ceva a venit să ne privească şi să ne înregistreze fiecare mişcare din motive încă nepronunțate şi încă nespecificate aşa cum o terapie adevărată nu se termină niciodată, ci ține măcar câțiva ani prosteşti până se poate alcătui vreo formulare (ha!), vreo speranță (buuu) garantată... aşa că radarul negru e încă un mister dar eu l-am văzut... cu alte cuvinte - uf!, ştiu şi eu? - nebunesc, poate că dirijabilul de groază vine după „speranță" (ah, nu, rahat) după aşa numita speranță sângeroasă dureroasă capricioasă furioasă fastuoasă, explicație care oricum va fi de folos şi nu va salva pe nimeni de la crăparea țestei proprii de pietrele cimitirului, zic eu. Aşa că agățați-vă radarele de un cârlig mai de sus O Doamne Dumnezeule în numele lui Christos te implor stăruitor. Nu-i ni'c decât sunetul fermierilor din ceruri care-şi pocnesc bretelele în zorii unei zile deja încheiate, şi dintr-un singur motiv că prispele cu păianjeni negri mişunând să găsească momentul luminii. Dar asta nu-i nimic în comparație cu vise adevărate şi bine scrise, precum:
MARELE MECI DE FOTBAL, mergem cu toții la docul plutitor al marinei ca nişte barosani pe care i-am văzut odată pe canalele înguste din Liverpool din New York într-o zi însorită cu tata plecând în larg şi toții băieții erau în sal* de spectacole... pentru meci, e Columbia Univ. contra echipei din Rook, iar Micul Lou este antrenor... dar când ne gr*' bim spre teren din vestiarele alea de piatră veşnică şi *duŞ^* de lângă vestiare cenuşii subterane ca clipocitul răsunat[0] din latrinele din subsolul liceului din Lowell e foarte târzi* ajungem după lovitura de începere, îi văd pe terenul în dungi, pălăria de pai... sunt în maşină cu patru sau cinci jucători inclusiv White care şi-a rupt piciorul cu mine în octombrie 1940 dar e bine acum din nou şi după toții ani ăştia e din nou la Columbia ca mine pentru o revenire la vechile ratări şi încercări din motive doar de el ştiute cu chipul fioros ca un conductor de tren sau ca un general din timpul Războiului de Secesiune, e chiar acelaşi lucru... eu am un echipament secundar cu roşu, maro, ciucuri, cineva mi 1-a dat, echipamentul lor e cel albastru al reprezentativei universității... mergem către râul Hudson sclipitor ajungem la docul plutitor care se leagănă uşor şi uriaş ca Jim pe East River într-o şalupă pe care-am văzut-o mai târziu azi, mergem cu maşina de-a lungul docului, vedem lovitura de începere, ne strecurăm repede prin mulțimea de oameni de la poartă (oh, visele de noaptea trecută cu casele de-a lungul şinelor, care-o fi semnificația lor?) şi mă uit să-i văd dacă sunt uimiți să vadă maşina plină de mari jucători răposați... ca de Ziua Recunoştinței în meciul dintre Lowell şi Lawrence mare nebunie la poartă, la linia de gol a celor din Lowell!... Eu tre să stau pe bancă şi nu pot să intru-n joc, de fapt Micul Lou, antrenorul, cei din Şcoală, nimeni nu ştie că sunt în echipă, am venit direct dintr-un vis în realitatea asta, am atât de puține şanse, e de-a dreptul imposibil să intru în joc şi nu-mi închipui asta în nici [u]n moment, ci îi încurajez isteric şi... la pauză mă duc sub hănci, sub tribunele de beton se află o structură pe multe niveluri care e ca spitalul sau liceul sau pensiunea din spatele teatrului lumii poate chiar un castel, o barcă mare, ca interiorul [Ca]sei-bărci de antrenament a marinei militare americane de
a intersecția dintre strada 28th şi East River din New York, ^[a] de mare, nivelată, ferestre, scânduri în stil vechi colonial
e un fuselaj de fier, ca şcoala de corecție a lui Julien şi ca di-j din Jersey în după-amiaza lungă veşnică incredibil de mo-ţf[SUa] pe care probabil c-am petrecut-o acolo, printre arabi, stru^ [Sp'tam]l ?! enigma durerii lui... dar cenuşiu acum în con-$t_{aț}$.[c^a] de sub tribune, pietre, butoaie umede, vomă, urât, ca o în nivelurile de sus şi pe coridoarele zgomotoase
(petreceri de-ale frăției care înecă în alcool eseurile înscrise) stau lângă un butoi şi o servantă... cu părul răvăşit, capul mare, hidrocefalic, cretin, un idiot nebun dintr-un balamuc nu ştiu ce să mai fac cu mâinile... gagica mea Judy Garland mă consolează... *Vei mai juca!...* ea face parte din marele weekend pe care 1-a sărbătorit echipa şi de-asta am ajuns târziu în limuzina aia... Aşa că eu, care am venit cu un nod în gât şi lacrimi în gât gâdilându-mi nasul sper să joc în meci în echipamentul meu provizoriu fără ca antrenorul să ştie măcar de existența mea, am rămas acum în spatele tribunei de beton subterane şi meciul s-a terminat, s-a auzit fluierul şi toată lumea a plecat, mai sunt săptămâni până o să se întoarcă Judy peste un Mexic cenuşiu şi să mă găsească într-o stare catatonică lipit de acelaşi butoi... pisicuța mea tocmai s-a sinucis, a sărit de pe servantă în puțul liftului ca într-o gaură neagră şi lungă către o siguranță ambiguă dincolo de peştera asta moartă în care sunt eu acum, în lumina zilei... catastrofa o consumase dar eu tot mai trebuie s-o iau după ea în pactul pe care l-am făcut referitor la puțul liftului, gura de scurgere către râul speranței care îşi trece fluxul sumbru pe sub podurile uriaşe ale După-Amiezei Nemuritoare era totodată un vis strălucitor, pur şi imposibil pentru reînvierea orbilor, vindecarea leproşilor, aceeaşi mână fantastică, potolirea febrei şi a privirii nebunilor... Judy Ginger îmi aminteşte cu grijă că-i datorez 5$ din weekendul cu meciul... Eu nu-i am... Pisicuțele moarte sunt sărace...
ÎN MEXICO CITY cu mama... făcusem un drum lung din partea de sud a oraşului în nord, în capitala asta din vis care seamănă cu Montreal şi mi-a fost foarte uşor să trec prin trafic, n-a trebuit să fac altceva decât să țopăi peste blocuri de beton abrupte cu picioarele în aer ca şi când aş fi zburat, uneori fără să ating măcar pământul, în timp ce roții[6] maşinilor scrâşneau... Straniu Mexico City... Sunt cu marna pe vârful unui deal înalt, ne ducem să facem cumpărături [la] brutărie, prin ceață şi frig - *Exact ca-n Frisco* - fi zic eu -l *dealurile la fel!* - Brutăria e sumbră şi jalnică, mama in[0^] prin uşa din față, eu o iau prin cealaltă care dă în altă ***c'"*** dire... O sfătuiesc să cumpe aluaturi simple şi necongelate... Un şir lung de indience sau de oameni reprezintă coada din fața tejghelei ieftine... în secret aproape că-mi doresc să n-o fi adus pe mama în Mexico City, îmi fac griji pentru că seamănă atât de mult cu Frisco... Ah, a început să-mi lipsească
LUCIUS BEEBE ÎMI FOLOSEŞTE CAMERA din apartamentul de la etajul întâi... îl are şi pe fi-su cu el, iar seara când eu mă pregătesc să ies din casă şi vreau să-mi iau nişte lucruri cu mine, cum ar fi aparatul de ras etc, în camera de alături,

băiatul lui s-a retras deja la culcare şi Lucius care nu e deloc ca acela din viaţa reală dar se presupune că-i el, deşi e mai scund, mai prietenos, ca un demnitar din Colorado etc, e în maiou şi se bărbiereşte... Mă duc în cealaltă cameră care seamănă cu camera lui Huck din noaptea trecută şi-mi dau seama că tre să mă duc înapoi şi să bat la uşă pentru c-am uitat ceva, deşi detesc să fac asta... *Apropo, îl ştii pe Manley Mannerly din Colorado,* zic eu... la uşă... *Nu - Păi mi-a spus că atunci când tu eşti în Denver el îţi ţine locul -Nu, nici vorbă, chiar nu-l cunosc...* arată ca Mannerly... Mai devreme călătoream pe apă şi prin New Orleans-urile Tristeţii şi de-a lungul zgomotosului şi solitarului Mississippi cu maluri populate... un fel de golfuleţ albastru, îmi fac mâinile streaşină la ochi ca să văd... Condamnat să călătoresc mereu Prin America, la căile ferate şi pe apă...

SUNT CU MAMA ÎN CANADA sau Mâine şi căutăm o casă, umblăm prin suburbii, coborâm în salturi un deal abrupt, eu o iau înainte alunecând pe cur pe şoseaua de be-[n]> încetişor... În faţa casei, în curte, piciorul mi se cufundă [c°]rnplet în gunoi, eu înjur - se întâmplă de două ori - Mama ^jjtă soneria la uşă... e cenuşiu şi ciudat de deprimant în otirbiile pâlpâindc din nordul îngheţat... Mai târziu sun-^ Pe strada Crawford iar pisicuţa durdulie o rupe la fugă la [tl]j[a^cu]' de pe stradă împreună cu pisica-mamă, am urlat [ele] de o mie de ori să nu facă aşa ceva, iar mamei i-am spus - *Uite-ìe acolo, sigur o să le calce!* - şi văd trei maşini care trec şi cât pe-aci să dea peste ele, bâzâitul şi huruitul maşinilor, pisica încă în plimbare, apoi în cele din urmă un bâ-zâit de motor o face terci pe una dintre ele, apoi le văd strivite pe alta şi pe maică-sa - *Uite-le acolo, eu nu pot să mă uit! Ce ţi-am zis?* - Mai târziu le ducem în casă şi ele se târăsc pe burtă, nu sunt moarte, dar sunt pe moarte... în curtea casei piciorul mi se scufundă aşa de repede de parcă ceva de dedesubt m-ar fi absorbit în pământ, ca un mormânt diabolic, asta m-a făcut pe mine să înjur!

O ÎNTÂMPLARE REALĂ ŞI ORIBILĂ de moarte fierbinte în flăcări, e sfârşitul lumii, vine cataclismul şi loveşte New York-ul dezintegrându-i toate clădirile şi eu stau în loc, aşteptând să se termine totul şi să văd cum o să mă simt când o să se întâmple... iar sfârşitul chiar vine, stau într-un curte din New York, întregul oraş şi toată lumea sunt prinse într-un vârtej, rotite spre dreapta şi strivite într-o vijelie care le azvârle într-un morman dogoritor precum casa prăbuşită din Las Vegas... Pieirea e pretutindeni în aer şi e-ngrozitoare, oamenii vorbeau de zile întregi despre asta, iar acum tunetul bubuitor ajunge în New York şi toată lumea e-n extaz de la atâta aşteptare a loviturii finale a morţii... Totul dispare în marea dezintegrare, mă dizolv şi eu... dar conştiinţa mea nu prea pare să se dezintegreze...

MERGÂND PE CÂMPUL DIN MISSISSIPPI către vapor împreună cu Geòrgie Polonezu, Whitmore, Ofiţerul Şef eu deja am fost concediat dar nu-mi pasă că-s înlocuit şi că înlocuitorul meu e pe undeva prin jur, eu mă simt bine şi m* matolesc cu băieţii... în străfulgerarea pieirii... Apoi dintr-oda*[3] casa lui Julien chiar pe câmpul ăla, iar eu şi Irwin intrăm sa' facem o vizită, întrebându-ne dacă o să meargă la Houston dar el râde şi ne pofteşte să luăm loc, în casa lui, care-i ca benzinărie şi e o după-amiază plăcută...

ÎN NU ŞTIU CE PUŞCĂRIE la început, toţi golanii trândăvesc pe lângă paturile lor din dormitorul comun uriaş cu ferestre care dau spre New York... am fost arestat pentru nu ştiu ce posesie de droguri... Mă uit la băieţii care-au stat şase luni aici, le înţeleg aşteptarea şi odihna şi boacănele pe care le fac între timp... nu tre să facă altceva decât să-şi aştepte porţia de mâncare... Mai târziu sunt într-un fel de spital, în altă secţie, rânduri de paturi albe, nu sunt făcute toate... stil chinezesc în toate părţile cu indicatoare ca în „puşcărie"... E un spital de nebuni acum... Au şi ace...

ÎNGROZITOARE GROPI DE GUNOI ÎN Pittsburgh sau Boston cu o movilă înaltă peste care trece trenul, iar pe dmmul în sus cineva zice - *Ce ziceţi, reuşeşte drăcia asta?* -şi vagonul se târăşte mai încet şi tot mai încet şi aproape rostogolindu-se pe-o parte aşa-i de abrupt urcuşul... Mai devreme trenul căzuse în picaj pe un deal chinuit pe drumul dintre Boston şi Albany unde lucrez din nou cu o „echipă" de feroviari şi mergem fără bilet către Los Angeles ca să muncim acolo deşi nu ştiu cât timp şi acelaşi frânar sau impiegat cu ochelari e cu noi şi cică noi suntem prieteni la cataramă... când trenul ajunge la povârnişul abrupt din pădure, in apropiere de Albany, de-a lungul apei, cureaua de la toba de frână se strică şi tre s-o ducem în nisip şi s-o reparăm... ^ar gropile alea de gunoi, un oraş masiv de gunoi, eu şi mama păşim peste câmpuri de cauciuc fierbinte cu nişte fragmente tari şi ciudate prin gropi fără fund... căutăm oraşul dar muntele de gunoi e aşa de mare că nu putem să-l învingem Şi trenurile alea nebune... în sus şi-n jos ca într-un carusel de
nar [°ne^ ^anc*'totu'nu e] decât gunoi topit, putrezit, adu-jţ. [m] mormane... Mai târziu suntem în casa din Richmond dea' [Un Vec'n a f°st arestat] deoarece cultiva iarbă şi o vin-^ Şi-o consuma, Buddy Van Buder îmi spune asta mie şi
u*ei fete !ucep[0l]
' mtr-un pat de campanie, cu o gagică, destul de frumu
Şthj " [°are se tot] aplecă peste mine ca să-mi înşire nu $ei ^ P[°ve]Ş[ti]i deocheate când dorm în curtea din spatele ca-
şică totuşi... Rachel dă fuga pe rampa de grilaj către casă ca să urle la prietenii care o aşteaptă în maşină... Se pare că echipa mea de impiegaţi poposeşte aici în casa mamei dar eu stau în pat afară, în lumina roşie a zorilor, spunându-mi, spunându-i gagicii mele - *Nu vreau să muncesc* - Aranjamente neplăcute şi invadări ale liniştii de odinioară din Richmond Hill

MUNŢI URIAŞI DE NISIP la căile ferate, în apropiere e un spital sau un dispensar, soarele, o grotă căscându-se spre mine... îmi spun - *Ştiam că urma să lucrez din nou la căileferate, dar mi-e frică mi-e foarte frică de toate staţiile alea, de urcuşuri şi coborâşuri, de maşini-unelte...* Şinele duc în frumosul Lowell care se întinde în faţa ochilor mei în soarele de martie, de fapt aici e schimbul de prânz pentru eliberarea liniei principale, îi văd pe vechii conductori şi pe tinerii frânări mândri din Lowell în uniforme albastre lovind roţile cu ciocanul pe lângă locomotivă... Eu văd toate astea de sus, de pe vârful falezei nisipoase, lucrez la încărcat... Mai târziu sunt aşezat la birou, am în faţă maşina de scris, hârtie, romane... desfac sulul de hârtie al lui Cannastra-Finistra din romanul cu Sal Paradise - *Pe drum...* Vorbesc cu o femeie şi un bărbat, ea se duce în Mexic, zice că de-acuma chiar o să trăiască la maxim şi-o să se bucure de sexul genital, are un aer uşor inutil de parcă toată viaţa ei ar fi luat decizii importante fix aşa... egoistă ca mine... inutilitatea tipului boem hotărât sau nehotărât care încearcă să găsească formule hedoniste de cucerire a fericirii într-o sferă acoperită de nefericire... în gropile din nisip dau peste hegire de aventuri împreună cu duşmanul meu de moarte care încerca să mă facă să cad dar de fiecare dată l-a[01] dat gata şi nu l-am mai văzut de-atunci, numai că-mi aduc aminte de faţa lui, o figură tristă pe-un deal, duşmănie îndepa[r]' tată precum ceva alungat de vânt, tristeţea sunetului lui *&r* ment mă loveşte ca o piatră aruncată din universul lumim[1]-: dar îmi spun că am reuşit cum să-1 evit şi să ies la liman**J.** acum sunt bine mersi, a trebuit să mă zbat prin nişte grozâ incredibile ca să ajung în zona sigură a

căilor ferate atât de liniştite... E străinul învelit în giulgiul ăla de cămaşă albă dintr-un film de serie B... în trăsăturile lui timpurii din Lowell e totodată ca puştiul ăla Fish, cel care m-a pocnit...
UN COŞMAR ÎNGROZITOR - James Watson mă aşteaptă în casa mea enormă, cu nenumărate camere, de pe Salem Street, a venit să mă vadă, ne iertăm reciproc pentru neînţelegerile şi certurile din trecut... Dar ce să vezi! Aoleo! S-a transformat într-un demon, vocea îi gâlgâie nebuneşte, sălbatic, deschide gura să vorbească şi scoate nişte urlete iresponsabile, ţipă ca Dr. Jekyll & Dl. Hyde... picioarele i s-au scurtat, n-au mai mult de cincizeci sau şaizeci de centimetri, parc-ar avea o coadă în pantaloni, are trupul alungit (aşa că per ansamblu rămâne la fel de înalt)... acum îmi dau seama cu o plăcere diabolică de ce a putut să vină în vizită la mine chiar dacă între noi nu mai era nimic... cu toate astea el încă mai scrie şi probabil că o face destul de bine... Mă copleşeşte amărăciunea... El stă în sufrageria mea, drăcuind şi înjurând Şi aruncând scântei în timp ce poartă o conversaţie normală cuMadeleine care bineînţeles că e scârbită de el şi a venit să vadă dacă nu vreau să i-o pun, eu mă ling pe bot şi mă uit la [sa]nii ei, iar pentru o clipă suntem singuri în bucătărie şi vreau s-o întind pe covor... Mi-e cam frică de Watson, dar ce-aş putea să fac?... Mai târziu Irene conduce un mic restaurant de Peste drum în Richmond Hill unde feroviarii s-au obişnuit să [m]eargă la câte o cafea 24 de ore din 24, e cumva ca San Luis
bispo dar în Richmond... vizavi de doamna Whiteheart...
ezenţa lui Irene anunţă şi sosirea altor negrotei în cartier şi ţii pdată îmi dau seama că feroviarii mei nu mai sunt clien-^obişnuiţi ai barului, ci numai nişte negrotei leşinaţi... ceea lj$_{U}$j![e]P[r]e[ž]intă o nouă invazie şi schimbare... oamenii stau îm-Ujgj ^|[1]'" [ce] ciudat, aşa cum stau eu la fereastra camerei Iii \ [Ini]Preuna [cu] Irwin Garden, aud din mijlocul pălăvrăge-^gaştii de golani de pe stradă cuvintele *Cody Pomeray* [6] ~ ceea ce înseamnă că mi-au citit *Visions of Cody*\...
Deni Bleu a distribuit manuscrisul... Eu sunt îngrijorat, Irwin e mut de uimire... toată lumea citeşte *Visions of Cody* şi rămâne uluită de carte, e o mare comedie... încep să mă gândesc că poate ar trebui să i-o trimit lui Boisvert... Mă duc în noua staţie de taxi a negroteilor de peste drum, e în zorii zilei, dau peste beţivani şi vagabonzi de pe Third Street... de-acum e un cartier de negrotei dar eu rămân aici... Casa unde a venit în vizită malformatul amic-demon Watson e peste drum, tristă, cu toamna bătând la ferestre şi făcându-le să scârţâie, mi-e şi frică să mă uit... Transformarea lui într-un demon nu mă surprinde, acum înţeleg tot ce s-a întâmplat precum şi motivul dependenţei lui furioase şi ciudate de mine...
SUNT ÎN RUSIA printre adolescenţi, într-un soi de magazinaş de dulciuri... Am făcut cale lungă, asta-i Rusia de-a binelea, dar nimeni nu ştie... *Wow! Ce-o să spună lumea când o auzi despre adolescenţii din Rusia!...* Văd un copil de culoare cu o şapcă de taxator de troleu, caraghioasă şi cu vizieră, parc-ar fi Raskolnikov şi părul lui vâlvoi de rus adevărat îi dă pe-afară, el e toxicomanul găştii... Mai văd şi-un puştan îngrijit şi roşcat, într-un pulover cu nasturi, fix la fel ca un puştan dintr-un Liceu American... Sunt şi două fete... E întuneric, frig, agitaţie afară pe colosala stradă nordică, oale aburinde pe vatră... Copiii sporovăiesc în ruseşte şi eu îi cercetez din veşnicia mea... Ies pe stradă, dau peste un cuţit frumos cioplit în fildeş şi-l bag cu mândrie în buzunar... O să le spun poliţailor că l-am găsit în Rusia... într-un autobuz din periferii stau lângă două cucoane rusoaice care vorbesc mai întâi în franţuzeşte, apoi în ruseşte despre Subteran dar apoi observă privirile pe care li l[e] arunc... în cele din urmă ajung şi mă întorc în Mâine la[0] mare reuniune de familie, soţii Bailey, mama, pinii din nordul statului Mâine, totul...
Tânărul toxicoman din Rusia, cu şapca aia de Raskolnik°[v] e de fapt un negrotei ca La Negra din Mexico City, acum arf 14 sau 16 ani... părul ca de paie îi dă pe dinafară de [sU] | şapca neagră de funingine... parc-ar fi „Mardou"[1] în Rusia, cu o stradă întreagă în spatele ei, dar nu-i decât un băiat agitat şi interesat de fete şi de iarba rusească...
WOODY HERMAN are un mega concert în sala de baschet, Roy Eldridge e cu el şi în timp ce cineva cântă un solo de tenor, Roy îşi tot ţine respiraţia cu un căluş în gură, scoţând câte un *Aaaaaaah...* aşa că tenorul îşi încetineşte teribil tempoul ca să-l facă pe Roy să se ţină şi mai mult şi toată lumea râde... E şi Seymour acolo, s-a întors din Anglia şi priveşte liniştit... Roy a revenit cu o altă gloată de-a lui Herman... peste drum locuieşte Spencer Tracy, tocmai am auzit o poveste cum c-ar fi tot timpul prăjit cu iarbă, că într-o noapte era cu gagica lui şi-a obligat-o să se dezbrace şi ea şi-a aruncat picioarele peste capul lui şi el era foarte „pus pe treabă" şi i-a zis ceva nostim... Stau în curtea şcolii cu Horace Mann, e şi Bob Whitmore cu nişte fete, mă duc la el... Toată noapte am simţit prezenţa clocită a râului Mississippi, mergeam cu pluta, urmau concerte vesele de jazz improvizate în susul şi-n josul râului, privelişti mari şi cenuşii... iar apoi căsuţa lui Spencer Tracy unde a plâns ploaia, căsuţa din spatele casei unde mi-am ţinut bairamul de ziua mea, căsuţa mică şi frumoasă unde a murit Gerard şi unde cică mai trăieşte nevastă-mea iar acum Van Heflin e acolo în timp ce eu frec menta pe râuri şi la concerte de jazz...
ţ MAREA CORABIE ŞI POD AL LUMII unde sunt eu cu °P ceilalţi, suntem ca nişte copii în cămăşi de noapte albe... °cul meu e pe partea de sus a unei polițe din care stinghiile
chi de lemn stau să cadă, dau fuga acolo să văd cu ce-am ^eşit... Prietenul meu Scotty a dispărut... şi a făcut nu ştiu greşeală... Stăm cu toţii într-un fel de sală de cursuri, în sa-dut • [6U] [nu]"[n]ţ[eie]g ce se-ntâmplă dar e ceva serios şi pier-^^utontăţile par nepăsătoare şi nemiloase să ne lase aşa
'Alene Lee.
rătăcind în galera asta ciocnită şi nu e nimeni să ne certe sau să se plângă... Mie unul chiar nu-mi pasă şi nici nu vreau să ştiu ce anume era locul ăla dar noi... cineva...
CICĂ TREBUIE SĂ PLEC DIN NOU PE MARE, Deni Bleu vine să mă ia în casa aia cenuşie plină de lacrimi... Mă pun pe înfulecat cantităţi enorme de haleală dintr-un motiv sau altul, salate, maioneză... el o să mă ducă înapoi la Carruth, a făcut un aranjament cu Geòrgie Polonezu, dar când ajung pe stradă văd că vaporul e altul... Un tip uriaş, de culoare, lucrează în cămară, îi spun că eu am fost odinioară responsabil de cămară pe un vas şi apoi m-au făcut chelner, ceea ce n-ar fi trebuit să accept, şi i-am zis *Aş vrea să-mi iau munca din nou, de la capăt, în cămări,* iar el îmi răspunde (zâmbind) *Va trebui să te pui c-un negrotei!...* Nici urmă încă de ospătarul mic şi cu capsa pusă...
MĂ PLIMB PRIN PAWTUCKETVILLE cu Irwin şi Bull strada din Riverside s-a transformat în autostrada aia strălucitoare din Kansas care străbate Americile, trec tot soiul de maşini, înainte de marea mea călătorie cică mă plimb, intru pe Sarah Avenue... O luăm în sus pe Gershom (trecem pe lângă casa din vis a copilăriei mele) şi eu zic - *Iddyboy şi cu mine făceam asta când treceam pe lângă Social Club* - (adică să alergăm înapoi şi să ne izbim de gard, îndoindu-1) şi mă arunc înainte şi mă lovesc de gard cu o zdruncinătură & zgomot ceva de groază, uimind pe toată lumea şi chiar şi pe mine pentru c-am uitat să mă răsucesc şi m-am lovit cu spatele o* gard... gardul se îndoaie trosnind şi el... un tip curios vine i" fugă, noi trei o

ştergem repede după colţ, am luat-o în susp* strada Moody pe partea cu magazinul de dulciuri Destouches. dar eu sunt pe partea cu Fabrica de Textile, voios nevo'[6] mare... Ne întâlnim la colţul de stradă uns cu smoală după" scurtă oprire în vechiul magazin Destouches... Nimeni nu"[6] explică şi nouă marea călătorie a lumii dar uite o şosea fa^ matică pornind din Riverside de parcă Dumnezeu ar fi [10] un creator răutăcios de zugravi şi suferinzi şi disperaţi sugrumaţi de gât în imposibila strălucire a inimii & în groaza întregului răvăşit... Doamne cât îmi mai doresc să găsesc portiţa de ieşire de visele astea... Moartea începe să-mi pună stăpânire pe gânduri din nou... Straniu!

MARI ÎNTÂMPLĂRI ŞI ÎNTRUNIRI DE FAMILIE în New York şi eu am primit 1000$ de la un editor şi în acelaşi timp mi-a fost oferită o slujbă să vând cărţi într-o maşină de la firmă şi încă o altă slujbă dar eu plec în Mexic să-mi „fac o fermă", mă duc cu autobuzul... în autobuz se află Halvar şi Peaches şi trei copii blonzi şi zdrenţăroşi care ţipă şi se joacă cu călătorii şi sunt neglijaţi de părinţii lor în timp ce eu moţăi pe undeva prin Kansas şi aud o mare agitaţie, autobuzul se opreşte, eu moţăi mai departe dar mă trezesc în cele din urmă fix la timp ca să-1 văd pe băieţelul care şterge ceva de pe jos din autobuz lângă schimbătorul de viteze, şterge podeaua şi scoate un ţipăt ciudat şi impasibil de o disperare inumană tealâ, un ţipăt scurt, un singur ţipăt... se pare c-a vomitat şi din cauza asta s-a oprit autobuzul iar maică-sa care până atunci a stat pe o banchetă din spate pălăvrăgind şi cântând la chitară cu alţi oameni acum îl lasă pe el să curețe şi nici nu-i dă prin cap să-1 ajute... Eu îmi spun în sinea mea - *Nici nu-i de mirare* c-a *borât după toate murăturile alea de la prânz şi Dumnezeu 0e* ***ce****-o fi mâncat azi de dimineaţă (adică ce i-o fi dat să mă****nânce*** *proasta aia de maică-sa)* - Cât stă autobuzul pe loc, Hal, care-i tatăl blond şi alb, s-a dat jos să se pişe, nici lui nu-i Pasă, iar acum că autobuzul e gata de plecare se urcă la loc şi Păşeşte pe culoarul dintre scaune cu un aer arogant şi dându-se [a] toate cucoanele când se vede clar că o are sculată în panta-[mi] aia largi şi albaştri, ceea ce ştie şi el foarte bine... îl dispre-lan° ^ gândesc la cum şi-o spune el că mă duc din nou în lu [nVCr Cu un a^ P'an sort^ eŞecuu" ^ar eu ^e faPl ma ^uc] alexie, îmi zic eu mândru de mine şi nici măcar n-o să-i hitd [sat'sfacîla] de a-i spune asta... Bineînţeles că n-am vor-e'oc pe autobuzul ăsta & dintr-odată mă apucă disperarea şi vreau să mă întorc la New York şi să accept slujba aia de vânzător de cărţi şi să-mi parchez maşina pe Wall Street până îmi iau cărţile pe care le vând clienţilor mei de la şcoala de şoferi, dacă tot s-a nimerit, şi am grijă de copiii mei - dacă se întâmplă să am copii, dar cu atenţie şi nu ca răsfăţaţii şi inutilii ăştia de Hal şi Peaches, dar e prea târziu, autobuzul e deja în Kansas, suntem pe drum de zile întregi, a fost un drum greoi, plin de probleme şi belele... chiar dacă în Kansas mi-aş cere banii înapoi pe bilet tot voi fi pierdut 36$ şi drumul de întoarcere o să mă coste încă 36$ şi aşa o să-mi rămână doar 80 şi totul e un eşec idiot, dar uite-1 pe Hal cu erecţia lui egomaniacă bălăngănindu-se pe culoarul dintre scaune... lumea e o jalnică repetiţie a ei înseşi...

ÎMI ASCUND PISTOLUL MICUŢ de poliţai, e un revolver cârn şi negru... Sunt într-un hotel ieftin, tocmai am vorbit cu fata şi cu copilul şi i-am trimis într-un loc umbros din Brooklynul de vis cu filmele lui vechi şi cu frica de prăbuşiri... Trenuri suspendate fantomatice duc la căsoaie, sunt cu Hubbard, New Yorkul ăsta metropolitan din cărămidă maronie, atât de întins... Acum sunt în hotelul ăla ieftin, stau pe jos şi-1 văd pe poliţai venind să arunce un ochi la vagabonzi, la început îmi ascund pistolul sub cartonul de lângă lucrurile mele... dar mă hotărăsc să-1 iau de acolo, că o să-1 găsească din întâmplare şi tot din întâmplare, aproape ca prin somn, o să mă ducă frumuşel la puşcărie aşa că ascund arma într-un butoiaş cu gunoaie de sub o chiuvetă mică din camera mea, fix lângă salteaua mea de paie...

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ ÎNSORITĂ ÎN LOWER EAST SIDE din New York, exact ca oraşul adevărat prin care-a*[11] hoinărit vara asta cu Irwin şi Irene, nu departe de însori Şcoală de corecţie - Clădire - Corabie a lui Julien pe ca^ până la urmă am văzut-o în viaţa reală, andocată la interse ţia dintre strada 27 şi East River (clădirea de antrenanţi[1] Marinei Americane) (cu suprastructuri din lemn şi nenumărate ferestre ale veşniciei)... lângă toate astea, pe strada 9 sau 10 din apropiere de Bulevardul B, m-am dus la un doctor să mă trateze, avea un asistent cu el, la început într-un cabinet apoi într-altul de pe Bulevardul B sau de pe strada 10, mi-a făcut o injecţie cu penicilină şi pe urmă a pregătit o seringă plină de morfină... *Să nu-mi bagi prea mult din aia, doctore...* El nici că se uită la mine, ci continuă să vorbească cu asistentul lui - *Am o bănuială în legătură cu cazul ăsta* (despre mine-i vorba), *o să-i dau cutare şi cutare granule...*

- Dar nu prea multe, doctore!

El umple toată seringa şi zice din nou - *Am o bănuială în legătură cu cazul ăsta* - şi-mi dau seama că vrea să spună că am deja o rezistenţă ridicată la morfină datorită unor injecţii ilegale pe care mi le-am administrat singur şi el realizează asta doar uitându-se la mine, la „cazul" lui... asistentul încuviinţează şi POC!, mă injectează dar spre mirarea mea zeflemitoare, e doar o margine de muşchi şi drept urmare n-o să-mi facă rău dacă e multă şi nu zic nimic...

PENTRU BINELE COPIILOR CARE FAC NOVENE, un autobuz de la căile ferate parcat în faţa bisericii Sf. Ioana d'Arc, mă urc şi-1 întreb pe paznic dacă mă poate duce până mapoi în Boston cu autobuzul feroviar (e un autocar mare şi cenuşiu)... *Pot să merg fără bilet până la Boston în autobu-z^ ăsta?...* El vrea să ştie unde-am lucrat înainte, îmi ia o grămadă de timp să mă gândesc şi zic - *Watsonville...* El se arată cam sceptic... îi arăt documentele, vechi deplasări fără uet... înăuntru copiii se roagă.

MĂ ÎNTORC DE LA LAKEVIEW, cu Irwin şi alţi co-;[e] noapte, trebuie să mergem pe jos, vreo două autobuze roase trec şi nu vor să oprească să ne ia... în infantilismul Parc [Ul m'''e teama ca n''° sa Putem face Pe Jos cei] 8 km care ~ar fi 80 şi erau ca 80 km pe când eram încă în leagăn şi am auzit de Lakeview... o luăm pe imense autostrăzi smolite... către înzăpezitul Lowell, am mers cu barca cu motor prin misterul cenuşiu, culegând mărgele de pe mal...

în cele din urmă am rămas doar cu Hubbard şi cu un alt băiat care a fost implicat acum mult timp într-un vis în care stătea într-o casă enormă bândNescafe şi vorbind cu nişte bătrâni care urmau să ne lase bani şi apoi aceleaşi crâmpeie dintr-un balamuc... acum suntem la căile ferate, avem un tren gata de plecare, eu încep numărătoarea din spate iar Bull de la capătul din faţă, Bull care a terminat de numărat zice *Zece!* în timp ce ajung şi eu acelaşi număr la vagonul de circ, e un tren cu 19 sau 20 de vagoane... avem un tip cu noi care se uită la ceas şi zice *Ce-o face suplinitorul ăla?...* un impiegat de la circ, un supraveghetor de locomotive dar care în vis o să aibă un scop şi o răspundere şi mai ciudată... Spre groaza mea, îmi dau seama că nu mi-am adus gentuţa şi nu pot să-mi împachetez aşadar cutia de Nescafe, paharele de whisky şi cărţile aşa că le bag în cămaşă şi Doamne, ce uşoară-i munca la căile ferate, deja ne facem planuri cu ce-o să facem când ajungem la Bayshore dar nici măcar n-avem locomotivă încă...

MARELE HOTEL CENUŞIU AL LUMII, toată noaptea, cu Bull, Irwin, Vicki, subterani, Gaines în blugi şi cu barbă... Gaines merge de-a lungul esplanadei în blugi şi are o barbă cât se poate de boemă dar totodată potrivită pentru un vagabond excentric din Third Street, e încă un junky, încă îşi mai dă toţi banii pe droguri... La un moment dat vedem o femeie într-un cartier sordid intrând din Canal Street cu el într-un hotel prăpădit... Marele hotel cenuşiu e totodată o şcoală, sunt cu toate lucrurile necesare după mine şi nu-mi găsesc clasa şi[cU]' treier în pielea goală şi nevinovat pe terenul de baschet' printr-o mulţime care stă la ciondăneli... E un dormitor ce mun mare, cu elemente din camerele de cămin din Livings[10] Hali de la Univ. Columbia, în septembrie când a început ^ mestrul, dar eu nici măcar nu sunt înscris... într-o camera pe colţ dau peste Vicki, ieşim împreună, la întoarcere ea m* 134 lasă baltă cu taximetristul... Mi se spune că a făcut o ditamai factura... Număr cele trei bancnote de 1 dolar din portofel şi mă hotărăsc că nu pot s-o fac... Băieţii din casă mă înjură de toţi cristoşii când plec *Ar fi trebuit să plăteşti cursa aia cu taxiu', băete, că ea tocmai a dat de bani şi o să-nceapă să iasă cu tipu 'celălaltfix la timp... ha ha ha!*.. Băieţii de serviciu şi peştii veşniciei... mie nu-mi pasă... urc sus, la Bull şi Irwin care-s într-o cameră, peste noapte Bull descoperă că am un nerv sensibil în cap în partea dreaptă din spate a craniului, pune degetul şi zice - *Acuma înţeleg de ce-ai ezitat şi de ce te-ai luat cu mâinile de cap azi noapte când oamenii ăia...* se referă la întâmplările de mai devreme... Eu îmi simt capul, nervul mă doare... Bull e mândru că sunt atât de sensibil dar mă avertizează asupra pericolului din nervul ăsta, cică pot să mor dintr-o lovitură... Ne plimbăm agale pe o rampă mare din ceaţa cenuşie a Atlanticului, doar noi trei, chiar în faţa ferestrelor de la etajul 10 sau 5 al camerei noastre... Bull vorbeşte cu glas tare, Irwin îi atrage atenţia să tacă, arătându-i ferestrele deschise de la hotel... *Hai nu zău,* zice Bull, *şi ce dracu 'te-aş-iepţi să se-audă de-acolo, drăguţule?...* Mai târziu suntem cu nişte subterani într-o cameră, ei îmi citesc manuscrisele, sunt un geniu nou descoperit, Irwin le spune despre cum, în nopţile de sâmbătă, din trecutul meu eroic de scriitor *îmi luam ca-pul în mâini* din cauza invaziei imense de idei şi senzaţii, se Pare că eu însumi i-am zis asta lui Irwin... Interlocutorul este ^ur din Frisco, care face glume... Altul, puştiul blond care e [Sl] el de faţă, Don Johnson, pe jumătate ascultând şi uneori comentând... e un stup colosal de conversaţii, camere, studii de °ate soiurile, captivări ca a lui Vicki în a cărei cameră sunt «emente din visul cu liftul din blocul din Upper East Side, ^visul cu ea din 1946 sau 1947... între timp Gaines a făcut a caraghios şi îl vedem din nou coborând pe esplanadă în [u]gi Şi cu barba lui de Sf. Augustin, făcut praf...

după [SĂ SCAP DIN N0U]> Străinul în giulgiu a venit [m]ine să mă avertizeze c-o să fiu arestat, e un peisaj cenuşiu şi mohorât din California care duce în nişte Africi imposibile şi în suburbii din afara oraşelor cu nişte copăcei negri... Tre să-mi dau demisia şi să fug... Băieţii au pus-o de propria lor revoluţie de hârtie, dar falsă, şi exersează la microfoanele de la radio sub panta şoselei de deasupra lor... Mă duc într-un New York sinistru care e ca portul trist în care am întrebat ce vapoare pleacă, de data asta nu mai sunt scandinavi acolo şi nici transporturi dar nişte oameni jalnici se tot muncesc de-a lungul şi de-a latul trotuarelor, răsturnându-mă şi apoi un depou uriaş ca în Montreal la poalele unui deal foarte abrupt... *O să sar într-un tren de marfă în seara asta, s-o tai către sud, s-o şterg pentru totdeauna... el o să stea cu ochii pe staţia de autobuze...* Totul e nespus de trist şi de neîntrerupt...

.

VISE DESPRE CĂLDURĂ... Cody a venit să mă ia din California, a rămas imediat dezamăgit de mine, că n-am I vrut să mă întorc la slujba de la căile ferate împreună cu el... Eram în casa din Richmond Hill, el a venit dimineaţa devreme, s-a dus la culcare cât timp eu am tot făcut drumuri cu bacuri şi cu trenuri până la nu ştiu ce circ sau spectacol neînsemnat, pe o străduţă noroioasă din New Jersey unde mi-am dat seama de o grămadă de căcaturi într-o atmosferă sinistră cu oglinzi, încăperi ascunse cu ţigani din care ajungeam cumva în Manhattan în biroul ăla vechi de marmură de la metrou unde poliţaii îi ţineau în interogatoriu pe nişte drogaţi şi ca din întâmplare l-au luat la întrebări pe Bull despre semnele de pe braţul lui şi am fost şi eu programat la interogatoriu şi examinare la ora unu (după prânzul poliţistei) ş[l] eu aveam patru sau cinci urme pe braţ proaspete nevoie mare de la injecţiile recente pe care mi le făcuseră doctor» şi altfel, pfui!... mă întorc la fântâna de apă minerală unde femeia de la tejghea mi-a spus că m-au căutat două fete dn* rite, pe strada aia veche din Brooklyn dar şi din Lynn şi ^ tot timpul ăsta Cody dormea la mine acasă şi se pregătea ^ plece din nou pe coasta Pacificului... Când l-am între ı *ia* cum a venit, pe tren, cât timp a făcut pe drum, mi-a zis *tru zile şi cinci nopţi,* pe un ton aspru şi amărât...

-Pa-

PISICUŢA PE CARE O AVEAM ÎN MÂNĂ avea o faţă nostimă, aşa de dulce şi tristă, cu ochişori cenuşii, şi mi-a vorbit în cele din urmă pe o voce compătimitoare, ca a lui Gerard, *Nu-mi place ziua de mâine -J'aime pas demain,* iar eu i-am răspuns că nici mie - *Moi too mon angel* şi mi-a venit să plâng, ca ieri când am auzit vocea mamei la telefon, în restaurantul din New York, mi-a rupt inima singurătatea din vocea ei, o lăsasem singură în tot weekendul de Ziua Muncii şi o sunam în ultimul moment în noaptea de Ziua Muncii să-i spun că veneam... nuanţa aia jalnică din vocea lui Gerard, pe care o moştenise de la ea, şi care e şi în glasul meu când le spun cuvinte de alint pisicuţelor mele... pisicuţa asta era un înger şi grăise adevărul... De asemenea, mai fuseseră nişte parade, eu eram în pat cu Irene, June Evans şi Bull, June îmi dădea o jumătate de sticlă de Tokay şi-mi punea în pahar şi vărsa vin în pat, iar Irwin umbla cu subteranii pe trotuarul din *Paradise Alley* în Rusia vorbind cu un Străbun Golem Cuşer, iar Raphael Urso se îmbrăţişa cu Irene de fiecare dată când îmi întorceam privirea în altă parte şi ea îi [s]Punea, arătându-mă pe mine -*Băieţii ăştia bătrâni îţi dau* ***destulă*** *linişte ca să stai cu ei...* şi eu sunt îngrozitor de ge-los, ea mi-a zis deja să plec, e ciudat de jalnic şi de sinistru [S1"s] pe punctul de a mă prăbuşi... în cele din urmă mă trezesc lovind-o pe Irene iar Raphael se întinde să mă prindă şi inşfac şi eu, e un coşmar la beţie iarăşi...

" [c]A LA LIMA ÎN PERU, dar de fapt în Lowell pe Lilly

dur[6]- [Văd n'Şte Parin']?i [s]Pan[i0]ii indignaţi, scene pe o stră-ţa întunecoasă, un apartament, ceva în legătură cu o [eu] [a sau cu] un jaf, în ţara mohorâtă şi singuratică a nopţii, dei?[n] ^[e] [ac°]l° îndreptându-mă înapoi spre centru, urmat [n] cârd de intelectuali plimbăreţi cu ochelari cu rame de

baga care s-au uitat cu mine la spectacol (acelaşi loc din Marele Vis Tolstoian), în faţă se văd luminile din fabricile Boott peste râu, şi podul... Dar la intersecţia dintre Lakeview şi Lilly zic *Futu-i o să mă întorc la vechile decoruri,* şi uite şi magazinul lui Scoop, iar la două sute de metri de el dau de casa pe care am uitat-o complet, cu atâta răceală, un mic bungalou în momentul de faţă, doi fii repară acoperişul şi zbiară la mama lor prin întuneric dar în trecut asta era negreşit scena în care eu şi mama vizitam pe cineva, pe când eram copil... elemente din bungaloul în care a murit Gerard şi din bungaloul lui John MacDougald şi din toate bungalourile... Cred cu atâta tărie că (nu) visez că mă aflu pe Sarah Avenue la

nr. 35 şi sar prin zăpadă către ferestre întunecate şi un bebeluş începe să urle în casa de alături... *Cu siguranţă exact aşa cum visat* - sunt instalaţii cu beculeţe de Crăciun la ferestrele lui Alice, dar din cele albastre... Acel mic bungalou a fost o scenă a morţii, bucătărie maronie şi plină de fluturi de noapte, cuib fantomatic al unui bătrân Sax cu ochii umezi din vechiul Lowell mirosind a Cubeb şi a Durere...
ÎN CAROLINA AVEM NORI DE JOASĂ PRESIUNE, îmi zice fătuca asta în timp ce ne uităm la cer, la marea invazie de nori de furtună, negri şi uriaşi, umplând cerul albastru... cu puţin înainte, în timp ce lucram la căile ferate cu câţiva bărbaţi, m-am uitat cum unul dintre ei a dat un semnal şi apoi s-a urcat în locomotiva lui diesel şi s-a agăţat de platformă şi-a luat-o înainte, că doar trăsese macazul... Fata ,4J cearcă să mi-o pună" dar eu nu-s interesat de ea şi nici de fetele din Kinston din Carolina de Nord... totul se petrece cu siguranţă în Kinston, e şi mama cu mine, avem o casă, ma[1] sunt Nin şi Luke, căile ferate, tipul de pe locomotivă înau[1]' tând şi făcându-i semn să treacă cretinului care se află la metru de el, în taxi, locomotiva e pe un viaduct şi eu urm resc scena de pe şosea... mă simt nemulţumit, ca acum-jj Asta e oraşul sudist cu vechituri, desfrâuri, fete, nopţi[r]-138
Henderson şi deja prevestite... Acum vin şi norii întunecaţi de joasă presiune...
NU-INICIO PROBLEMĂ, POLIŢIŞTII NU MĂ CA UTĂ PE MINE, îi zic eu unei fete pe o stradă din Jamaica lângă gara din Long Island, stradă pe care Pat Fitzpatrick mi-a arătat stâlpul de prispă văruit pe jumătate între două case, *Ce să mai zici de frăţia omenească, măi Kerouacl... Nu vin după mine, a fost omorât un poponar mai încolo pe strada asta, înţelegi* - şi mă trezesc îngrozit ca să-mi dau seama că fata **o să** se întrebe acum de unde ştiam eu asta... un pui de somn **pe** canapeaua din vis după cină, în faţa televizorului... în dimineaţa asta tot în faţa televizorului am visat nişte războaie **cu** indienii în statul New York, în pădurile din Massachusetts, Randolph Scott, barăci, lacuri, cai şi trăsuri...
M-AM ÎNTORS ÎN SAN JOSE şi în California şi mă în**treb în** cele din urmă ce dracu fac aici din moment ce m-am **certat** cu Cody şi cu Evelyn chiar din prima seară când am **ajuns,** nici măcar nu mi-am desfăcut bagajul, copiii nici mă**car nu** s-au trezit din somn... Ies supărat, nici măcar nu-i zic **la revedere** lui Evelyn... se pare că am pierdut un vapor şi [n]**-o să** lucrez la căile ferate şi nu m-aşteaptă nimic decât că**lătorii** triste înapoi în est aşa că acum când sunt pe stradă [Va]**d** desfăşurarea babiloniană de acoperişuri algeriene de **chirpici** roşu din Chicago şi-mi dau seama şi-mi spun *Du-te Mexic cu ultimii 100$... liniştea acoperişurilor la orele* ?"!'[ez]"-.. şi mă sui într-un taxi, fără motiv, merg mai adânc [In] **mima** oraşului ca un muncitor ambulant voios, până când **ceasul** taximetristului arată 35 de cenţi, iar atunci îmi dau
treb[113] °a 3Sta inseamriă 5$ în Mexic aşa că mă dau jos, în-**Unde**-i cea mai apropiată staţie... se pare că eram mai **hui** ^e ea atunc' [canc]l m-am [urc]at în taxi, aşa că va tre-**dună**^ ^ ^mul întors oricum... Plec în Mexic în marea "amiază nord americană... Mai târziu sunt la nişte repetiţii colosale şi chinuite pentru o comedie muzicală cu studenţi sau oricum cu mulţi pianişti, cântăreţi, încurcături, eu sunt acolo într-un fel de dispoziţie sufletească pustiită de cărţi şi lucruri, în podul ăsta - totul e făcut, sunt frânt -dintr-odată mă iau la ceartă cu un pianist chinuit, într-o ţinută neglijentă, dar e o ceartă prostească aranjată dinainte sau premeditată... Acoperişurile alea roşii din Chicago-Me-xic în San Jose, pe care nu le-am văzut niciodată, imensitatea lor, tăcerea felahă, ca Italia, După-amiază, Ah, lumea însăşi te salvează în cele din urmă...
BULEVARDUL AMSTERDAM PE O NOAPTE FRIGUROASĂ ŞI PLINĂ DE ZĂPADĂ, sunt din nou în campusul de la Columbia Univ., dintr-odată văd fesurile unor vagabonzi lucind ca gheaţa în lumina proaspătă a lunii, o tăcere uriaşă acoperă totul... Amsterdam se transformă dintr-odată în strada Moody care şi-a avut şi ea facultăţile ei...
UN BĂRBAT LA O FEREASTRĂ, un bărbat gras, o fereastră de pe o stradă din Mexic, aceeaşi stradă unde s-au oprit haimanalele să-mi fure geanta, merg cu Hubbard să ne luăm prafurile iar într-un moment crucial îl văd pe poliţistul gras la fereastră şi strig o avertizare, iar după aia Bull şi cu mine ne facem nevăzuţi în nişte portaluri întunecoase Şi ajungem în cele din urmă împreună la YMCA, posomorâtă şi pustie cum e, iar acolo în holul maro-cenuşiu se petrec scene cu dezbrăcări şi mistere nebănuite... Mai târziu, m baia din Richmond Hill, Bull îi arată mamei cicatricele W| şi „burta umflată", zice el, ridicându-şi cămaşa ? scoţându-şi la iveală nişte cicatrice de pe burtă, lungi O nişte desene africane (precum cicatricea de la operaţia de apendicită a lui Irwin) şi-şi umflă burta în afară ca o *va^î* enormă, trăgându-şi puţin curul înapoi... mama inel»" ochii, nu vrea să se uite... 140
UN DRUM ÎN AUTOBUZ CU IRENE pe strada Moody peste podul Moody, eu mă întorc să vorbesc cu tânărul călător frânar, acolo unde e râul e un depou enorm ajungând până departe în zare la White Bridge Falls... mai devreme a fost un potop... dar acum, după atâtea milenii scurse, albia râului e o vale brăzdată de calea ferată... aşa că-1 întreb - *Se angajează cumva frânări acuma?*
- Nu, îmi răspunde el înţelegător şi eu îi zâmbesc imediat cu un zâmbet radios şi mă plâng - *Vai, dar cu siguranţă că angajează în Californial* şi e de la sine înţeles că se pregăteşte să-mi răspundă - *Dar aici nu suntem în California!* şi pretutindeni în aerul proaspăt al acestui Lowell pierdut simt ecoul palpitantelor căi ferate, aleile de cărămidă roşie din afara oraşului pe dealurile nisipoase, în albia râului... apoi oamenii trişti se adună sub nişte nori de fier în nopţile din Kearney Square, întunericul trist din holul ziarului Lowell Sun unde caut chipuri cunoscute şi merg pe bâjbâite şi-mi fac griji şi mă întreb dacă ştie cineva că sunt în oraş... şi misteriosul ziar chinezesc din colţ de la Schultes, vizitele mele din octombrie atât de eşuate... *La peine dans l 'aire noir,* suferinţa în aerul negru.
în timp ce eu vorbesc cu frânarul, Irene, care e de culoare şi se simte de culoare, se tot fâţâie pe scaun de parc-ar [v]rea să spună - *Dar de ce vorbeşti aşa? Ce cale ferată-i [a]ia? Ce se pregăteşte aici în Lowell? Şi eu cine sunt totuşi?* Şi toate vânzolelile ei felurite în vagonul public al lumii...
. AM FOST ÎNTR-UN ORAŞ DIN SUD, prin pensiuni, Pnn întreaga lume... e din nou ca în Kinston şi totuşi eu lu-[Crez] cumva la căile ferate, suntem pe drum tot timpul, eu o °t frec pe lângă fochist şi ceilalţi oameni din tren habar n-au [Q]e sunt dar cum sunt student nu-i deranjează... în cele din Jt[113] mă urc în locomotivă şi trebuie să fac un semnal de de-**p,.**^[e] dar îmi dau seama că pe drum mi-am pierdut - nu doar 1 ^[a] ci şi lanterna, lucru pe care refuz **să**-1 cred din prima... [Ct)][Cul e] cumva şi San Luis Obispo fiindcă la gară **bătrânul** [ltr]olor îmi **desenpa**[r3 ~ i~—]la pensiune şi să-i vând proprietăresei scuza asta de doi bani, cum că noi, întreaga echipă, mergem în nord, spre New York, şi controlorul nu vrea ca proprietăreasa să ne rezerve camere la întoarcere, iar pe hartă văd un orăşel ca San Luis Obispo... Când spun că n-am maşină se hotărăsc să nu mă mai trimită pe mine... Pe lângă noi trec trei călugăriţe, dar controlorul tot dă drumul la patru băşini zgomotoase, spunând *Păi eu*

sunt gata să mă retrag... Mergem într-un club de noapte mexican să bem o bere şi eu mă aşez acolo cu frânării încolăciţi prieteneşte, pe o bancă sau pe un capac de ladă... o mexicancă este presată să se pună pe cântat de către un băiat care o pupă, un băiat aşezat la o masă cu o altă fată strigă ceva, primul băiat îi aruncă o privire tăioasă... Observ asta şi îi explic şi frânarului... In cele din urmă (frânarul e Crazy Fox) o paparudă barosană de la bar zice ceva drăguţ şi golanului nu-i place şi în tăcere îi aruncă paharu-n faţă, fix în cealaltă parte a barului, iar eu mă trezesc închipuindu-mi cum l-aş fi dat pe golan afară-n şuturi... Dar am zis pe un ton de jale - *Mi-am pierdut lanterna şi şapca,* însă ei mi-au zis - *Nu-ţi bate capul, puştiule* - Mă uit înjur după locomotivă acolo unde probabil c-am lăsat-o, ca în noaptea aia în San Luis Obispo când mi-am uitat o ditamai haleala de prânz în locomotivă şi m-am dus până la depou ca s-o recuperez... Sunt în Carolina, e o zi senină... Pensiunea era cumva şi a lui Nin, într-un oraş din sud, Irwin era şi el pe-acolo şi voia să plece în Europa, mama era îmbufnată din nu ştiu ce motiv... Clubul de noapte e precum cel de pe urmele maşinilor la Pa* cific unde eram eu cu Pedro Cruz, la Crăciun, în 1951, iar băieţii ăia mexicani-americani ne aduceau băuturi... Am avu' o fată mai devreme la mine, în camera din pensiune, a* pus-o de nişte jocuri intime cu ea, de fapt am avut? fete în W tal şi una m-a aşteptat în capul scărilor ca să-mi şoptească & aproape când o să ne mai jucăm din nou...?... înaltă, bine #' cută... Grătar de vită duminică seara, zăbrele în bucătărie-' Spitalul de Boli Nervoase John Kerouac Ba mai degrabă Spitalul de Boli Nervoase Jean-L° Kerouac... ÎN AMERICA A IZBUCNIT UN MARE RĂZBOI şri destul de ciudat... vreo 400 sau 4000 de prizonieri de război evadează dintr-un lagăr şi-şi iau tălpăşiţa pe Mississippi spre New Orleans... întreaga ţară e în panică, se fac mobilizări, mie mi se pare cam prostesc, e din nou războiul ăla vechi şi cenuşiu numai că acum are loc în propria noastră ţară... Eu mă duc în New Orleans chiar în toiul agitaţiei războiului, ajung noaptea în colosalul oraş scânteietor şi fantomatic, mă duc la club să mă întâlnesc cu toată lumea şi uite-1 şi pe Cody!... şi se pare că el şi-a părăsit brusc familia şi răspunderile şi are sufletul făcut praf şi a devenit un beţivan, are faţa roşie şi nasul rupt, e jalnic, jegos, tânăr şi îmbătrânit totodată... Sunt atât de uluit de transformarea lui şi totuşi îmi spun - *Cred că arată deja ca taică-sul...* Dave Sherman e acolo, alături de alte apariţii fantomatice... jocuri de cărţi... Noi trei mergem să stăm acasă la un tip, cam poponar, cam ca John Bottle... nu ne aştepta pe noi dar tocmai în noaptea aia dădea o mare petrecere de poponari şi eram şi noi bineveniţi.. La pian stătea unul dintre ei, înalt, întunecat, cu semne de vărsat de vânt, cu o mână diformă, căruia mă adresez cu numele *Mânuţă* cerându-i să cânte o melodie şi-mi răspunde uitându-se urât la mine... Suntem în blugi, tineri, poponarilor se pare că nu le place de noi dar, gândindu-mă retrospectiv, nici nu prea cred că avea cum să te placă... Şi asta în timp ce bieţii prizonieri se luptă să-şi conti-^{nue} drumul pe Mississippi, lăsându-şi morţii în urmă şi ^{s}ubţiindu-şi rândurile la fiecare ambuscadă, la fiecare nouă "^misiune... Mă simt scârbit de laşitatea şi de isteria Americii care a devenit atât de oarbă încât nu mai recunoaşte dreptul la licitate al întemniţaţilor, fie ei „comunişti" sau nu... plini de ^e Şi de ditamai propaganda... iar Cody e abătut, cu nasul ^Pt, concediat de la căile ferate, e un vagabond, Cody k°meray $_{m}$ ultima sa noapte de whiskey în America Spaţiilor ^.^{es}chis$_{e}$ aşa cum am visat mereu că avea să se întâmple cu el $H_{0}|^{U}$ ^{m}ine... Nu mai vorbeşte pătimaş, ci e tăcut ca un ţără-

•- Mai târziu mă duc în sufrageria de acasă după un somn
lung şi o văd pe mama stând acolo cu toată mobila rearanjată, o parte din mobilă lipseşte, camera arată golaşă şi sumbră, eu zic - *Da 'cefaci?* - Ea stă pe gânduri, de una singură, în mij locul triunghiului format de scaun şi masă cu capul plecat într-o atitudine de văduvă disperată... ea, al cărei chip l-am văzut aplecându-se asupra mea azi-noapte cu o expresie al cărei înţeles mi-era de nepătruns, ştiu că ea e dragostea pe pământ... ea care îmi călca toate hainele pe când eu eram pierdut în toate visele astea jalnice...
BARBARA DALE ŞI SOŢUL EI sunt în noul lor apartament din Lowell, la primul etaj al casei din Hildreth-Lilly unde am locuit eu în copilărie până la 6 ani, mă duc cu Irwin să le facem o vizită... aceeaşi casă, sunt uimit, şi e Crăciunul... din curte, soţul lui B (din câte se pare, Marlon Brando) îi strigă - *Adu nişte gin şi apă* - dar când încearcă să ne dea bani îl asigurăm că avem deja... şi o tai repede cu Irwin la magazinul lui Ralph care mai e încă acolo (după 25 de ani, la acelaşi colţ!) şi nişte boşorogi canadieni francezi stau acolo cu familiile lor numeroase în lumina maronie... Eu intru şi zic - *O duzină deoo...de ouă,* amintindu-mi repede că tre să pronunţ corect, o duzină de ouă, iar bătrânul Crăcănaţii o şterge în spate ca să le-aducă şi lipseşte o bună bucată de vreme... între timp una dintre fetele lui, de parc-ar fi din cauză că, deşi-s politicos şi zâmbitor, nu mi-am dat jos şapca de baseball, se întinde şi-mi plesneşte breteaua de la sutien prin haine, peste spate, ceea ce nu mă descumpăneşte... Mai devreme eram în nu ştiu ce mănăstire de antrenament din Obispo cu camere pline de cărţi şi cu nişte antrenori - călugări care mă căutau... nici urmă de mine, eram imposibil d« găsit, mă ascundeam şi-o ştergeam prin curţi, până afară p^{e} locul unde se fac grătarele... etc.... ruşinos... Azi noapte *W* râdea, aplecându-se să mă bată uşor pe genunchi, spunând glumă de canadian francez şi sărind în sus şi punându-S căciula să plece., ca pe vremuri... dar se face cumva că s doi de Joe şi eu sunt bucuros că au făcut cunoştinţă (au ce din Cody sau din altcineva) şi văd brusc un bufet cu autoservire într-un spaţiu dintr-un Boston-Chicago ploios şi rece din Ceţurile Viselor, iar eu mă duc acolo cu Joe... maşina lui... revenirea lui Joe de pe Salem Street...
(din întâmplare B Dale şi soţul ei au avut o nepoţică ce cânta la o spinetă în spatele unui paravan din bucătărie)
CĂLĂTORESC CU TATA într-un tren printr-un ţinut luminos, trenul se opreşte ca să lase să treacă un tren mai important şi dintr-un anume motiv tata barosanu se ia după mine, care în prostia mea mă iau după conductor şi cobor pe o rampă să trag macazul aşa încât de îndată ce trece trenul mai important (care nu e decât un Vagon de Poştă al Morţii care se conduce singur, cenuşiu, sinistru) (tăind-o peste şine în linişte) îl ajut pe conductor să tragă macazul (şi să blocheze la loc linia principală) iar el şi ceilalţi feroviari se uită Şi râd de mine, totuşi tata e serios, aşa că atunci când treaba-i terminată şi mă urc înapoi pe treptele de fier ale scării văd vagonul din spate (feroviarii aşteaptă zâmbitori) aşa că fac semnalul de pornire ca să arăt că ştiu şi eu ce-i aia viteză... printre râsete o mp la fugă prin zăpadă printre bolovani ca să prind din urmă trenul şi deja mi-e foarte greu să alerg şi tre să accelerez (iar ei mă încurajează) (şi cumva tata şi conductorul au rămas °ricum în urmă)... alergând, cu genunchii zvâcnindu-mi, deştept nevoie mare vrând să prind din urmă un tren care dispare zare... mă îmbujorez în frigul iernii când îmi dau seama că "^d de mine, ce senzaţie veche veche de tot... Mai devreme tre-^{nu}l era un autobuz şi tata era mama... mă duceam cu mama un-^{ev}a, stăteam pe o banchetă tare din spate şi oamenii coborau jjf că am prins un loc mai moale, amintindu-mi de vremea ^ d preferam locurile moi de la fereastră pe drumul pe care-1 $_{şt}$,^{eam} cu mama în autobuz în Broadway, la Radio City, când

eam pe locurile din spate, tari şi încinse de la motor...
ma^ N0U ÎNTR-UN LOWELL jalnic şi detestabil, eu şi a avem un apartament nou în Pawtucketville, nu departe de Crawford Street... G.J. se preface beat şi cască ochii, plus Raphael Urso care se tot învârte căutând ceva de ronţăit, plus Julien beat, plus Steen beat, sunt toţi în casă cu mine, i-am zis unuia dintre ei că maică-mea pregătea pui la cină aşa că s-au invitat cu toţii şi mie mi-e groază, mama îi detestă tare de tot, mai ales pe G J. şi ea nici măcar nu s-a întors acasă din vizita la nişte rude din Lowell... Căutând ceva să mă spăl pe dinţi găsesc un tub de pastă lăsat pe-acolo de foştii proprietari ai apartamentului... Când ajunge şi mama, se aşează în sufragerie cu Manda şi Pete (bunica vitregă şi soţul ei), iar eu mi-am pus sub perna canapelei (ca s-o „nivelez") pieptănul, peria şi alte lucruri după care am pus un pulover sau o zdreanţă ca să „nivelez" perna pe canapea... pernița roşie de pene, eu mă tot joc cu ea... Mai târziu sunt la meciul de fotbal al celor de la UCLA, stau la poartă comentând emoţionat cu cineva în razele arămii şi ruginii ale înserării de toamnă din vis... umbre gigantice se ciocnesc pe teren... radiourile tot bat câmpii despre acest univers mohorât şi lipsit de dragoste, cu toate neplăcerile şi problemele lui, cu eventuala ruşine şi maltratare pe faţă de care ai parte în afaceri şi în dragoste uneori, dar eu n-am decât o singură mângâiere: braţele iubitei mele atunci când mă trezesc...
LA O MARE PETRECERE DE-A LUI SWENSON, în apartamentele lui imense şi complicate şi în care te pierzi aşa de uşor, un weekend, băutură... Am mers pe o stradă dintr-uD oraş amestecat din California (Los Altos!) şi am văzut o faţ[8] de culoare peste drum, bine cunoscută, către care cineva di[0] grupul nostru a strigat - *Ia fă-te-ncoa 'Joo Jeel...* iar ea a z[1] în batjocură că nu, cu un mic semn, apoi şi-a văzut de drut[1'] singură, tipul de culoare din grupul meu spunându-mi apa»[4] *-Ar trebui s-o cunoşti pe Joo Jee, chiar ar trebui s-o c[un0]^_e o bunăciune...* şi mai încolo ospăţul cel mare pentru toată mea... meseni isterici... eu încep în bucătărie cu nişte de' tese de pe masă, e nişte pâine prăjită cu unt pe un pl[3]*[011]^ pe bufet, cu mai multe firimituri pe drumul până în sufr[a]8[e] şi ajung în salon unde oamenii stau în diferite poziţii de saturare, fără să zică mai nimic, scobindu-se în dinţi, bând cafea amară sau vin de porto, sau scotch... văd o minunată plăcintă cu nuci în mijlocul mesei din sufragerie şi iau un cuţit să-mi tai o felie, ceea ce atrage atenţia tuturora aşa că până mă trezesc eu şi-au ieşit toţi din moleşeală şi ne îndreptăm încetişor spre plăcintă, tăind, ridicând felii, scăpându-le, mâini ames-tecându-se şi lovindu-se şi transpirând de parc-ar umbla după aur, mâini tremurând de foame mare şi cu cât mai multe bucate sunt puse pe masa lui Swenson, cu atât mai bine, cu atât mai înfometaţi şi disperaţi se aruncă musafirii lacomi luptându-se acum să şterpelească ciudata plăcintă de nuci pe care „am descoperit-o" eu... dar întregul vis e invadat de deznădejdea cenuşie şi indisolubilă ca o piatră... un coşmar pe stomacul gol şi după 3 beri, pierdut în alcool, groaznic...
POLITICIANUL TRĂDĂTOR ESTE SPÂNZURAT în dulapul din camera mea din Phebe Avenue, mulţimea priveşte de lângă fereastră iar eu (cu un prieten) din colţul camerei... E un bătrân care seamănă cu actorul Ray Collins, nu e prea speriat, de fapt nu e deloc speriat... Călăul îi pune frânghia în jurul gâtului şi pentru o clipă zărim o privire dezgustată (de Iunie) (în sine) (nu de moarte) pe chipul bătrânului condamnat... Eu stau neclintit şi îngrozit să văd „dac-o să se întâmple eu adevărat"... călăul strânge nodul şi fără nici o tevatură îm-P'nge trupul masiv al bărbatului, n-aveam de gând să mă uit Şi totuşi „văd" şi frânghia se întinde, chipul politicianului se [Sc]hirnonoseşte în timp ce se sufocă, trupul i se zbate, în tăcere... fără [n]j[c]j [un] vaiet... publicul nu comentează deloc... Eu >.visez" gâtul mort răsucit într-o parte, nu sunt deloc mişcat ^doar curios., cobor pe scări cu Lionel, ne ducem în sufrage-unde dau drumul la televizor deşi e 5 AM şi mama e în buia 1 P[re]găteşte veselă pachetul de prânz pe care să şi-1 51[2]j[c][muncă] Şi [st]ă de vorbă cu Nin - care e şi ea trează - iar eu [e] '[C] ^i Lionel - *Dar să ştii că chiar nu eraAnti Fascist!* - şi mine [des]P[re tata]' P[e tata]]'[au] spânzurat... Mama se uită la [e] de parcă nu m-ar recunoaşte imediat sau n-ar înţelege ce fac eu acolo... Mobila scârţâitoare din sufrageria roşie din apartamentul de pe Lilly Street, din 1929, e de vină pentru oroarea asta, pentru spânzurătoare, pentru vină, vechiul patefon e de-acum un televizor nou... sicriul care n-a fost niciodată urnit din salonul familiei Kerouac, mortul din salon... *Le mort dans salle des Kerouac...*
SĂLBĂTICIA DIN VIRGINIA după o vreme, autobuzul mă duce spre vest, spre „Oakland" şi până acum am dormit cu capul rezemat de spătarul din faţă încă de la New York şi aşa de adânc că un tip înalt şi blond s-a urcat şi s-a strecurat pe locul meu de la geam crezându-se aranjat deja dar eu m-am prefăcut că mă prăvălesc peste el şi în cele din urmă s-a mutat pe alt loc... trecem prin pădurile dese din Virginia şi autobuzul traversează un orăşel cu case ca în Alpi, fiecare în sine ca un han fremătând de viaţă şi de voci de meseni, îmi spun eu - *Vin cu toţii în maşini vechi de teren de pefiecare deal din zonă la cârciumile din oraş...* Ca în marea mea călătorie în est din 1952, prin Carolina către coasta Pacificului, cerul e sângeriu în amurg, prin ramurile copacilor de dincolo de mlaştină văd ultimele dâre de foc ale asfinţitului sub noaptea joasă, luminând contururi de mesteceni subţiri şi de buturugi ai copacilor pierduţi în America... In autobuz sunt doi feroviari tineri, unul poartă o şapcă de pasager, fac blatul ca să traverseze muntele şi să ajungă la un tren, la vreo haltă dintre brazii şterşi din zare... O să stau la taclale cu ei după un pui de somn... în puiul de somn din vis îmi închipui că autobuzul trece prin Santa Mărgărita şi['ml] doresc să fiu acolo, am amintiri nostalgice din Obispo şi[Da'] raca micuţă de lângă şine în Mărgărita, aşa de minunată şi Jjj niştită... America e atât de tristă, bântuită, memorabilă, e vis în sine, ce poate să ştie Irwin Swenson despre amurg[0] rile sângerii de deasupra copacilor din sălbăticie şi despre & tenţiile unor feroviari tineri de pe dealuri, barăci vechi sobe, visul lung de odinioară... Mai văd şi imagini din răz ^ iul din Italia şi un camion plin de soldaţi americani dar m chipuirea naivă a italienilor despre americani, aceşti[3]
tânguiesc la unison într-un mare ansamblu de muzică bebop ca orchestrele lui Ted Heath sau Neal Hefti şi mă trezesc dându-mi seama de acest secol al jazzului în care trăiesc şi eu miile de dolari pe care le-a pierdut MCA[1] cu Generaţia Beat... cât de departe va ajunge jazzul şi cum a început deja Watson să profite din asta pe spinarea mea (folosindu-mi anecdotele, expresiile etc, şi de fapt prosperând de pe urma suferinţelor muzicienilor drogaţi)... Mă simt îngrozit şi mi-e teamă că umilinţele pe care le pot suporta vor deveni insuportabile dacă vor valora milioane în ochii unor hoţi ca Watson, de parcă Christos şi spinii lui s-ar putea compara cu un Graal de aur, Biblia cu un bestseller, rugăciunea din grădina Ghetsemani cu o piesă de mare succes! Scorpie! Impos-torule, leneşule, filfizonule & escrocule... mucegăit!
MĂ ÎNFRUPT DIN FRUMUSEŢEA LUI JUNE într-un dormitor de la etajul 2, undeva pe lângă strada Bunker Hill cea cu calul alb care gonea spre răsărit unde noaptea trecută căutaserăm locuri ascunse şi întunecate pe unde să ne-o tragem, în umbra din lumina lunii a unei case trăgând după noi un pat deja făcut sau o maşină dar o dată ce ne-am apucat ne-am dat seama că nu era aşa de întuneric şi că poate din casa cu ferestre triste, obscure şi roşii, ne-ar putea vedea cineva (o

străfulgerare cu mine şi cu Pauline Cole râzând în întunericul molatec şi oral)... Nu sunt bogat, nu sunt sărac, sunt fericit în ^goste... Acum suntem într-o cameră pe timp de zi şi ea stă P[e] un taburet care seamănă cu taburetul roşu de fier al lui "^ne şi eu îngenunchez scâncind după ea, care se arcuieşte pe ^ate în extaz, aşa că mă pun pe treabă... dintr-odată îmi dau [Se]ama că o grămadă de muncitori de pe acoperişul casei ve-p^j[e ne] văd dar fiecare dintre ei se preface că nu se uită tot tim-sus ^)as[unea s_a consumat, orbirea s-a încheiat) Mă uit în **Ved** [aVCm ^easu]Pra d°ua ferestre duble uriaşe prin care se ^ejot acoperişul... totodată, pe partea cealaltă a aleii, o fe-

Mw "---

Music Corporation of America.

meie râde în dimineaţa asta, iar cumva în timp ce i-o puneam lui June mi-am zis că poate râde pentru că ne-a văzut dar nici că-mi păsa... Totuşi, mai râde şi acum când eu mă uit înjur ca prostul după posibili spectatori care să se fi uitat în camera aia eternă unde era frumoasa mea, dezgolită...

UN BAR DIN SAN REMO, dintr-odată plin de grecotei bătrâni care l-au închiriat într-o noapte ploioasă de duminică, pentru o nuntă... Trec şi eu pe-acolo şi-i văd, beţi, unul arată exact ca Irwin Swenson şi face plecăciuni agitate şi de o mare suferinţă spirituală în faţa cuiva în febra comunicării lor... *Dar bineînţeles că ăla nu e Swenson,* îmi zic în sinea mea, *pentru că Swenson n-are nici o suferinţă ciudată şi nici o preocupare faţă de ceilalţi şi nici privirea aia lăcrimoasă ca a grecoteiului, Swenson are zâmbetul ăla şi lipsa de griji faţă de câştiguri sau bogăţii, are somnul ăla lăuntric care-l face insensibil la lama de ras ascuţită a vieţii...* Brusc mi se pune un nod în gât - *Vorbind de lup* - uite-l pe Swenson... Plecăm în hoinăreală amândoi la Fugazzy sau pur şi simplu pe Sixth Avenue şi eu îi spun (pentru că încă mai eram jenat în sinea mea) la ce mă gândeam (omiţând partea cu câştigurile şi bogăţiile) când am dat cu ochii de el... o noapte ceţoasă şi tristă în Village ca oricare dintre nopţile alea ceţoase din campusul de la Columbia şi radarul viselor...

FĂCÂNDAUTOSTOPULDELABOSTONCUJULIEN

şi cu Irwin, am fost la râul Charles, acum suntem pe lângă Arlington când tocmai opreşte un autobuz şi ne urcăm Ş[l] mergem o vreme şi cerem voie să coborâm... Irwin şi Jul[ien] fac asta înaintea mea dar eu mai zăbovesc în urmă şi P[al^] când sunt eu gata să cobor nebunul de şofer, cu ochelariilu> cu tot, a pornit deja... se întoarce către mine şi dă înapoi, îrnj spune să dau rotiţele înapoi ca să vedem cât e de plăti[l] n-a plătit nimeni până acum)... Se mai întoarce o dată--*saţi-mă aici, uite-ipe prietenii mei!* (amicii mei, pe stra mergând liniştiţi)... dar şoferul boşorog merge înainte-"

I-am spus - *Nu vă vine să credeţi dacă vă uitaţi la ei* (m-a întrebat dacă eram studenţi la Harvard), *dar suntem cu toţii studenţi la Columbia, în afară de ăla blond care e editor de carte, ăla brunet e un reporter celebru* (sau cam aşa ceva)... oamenii din autobuz sunt răbdători... întind mâna plină de mărunţiş, iar şoferul se apucă să numere bănuţii unul câte unul şi până la urmă îi ia pe toţi...

WEEKEND ÎNTR-O STAŢIUNE DIN LOS ANGELES, am stat acolo aşteptându-i pe Bull şi pe alţii (ceva legat de un tren care s-a rupt în două şi a fost reasamblat, recuplat, toate patru piesele amestecate şi întoarse chiar din mers!) (s-au sucit şinele sau s-au rearanjat vagoanele)... acum plecăm şi Irwin sau altcineva îmi împachetează lucrurile pentru că eu sunt prea absent, le pune într-un geamantan tare... Mărie Fitzpatrick a venit într-o rochie sexy, de culoare închisă, mi-a dat prin cap să i-o pun... Buddy van Buder, un întreg weekend plin de încurcături în căsuţa mea de piatră de pe malul mării în sudul Californiei... Mă întorc aşadar la Los Angeles, în cui-buşorul lui Bull, unde îmi zice *Gerard şi Rose Gold au trecut pe-aici ieri, voiam să iau o cameră la hotelul Alamein cu ei ca să cercetăm toate personajele de-acolo care dau buzna şi se holbează...* îmi spune o povestioară nostimă despre Alamein Pe care n-o aud pentru că gândurile îmi zboară curioase la motivul vizitei lui Gerard şi Rose... *asta s-a întâmplat ceva mai devreme?* zic eu uimit... Cică eu sunt un personaj bogat dar ne-[Du]n cu cravate cu buline, cam ca Lionel în L. A.

pAC ARUNCĂRI LUNGI CU MINGEA pe strada Bridge, terenurile de baseball din copilăria mea din Centreville... e antrenorul Frank Leahy şi copiii (de 10 ani, mai mult ţin ^ P[u^n]) • ■ • ^[u sunt] pe extrema stângă zbătându-mă să ob-[Ver Un] fault cu vreo minge aruncată prin buruienile înalte, [1] Şi ascunse ca grădina sălbatică a lui Rousseau unde [rost]ogolesc mingile... De câteva ori recuperez mingea,

alteori o scap... Ideea e că vreau să dau tot ce am, dar meciul e nesistematic şi dezlânat şi chiar am senzaţia că nici n-o să dureze destul de mult ca să-mi vină şi mie rândul şi oricum nimeni nu-mi observă prezenţa pe teren, sunt inobservabil, pierdut şi chiar anonim acolo ca un băiat de mingi de 7 ani... Aşa că plec, trec prin curţi, terenuri de tenis, buruieni, etc. şi recuperez... şi în cele din urmă meciul se termină şi mai târziu mă plimb pe lângă şcoala de la capătul de pe strada Hildreth al terenului de fotbal (unde e şi veşnicul hambar roşu) şi uite-l pe G.J. care, ce ciudat, e cumva şi Irwin (Mouse a devenit Irwin?) şi zic amărât - *Evreii ăia de acolo m-au tot pus să alerg după minge şi dup-aia au renunţat, jidani nenorociţi* - şi lui Irwin Mouse nu-i place supărarea mea şi ostilitatea iraţională, paranoică, plină de înjurături faţă de orice şi pleacă plictisit de mine şi am senzaţia că toată lumea e la fel de sătulă de mine (până şi Lousy) şi mă simt rece gheaţă, părăsit, prost, şi mai enervat şi inflamat acum că prietenii mei mă lasă baltă din cauză că mi-am etalat furia, pe care am avut-o dintotdeauna şi pe care a avut-o şi tata, a devenit „demodată", asta e...

IRENE E CA MAMA, sau viceversa, suntem în pat sau pe pat şi trebuie să mergem la muncă dar am lăsat deşteptătorul să sune, iar în cele din urmă mama se scoală şi mărturiseşte -*M-am îmbrăcat deja de 8 ori* (adică în mintea ei) şi am în mine o mare durere când vine vorba de trezitul de dimineaţă ca să merg la muncă, o pustiire şi o deznădejde până-n pânzele albe... Dintr-odată sunt pe vecie contopit cu ea în disperarea noastră comună... *N-o să mă duc nici mâine,* zice ea, ca° caricatură de-a lui Irene care brusc depăşeşte orice limită ş[l e] aproape nebună, căci dacă mama chiar ar fi renunţat aşa 1* muncă vreodată cu siguranţă că ne-ar fi luat dracu pe toţi-

VISE LUNGI PRETUTINDENI... o casă care se p« că-i a mea şi ne ducem acolo să sărbătorim ceva, în ca din spate dau din întâmplare peste Joe, care doarme cu o fată (la început nu-mi dau seama cine sunt ei, adică părinţii mei, de fapt) iar James Watson îşi face un sandviş în dormitor, cu o farfurie de cotlete şi porumb fiert pentru ei... eu le-o duc, având grijă să n-o pun pe masa proaspăt lăcuită de lângă pian în celălalt capăt al camerei, aşa că o pun aproape de pat, pe o măsuţă simplă cu faţă de masă...

O GRĂMADA DE BĂIEŢI cu mine într-un fel de cazarmă sau tabără militară din Newport... mi se spune că la popotă mă aşteaptă o compensaţie de 27$... o ştergem la bufet să halim nişte îngheţată cu fructe, iar în loc de născocirile mele fierbinţi

de odinioară cer căpşuni cu bezea... în baraca din cazarma uriaşă comenzile sunt repetate la microfon de către un ofiţer mărunt... nişte ospătari cretini duc pe sus tăvi cu grilaj de fier... Nerăbdător, îmi imaginez mâinile grăbite grăbite agitate ale celor care fac înghețata fluturând pe deasupra comenzii de şapte înghețate diferite... mă uit după ospătarul cretin, vine un băiat cu o tavă... Comentez cu Irene şi ne uităm după el... dar tava-i goală... e doar un puştan cretin şi trist care vine şi apoi urlă din capul scării de lemn iar eu încă îmi imaginez mâinile grăbite, înghețata, glazura, cireşele, nucile... îmi imaginez şi cronometrez totul în nerăbdarea mea de-a mânca şi la fel face şi Irene... între timp camarazii mei [s]unt nişte cizme fără pic de griji sau nişte animale care nu se Prea dau în vânt după căcatul ăla de înghețată... Nu-ți poți [a]minti decât o singură dată centrul interesului din vis şi prin urmare nu-1 poți scrie sau descrie decât o singură dată aşa că de acum încolo o să-mi amintesc visul doar în această carte de vise pentru că tot ce-am visat în noaptea asta s-a pierdut, mclusiv o secvență colosală şi înfiorătoare despre o bestie, [Un] monstru târâtor... l-am uitat de prima dată când am des-[ls] ochii pe pernă... căci în procesele de amintire şi consemne mentală, creierul se înțepeneşte de tot şi nici o altă enidere nu mai e cu putință... *merde!*

2.52 $ E PREȚUL pe care tre să-1 plăteşti pentru noile filme bilingve în engleză şi franceză la cinematograful de peste drum, aflat probabil pe Bulevardul A... Casa de bilete e chiar vizavi, vânzătoarea îmi spune că publicul e de „clasa întâi"... *Vrei să spui că-s doar bine îmbrăcați,* mă hlizesc eu... între timp prietenul ei încearcă să-i vorbească prin ferestruica deschisă în cuşca ei... Asta nu-i casa de bilete, e doar un ghişeu de informații, deşi oamenii stau la coadă şi Irene citeşte un ziar şi ține umbrela unei femei care stă la coadă în locul ei... Mă rog, ne ducem la casa de bilete din foaier şi dăm peste nişte prețuri înfiorătoare, filmul ăsta nou are generice în franceză, italiană, engleză, germană, tot tacâmul... arunc o privire scurtă în sală, e o scenă cu un bărbat blond care se uită prosteşte, ecranul în sine e neobişnuit de alb... Controloarea de bilete, care e cumva şi proprietara unui magazin de dulciuri din Richmond, s-a uitat atent la mine cu coada ochiului ca nu cumva să văd prea mult (poartă pantaloni largi)... Cinci dolari e prea mult pentru un film, eu şi Irene o tăiem...

MARY PALMER ceva mai devreme, într-un autobuz care face drumul „de laLowell laNew York via Worcester-Springfield" cu toți portoricanii care trăiesc şi călătoresc acolo acum, Mary are un pat pliant şi se întinde şi se pune pe citit iar eu o văd sosirea la Worchester când alături de doi portoricani admiram asfințitul de soare peste zidurile fantomatice de cărămida roşie - americane... O să mă întind lângă Mary, am strigat-o *Mary!* dar ea nu se sinchiseşte, se dă mai încolo, însă prietenul ei roşcovan şi gelos se zgâieşte la ea aşa că o tai în spatele autobuzului ca să stau pe-un loc normal şi în cele dm urmă prefer singurătatea şi întunecimea locului de la fereastră pentru tot restul drumului către râul din New York...[1)0] bărbat moțăie pe scaun, lăsând locul de la fereastră liber, aŞ[a] că mă strecor...

UN MANIAC ÎNGROZITOR mă atacă, mă tot loveŞ* în vintre cu un pumn de fier, scrâşnind din dinți, nu pot[s]*' țin la distanță sau să-1 înțeleg, nu mă ajută nimeni, mă trezesc cu o durere de burtă... Mai devreme Mickey Mantie a înscris un eseu pe Stadionul Viselor, unde eram şi eu după un drum lung la volan (500 km) de la Mâine la New York şi dintr-odată în lumina cenuşie văd întregul Lowell-Manhattan cu râul său Merrimack-Hudson strălucind... Mary Palmer sau altcineva e cu mine... şi e ca şi când aş merge cu maşina înapoi de la Lawrence la Salisbury Beach în zilele din tinerețe şi în după-amiezile de duminică... acest Lowell de cărămidă roşie, neclintit, cu fabricile lui liniştite, cutiile de carton care zac în fața bordelurilor de dincolo de canal se întind în umbra lungă şi întunecată a acelor coşuri de fum veşnice... Mantie înscrie cu o minge pe care o prind eu însumi lovindu-i şi dându-i la o parte pe ceilalți candidați, dar un paznic o vrea înapoi... sunt tocmai sus în tribună, unde am mai fost înainte... Mai târziu, într-o cameră din spate, după nişte întâmplări în salon legate de chiuluri, nenorocitul ăla nebun începe să se lupte cu mine, să-mi facă nişte grozăvii de nedescris de parcă m-ar gâdila dar cu răutate, îmi aduc aminte că am început să strig - *Dacă e ceva ce nu suport, e tocmai unul care-i poponar şi nebun în acelaşi timp.*

MĂ ÎNTORC ÎN MEXIC dar îl urăsc, sunt cu Irene... o 'au la o plimbare lungă pe San Juan Letran în timpul zilei şi-i [z]'c *Cunosc străzile astea foarte bine* şi mă gândesc s-o duc sa luăm prânzul într-un loc de vis pe care l-am văzut cu Dave german, dar pe care acum nu-1 mai găsesc... Cumva se face ca-s dintr-odată singur şi car un rucsac marinăresc alb şi văd °', ba trei tipi pe stradă şi-mi amintesc visul în care mi se
ra rucsacul aşa că întind pasul... Sunt pe o stradă felahă ^ 8a, tristă şi jegoasă, am apucat drumul greşit încercând să « mtorc în centru, îi zic asta unui tip dintr-o maşină care dă

marşarier dar e prea prost ca să-i pese deşi înțelege şi nu se [ra] [s]ă mă ducă şi pe mine... Doamne ce oboseală, asta-i lrp [l]y [λe a] greşelii mele veşnice... M-am întors în Mexicul
a [u]ății... cu Irene - cred că o să locuim în clădirea asta dar când o să pună rufele la uscat toată lumea o să se holbeze la ea mai ales soldații de la ferestrele alea mari, soldații americani... am o cămăruță tristă şi provizorie pe lângă Medellin-Roebuck din vechiul vis din după-amiezile de iarbă din 1950... Mai devreme eram în California şi plănu-iam să muncesc la căile ferate acolo „de lângă San Diego" şi să ies la liman, mai era şi un conductor în vis... totul, totul atât de ireal, atâtea vise... călătoriile dintre vise... In cele din urmă singur, iau prânzul pe undeva, cu o grămadă de bărbați care vorbesc bine engleza, îmi consemnez în minte să aduc copilul aici... e o mâncare caraghioasă, nişte castronaşe cu cactuşi în ele, umezi... ca să ajungem acolo a trebuit să păşim uşurel prin apă organică încărcată, adâncă de cinci centimetri şi am fost avertizați să nu împroşcăm şi nici să nu călcăm prea apăsat... Asta e hrana din marea apă tristă şi periculoasă... Cactuşii peyote ca nişte plante mici, fierbinți şi aburinde, varză de Bruxelles mică şi de un verde palid, iar ceea ce mănânc eu mi s-a zis că e cea mai bună mâncare din toate: o piele care seamănă cu o vânătă sau cu un caltaboş în sânge... Mănânc o farfurie mare cu de toate şi-mi spun *Ei bine, până la urmă am găsit un loc să mănânc la prânz deşi mă-ntreb dacă toată povestea cu apa n-o fi decât o momeală ca să-i atragă pe clienți şi dacă nu cumva oamenii ăştia drăguți n-or fi nişte proprietari de restaurant escroci...* Pe când eram rătăcit pe şoseaua nisipoasă văzusem la orizont conturul oraşului pierdut răsucindu-se în altă direcție ca atunci când m-am rătăcit şi n-am mai găsit centrul în San Luis Obispo când mă plimbam pe lângă muntele alungit... In Me* xicul ăsta e prea multă pierdere şi singurătate...

BĂTĂI SERIOASE LA MECIUL DE FOTBAL... au început la petreceri dar de fapt pe un teren precum cel de lâniT casa bântuită de pe strada Bridge vizavi de casa lui Joe un mă duc cu mama să ne uităm la încăierarea fotografiată< Fred Dressler şi de un alt tip cu o cameră de filmat micuț[3] deodată (Charley Justice şi vreo câțiva alții în fundul caf[b]
lui) Justice e oprit şi doborât lamentai, mingea îi scapă şi băieții încep să se bată pe ea până în apropiere de tuşa... iar eu şi

mama care am privit totul dinf-un tufiş - *Ai grijă, mamă!* -ne luăm de mână şi ne retragem- bătaia se întinde, trece de noi şi de careu şi ajunge în stradă şi urcă pe construcţiile de fier şi peste clădiri şi intră în ascensoare şi în holuri... Toată lumea cârpeşte pe toată lumea, rnama se transformă într-un băieţel care vrea să facă pipi şi et îl ţin pe sus în grindă în timp ce se fâţâie în pantalonaşi speriat şi trec oameni în fugă şi în luptă pocnindu-se cu pumnii pe toate părţile... în lift, patru bătăuşi adverşi se pun pe treabă, în liftul mic şi şubred, iar fata era nesimţită oricum aşa că ne strângem claie peste grămadă într-un hol, eu mă iau la bătaie cu pumnii... *Are tot ce-i trebuie sase bată cu tipul ăla!* râd cei doi parteneri... începe un fel de balet dement, în mijlocul bătăii, iar trupurile se prăbuşesc... între timp mi-am dat seama că totul se petrecuse în Lowell şi trecusem strada să ajung acasă la G.J., iar el dormea, era în jur de 11 noaptea... îl văd bronzat ca un bob de cafea grecească (doarme cu toate luminile aprind şi cu radioul pornit), cu faţa [ln] jos pe un pat cu aşternuturi albe, bietul G.J., rupt de oboseală ca întotdeauna de la munca grea şi acum mai stă şi singur aşa că plâng şi eu după biata maică-sa în haine negre deşi ea stă totuşi în partea cealaltă a oraşului (adică pe lângă awford)... [e 0] noapte fantomatică şi se ridică flăcări din Şanţurile de la marginea oraşului- G.J. e ca Irwin, e un ziarist in Lowell şi deşi e un mare luptător ca Julien beţivul are res-J^risabilităţi, e însurat, are o slujbă- Eu stau pe stradă în noap-[bă] [Catlf]elată şi mă uit înăuntru, amintindu-mi totul... Toate [Unri?i neDunia] începuseră m#i devreme la nişte petreceri [de e] eu fusesem demascat şi batjocorit de o fată (într-o staţie i[r)] [marrn]ură) ca fata din gara din Long Island, cu faţa rotundă,

[^de2â] sarcastică cred eu... şi PLEOSC! nicâ [']Javeamob[iă!°] [căs]uţă de beton în stil californian „Jal-

Şi a lui"... totul într-un Lowell mic şi mizerabil. ril[0r R] [Urn] *imi* aduc aminte că nu era departe de căsuţa suro-[e']and pe care le-am mai visat si de fant nu e denarte

de femeia cu altarul Fecioarei Măria (de la intersecţia dintre Moody şi Lakeview)

UN FEL DE ECHIPAJ DE VAPOR format din bărbaţi adunaţi într-un bufet unde au stat la masă, vreo 50 sau 60... oameni eleganţi ca Hubbard, WH Auden, mulţi alţii, probabil şi Swenson.. Bufetul e precum cel din subsolul liceului din Lowell, la fel de vast, la fel de întunecos... După ce-am fost anunţat că a sosit momentul să trec la treabă, mă duc la bar să mănânc, stau alături de-un grup... alţii o şterg afară şi se îndreaptă spre următorul bar, iar cineva zice - *De ce oare se tot duc dincolo?...* Intră WH Auden şi „pentru prima dată" se aşează lângă mine şi observ că s-ar putea să şi vorbească cu mine... Tocmai am terminat de scris ceva genial... Ne-apu-căm să discutăm despre nu ştiu ce băutură de tot râsul... *Pişat de femeie,* aşa-i zicem până la urmă... *Numai că* (adaug eu râzând) (cu poftă) *o să-i spunem aşa dar cu alte cuvinte... urină de femeie...* facem căutări filologice...

14 OCT '53 - M-AM ÎNTORS ÎNTR-O NOAPTE cu la-poviţă pe strada Moody sau pe-o stradă acoperită de un strat de promoroacă albă... Am fost la Destouches unde oamenii râdeau cu poftă, apoi m-am gândid să scriu „colţul cătrănit' din *Dr Sax* şi mi-am spus - *O să văd eu că Scotty şi Lousy n-or săfie chiar aşa de surprinşi...* Dintr-odată îl văd pe fra-tele lui Duke Gringas apropiindu-se cu paşi apăsaţi, îi zăresc doar umbra în lumina melancolică a amurgului, a venit p[e] jos tocmai de la bibliotecă şi duce nişte cărţi la subsoară *aşt cum făceam şi eu* şi-mi spun - *O să-l întreb, hei Gring^ Unde-i frate-tău Duke, Menelaeus?...* îmi închipui că-i ^ mare învăţat, dar şi o vedetă de fotbal, fără îndoială ^ Gringas cu cizmele lui grele prin zăpadă şi cu bărbia Iu'[a] sfânt şi cu urechile de rus şi cu mersul ăla lăbărţat şi î[nC]. nat... Sunt foarte conştient de noile generaţii de puştani *o* Pawtucketville şi mă uit înjur, tocmai am mai văzut doi nişte fraţi tineri" ai lui „cutare şi cutare"... Mă îndrept ca magazinul lui Blezan, conştient că visez şi hotărât să du[c]

i t[l]evi-

sul la împlinire... Iar promoroacă albă îmi întăreşte credinţa în irealitatea vechiului „vis despre zăpadă" de pe Moody însă într-o realitate mai slabă (şi mai credibil aşadar)... Puştiul ăla Gringas din amurgul trist are aceeaşi pondere de realitate tăioasă şi tristă pe care-am zărit-o în căciulile vagabonzilor din bulevardul Amsterdam şi din multe alte vise în care personajele păşesc ţanţoş şi apăsat printre nori mohorâţi după un biet pui de somn (S spaimă)...

G.J. E ACASĂ ÎN LOWELL, la maică-sa, s-a maturizat şi a devenit un mare trântor cu talente de conversaţie nostimă... stă toată ziulica în bucătărie cu băieţii, unul dintre ei e Geòrgie Polonezu care-i înşiră raţia obişnuită de povestioare amuzante, fantastice şi ucigătoare (ca aia despre cei trei poliţişti omorâţi în raidul aerian din Marsilia) numai că G.J. nu crede nimic şi face mişto de el imediat-Zar *începe... ce mincinoşi* şi eu văd o mare pată de speranţă în ochii verzi ai lui Geòrgie, care capătă o nuanţă de verde deschis forsforescent Şi el se uită la mine, mijindu-şi ochii de parc-ar vrea să-mi spună - *Poftim, vezi? Am găsit în sfârşit pe cineva care mă umple de bucurie pentru că ştie că sunt un mincinos şi că n-o [sa] mă schimb niciodată şi nici n-o s-o recunosc... Poftim!...* un mare mincinos polonez spune poveşti şi toţi nătângii de Pe Marea din Bucătărie îi cred braşoavele dar nu şi recent ma-^rizatul G.J. din Groapa lui de Gunoi Eternă... Ce prieteni [ne°]uni sunt cu toţii în viaţa asta înceţoşată din vis... Nişte pa-J^nie nedesluşite se zăresc în fundal, ca pe o navă mohorâtă... [tóu] cu toţii faţă în faţă pe scaune de demult în mijlocul came-[rei]-Am senzaţia că a fost şi Scotcho pe aici mai devreme... Am visat şi parcul, „ţărâna obişnuită sub tălpi" era o ex-[Sle] profetică din visul ăsta, şi mai e o crimă de groază cu [ar]te cu tot, cadavre... câmp de porumb uscat... un bărbat, [nu] •• aventuri în întunericul morţii... Larry Charity... Ba lièi[1111] Larry Charity, ci băiatul din taxi... i-am uitat nu-•■ blocurile de pe strada Gershom, garajul din Omaha,

35267495

strada Riverside şi Uriaşul Copac de Fier... casele vechi, cimitirele de sub ele, întunericul Scufundat al Rătăcirii...
în care mă cufund din nou
Acum în singurătate
într-o cameră silenţioasă
cu gândurile senine
amintindu-mi
lumea

SE ÎNTÂMPLĂ CEVA ÎNTRE MINE ŞI TATA, în Centralville... în tristeţea trandafirie de pe palierul din căsuţa de pe West Street care avea Crăciunul în ochi pe vremuri... suntem mai apropiaţi ca oricând, el tocmai s-a întors din morţi, iar eu sunt un adult deja, însă acuma stăm pe West Street şi suntem cufundaţi amândoi în gânduri în timp ce alţii ne privesc cu interes...

Din nu ştiu ce motiv sfânt, detaliile întregii poveşti mi se şterg din minte şi tot ce pot să spun e - *L-am visat pe tata...*
ÎMI MĂNÂNC PRÂNZUL LA SECŢIA DE POLIŢIE cu Bull şi Raphael sau altcineva... Bull bea un surogat nou de cafea cu un nume caraghios ca CIUGULIT, n-are cofeină şi arată la fel ca orice cafea normală... iar el mestecă şi i[a 0] gură şi eu mă uit la el şi aştept - *Aşadar?* - El se strâmbă 1» mine - *N-are nici un gust...* tocmai citisem un articol despr[e] cum avea să se interzică fumatul în America şi asta cât de curând... pe o voce veselă şi puternică, eu zic *La fel ca în a[fi]" douăzeci când oamenii se duceau până-n Europa sase ch[et]' chelească... o să-nceapă să meargă în nordul Africii şi cine ştie ce locuri ca să fumeze... şi ştii ce-o să fumeze -ha hal...* şi zic asta cu glas tare, dar nici unul dintre po'iP[1] din camera de alături nu pare să mă observe sau să le P[eS]' sunt cu toţii într-o cameră obscură cu filmul ud, doar în cămăşi... Scena se schimbă uşor şi ajungem să mâncăm la o masă copioasă într-un bufet din Mexico City iar la desert am un castronaş de sticlă cu budincă arsă pe margini şi lipicioasă, din care tot înghit în scârbă în timp ce vorbim, iar Bull se ridică să ducă farfuriile înapoi la tejghea, fără să mă întrebe şi pe mine înainte, şi îmi ia farfuria din faţă cu un gest matern şi o duce de parcă n-ar fi vrut să mă mai vadă ciugulind din resturi ca un vultur ca să mă îngraş pe urmă, aşa că-i zâmbesc... Mai devreme eram pe trotuar, în nu ştiu ce ţară străină... Nu mă gândesc decât la faptul că toată lumea se lasă de fumat din ce în ce mai mult şi tre să mă ascund tot mai tare cu pipa mea de opiu... asta-i doar 1% din problemă şi mai urmează încă 99%... Ai ai ai!
PILOTUL RESPONSABIL DE BOMBARDAMENTUL ÎN PICAJ e tocmai sus în cer, gata să se catapulteze şi să-şi deschidă paraşuta... de fapt sunt eu... intru într-o cădere lungă da' nu mi-e frică şi până la pământ se pare că mai drum lung aşa că atunci când îmi deschid paraşuta simt c-am făcut o greşeală şi că-mi voi petrece toată după-amiaza plutind către pământ... îmi ţin pisica-n braţe...
Mai târziu sunt deja pe pământ şi lucrez printre vagoanele de marfă şi hangare, în sud, un individ vopseşte două [Va]goane, unul în argintiu strălucitor şi celălalt în auriu orbi-[tor]. aşa că la soare te poţi uita da' la ele ba... individul e uriaşul Ned Ţesătoru din sud, cu faţa lui roşie... *Cum să mai hcrăm acum cu vagoanele alea!,* exclam eu ofticat... Alte întâmplări... pe lângă răscrucile din Easonburg... Mama...
AU CITIT CU TOŢII CĂRŢILE DIN BIBLIOTECA A în [sa]i[a] <j[e] c[asă] *d[e]* j[a] b[ufet şi acum mi] j[e—au] [car]tj
dm[C-are] k [avea]m din biblioteca din Mexico City de pe bulevar-cas [msor]i[t] din capătul celălalt al oraşului aşa că acum o să în-[z 0] ditamai amenda din moment ce cărţile au dispărut
pentru totdeauna aşa că-mi spun - *în cele din urmă va trebui să plec din oraş, simplul gând că vreunul dintre drogaţii ăştia o să-mi aducă înapoi alea 4 cărţi e o nebunie...* sau cam aşa ceva, iar profesoara, baba din faţa clasei, a reuşit în sfârşit să-i potolească pe toţi pentru perioada de studiu de după-amiază şi înjur e linişte, nu pot să plec şi să uit de cărţile mele pierdute sau s-o frec pe bulevardul ăla însorit cu biblioteca pe unde erau o grămadă de gagici... Wig... Bull... alţii... Raphael stă lângă mine în banca de la şcoală, tocmai am fost adversari în dragoste dar de-acum totul s-a încheiat şi s-au liniştit apele între noi... Sunt tânăr, iresponsabil, nebun, de fapt sunt destul de fericit, deşi puţin năuc şi nepăsător... etc. Mai e ceva dar nu pot să-mi dau seama, un fel de tristeţe pustie şi însorită a bătrâneţii dar cu mistere şi profeţii şi senzaţia c-am greşit şi nu mai am chef să mă gândesc la asta...
UN MARE INCENDIU A DISTRUS străzi întregi din New York aşa că acum se fac excavaţii şi se toarnă fundaţii de ciment şi se sapă gropi pentru a pune stâlpii de rezistenţă în fundaţii şi eu sunt prizonier pe un banc de nisip şi pietriş mişcător şi încerc să ajung în spatele gardului dar mi-e teamă că e prea şubred şi periculos ca să mă apuc de el... sunt prea sus ca să mă uit în jos... Un supraveghetor bătrân vine şi-mi spune că nu-i periculos să mă prind de gard... Mă tot pipăie pe cur, cică mă caută de batista albastră de la căile ferate... Mai devreme stabilisem cu unchiul Joe să ne întâlnim la gară, i" Pennsylvania, la ghişeul de informaţii... mergem împreună 1* Nashua... ştiu că o să plâng tot timpul şi tot drumul şi el '[a] fel... Uite-1 într-un ungher îndepărtat al gării, făcându-n" semn cu mâna de parcă i-ar fi ruşine sau n-ar fi sigur că &<* semn cui trebuie... Sunt la uşa trenului, el e la casa de bile^ nici unul dintre noi nu e la punctul de întâlnire stabilit- ™ duc la el... Am stabilit asta într-un weekend petrecut la măf^ Clementine, iar casa ei era fix la fel ca a lui Fortier de noapte când am dormit în patul dublu cu Donnie... Stau n[1] ^ cătărie cu toate rudele... Bietul şi tristul unchi Joe, cu urnb[1]* lui neagră, cât de mult îmi doresc acum să-1 fi cunoscut mai bine când m-am făcut mare... ce pată de durere umple acum mormântul din Nashua... lângă cealaltă pată mare şi tristă de pe mormântul tatei... şi al micuţului moştenitor, Gerard...
ÎNTR-UN SPITAL ÎNSORIT cu multe niveluri şi cu soarele strălucind ca în luna mai, eu sunt într-o conferinţă cu Malcom Cowley şi cu şeful (Harold Garden) şi nu ajungem la nici un rezultat clar ci doar vorbim despre doamna... dar apoi când ies în anticameră, Phyllis Johnson e la un birou de parc-ar fi secretară şi-mi spune - *Ei bine, Jack, ţi-au acceptat romanul spre publicare azi* şi eu rămân mut de uimire căci Cowley nu mi-a zis nimic dar probabil că n-a pomenit despre asta pentru că păstra vestea, la modul nostim şi părintesc, să nu mi-o spună încă... Aşa că ies în capul gol în curtea însorită care seamănă cu cea de la Spitalul Kingsbridge, în căldura primăverii şi merg pluting prin lumină şi fericit de acest nou succes ca în ziua aia de mai când Boisvert mi-a zis c-o să-mi publice *Oraşul şi cetatea...* Mai târziu, nişte întâmplări pe lângă o gară centrală din Jersey, oameni, locomotive, case... la sfârşit mă uit în jos pe stradă, suntem cu toţii gata de pornire, puştiul se uită curios la mine... nu-mi amintesc... amănuntele erau prea multe şi au durat toată noaptea...
NOAPTE DE VARĂ PE PHEBE AVENUE, nemişcarea Crezului de noapte pe cer, tocmai am fost acasă la Billy Hampshire şi acum mă întorc la mine, la cinci case distanţă, [m]ă gândesc la familia mea adormită dincolo de ferestre, pre-j^n şi la somnul din ferestrele lui G.J. când deodată, după o ^rrnitură surdă, mă uit spre cer, peste bancul de nisip, peste °sernont, şi deşi şi peste Dealul Şarpelui aflat mai încolo şi [v]j [ra]măşiţele unei comete care tocmai a explodat într-o re-rsare de scântei galbene care se prăbuşesc în masă, în gru-l\|[u] [ra]Pide ce cad ca nişte îngeri în întunericul neantului... tind[?tiU dacă sunt artific" sau] comete... Bum!... alta, se în-[e c]a o explozie de **artificii** «p Hiwiv» în c/»ifc*M ««.iu—» mănunchiul de stele înrudite se prăbuşeşte arzând într-o vijelie neagră, mie mi-e teamă ca de obicei că n-o să se consume înainte să atingă pământul şi c-o să zdrobească somnul ăsta tihnit din Phebe în Holocaust şi Armageddon... un vis de demult... Mai încolo e zi pe Phebe Avenue, eu m-am tot plimbat pe lângă pârâul cu pin şi prin pădure, vechile mele trasee, şi pe drumul de întoarcere în Sarah Avenue am luat o ladă pentru radioul meu şi lemne pentru foc din stiva unui tâmplar de lângă un gard în reparaţie (uite-i şi fierăstrăul) şi nici măcar nu-mi fac griji dacă el sau alţii s-ar putea plânge c-am luat lemnele astea, sunt din nou pe Phebe Avenue şi la 31 de ani sunt iarăşi un copil şi fur lemne... Pisica mea Rondu e în salonaş, pe

scaunul cu radioul (scaunul tatălui meu)... nu chiar scaunul lui, ci cel din față, de la cealaltă fereastră (iar asta în aceeași casă din visul cu atacul cu bombe)... Văd pisica masturbându-se și trăgând cu dinții de cuvertură și zgâriind scaunul și mă grăbesc pe stradă cu fereastra pe care-am furat-o... *Gi-gon-du,* o salut eu așa că la o secundă după ce-am ajuns în curte și am dat drumul la lemne și m-am apucat să vorbesc cu un câine (legat în curte) Rondu țâșnește în iarbă să mă salute... E seară în Pawtucketville... Mai devreme umblasem prin soarele de duminică dimineață și dădusem de niște vechi prieteni, Salvin... Mai târziu eram în New Orleans din nou, spunându-mi *Daca găsesc o navă și dau fuga cu documentele mele de la sindicat și pierd acolo toată ziua, atunci noaptea când voi putea urca la bord n-o să mai fie nici un loc pe punte unde să stau și eu Ş> să mă relaxez cu toți stivuitorii și docherii trântind și trosnit® pretutindeni... Ei pe dracu, mai bine mă întorc la New York și-mi iau banii de avans pentru PE DR UMși scriu de-acasa*-aceeași inutilitate a hoinărelilor fără nici o finalitate, *vn*-^ simțit ca în visele din California

AVIOANE MARI ÎN FLĂCĂRI ÎNCEARCĂ Sj ATERIZEZE la aeroportul din New York - New Jersey * mijlocul dezastrului ziua în amiaza mare, două dintre ele *W* intează greoi pe cer și par c-o să se prăbușească pe de gunoi... Eu mă uit deipe câmp după un drum cu autob

de undeva din nord în care am avut o valiză și un sac de bile de joc (un sac mare) pe care le-am pus eu însumi în portbagajul autobuzului în încercarea de-a apăra bilele (pentru Micul Luke) dar apoi o frec prea mult și mă plimb pe șoseaua pe care m-a lăsat autobuzul și îmi dau seama că tre să mă întorc cât mai repede și singura posibilitate de-a ajunge e la timp e să iau un taxi, care-i mult mai scump decât tot biletul de autobuz!... așa de grăbit... iar acum sunt pe câmp și avionul DC-6 se prăbușește cu o dâră de flăcări portocalie în coadă...Mai târziu, conform intrucțiunilor din Almanahul Misterelor, marcate pe harta de Bayonne mă duc în Bayonne la Templul Otoman care e mai vechi decât Bizanțul din lemn al Americii cu crăpăturile lui cenușii, atât de vechi, ca șalupele de pe apele din Communipaw... Mă furișez pe niște scânduri periculoase căutând altarul, zăresc New York-ul mare și scânteietor de peste râu... la final sunt înăuntru, gol pușcă, cu micul Philip și cu încă cineva, cică soră-mea mai mică, și suntem goi-pușcă toți, eu încerc să iau o decizie dar în același timp sunt îngrijorat de alte lucruri, precum avioanele și semnificația templelor... Era un înveliș arăbesc pseudomorf peste rugina din Jersey pe care nici un istoric nu-1 observase încă și era așa de straniu, avea nu știu ce legătură cu cuțitele alea și cu grotele de groază din Birmania, ceva se afla în adâncuri, ritualuri ale Șarpelui și secrete în sanscrita veche... Cine era acel bărbat care voia să se lupte cu mine? Eu unul eram cu siguranță gata să mă pun cu el...

STAU ÎNTR-O CAMERĂ DE HOTEL care seamănă cu

0 sală de gară din marmură, singur, îmi aduc mormane de zia-$^{e'}$ gunoaie, sticle (unele goale?), suveniruri... Mă uit la cea-din gara din Jersey, îmi arată că am șapte ore ca să dorm ție° ^{03} ^{Sa} ^{a}JunŞ $^{^a}$ trenul meu care pornește singur din sta-cul $^{^m}$ ^{t0t} ^{vor}bit^{cu} niște amici, Walter Pidgeon își lua mi-

1 dejun în pat, nu se uita lr mine decât cu coada ochiului... f_{er} $^{^aru}$dă bătrână)... Mai târziu sunt în „taxiul meu", iar „șo-rneu mănâncă *m* mim» nhicmii+ni

;i* „:----1---i

voios în timp ce conduce rabla pe străzile din Frisco și mi-e teamă c-o să mănânc tot puiul... tre să am grijă sănu mă-ngraș și să mănânc o dată pe zi, din moment ce, câteodată, pentru câțiva dolari, șoferul mă duce la hipodrom unde dau imediat fuga la poarta de start și-mi angajez pe loc un cal pentru cursă, mă fac *jocheu...* Sunt un bărbat singur și independent, fără obligații, fără speranțe, apelez la tot soiul de subterfugii bizare ca să-mi duc traiul, sunt plin de moarte, nehotărâre, lene sedentară și ce-ar trebui să fac ca să-mi potolesc nu doar orice poftă lăuntrică ci și un fel de poftă din cer, din cerul cu nori rătăciți... Sunt ca Lionel, sau Bull, care așteaptă lângă ceasul ce nu stă pe loc și ca T.S. Elliot „fără speranță"... Camera mea e cenușie, destul de confortabilă, cu un pat dublu, scaune bune, o comodă, o fereastră cu jaluzele ca la Hotelul Ross din Los Angeles, cu vedere la intersecția dintre 4th Street și South Main... Taximetristul meu jocheu e genul de om fericit și norocos din Frisco, care-1 știe pe Charlie M. Low și care-a stat duminica dimineața la standurile de pariuri din Market Street cu Deni Blue în zilele când Hank se întorsese din Singapore sau Marsilia cu bani de spart și râzând-*Hi hi hi! Mă omorâți!... Ha ha!*

AJUNG ÎNTR-O AȘEZARE DIN MUNȚI undeva prin California și mi se spune că se construiește o nouă linie de cale ferată... văd o gașcă mare de indivizi, cinci lucrează pe° linie secundară cu niște vagoane... *Cinci? de ce-au nevoie de atâția oameni într-o echipă de suport?...* Mai târziu, când chiar încep să muncesc la linia aia nouă de cale ferată, decuplăm o serie de vagoane cu niște călători care merg fără bile^{te} și observ cât de periculos e unghiul și cum ar putea să se răstoarne toată situația pentru că trenul se apleacă prea mult și^{e} mă odihnesc pe treptele locomotivei și aproape adorm aco$^{'0.}$ cu un picior deasupra șinelor peste care trecem în goan$^{3'}$: (Da, sunt locuri de muncă în orășelul ăsta de munte, cu str^

0

îmi încep munca, băieții îmi zic - *Ce-ai văzut tu a fost ecf"*

de țărână și case de chirpici și vecini prietenoși)... când c » • »_____^{us};«+:; î™; *r,;^ nn-nivn-rntiiinfnstecn'*

de suport plus un macagiu din depou, de-aia eram cinci... alerg după vagonul de serviciu, am pierdut atâta vreme încercând să-mi ascund costumul de baie sub niște mănuși vechi pe treptele umede și unsuroase ale locomotivei că acum băieții s-au urcat și eu sunt prea departe pe șine ca să-i mai prind din urmă și într-un sfârșit iau viteză că poate reușesc... iar băieților, chiar dacă mă observă, nu le mai pasă fiindcă s-au prins deja că sunt un feroviar tare fraier... se pare că n-o să fac carieră la linia de cale ferată din orășelul de munte și în nici un caz n-o să fac nimic remarcabil... Mary Palmer și cei doi băieți au venit să-mi facă o vizită aici, în casa mea în care mai sunt o grămadă de oameni, au avut parte de cine pregătite de mama și discuții lungi cu Cody... se pare că acum e puțin mai bătrân și oamenii l-au băgat mai mult în seamă pe el decât pe Tommy din cauza tristeții sale inferioare, Brucie Palmer a ajuns răsfățat și flecar, i-o taie scurt lui Tom și se pare că chiar i-a luat-o înainte la răspunsuri ingenioase... Eu uit subiectul discuției de la masa mare și plină de mâncare, care e în casa de lemn din orășelul de munte, e o casă pe care-am cumpărat-o cu niște bani pe care-i aveam dej a... e în vest... La un moment dat, o fetiță spune că a auzit de o boală care se cheamă „Cioc", care constă în teama ca nu cumva să-ți ia foc gura și capul... Era și tata pe acolo, râzând și flecărind, îi văd gura umedă și agitată, țuguindu-se ca să vorbească și nerăbdătoare și inconștientă...

DROGAȚI ÎN FILM, vorbind pe un hol... Eu stau în partea ^ față a sălii, cu Irene, și mă întorc s-o aduc pe mama să stea ^{u} ^{n}°i dar ea e prea în spate, unde stau bătrânii, și ține un colet ^{e} fapt o plasă de cumpărături) la picioare și e chiar satisfăcută . ^de de acolo, însă se enervează când insist să vină lângă noi ^stea pe un loc mai bun... îmi dau seama că mama vrea să asată în

pace şi nu vrea o poziţie mai bună...
j O **SĂ** FAC UN DESEN MARE PENTRU MARINA •ARA în care să trasez linia de tren din Rock **Islanrl** *care*duce în Frisco pe un ecartament deasupra apei albastre şi cu o navă care se apropie, iar o jumătate din pagina din stânga a desenului color care se întinde pe 2 pagini o să înfăţişeze blocurile rum din oraş, apoi locomotiva Diesel care trage doar câteva vagoane de călători, apoi traficul pe apă... în orice caz, eu sunt pe debarcader şi desenez, iar la un moment dat stau pur şi simpu acolo aşteptând ca în Merrimack Square la colţul scânteietor dintre străzile 5 şi 10 dar în moleşeala după-amie-zii în care se strecoară dintr-odată nişte pescăruşi, stau cu Nin de vorbă, ceva în legătură cu marina militară, cu slujba, cu rampele de încărcare... Mai devreme şi probabil în legătură cu asta, eram la duşuri cu toţi puşcaşii marini şi mă vedeam gras, refuzam să mă iau la trântă cu ofiţerii, mai ales cu ăla roşcat *(ăia ştiu şmecherii cu cuţite)...* Desenul avea şi el o legătură cu ce se întâmplase mai devreme, când eram tot la marină sau la infanteria marină, iar Robert Whitmore, amicul meu de pe SS Carruth, îmi explica cum descrie el un bloc atunci când scrie, iar curgerea cuvintelor făcea o frumoasă rimă în proză... râdeam din toată inima... se întâmplaseră lucruri importante pe drum şi în cazarmă, care la un moment dat s-a transformat în casa lui Joe Fortier de pe Bridge Street şi în casa bântuită din visul colosal cu Doctor Sax...
CASA BÂNTUITĂ A LUI DR SAX... e noapte, sunt cu Bertha şi Phillip în casa lui Fortier, luminile sunt aprinse m casa (de-acum locuită şi care nu mai e o ruină bântuită de sta' fii) de pe cealaltă parte a străzii... în lumina focului din şerW' neu văd umbra unei siluete care merge prin sufragerie,[e] imensă... lumini la multe ferestre... *Incredibil! îmi* zic eU;*-Dr Sax, adevăratul Dr Sax în carne şi oase sau un moşte"' tor de-al lui din visul ăla ciudat din Lowell se plimbă ţanfi*
prin salon cu un cocteil ca nebunul de Hubbardla ora [c °c,e^] *ilului sau ca un frenetic James Mason, o Doamne...* noap[te] lumina aurie de la geamurile casei strecurându-se printre P nii înghesuiţi din pajiştea în pantă abruptă care începe d zidul de piatră de pe trotuarul din Bridge Street... *Philip'*
să ne furişăm prin iarbă şi să cercetăm... Ne furişăm vizavi, în lumina lunii, dar ce să vezi, un cuplaj de vagoane de serviciu învechite şi jalnice fix pe Bridge Street, unul ne stă în drum aşa că-1 împing, îl urnesc cumva şi o ia la vale pe pajiştea casei bântuite şi merge aşa de repede că-mi fac griji c-o să lovească blocul din capăt sau c-o să intre în rambleu sau c-o să deraieze sau chiar să ricoşeze şi să vină înapoi peste noi aşa că, stând cu ochii pe luna înceţoşată din faţă aştept puţin înainte să încep să merg cu Philip în zigzag pe pajişte... Acum ne târâm, ajungem la un dâmb, sub un pin, dintr-odată apare şi proprietarul, însuşi nebunul de Sax păşind pe iarbă în lumina chioară a lunii cu o puşcă şi un revolver, noi ne ghe-muim şi privim... Cumva se face că el vine direct către noi din greşeală şi se apropie tot mai mult şi trece de dâmb şi în momentul ăla văd că poartă o insignă de şerif şi o să calce peste noi întâmplător sau ameninţător aşa că sar în picioare şi încep să urlu... nebunul de Sax, şerif acum, începe să ţipe „Poc! Poc!" dar armele lui sunt de jucărie şi totuşi e foarte enervant şi mă tot împinge înapoi şi râde sau mârâie sălbatic cu o intensitate maniacă de parc-ar fi domnul Hyde şi eu fac un salt înapoi, îngrozit, dar Sax nu-1 urmăreşte pe Philip, mai e un şerif prin preajmă la care am de gând să cer ajutor în timp ce sar şi ţopăi în iarba de-acum cenuşie a după-amiezii înainte de ameninţările şi pocniturile moşului nebun care-şi arată dinţii rânjind, cu armele lui şi cu insigna de jucărie, că tocmai din cauza lui ne-am furişat pe pajişte, ca să-1 vedem Phmbându-se prin căsoiul lui etem, în faţa şemineului, la ora de servit cocteiluri... urlă şi cotcodăceşte înspre mine ca macacul ăla care mă gâdila săptămâna trecută...
O CURSĂ LUNGĂ CU BICICLETELE PÂNĂ ÎN ^WRENCE, P[e care 0 c]âŞtig- mai e şi o zonă unde dai fuga P iei bicicleta de pe drumul nisipos, iar eu am mers cu bici-[et]a peste bancurile de nisip ca un campion pe motocicletă... ăla [6a] ^C P^^i[16 a] terenurilor alea virane, cu pinii lor, drumul nisipos şi concurentul singur lăsând nori de praf în urmă... ^Ştig întrecerea şi mă întorc în casa mare de oe Salem Street
unde mama şi June (s-au împăcat deja) mă aşteaptă pe mine, June e la poartă, frumoasă, ne şoptim promisiuni pentru noaptea care urmează... trupul ei e ferm, cald, mă încântă împunsătura sfârcurilor ei, e atât de albă şi deschisă... în casă, ea stă pe divanul din balconul închis şi brodează, iar mama e în bucătărie cu o grămadă de cratiţe şi oale într-o parte separată din mij-locul bucătăriei imense... Mai târziu sunt cu June şi plecăm pe un vapor, prin nişte prieteni de-ai mei „pentru că eu sunt prea nebun sau prea apucat sau prea nu ştiu cum ca să fiu un simplu marinar" aşa că o să fiu ospătar sau ofiţer şi uite-mă pe mine şi pe June, la popota ofiţerilor, mâncând cu ofiţerii de la departamentul de inginerie... la un moment dat un asistent îmi zice - *Dar fără lapte... - O să-ţi aduc eu lapte* îi zic eu, *la urma urmelor dacă tot o să fiu ospătar...* vaporul e încă în port, dau o fugă la magazie şi caut înnebunit prin chesoane întunecoase şi prin cutii frigorifice caraghioase şi aşezate orizontal (pe punte)... în cele din urmă, într-o pânză de sac oribilă, ca desaga de groază din coşmarul cu personajul lui Kafka târându-şi traista mare ca un dragon verde sau omidă peste podeaua cenuşie veşnic plină de praf, găsesc mult lapte plus şosete noi şi tot soiul de efecte amestecate (dădusem la o parte nişte canistre de lapte pe jumătate goale dintr-o cutie frigorifică de lemn)... uite aici lapte proaspăt (pentru că am avut senzaţia c-am depistat o crustă de lapte acru prin capacul transparent de parafină)... uite numai lapte proaspăt şi dau sa plec dar mi se înfăşurase sacul de pânză în jurul brâului, aproape strângându-mă deja, în timp ce scotoceam prin mag[a]j zie, e o cutie frigorifică cu capcane pe nava asta, numai bun[3] ca să prinzi nişte adevăraţi vinovaţi şi să-i pui să meargă ţ" neştire pe punte, cu sacul mare atârnând după ei, ca o mantie a ruşinii dar o mare mşine, o ruşine de groază... mă smuces[c'] e prins prea strâns de mine, insistent, sunt prins în capcan[3]" Mai devreme cântaseră colosal cei de la Rigoletto Comp[3]^ fusese mare veselie, eram şi eu acolo... şi cuvintele - „Cond[ur] tor Pennsylvania Long Island Canada" ,
(Of şi cămaşa aia de forţă lunecoasă şi strânsă pe m'[ne']

CIOBURI SUBŢIRI DE STICLĂ, înfipte în buza mea la petrecerea din jurul sobei rotunde... sunt şi Evelyn şi Cody aici, dar Evelyn vrea atât de tare soba, încât în cele din urmă, în toiul petrecerii, îi văd ochii de un albastru spălăcit întorcându-se către sobă, pe care apoi o împinge pe uşă afară fără s-o întrebe nimeni nimic... însă proprietarul casei o vede... între timp eu am fost super prins cu nişte cioburi de sticlă şi de fiecare dată (să fi fost de la o sticlă spartă?) când încerc să mi le scot din buză mă trezesc cu ele înfipte în vârful degetului, ce chestie îngrozitoare... Tre să mă duc la doctor în tabăra de înrolare unde toţi soldaţii stau pe iarbă aşteptându-şi rândul, unul dintre ei e un puştan căruia i se spune Colonelul sau cam aşa ceva şi de care toţi fac mişto, e îmbrăcat în roşu, se duce în Peru... Aici ca şi în sala de mai devreme se face că cineva ne învaţă spaniolă şi

„honduriană" care cică ne-ar fi de mare folos în viitor... în toiul acestei scene, decorul se schimbă brusc şi cică sunt în Lowell, Peaches şi cu mine ne jucăm cu o ţeava enormă în apă şi stăm pe ea şi o folosim drept plajă, iar doctorul tocmai i-a zis că are „menopauză" ceea ce înseamnă că putem să ne-o tragem cât vrem de mult, înotăm în pielea goală şi eu vreau s-o văd aşa goală în cizmele ei de cauciuc, hmmm... peste râu în locul ăla de rahat din Canada, în soarele jalnic şi roşu, se află Halnau pus pe nişte căutări lacome de-ale lui într-o realitate răvăşită... în cele din urmă, sunt iarăşi alături de soldaţii care aşteaptă, dar acum cică suntem pe Wall Street şi aşteptăm la uşă la localul Edison sau Einstein ca nişte tineri proaspăt înrolaţi în marină, tipul din ţa mea e mexicanul scund şi chel care e hamal şi care mai în-
o să fie impiegatul Joe de la un depou dintr-un oraş din Sud, acum bodogăneşte ca un soldat... doctorul chiar o să-mi ^0ata cioburile alea din buză?... văd într-un ziar o cronică des-g ultimul film cu Rosalind Russel, cică sunt la Mamaia p$_{e}^{ari}$s (bunică vitregă) în Brooklyn şi mă uit la Roz care stă $_{0}$ Un trotuar cu coapsele ei mari la vedere, dulci ca mierea, cu rnun ^ ^Ce ca rruerea Pe SUD na'ne strâmte, o grămadă de f$_{ace}$ Cltori şi un cal de curse, iar regizorul îngenunchează şi 5emn spre cal, apoi urmează genericul - *în ce direcţie te duc banii...* regizorul Franz Halz Newmann, marele fotograf din Europa franceză, ce mai căcat...
„MOTORUL EI LĂPTOS PORNEŞTE" e zicala sexy despre o frumuseţe ca Ava Gardner din film... Indienii Enguardiente, „locuitorii originari ai Californiei" şi prin urmare nişte grupuri de luptători crânceni şi organizaţi pornesc la un atac asupra unui fort în 1850, le vedem formele dezgolite strecurându-se pe acoperişuri, se explică şi cum dau ei foc fortului punând snopuri de mărăcini uscaţi sub stâlpii temeliei... Mai vedem şi încăperile cu cazane aburinde unde le e frică să intre, camera jilavă din subsol unde am crezut c-o să trăiesc dar m-am răzgândit... Nici ţipenie de albi prin preajmă... îi vedem pe măreţii Enguardientes făcând exerciţii de luptă pe un deal înverzit, cavaleria atacă în şarjă, grămezi de artilerişti îi ciuruie dintr-un foc aşa că se văd baloanele uriaşe explodând cu dâre lungi de fum... Mai devreme la toţi ne era teamă că bomba atomică o să cadă pe râul Merrimack şi de fapt eu chiar îmi imaginasem asta sau s-o fi întâmplat cumva, o mâhnire întunecată în sufletele noastre în timp ce aşteptăm în ascunziş, înghesuiţi pe strada Lakeview (vizavi de unde m-am născut)... dezastru şi Armageddon în atmosfera întunecată a naşterii mele, peste râul vieţii...
După marea tragedie „Camille", preoţii tineri încep să joace „touch football"[1] pe stradă, cu campionii scandinavi oaspeţi. .. sunt senzaţionali... trece o ceată mare de călugăriţe, pe drumul către patiserie, de unde să ia cafea... jocul e senzaţional, pase lungi, alergări lungi, mingi prinse cu vârful degetelor, strigăte, trolee care trec, e o mare comedie şi e ultima pan[6] din tragedia lui Camille... Eu mă uit cu Nin... Locul arată c* zona metropolitană Merseyside cu al ei Liverpool cu tot-
ÎMI PUN PANTALONII SCURŢI ŞI MAIOUL pe h^{0}^' bat la uşa doamnei Whiteheart, nu pot să mă schimb în
1 Versiune de fotbal american în care, pentru preluarea balon' nu se practică placajul, ci atingerea.
pentru că fi-su Jack e înăuntru şi stă de vorbă cu mama... Mă grăbesc nevoie mare să-mi trag ţoalele pe mine înainte să mi se răspundă la ciocănit dar degetele parcă-mi sunt de cârpă... Mai devreme eram la teatrul Rialto, se petreceau lucruri... Şi cică fusese un val de reflux aşa de puternic încât se spunea că toată Long Island era destinată pieirii sub furia apelor... Vedem case pe plajă... mergem nebuneşte cu maşina într-o după-amiază cenuşie şi catastrofală... Sunt cu un bărbat mai în vârstă, vedem colibe şi case dărâmate, o luăm cu maşina peste nişte câmpuri întinse de rogoz... Oamenii se mută de acolo... se pare că şi o parte din New York e condamnată să dispară... (am scris asta la mult timp după ce m-am trezit şi ca atare n-am putut să mai evoc atmosfera din vis, aşa că nu merită să fie în cartea asta)...
ÎN PACIFIC, PE O NAVĂ A UNIUNII MARITIME NAŢIONALE, la început sunt chelner, am un echipaj de 50 de oameni după care tre să spăl vase, e un cargobot pe care sunt totuşi şi călători, am obţinut slujba atât de repede c-am rămas uimit şi uite-mă deja, cu un şorţ pe mine la chiuveta unsuroasă, printre băieţii zgomotoşi, împleticindu-mă cu mormane de vase în braţe pe culoarul cenuşiu către cămara unde le adun pe toate... iar vaporul va ajunge în două zile la destinaţia sa din Orient... cu toate astea, o altă barcă trage 'ângă noi, într-un golfuleţ fantomatic, iar eu ies prin hublou Şi mă întorc în America sfârşind ca un venetic asiatic pueril f^{are} stă la fereastra casei din Gershom Avenue în Lowell, ^{ln} Plină după-amiază, cu un cearşaf sau giulgiu sau pătură Pe cap, uitându-mă spre stradă prin pânza cenuşie şi întune-^{ata}-■• mă uit către clădirea mare din faţă şi văd un muncitor grotei care se holbează la mine de pe cornişa lui încer-de u?~^ ^ea seama ce a°ume sunt... e vechea stare inutilă ula ^{ntu}' P$^{rin\ casa}$ fără să muncesc, bolnav, nevrotic, chi-Prin^^{1U}' ^{a}§^{a}ţ^{an}du-l pe Ti Jean ca să-i găsim fratele pierdut d_{oi} eturile din salon... La sfârşit văd începutul filmului raţ,*lângă catarg* cu aceiaşi indivizi îmbrăţişându-se mi-
•ntr-o grădină pe împletituri de nuiele în larg...
ÎN WATSONVILLE CALIFORNIA cu mama (în mlaştinile de lângă Elkhorn sau Moss Landing despre care a scris Steinbeck) vedem dintr-odată un stol de şerpi zburători, care-mi amintesc de căluţii de mare din filmul de ieri şi sunt verzi cu trupşoare care se mlădiază în zbor şi dau senzaţia că sunt nişte fluturi transparenţi şi zumzăitori şi îngrozitori de scârboşi... *Cest des cockrelles,* zice mama cu mare dispreţ şi dezgustată, *Sunt doar gândaci...* ea nu se lasă înşelată... Sunt oameni - gândaci care iau forma unor şerpi zburători şi ea i-am mai văzut înainte... De îndată îmi aduc aminte de Irwin Garden (tata spunea că-i un gândac), de Hubbard, de toţi prietenii mei pe care mama-i detestă & se teme de ei şi de fapt unul dintre şerpi mă plesneşte brusc peste gât - *Ca Garden!* - îmi zic eu înnebunit şi sărind la o parte ca s-o zbughesc de-acolo, *ca toate ofertele de afecţiune atât de supărătoare de la prietenii mei dezgustători!* - stolul de şerpi zburători de deasupra mlaştinii se îndepărtează...
Mai târziu, imediat după aceea, am o viziune cu un copil cu părul negru, cu o cămaşă în dungi, trage din ceruri o cutie de cadouri, pe o frânghie şi-un scripete şi se dovedeşte că era o mamă încărcată de cadouri...
PĂRINŢII ÎŞI APUCĂ FIII DE CEAFĂ şi-i târăsc afară din baruri resemnaţi şi ruşinaţi, pentru că au fost la băut şi 'a agăţat de fete... e o mare campanie Anti Adolescenţi, o tot văd noaptea-ntreagă în felurite vise... îmi spun în sinea m^{ea} - *Isteria a atins în America pragul dintre dragoste şi*Wf jjj îi văd pe Julien şi pe Bob Piriams, în birouaşul din garaj lui Lou... Piriams are un zâmbet
larg de ţărănoi pe faţă...
TELEVTZORL^COLORDINBIROULLUIBOISV^T e deschis pe postul informativ din cauza viscolu ^ într-unui dintre programe îl văd şi pe Baruch care zice"
mai pentru că cineva umblă cu cine nu trebuie, asta nu înseamnă că... aşa că eu unul ştiu că Vânătorii de Vrăjitoare Roşii or

să descopere faptul că Baruch umblă cu comuniştii şi dintr-odată realizez ce lucru mare o să se întâmple, Epurarea, şi nu-s de-acord cu aşa ceva... între timp m-am tot gândit să mă duc la Adele Norales pentru că am găsit o listă veche de lucruri de făcut şi acolo scrie la numărul 6 că tre să iau nişte reproduceri după acuarele de Adrian şi Mondrian... Adele stă la parter în căminul din Livingston Hali unde locuia înainte fiul primarului din Trenton... Când eu şi mama ne-am stabilit din nou în casa din strada Moody care e totodată clădirea fabricii de textile, am televizor în cameră şi-mi dau seama dintr-odată că nu-1 vreau în camera mea, mama e în sufrageria mohorâtă... afară ninge, e o atmosferă sfântă, iar televizorul e color.
PLIMBĂRI LUNGI PRIN LOWELL, Pawtucketville, pe terenul fabricii de textile... Ajung pe podul de la calea ferată din Long Island, la bulevard, şine, căsuţe şubrede din iernn în spate, pe lângă strada Crawford, se transformă cu toatele în bulevarde mari, aglomerate şi luminate de felinare...
DIN NOU VISUL CU PODUL ACOPERIT DE ZĂPADĂ, P°dul Brooklyn, iar la câteva sute de metri mai jos e strada °> iar acolo nu voi fi prea departe de celălalt pod, stelele [str]ălucesc deasupra oraşului şi văd mereu căsuţe albe la est ^ ia vest şi podul ăla al Burghezilor pe care l-am văzut ar-^nd în 1951... nişte copii dansau pe o scenă, cică învăţau [sl] de dans în lumina reflectoarelor, majoritatea băieţilor [ea]u picioarele incredibil de lungi şi intenţionat se purtau în ţ ' d[ansari]d foxtrot ca nişte tăntălăi... Asta se întâmpla ^ [a]n Luis Obispo, tocmai ajunsesem acolo cu autobuzul, 5[!^j[eam] direct la Colonial Hotel şi l-am văzut pe individul [t]°asâ"[1] [Camera] ^[e] P[e] colţ... cu toată „plictiseala lui sănă-Şi cu aerul acela neclar de crimă... Un nononar se agaţă de mine când dau să cobor din autobuz, mă urmăreşte până într-un bufet în care mănâncă mii de oameni... e Oraşul Nou din vestul însorit şi înfloritor...
EU CU TATA, IMAGINI NECLARE, stăm pe banchete într-un tren de călători şi vorbim despre boala lui şi despre ce i-au spus cei de la sindicat, deşi nu vorbeşte prea clar despre asta... O să moară de tot dacă n-a făcut-o deja... Discut cu mama despre asta... Doamne, cât de greu îşi mişcă hoitul putred prin toate visele astea repetative, cu ce chip palid, deznădăjduit, aproape invizibil, atât de lipsit de bucurie... atât de îndepărtat de toate speranţele celor vii şi chiar de vaga recunoaştere a răutăţii existenţei (ceea ce nu-1 mai deranjează pe el, de aia e aşa de apatic) (de fapt tocmai s-a întors din mormânt)... Ăsta-i scumpul nostru tată din nopţile înstelate din trecut, noi creştem şi îmbătrânim într-o lume despre care cel puţin poţi să spui că-ţi lasă un gust amar, ca fierul... Fălci încleştate în dimineţi fără speranţă, căcat pe rămurica păcii... Am visat toate astea azi noapte şi de-acum mi s-au şters din memorie... în noaptea dinainte cică mă întorceam în casa lui Nin din Carolina, Luke mă ducea cu maşina pe şoseaua plină de băltoace, iar Nin fără să mă salute măcar îmi cere din prima s-o ajut cu valiza şi pe urmă când chiar se apucă să vorbească o face pe un ton glacial şi mă întreabă de ce-am venit şi de ce nu-mi pun viaţa în ordine... o căsuţă albă din lemn, nedesluşită, pe câmpia întinsă de lângă şosea, visată şi văzută în trecut, şi o curte plină cu noroi mocirlit de iarnă şi[c]^ iarbă cenuşie şi înaltă... iar Luke Barosanu[1] nu comentea[23] deloc, Micul Luke e nepăsător... mai e şi un câine pe-aici-
UN FILM CU HENRY FONDA despre piraţi în largul rii, dar el joacă rolul unei femei şi-1 vedem cum îşi face | ^ bagajele să plece de pe corabie, smulgându-şi lucruri e
1 Paul Blake, soţul lui Caroline şi cumnatul lui Jack Kero[ua] dulap, inclusiv nişte eşarfe din mătase unduitoare, dintre care unele sunt albastre ca noaptea şi auzim femei din public spunând - *Oh, tot n-a terminat-o cu furturile...* iar la sfârşitul filmului (care-i destul de ciudat deja) n-are farduri şi-1 vezi coborând treptele pe punte cu chipul despuiat, cenuşiu, şi ştii că filmul va lua din nou o întorsătură romantică piraterească atunci când *adevăratul* Henry se va întoarce de la căpitanul corăbiei de piraţi cu tot cu farduri şi bine pieptănat şi va sta drept, arătos şi indignat în mijlocul odăii fetei şi denunţându-1 pe celălalt Henry... cei care dau filmul ăsta la televizor au început deja să primească scrisori de la telespectatorii din Greenwich Village care le spun că nici măcar nu auziseră de filmul ăsta superb, deşi e vechi, e de-acum 12 sau 15 ani... vor să ştie numele tuturor actorilor din distribuţie... un film vechi şi uitat, o capodoperă de la începutul carierei lui Henry Fonda...
MAMA SE ÎNTREŢINE CU AMIRALII din flotă pe micul debarcader din faţa casei... ei stau şi mănâncă pastă de crab, o conservă micuţă de pastă de şuncă, biscuiţi Ritz, sunt în uniforme albastre şi stau de vorbă cu mama şi cu Alma Horan şi cu alţii care sunt acolo... E aceeaşi casă de pe debarcaderul din golful din Frisco, acolo unde am desenat eu imaginea cu podul feroviar luna trecută, numai uitându-mă în depărtare peste apele albastre... Stau ca un prost şi probabil pe jumătate gol în faţa grămezii de mâncare şi de biscuiţi şi-i aud P[e] amirali mulţumindu-i mamei pentru ospitalitate dar că [ac]urn vor s-o şteargă la propria lor plajă pentru niţică odihnă [m]asculină şi ulterioare conversaţii... La uşa bărcii lor cu mo-[tor] deja pornite, o tânără (care e mama) le oferă o serenadă finala chitară, flirtând cu cel mai tânăr dintre ofiţeri...
Mai devreme, nişte drame cenuşii cu drogaţi tot în Frisco, ^[u] Bull, cu Huck... Huck şi cu mine o luăm după Bull şi [y] Pă altcineva către „tunel" (acum nu e la New York) la cincizeci de metri în faţă iar după ce-i prindem din d [a],° luăm la pas uşor şi discutăm... mai târziu sunt pe un înalt în zăpadă şi când Huck o ia în jos eu zic - *Şi cum o să reuşim fără să alunecăm?* - dar el îmi zice - *Nu-ţiface griji,* cică e chiar după colţ, lângă casa lui Henry Fonda... Mai târziu Bull şi cu mine mai avem nişte prafuri puternice în apartamentul lui cenuşiu de la parter, vedem un poliţai dând târcoale prin curte şi ne furişăm pe uşa din dos, Bull aruncă un pachet într-un cazan de gunoi şi ne grăbim, răsu-flând uşuraţi c-a fost cât pe-aci... Bull dă peste nişte uşi uriaşe de fier şi le deschide cu un brânci - *Poftim, acum n-au cum să ne mai prindă...* uşile alea arată ca porţile iadului... au 7 metri înălţime... (strada pe care am alergat cu Huck era un bulevard ca din Chicago, cu magazine de delicatese, ca pe Kingsbridge Road din Bronx)...
MAI ÎNCOLO, PE ARŞIŢĂ CU BULL, mergem pe lângă San Remo şi el are un cuţit cu care se joacă şi trecem pe lângă doi poliţai zdraveni care văzând asta mai aruncă o privire şi se iau după noi, cineva strigă uite-i că vin! iar eu şi Bull o rupem la fugă... Rup şi culc la pământ gardul de sârmă ghimpată, sfâşiindu-mi hainele şi pantofii... e vizavi de Fugazzy dar în Centerville şi Lupine Road din visul anterior unde erau dealuri, amurg roşu de iarnă, case, o mare tristeţe indescriptibilă în legătură cu trecutul şi naşterea mea, iar în timp ce merg pe Lakeview către Lupine şi se întunecă tot mai mult şi se aprind luminile şi dau de un zid de piatră... sar gardul şi mă strecor în casă, poliţaii m-au ratat... dar când se crapă de ziuă în lumină văd un bărbat care doarme pe spate pe o pătură aruncată pe podea, cu băieţelul lui de 6 ani tolăni' pe pieptul lui... mă văd amândoi în acelaşi timp... sunt cu pa[n]' talonii şi cu chiloţii în vine de parcă m-aş căca în intimitate (or aşa credeam eu) şi m-apuc de îndată să-mi explic bune intenţii... *Eram cu un prieten care avea un pistol...* ***nu*** *chi& un prieten, o cunoştinţă oarecare, vedeţi... poliţiştii s-au' după noi...* Ei se arată prietenoşi, tipul chiar mă duce [acasa^][ţ] familia lui, unde zace tatăl meu

pe patul de moarte şi el[e]' fapt, eu, la bătrâneţe, cu părul negru, încruntat, sunt în p[a] el... o grămadă de rude în jurul patului... casa e pe Lake Avenue în acelaşi Lowell cu amurgul lui tragic de fier-
MERGÂND PRINTR-UN VISCOL DINTR-0 SEARĂ FRUMOASĂ pe trotuarul cu o pârtie îngustă din Centralville cu cei Patru Fraţi, unul dintre ei e Allen Eager, muzicieni de jazz şi tenori... eu tot vreau să merg alături de cel mai mare dintre ei şi să-i pun întrebări despre muzică şi despre acorduri „atonale" dar el e cufundat într-o discuţie cu un alt muzician şi nu mă observă... La un moment dat mergem pe o stradă lăturalnică din New York, apoi pe străzi cu case de lemn şi copaci goi ca în Buffalo, din spatele lor eu arunc în aer un bulgăre de zăpadă oval şi jucăuş care cade lângă ei ca dintr-un copac... e frumos... Până la urmă tot apuc să vorbesc cu tenorul ăla super tare care pare interesat până când folosesc un cuvânt la modă dar foarte ne-muzicienesc - *atonal* - iar atunci chipul lui şi chipurile celorlalţi se albesc... N-am ce căuta cu ei, încerc să fiu poet într-un mediu nepotrivit...
DE PE BLOCURILE ÎNALTE ŞI ORIBILE de pe strada Aiken, parcul Laurier şi Hoboken în acel New Jersey cu avioanele prăbuşite şi cu rugina lui - într-o zi senină, mă uit cum zboară avioanele şi mă gândesc la poveştile piloţilor... apoi plec şi găsesc o parte inferioară, umedă şi întinsă din Hambarul Lumii Fantomatice sau o Sală de Dans şi intru acolo cu un copil care seamănă cu maică-mea sau cu Philip Fortier şi mă ^âsc peste o stâncă mare şi ovală ca să găsesc mobilă veche [Sl] scule de tâmplărie lângă puţul spart, din care curge apă... Acum vreau să concep o poveste misterioasă în pivniţa asta P mă de vechituri şi dintr-odată încep să aud nişte lovituri în-^ate... *Bătăile inimii unui uriaş... Aici se ascunde un mon-. Pentru el se ridică întregi construcţii!...* Departe în y . [ner]icul tencuit, pe Marele Perete al Pivniţei văd Crabul p^aş [a]l Lumii dar nu-s sigur că nu e cumva doar o umbră sau altceva şi mai îngrozitor... nu e real, dar eu vreau ca instrui Crab să existe aşa că scriu povestea... Văd familii în-aventurându-se printre dărâmături...
RĂZBOI - RĂZBOI ORIBIL LA INFANTERIE care m-a făcut să mă trezesc în toiul nopţii şi să vreau s-o şterg în pădure ca Thoreau... Sunt singur într-un soi de şcoală împresurată din toate părţile de orientali care trag acum de la 100 de metri peste câmp şi din pădurile din spate, îşi descarcă armele, puştile, e un tărăboi constant şi toţi ţintesc spre mine care sunt aşa de nevinovat şi de pueril în vis n-am decât o armă de jucărie şi o voce bubuitoare, asta-i singura mea armă cu care să trag din fereastră şi chiar atunci când geamurile se sparg iar duşmanii îşi îndreapă pistoalele către mine, eu ţintesc cu pistolul de jucărie... îmi tot închipui ploaia de gloanţe care o să-mi străpungă trupul, durerea, dar nu se întâmplă încă... şi totuşi se trag atâtea gloanţe către clădirea mică a şcolii, care e în parte Liceul Bartlett, dar numai la etajul 1, dar e totodată ca acea casă bântuită de vizavi de Joe... curg atâtea gloanţe că n-am cum să mă feresc de ele... într-un sfârşit, nişte zori luminaţi încă de lună, iar eu habar n-am cum să ies din încurcătura asta pentru că am găsit pe neaşteptate nişte gloanţe adevărate şi un pistol adevărat şi am încărcat un cartuş dar nu reuşesc să găsesc piedica iar un inamic îşi bagă pistolul pe fereastră să mă omoare şi tot ce fac eu e să-1 ţintesc cu pistolul adevărat şi să zic „bum".-Sperasem să mă furişez pe întuneric dar în lumina lunii care se transformă-n zori de zi zăresc tot mai multe siluete care se strecoară tot mai aproape, ca nişte indieni... şi n-aş fi avut cum să trec de ei şi să ajung în siguranţă, dincolo de pa' dure... Mă trezesc, dându-mi seama că-mi doresc să fi murit şi gândindu-mă deja la următorul război, că n-o să prea p[ot] să-i supravieţuiesc şi gândindu-mă la soldaţii americani din Coreea cu mâinile legate la spate şi ţintuiţi cu baioneta la P[a]mânt în frigul adevărat al iernii morţii şi uf, nu văd de ce Ves tul trebuie să suporte înjosirea de a trăi pe acelaşi glob[c] toţi mongolii ăia idioţi din Est, care-au venit sinucigândU' cu miile în atacuri nocturne şi le-a plăcut la nebunie..- " ^ Harbor n-a fost decât începutul... Ei i-au dat cuirasate Attila... Cred că ar mai trebui să fie şi alţi morţi, cu mm
sala de clasă... Nu-i văd sau nu-i observ în strania atmosferă aune a culom acestei grozăvii şi ultim vis de disperare...
AUTOBUZUL MARE CU ETAJ MERGE CĂTRE PICNIC în parcul de pe malul râului care seamănă cu Merrimack River, toţi copiii merg şi trecem pe şoseaua de acces (venind dinspre Christian Hill) şi vedem oameni, carusele (mintea asta mică e una dintre cele 2 miliarde de azi şi cele 100 de miliarde din istorie) (pfuii)... ne transformăm cu toţii în hipsteri şi ne părăsim profesorul şi începem să fumăm iarbă şi să ne băgăm droguri în venă, puştani de 15 ani unii dintre ei, iar în cele din urmă, la petrecerea noastră nebună din apartamentul din parc vine un poliţai în uniformă albastră dar nu bănuieşte nimic, ci doar îl caută pe Jimmy Johnson care a fugit de la orfelinat... şi-a luat şi actele cu el... Jimmy tocmai şi-a băgat droguri în venă, se plânge... Wig e aici, suntem cu toţii hippie... în cele din urmă e precum casa familiei Fortier şi după petreceri interminabile vreau să i-o pun păpuşii hippy nr. 1 ca Georgia sau Vicki, ea e pe canapea cu mine şi nu am făcut încă prima mişcare...
DUPĂ-AMIAZĂ MOLEŞITĂ ÎN DEPOURILE STRANII din San Jose, eu şi Cody locuim într-un vagon de serviciu sau într-o rulotă, parcată în capătul din est, departe de calea ferată... dar curios, ceva mă trimite cu gândul la după-amiaza aia din Şcoala de corecţie a lui Julien din estul New York-ului despre care ştiu acum că e totodată marea [a]vă Colonială Fantomatică de pe strada 22... după-amiaza, aieţii, munca, dormitoarele comune... şi e totodată magazia [e] bagaje de pe Third Street şi Townsend de la Southern Pa-[nc] Şi toţi suntem la muncă, în vreme ce alte trenuri trec la jjjj P> iar Cody şi cu mine suntem nişte feroviari tare stra-— De fapt, mai devreme a fost nu ştiu ce accident ciudat [atti][u]" [tr]en de marfă într-un orăşel de la mijlocul distanţei, [v]ăzut vagoanele deformate la o răscruce, m-am urcat să
evaluez pagubele... în cele din urmă, după ce mă trezesc în vagonul de serviciu şi dau fuga la muncă printre vagoanele din depou, trenul porneşte şi în apropiere de Perry (care arată ca Perry dar e de fapt în Colorado) pământul e gol şi uscat şi crăpat de la o secetă groaznică, ceea ce mă mâhneşte pentru că m-am gândit recent să mă apuc de agricultură în valea asta prin care trece trenul...
MAI TÂRZIU NIN ŞI LUKE au moştenit casa lui John din Saybrook, dar Luke a renunţat la ea şi s-a dus să stea într-o căsuţă nouă şi albă cu mobilă şi aparate „moderne" aşa că eu mă pun pe urlat în curtea vechii case aristocratice zicând -*Atunci o s-o cumpăr eu!...* Mama e în casă, care-i plină de mobilă victoriană cafenie ca la Joe pe Salem Street, iar în spate se vede un lan de grâu auriu şi frumos, iar ăsta e un alt loc secret de pe harta mea mentală, legat de vise din trecut, visate pe strada Hildreth în casa din Kellostone, pădurea stufoasă din spatele casei şi visele din casa mătuşii din Dudley, Mâine... gardul din spatele casei, câmpul, jocurile misterioase... curtea din spatele vilei din Salem Street... gardul de scânduri şubrede şi buruienile înalte şi fiorul din mintea unui băieţel...
SUNT ÎNTR-O ŢARĂ DIN CARAIBE trecând în viteză pe apa din golf într-o bărcuţă în care îmi împing picioarele şi trag mai tare şi mai mult şi zboară pe deasupra apei-mai sunt şi alte bărci, eu sunt turist... mă apropii şi mă opresc fix la mal şi apoi plutesc mai departe pe străzi şi P* plajă, observând însă că fundul de pai al bărcii se uzează-Mă plimb pe străzile

înguste şi colorate din sătucul caraj > vreau o femeie... Văd una bătrână, ciudat de interesantă o* cu faţa marcată de boală, stă la un balcon şi-i fac cu ochi • la început se preface că nu-mi răspunde dar pe urmă după mine... Traversăm străzi tăcute şi misterioase [ca] [in] [afe] sul cu oraşul Victoria din Mexic şi cu femeia felaha ^ cânta la chitară pe vârful dealului... Sunt încântat de f[a]P că orice bărbat face rost de-o partidă de sex într-o ţară la-tino-americană...
Ajungem pe strada principală a satului care e ca strada principală din „San Obispo", pentru că traversează oraşul exact la fel... deluros, plin de întâmplări... se transformă dintr-odată în locul unde eu şi Julien şi probabil Irwin (sau Bull) ne-am petrecut vacanţa în oraşul ăsta şi ne-am parcat maşina în faţa Instituţiei Monahale sau a Şcolii pentru săraci, în faţa zidului roz-portocaliu... directorul se încruntă în faţa porţii zicând că n-avem voie să parcăm acolo dar eu găsesc un indicator semi-ascuns care arată că putem, iar Julien nu-i prea îngrijorat şi-şi face de lucru cu bagajul, înjurând...
Din moment ce tot plecăm de aici, ajung în apartament la Russell Jurgin sau Gene Dexter sau Charley Williams unde ne adunăm lucrurile care s-au amestecat pe acolo, proprietarul nu-i acasă... Eu fur agrafe de birou, caut articole de pape-tărie inutile dar las intenţionat cămăşi pe care nu le mai vreau, şosete (cele roşii), pantaloni dubioşi (sunt ai mei sau ai lui? călătoria a fost lungă) şi mai las trei imagini valoroase, dintre care una îl înfăţişează pe Julien Love drept Christos pe cruce zbătându-se dar bătut în cuie în chinuri atât de groaznice şi atârnă auriu şi mustăcios de peretele unei catedrale iar motivul pentru care poza e atât de „valoroasă pentru Garden" [e] că i se vede penisul mare prin pânza de pe coapsă şi văzut de J°s e chiar foarte erotic... imaginea e subintitulată „De gaşca din Liceul Elmont, 19~) şi e semnată J. Kerouac dedesubt ca să [s]e înţeleagă cine a desenat-o... un lucru aşa de însemnat şi eu îl 'as în grija locatarului... (demonstrând spiritualitatea vizitatorilor ui doar aparent hrăpăreţi)... Scotocesc printre vechituri şi panta-°ni şi cărţi de peste tot în salon, încercând să adun cele din [Ur]mă lucruri pe care vreau să le iau cu mine până la cel din Jjmiă capăt al lumii... Sfârşesc într-o grămadă de hipsteri cu [Ic]k Beck şi pornim dintr-un apartament într-altul pentru nişte mbinaţii şi ca să luăm verzişori şi o droaie de televizoare şi [C]j [8] într-un final acasă la mama, pe Phebe Avenue, de Cră-"n, ea se duce pe canapea, doarme, iar eu scot din priză televi-micuţ şi portabil din camera alăturată şi-1 duc în salon în faţa canapelei ei dar din greşeală bag în priză uriaşul ceas electric de birou... sunt în pijamale, casa e o harababură absolută de lucruri (ceasul de birou e îmbrăcat în piele scumpă)... totul a început de la o plimbare nevinovată pe lac într-o barcă furată... (forma bărcii era ca una dintre bărcuţele alea de hârtie pe care le azvârli spre tavan... şi ce-a mai zburat!)
MERG PE LÂNGĂ ŞINE în apropiere de San Jose cu Philip Fortier şi eu mă uit înapoi cu responsabilitate să văd dacă vine trenul ca să le impresionez pe femeile grase (una dintre ele e imensă) care merg şi ele pe terasament cu toată seriozitatea... Philip se duce să aştepte, ţinându-se de stinghie dintre linia principală şi cea secundară, dar eu îi zic *Nu, să nu faci asta niciodată, să te dai mereu la o parte că altfel trenul o să te zboare de-acolo numai cu suflul lui...* Ne îndreptăm către un gard de sârmă care împrejmuieşte o piroagă şi ne băgăm degetele prin ochiurile sârmei, aici suntem „în siguranţă", numai să nu luăm în considerare riscul redus ca gardul să cedeze...
Mai târziu sunt în biroul depoului din San Jose, care e cumva şi sediul sindicatului, intru peste Al Damlette şi Charlie Low în camera lui Al şi ei nu-s prea bucuroşi să dea cu ochii de mine, membru de sindicat în S.I.U. (Sindicatul Internaţional al Marinarilor) din cauza grevei... în cele din urmă ajung pe-un vas care pluteşte pe marea albastră şi eu nu vreau acolo - *Hei! Io ar trebui săfiu la muncă la căile ferate în San Jose!...* Dar vasul pluteşte mai departe, şi mai departe... într-un final ajunge într-un oraş din nord, eu sunt cu mama în avion când aterizăm, mă uit pe Main Street după indicatoare ca să-mi dau seama unde suntem - *Tre săfie Portland Oregon!...* Pornim într-o plimbare pe nişte trotuare suspe[11]' date, cu platforme de grilaj, şi ne vin ameţelile când ne uită"[1] în jos şi ni se face frică... dar suntem în nord, dealuri, frig P[a]_ trunzător, zăpadă... în timpul aterizării stau la coada [aV]i°^[t] lui uitându-mă mulţumit la picioarele fetelor ca să-mi a atenţia & să mor satisfăcut în cazul în care ne prăbuşim-• şi văd trântit pe burtă în coada de aluminiu a avionuluinou în San Jose, am o maşină de scris şi o cutie pentru maşina de scris portabilă pe care o bag înăuntru... o las într-un autobuz că nu reuşesc s-o scot pe fereastră şi merg cu autobuzul agăţat pe dinafară, înjurând... în cele din urmă o scot de acolo dar e făcută praf... o şoricioaică şi şoricelul ei se strecuraseră mulţumiţi din cutia mea, în timp ce stăteam pe o bancă din Santa Clara spunându-mi - *Şoarecele ăsta din est o să aibă o casă în vest...* Toate eforturile epuizante, ciondănelile şi tocmelile alea enervante!... îmi doresc să fi visat Pura Sălbăticie...
ÎN TOIUL GUSTĂRII DE DUPĂ-AMIAZĂ ÎNTR-O ATMOSFERĂ JALNICĂ şi cenuşie la Zsa Zsa Gabor, care are loc de fapt altundeva, într-o casă tristă de la începutul străzii Boisvert, unde mergea Nin pe vremuri la lecţiile ei triste de piano în lungile după-amiezi roşii din iernile din New England şi eu jucam pe terenul celor de la Devils cu ghetele mele scrâş-nitoare... Sunt la toaletă, mă ascund şi totodată mă cac, iar un tip bine îmbrăcat, un monden precum Kyle Elgins, dar poso-morât, intră sau e deja acolo şi mă deranjează din reveria mea... Eu încerc să mă ascund de sporovăială de roman rusesc a cucoanelor din sufrageria aia cu dantelă cenuşie şi-mi imaginez că-i o situaţie la fel de jalnică precum cea a unui copil care se teme de mătuşile lui, de hoardele de mătuşi... La un moment dat al farsei şi forţei visării aflu că Zsa Zsa sau mondenul, unul dintre ei e bolnav şi doctorul i-a impus să meargă în fiecare zi m New Jersey şi să mănânce îngheţată făcută numai din frişca adevărată, cel puţin câte un litru şi de îndată vreau să merg şi ^ sau să-mi iau şi eu nişte îngheţată sau să fiu şi eu bolnav... T^am să mă scol de la 8:30 şi totuşi am dormit până la prânz, teamă că n-aveam ce să fac întreaga dimineaţă... ,^ [ă] [EDE]SLUŞIT, ÎNTR-UN VIS BOLNAV, sunt cu o P de băieţi într-un spaţiu deschis împrejmuit de mul-[c]are ne privesc, jucăm un rol colosal de spirit de echipă şi de respect faţă de aproapele suferind, iar când îi vine rândul, fiecare dintre noi (deşi totul se desfăşoară în toiul unor discuţii neîntrerupte şi aproape voioase) se aşează în mijloc pentru a primi şocul unei paraşute care cade din cer, ca un berbec de luptă al spiritului şi al vinei deşi e cât se poate de real, material, aşa că atunci când îmi vine şi mie rândul fix în ultima clipă unul dintre amicii mei mă strigă *Jack Jack* iar eu stau acolo şi dintr-odată se pogoară fluturând, albă, mare şi-mi face capul ţăndări într-un moment şi-mi încremeneşte visul iar după ce-şi îndeplineşte menirea veşnică de berbec lent, se ridică, sare în sus şi se urcă în văzduh, aproape că se pierde în zare, dar apoi începe să coboare iarăşi spre pământ (pe care nu tre să-1 atingă *niciodată),* căci acolo vom fi noi s-o primim direct pe ţestele noastre de sacrificiu... Privitorii nu zic nimic, noi vorbim şi pierdem timpul şi râdem, tovărăşeşte, uniţi nebuneşte ca o trupă de şoferi de raliuri în ceruri...
AM UN HAMBAR ÎN SAN JOSE, o „fermă" cu două raţe albe şi sunt gata să m-apuc să le dau de mâncare şi din moment

ce e prima mea zi ca fermier şi n-am încă tot echipamentul necesar, mă duc la magazinul din Santa Clara şi cumpăr câteva pungi de alune sărate şi de nuci şi pe urmă mă întorc să le presar prin hambar pentru păsăretul meu ciuguli-tor, simţindu-mă totodată atât de mândru şi de fericit că po' să le hrănesc, ca pe pisica mea... dar nu le mai găsesc, au dispărut temporar, poate or fi ieşit pe uşa hambarului şi n-o să le regăsesc niciodată dar trag speranţă şi am încredere d sunt doar în podul hambarului şi dorm... Evelyn mă surprinde din prag, e blondă şi radioasă şi ne încleştăm într îmbrăţişare înfocată... Cody e mort dar fantoma lui trăieŞte ca să mă sperie în îmbrăţişarea ei... O să accept sfatul lui Buddha despre femeia altui bărbat şi o să rămân la raţe , mele şi la patul meu pufos din San Jose... care sunt daruri P[11] mite de la Cody pe când era în viaţă...

BUZE LIVIDE LA TELEVIZOR unde gangsterii îl înconjoară pe Jack Carson şi mârâie la el... pe pasarelă, cu prietena lui... *A, da? Şi ce-o să faci tu mă rog?...* eu privesc din visele obosite de după-amiază târzie... Mai devreme eram pe un bulevard spălat de flux şi aşezat fantomatic la gura istmului, cenuşiu, pe undeva, cu o omenire de pe malul mării îngrijorată de inundaţii... în cazul ăsta nu vine nici un val uriaş, ci doar o infiltraţie domoală şi se văd străzile de lângă Newsreel inundate, nu departe de barăcile alea unde am găsit căni vechi şi aluat de prăjituri... Un loc şi o întâmplare cenuşie şi misterioasă în univers... alături de mine nişte copii se veseleau în faţa buzelor livide de la televizor... Cred că tocmai mă despărţisem de cei doi copii ai lui Mary Palmer şi mă plimbam pe stradă lângă o altă femeie şi cei doi copii ai ei şi m-am obişnuit imediat cu ei, ca prin minune, accidental, şi ne-am apucat să facem un număr dintr-o comedie cu Jack Carson... E ca şi cum Copacul & Roata, sau Roata Copac din Vise ar fi o imagine cenuşie, fantomatică şi dincolo de cea reală în spaţiu care e neantul minţii ce visează în somn, un Alt Univers şi Referire la lumi viitoare...

MĂ UIT LA UN FEROVIAR ÎN PASAJUL SUBTERAN de pe linia de legătură dintre NY şi Long Island, la intersec-ţra dintre străzile 40 şi 11, un nou loc din Manhattan nevisat Pană acum şi pe care mi l-am amintit nu după ce m-am trezit [Cl] la două zile după aceea în timp ce priveam acolo, numai [Ca] în vis era mai spre centrul oraşului, mai sus pe malul râu-[Ul] Hudson în apropiere de Columbia sau mai jos dar fără legătură cu locul lui Julien... era zăpadă, o grămadă de zăpadă, [v]edea New Jersey peste râu (asta era marea senzaţie care I [Co]Pleşea)... era frig, iar eu eram singur în întuneric cu [c]^ [er]na mea şi făceam o manevră în locul ăla cu zăpada şi sus^'[ne't]e [mare't]e NY fantomatic cu căsuţele lui albe în p^[1] ~[n]J°[s] [la] est şi vest... ideea de muncă la căile ferate, zărnari ^[nesta]' Pământul, noaptea în vest... mănuşile de lucru ' [u]mflate şi jalnice în noaptea de muncă tare ca fierul, aburii de pe gură în lumina lanternei... ăsta-i locul în care-am văzut zăpadă în visele de acum 10, 13 ani însă pe-atunci nu era nici o cale ferată... Pe-un mal stâncos, care are nu ştiu ce legătură cu şoseaua din Riverside pe care se afla casa Zsa Zsei Gabor din visul de noaptea trecută...

AL BINGHAM E LA PUŞCĂRIE, dar e un deţinut cu comportare bună şi în timpul zilei i se dă voie să umble creanga prin închisoare în costumul de puşcăriaş sau în pijamale cu numărul lui trecut pe ele... Mă duc să-1 vizitez, urcăm treptele către celulele de fier şi către curtea cu gazon verde... *Ih,* zic eu când dau cu ochii de zăbrelele de fier în timp ce urcăm împreună treptele alea mohorâte... El râde radios şi senin... *Exact asta a zis şi Wellington săptămâna trecută când le-a văzut...* Al e resemnat, aduce mai degrabă cu Buddha decât cu Christos, e ca un personaj de-al lui Genet care se bucură de închisoare în linişte şi aproape fără pic de ironie, nu vrea să se plângă de nimica, de parcă nu s-ar putea abţine să stea la puşcărie iar aici oricum ar înceta chinurile minţii lui... Aşa că-i văd seninătatea şi mă minunez de el... ajungem în curte unde sunt toţi deţinuţii şi vizitatorii lor, unii stau pe pajiştea noroioasă, alţii se plimbă pur şi simplu pe-acolo ca într-o grădină ginsbergiană cu păpuşi, cumva sunt nişte deţinuţi blânzi, cu toţii în costume cenuşii cu bună purtare, iar Bingham e cel mai blajin dintre ei, cel mai frumos, cel mai radios dintre ei, ca un sfânt... totul e atât de frumos aici încât mă surprind dorindu-mi să fiu şi eu în puşcăria asta paşnică...

LA MASA DIN BUCĂTĂRIE CU FAMILIA FORTlE[11] mai devreme, la o mare întrunire de familie, bătrânul Joe mare şi are faţa roşie dar de-acum e atât de bătrân că a ui pe toată lumea şi stă pur şi simplu la masă cu ochii urni[1] dar fără să fie antipatic... la un moment dat propriul & tată, care nu e deloc decrepit şi stă la birou în camera Iu' ^ casa cenuşie, cu un singur etaj, răspunde la telefon şi • mă caută pe mine, e Joe şi eu îi zic - *Stai aşa că tata-i aici şi-o să vorbească el cu tine* iar tata, la auzul cuvintelor mele, pune mâna pe telefonul de pe biroul lui ca să vorbească cu vechiul său prieten dar bătrânul Joe e aşa de dus că nici măcar nu m-aude sau nu-nţelege sau poate că nu-i pasă şi îl văd pe tata zicând *Bună Joe* în receptor dar se pare că nu primeşte nici un răspuns şi închide molcom, năucit, de parcă nu l-ar mai mira că bătrânul Joe e bolnav şi nepăsător... (am avut o străfulgerare acolo, amintindu-mi de depozitul de pe Bridge Street, însă de partea din faţă, aşa cum se vedea ea de pe pod în apropiere de punctul de încrucişare a căii ferate şi de canal şi de vise despre nopţi ploioase cu ceaţă când plecam în plimbări lungi de la Kearney Square până în Centralville, întotdeauna pe aceeaşi rută, cu pantofii plescăind de apă pe trotuarul din Lowell în vis... ah...)

Mai devreme îl văzusem şi pe Joe, mult prea tânăr, a plecat la fel de grav ca întotdeauna, ce palid şi eroic e scumpul meu Joe din vise, fratele zilelor mele şi tatăl lui Cody în dragostea mea faţă de Lume... în chip ciudat, întrunirea familiilor Kerouac şi Fortier avea loc de fapt în Mexico City, în „vile cenuşii de chirpici cu un singur etaj"... mama era pe-acolo... Când a răspuns la telefonul ăla, tata era aşa de plin de speranţă de viaţă, de ne-moarte, renaştere a neamului Kerouacilor pentru prima oară căci de obicei tata e mort în visele mele... (şi cand te gândeşti că i-au dat un telefon în Ceruri!)

ACEL NEW YORK SĂLBATIC ŞI CUMVA CA CHICAGO sau „oraşul ploilor" Pittsburgh de pe prima pagină din *Cartea viselor...* ies din apartamentul meu de pe •>0 West 20th Street să iau o gustare într-un bufet cafeniu la **IJmbrâ,** [ca] în visul vechi în care îl vedeam pe Joe pe Henry tr[e][Cet] [Canc]*[ne] Plimbam printre lăzi jalnice de gunoi şi prin-[Ca] [te]ncuielile dărâmăturilor din oraş, un vis la fel de vechi [ac]ela cu Russia şi cu Joe mergând înainte prin acea ne**sul** [n] Grădina Crimei... acum sunt în celălalt capăt al ora**la d**[l'] ^[ar] [ace]laŞi întuneric ca o umbră şi după masă, care-mi °[Ua] ore şi nişte gânduri atât de ample în timp ce mănânc aşa încât atunci când mă trezesc şi-mi dau seama că mintea mi-a umblat prin două sute de Finnegan's Wake deprimante şi obositoare, pe jumătate treaz şi pe jumătate cufundat într-un somn sedat... ceva legat de o chelneriţă, arde... Plec şi mă îndrept spre casă, spre First Avenue deşi geografic e în West End, pe 1 lth Avenue.... o iau în jos pe nişte pietre de pavaj negricioase ca în Boston ca pietrele văzute înainte într-un vis de după-amiază din Sheridan Square, în care eram cu Danny Pvichman şi Bev Watson, iar eu spionam 4 fete de culoare care treceau aiurite pe sub un felinar (ca felinarele din visul cu căsuţa colonială grecească de pe 59th Street din New York unde se sărbătorea Ziua Armistiţiului) (unde mă duc să-1 văd pe misteriosul Jack Anderson[1])... Când încep să mă ţin după ele din interes sexual, observ patru fete albe care le urmează

la fel de aiurite dar toate sunt tunse scurt şi au pantaloni şi sunt Lesbiene... o iau după ele... mai sunt şi alţi greci care dau târcoale ca mine... (în dimineaţa citadină proaspătă şi roşie din New York-ul cu cărămizi brune şi greci în căutare de sex)... e ca Boston şi ca Fabricile de bumbac Boott din Lowell... dintr-odată îmi dau seama că tre s-o tai printr-un restaurant ca să ajung pe strada mea şi înapoi în camera mea mobilată... 0 iau printr-un bufet auriu plin de zarvă unde un bărbat se apropie precipitat de mine şi-mi spune o poveste despre o chelneriţă blondă de pe nu ştiu unde care era aşa de neglijentă că u cădeau bubele în timp ce te servea... *Coşuri,* zice el... Eu îi răspund politicos dar indiferent şi el o taie, aşa că dacă m-aş fi uitat la el serios, aşa cum chiar aş fi vrut, ar fi insistat cu altceva (ah, amărăciunea podului din Lowell peste canal, plimbarea îndrăgostiţilor pe canalul închis, nopţile când săream de acol° în vis şi în viaţa reală pe când eram copil şi colindam[eU] Dicky şi Nu Mai Ştiu Cine şi visul cu inundaţia care-1 îneca);' Merg mai departe prin bucătărie şi ies prin spate cu instrucP uni de la băieţii de bucătărie portoricani întorşi de pe [ffl3te]jg încep să urc un rând de scări circulare de fier ca scările *a*

- -n I9#

1 Jurnalist american, câştigător al Premiului Pulitzer m ^. considerat unul dintre părinţii jurnalismului de investigaţii ^e

Staţia de tratare a apei cu ştergători în maiouri pe lângă supape, citind Ziarul Sindicatului Orăşenesc... mai urc un rând de scări, mă uit lung la al treilea, la fiecare nivel uşa de fier e încuiată, îmi spun în continuare că la un moment dat voi da peste o uşă descuiată şi voi putea să cobor pe aleea mea prin exterior... dar nu găsesc nici o uşă de fier descuiată, cu cât urc mai sus cu atât mai inutilă devine căutarea drumului meu spre casă... Sunt prins în mecanismul nebunesc de oţel al oraşului... tre să cobor din nou, să încep din spate... să găsesc un mod de-a descuia nivelurile minţii mele & de a reuşi să pătrund... m-am trezit în zorii roşii de fier ai unei zile de muncă (la poştă), spunându-mi: *Nu vreau să merg în nici o Californie şi în zorii obosiţi şi roşii locomotiva mea aşteaptă să pornească spre Watsonville care-i la trei ore distanţă...*

TRĂNCĂNIND CA DE OBICEI, în piaţa primăriei din Lowell, pare-se cu Cody, mi-a scăpat din vedere care era motivul călătoriei importante a micului Timmy, a mai crescut, are 5 ani, e îmbrăcat într-un costumaş albatru, maică-sa Evelyn îl dichiseşte şi-1 împopoţonează pentru ziua cea mare în timp ce eu trăncănesc mai departe, aşa că de abia în ultima clipă, când se urcă în maşină să plece, mă uit şi eu peste planul lor de călătorie & îmi dau seama, cu o senzaţie ca cea de vină tardivă ■ndusă de iarbă, că văd „Religie" & nume de locuri în broşură [Sl] realizez că micuţul Tim (şi Gaby la fel) o să treacă printr-o *[COf]>firmare,* asta-i ziua cea mare, etc. O, Doamne, mă plicti-[Sesc] Până şi pe mine însumi cu atâtea detalii inutile... mi-a scă-P[at] din vedere ce era marea excursie a copilului în noul lui urmaş albastru, căci trăncănind la primărie am văzut-o pe vj[n] P[e care n]"° interesează decât copiii ei, aşa cum se cu-i'o -' ^ [ma] trezesc zicând *N-are nici un sens să mă mai duc şi [Q-(] deranjez acolo,* adică să le întrerup micuţele seninătăţi ri[nt|Ca.mn]d despre mine... micuţele seninătăţi ale tinerilor păţi^! [ale] "odor copii şi toate liniştile & micuţele bucurii ale - Pentru mine e ca nemurirea într-o baracă...

ÎN TEATRUL PARAMOUNT, eu cu G. J. şi Scotty ne uităm la un balet cu oameni negri, un fel de negrotei sau poli-nezieni, musculoşi & graţioşi, amintindu-mi iarăşi de amicul indian hamal din San Jose (de fapt un portughez uriaş din Frisco)... muşchi tari, umeri rotunzi, zvelţi, vene încordate, dansuri ne-efeminate ci masculine & frumoase, pe scenă... E acelaşi fantomatic Teatru Paramount unde le-am dus pe mama şi pe Nin în noaptea cu Irene şi cu dulciurile... Mă duc în culise & într-o zonă de scări circulare exact la fel ca-n spatele restaurantului în care-am fost ieri cu G.J. şi Scotty, aşa că zic *Hai la o cafea, hai să ne întâlnim undeva, voi pe unde-o săfiţi? .. Ce ziceţi de bufetul de la Ritz?...* îl întrerupt pe G.J. care încearcă să sugereze bufetul „X" care e de fapt numele corect şi eu ştiu asta dar tot insist, spunând *Păi oricum Hotelul Ritz e deasupra,* de fapt e fantomaticul Astor... astralul astor... aşa că G.J. şi Scotty încuviinţează din cap, par să fie nesiguri (ca în visele cu revenirea în cârciuma tristă din Lowell) în ceea ce mă priveşte şi se uită unul la altul într-un mod ciudat... *în juma de oră,* sugerez eu... de fapt lăsându-i acolo şi ştergând-o până să mai apuce să spună nu... o şterg la lift ca să mă duc în culise să împrumut bani de cafea & gogoşi, dacă nu reuşesc să obţin un împrumut atunci G.J. şi Scotty or să trebuiască să plătească şi pentru mine... Sunt în culisele Culiselor şi din moment ce Perfecţiunea Repetativă de la Paramount e totodată acea Casă Eternă cu Camere Imense şi scenă de mari tulburări & încurcături & întâmplări e fără doar şi poate încredinţată activităţii întregii lumi... Mai târziu sunt un tânăr scriitor din New York, g[e]' nial şi plin de succes, zâmbitor ca Damon Runyon (vreau sa spun ca mine în 1949) în Central Park cu prietenii mei bin[e] îmbrăcaţi şi cu pălării în cap, toţi zâmbitori şi vorbăreţi, sp[u]nând *Ei şi-acuma încotro o luăm, cefacem?...* ca Lionel, P[1]^ eteni cu care-am stat până noaptea târziu prin bufete-discuţii & pofte de megalopolitani relaxaţi şi cu portote pline, singurul gen care m-ar interesa şi pe mine dacă o[1] mai întoarce vreodată în oraş pentru eventuale şederi uză de $)... E o după-amiază de iarnă şi stăm cu toţii deg[e] în parc & doar uşor desfrânaţi (ce suflete responsabile) şi aratosi, ca o echipă de scenarişti frecând menta... ca o grămadă de Sigmund Rombergi... mi-e teamă că G.J. & Scotty nu s-au dus niciodată acolo să se întâlnească cu mine...

PE RÂNDUL DIN FAŢĂ LA UN SPECTACOL ÎN AER LIBER, pe al doilea rând stă Watson cu „oamenii mei" & cu maică-sa & soră-sa... se aud prosteli & glume despre pisici şi despre o minge care tot sare pe loc... Mai târziu grupul de poeţi o şterge de la intersecţia dintre străzile 5 & 10 către strada 42 pe trotuare udate de ploaie, eu merg cu „Louis Simpson" tot împungându-1 şi întărâtându-1 în legătură cu ideile lui literare... îi zic - *N-am văzut nimic de valoare în noua literatură în afară de Genet, restul sunt cu toţii nişte imitatori groaznici & jenanţi ai aşa-zisului stil modern...* El îmi zâmbeşte senin & spune ceva abstract despre ceea ce-şi propune el, dar eu îi răspund - *Hai s-o luăm la fugă şi să-i prindem din urmă pe ceilalţi* (Garden, Lionel, Lawrence) şi o rup la fugă & alunec mult şi bine pe trotuarul cu dale umede (ca în Mexico City), alunec câte 5 metri odată, sperând ca Louis Simpson să rămână uimit...

UN GÂNDAC TÂRÂNDU-SE PE UN BUTOI ROTUND [Ca] în vis, mâncând „cărniţă de piersică" îmi zic eu în timp ce gândacul se mişcă mai departe şi de fapt e un om... eram cu-^dat într-un somn profund şi-am fost trezit de-o pisică şi s-a °[v]edit că visele cele mai profunde sunt imposibil de recupe-^t de către mintea trează în starea ei matinală obişnuită... ^andacul eram eu probabil şi fiind atât de cufundat în pro-

loc^ *Irarie'nu m[i]"a ^at P"n ca[P] ca era ceva cindat la mij-- Mai târziu era un vis lung şi fericit care se petrecea în r [ea] din spate de pe Phebe Avenue, iar Jack Elliot "^boyul Cântăreţ a scos un disc care s-a vândut într-un micită ^ [exein]Pl[a]re & suntem adunaţi cu toţii în curtea feri-[ac]olo [se a]flă o nouă casă, la un moment dat văd trei

saltele subțiri pe podeaua unei cocioabe friguroase & o în-şfac fericit pe-a mea (care-i mai îngustă dar mai groasă) fără a le mai da de ales celorlalți doi tipi, Jack & Altcineva... Totul e deja uitat acum, e după-amiază, am aşteptat cică să scriu „mai în întregime" şi ăsta e tristul rezultat.
Mintea mea, singura Minte, e prea Vastă ca să țin pasul cu ea.
Gândacul mânca dovleac de culoarea piersicii dar parcă era carne ceea ce mi s-a părut foarte normal în vis & ca atare o fi deja ceva normal în vreo lume viitoare...
TRAVERSEZ BULEVARDUL VAN WYCK ÎMPREUNĂ CU DOI TIPI MAI TINERI care-şi fac griji din cauza polițailor dar eu sunt mai bătrân la faza asta şi nu-s deloc îngrijorat, ceea ce le spun şi lor, ba până şi atunci când maşina de poliție se apropie eu le dau asigurări, sunt liniştit şi liber în sinea mea... şi bineînțeles că polițaii nici nu ne-au observat...
Nu te feri De mânia Iepurelui.
UN VIS SEXUAL... Mărie Fitzpatrick sau altcineva, cu mine, înfierbântați, coborâm treptele în pivniță fiecare cu mâinile pe organele celuilalt... Eu pe-al ei şi ea pe-al meu şi a? coborâm treptele uşurel... O să căutăm un loc să ne punem treabă... Suntem la subsolul casei imense a lui Fortier di" Salem... Eu aleg încăperea unde se depozitează cărbunii, e & negrită de la cenuşă, funingine şi o lipesc de perete fix ca" ne trezim... Doar o jinduire dulce şi imediată... Ea-şi trage suflarea sâsâind printre dinții fierbinți... Eu scrâşnesc dm ^ lari ținând-o mai strâns în brațe... O să găsim un loc în să ne scrâşnim în dinți trupurile fierbinți şi zemoase într ^ ungher ascuns al pivniței uriaşe, nimeni n-o să afle» ^ avem coapsele dezgolite şi-o să scriem cu creta pe pere
carnea tremurândă pe noi şi seva arzând şi tresăltând în noi în groapa extatică din pivniță, cu buze linse, limbi supte, buze muşcate... O să-i înşfac coapsele goale şi-o să le strâng şi-o să mă descarc între ele, în picioare, prin crăpătura ei rătăcită, adânc, ea o să-şi întoarcă într-o parte răsuflarea caldă să gâfâie... mă vărs înăuntrul pântecelui ei... îmi tremură genunchii... din greşeală mă prăbuşesc, O Doamne!
ODIOSUL VAPOR PE ODIOSUL MISSISSIPPI, mă întorc târziu în port şi pe deasupra nici măcar nu-i vaporul meu şi mă împleticesc pe punte în lumina zorilor... Cabina mea e în camarotul de pe castelul de la prova... după întâmplări triste şi urâte, în New Orleans pesemne, starea de beție... adevăratul meu vapor a luat-o în susul râului...
VIS FERICIT DIN CANADA, ținutul luminat din nord... La început sunt acolo pe Sainte Catherine sau pe vreun alt bulevard cu o gaşcă de frați canadieni francezi şi printre nide, la un moment dat, se află Nat King Cole vorbind cu mama (nu e închis la culoare, ci chiar deschis, prietenos, eu I zic „Nat")... Mergem cu toții la Şcoala Severă din Nord şi ne aşezăm în bănci (ca în sala cenuşie de lemn de la cursul de desen tehnic din baraca de la Liceul Bartlett) iar profesori e un scoțian roşcat şi pistruiat care se arată plin de dispreț ța de franțuji, are şi un elev preferat în primul rând care e »' el un canadian britanic roşcat şi pistruiat... m-am arătat
eschis şi vorbăreț ca piosul Ti Jean față de toată lumea aşa c^ acum mă aplec gânditor în față şi analizez situația, mă uit Profesor şi la prototipul lui pupincurist şi sarcastic şi uşor,
n franceză, dând din cap, pentru că eu înțeleg totul aşa cum îriu a' Un Stră'n Sema]'1111 canadian francez american, poate ^ ege, *Ca-na-da,* zic eu, *Ca-na-do...* şi frații mei cu părul ne-Ij^anadieni francezi mânioşi îmi dau consimțământul lorve-^^nt... *întotdeauna ei!...* strigă camarazii mei şi eu văd ctul superior non-fraticez de pe chipurile roşcaților, chipuri fragile, ceva odios ce-oi fi văzut probabil pe Sainte Catherine în martie 1953, privirea aia arogantă şi britanizată... sau mi-o fi venit din memoria strămoşilor mei franco-indieni... Dacă m-aş fi dus înapoi în Canada n-aş fi permis să mă calce-n picioare nici un non-francez din Canada... am luat totul de la Fratele Noel şi am jelit... însă Doamne!, ce față bună de zdrobit cu pumnii avea duşmanul meu roşcat englez canadian...
Ce vis fericit a fost ăsta, m-am trezit la 5 AM din senzația lui de prietenie şi satisfacție... nici urmă de mânie (ca acum, la ceas de după-amiază)... ar fi trebuit să scriu visul în zori... La urma urmei, Ti Jean era sfântul ăla fericit printre frații lui devotați... Uite de-asta...
TRUCURI VECHI CA SĂ NE DISTRĂM, eu, G.J., Lousy şi Scotty în anii nemuritori ai adolescenței, dar în New York, în zona aia (strada Thompson) în care am cutreierat eu & G.J. & Scot în după-amiaza aia de duminică în 1940, când ei s-au dus să viziteze învălmăşeala din căminul Hartley Hali de la Columbia Univ., şi ne-am plimbat... raze de soare lungi şi roşii pe pavajul din sudul Manhattanului, ne-am plimbat printre clădirile fantomatice ale lui Wolfe[1] şi ferestre cu lumini albastre dincolo de clădirile de birouri, de fabricile şi şantierele de pe canal, am văzut roabe pe strada Bleecker şi apoi pe strada Vesey a lui Skippy[2], dintr-un New York inocent pe atunci... la final am făcut poze pe treptele de la căminul Avețy Hali, plini de înghețată şi filme din magazinul Walgreen difl Times Square... ultimele glume sârguincioase ale lui G.J-cU Scotty şi jocul de zaruri în camerele de cămin, ultima bețe tristă la Lion's Den înainte ca ei să se urce în maşină şi s-o ®IC înapoi către ceea ce ei luau drept „destinele lor sumbre" d^ Lowell... Vai ce carte colosală tre să scriu acum despre m

'Nero Wolfe, detectiv din romanele lui Rex Stout, publicate îi până din anii 30 până în anii 70. . j,r**

2 Joseph Roberge, coleg de liceu cu Kerouac şi totodată coecn P în formația de baseball a liceului din Lowell.

treaga mea viață!... New York-ul acela din plimbarea aceea din 1940, numai că acum e dintr-odată noapte în vis, suntem într-un bar, afluxul de portoricani e aşa de mare în New York încât barul e plin de portoricane care dansează singure în ringul ticsit, pe muzica din tonomat, noi ne strecurăm înainte din camera din spate (care arată ca Clubul Pionierilor) (cel pentru băieți), fetele aruncă ocheade dulci şi se unduiesc, eu o împing pe prima, încercând să le ignor după învățăturile lui Buddha... sunt nişte brunete felahe nepieptănate... înjur, nişte bărbați stau la mese şi râd, cică suntem în partea de sud din Village, NY, aşa cum arată e azi, plină de portoricani veseli, ca azi... Aşa că eu cad pe gânduri şi-i văd pe Lousy, GJ. & Scotty lipindu-se fiecare de câte o gagică şi îmi fac în minte un film de dragoste frumos şi trist, în franceză, în care mi-i imaginez pe ei a doua zi, separat, fiecare cu fata lui în câte o cameră, viitorul amant serios şi tragic e Scotty cel cu obrajii plini de coşuri, îndrăgostit lulea... Lousy şi gagica lui nostimă reprezintă pauza comică a dramei din închipuirea mea... şi apoi G.J. cu purtarea lui neruşinată şi cu fătuca lui sălbatică... *Pe mine n-o să mă includ în cartea asta,* îmi zic eu serios, *o să fie mai bine aşa...* mi le imaginez pe fete...
O CASĂ CU BRAZI, cu o sufragerie verde ca acele de brad, iar pe fereastră se văd peisaje din Mâine şi camera din față e cea din casa de pe Phebe Avenue unde mama stătea în Pat şi eu îi aduceam un prăjitor de pâine... întâmplări de o anumită intensitate, aşa că atunci când Evelyn îşi face apari-ț'a în bucătărie radioasă ca un înger, într-o rochie albă de mătase cu

bretele subțiri exact ca un veşmânt de înger şi are
°Piii cu ea, îi dezbracă, şi-mi zice - *Mi-am petrecut sărbă-[t0r]ile cu ai mei,* iar eu îi răspund neglijent *Aha* dar de fapt j[Unt] uimit că a fost plecată atâta vreme şi cum a mai zburat
mpul în căsuța cu brazi... probabil Cody...

înt[rfE] [J]AMAICA AVENUE, cu băieții, ne luăm salariile [Zi] cenuşie... podele de marmură, radiatoare fierbinți în
fața geamurilor ghişeului micuț ca o cuşcă aşa că nu-i prea plăcut să te apleci şi să te interesezi de banii tăi... Eu deja mi-am încasat lovelele, dar dau fuga înapoi să mai scot 165$, ceea ce-nseamnă că o să-mi mai rămână 40$ în cont... Mă dau pe partea cu radiatorul ca să-1 văd mai bine pe casier... băieții se înghesuie din toate părțile... Casierul are cu siguranță o personalitate glumeață şi-şi aminteşte de mine dar zice ceva despre cât de mult mă aplec aşa că mă dau în spate şi-mi cer scuze tipului care se înghesuie lângă mine -*Io-s mai mic* -...ne zgâim cu toții pe ferestruica ghişeului în timp ce casierul numără banii... Negroteii care au muncit, şi-au încasat deja salariile şi probabil le-au şi cheltuit, stau tolăniți prin sală, privind... Intru la bănuieli în privința motivelor lor... Aşa că atunci când mai primesc cei 165$, îi împăturesc de patru ori şi-i îndes cu degetul în buzunăraşul de ceas de la pantaloni, dar apoi îmi scot portofelul şi-1 țin în mână în timp ce ies, ca să-l fac pe orice hoț privitor să creadă că bani-s în portofel... De fapt, un negrotei se ia după mine... Exact ca individul alb care se împingea în mine la geamul ghişeului cu o pălărie de ploaie cu boruri rotunde şi arăta ca un vânător sau pescar dar şi ca un deținător de maşină şi familie, negroteiul ăsta avea o înfățişare destul de individualizată, era cafeniu deschis, îmbrăcat într-un pardesiu de tweed şi mă urmărea cu o vizibilă nelinişte pe stradă, însă înaintea mea... Dintr-odată s-a întors pe călcâie (în mijlocul trotuarului aglomerat) Ş[ia] dat să vină spre mine, tocmai când eu, ca să-1 păcălesc mai tare, mi-am băgat portofelul în buzunarul de pe coapsă cu u» gest amplu... Apoi am zbierat la el *Graaahaa!* sau vreun uri[et] răsunător şi amenințător, iar el a trecut fix pe lângă mine, ^ chipul plin de nelinişte şi de o tulburare simțitoare de . n-ar fi avut de gând decât să-mi scoată un bănuț de 10 [ce] sau să-mi spună ceva preliminar (pentru orice alt fel de ^ dar acum urletul meu îl face să înțeleagă nu doar că ^ frică şi că n-am bani, ci şi c-am stat cu ochii pe el în[tot] j,, pul ăsta şi că i-am anticipat mişcarea, aşa că se dă uŞ°[r] spate, albit la față...
MĂ UIT LA O MAŞINĂ MG de peste piața publică însorită din Lowell, de lângă Primărie, la început într-o atmosferă aproape la fel ca piața de la poalele dealului însorit din Frisco (dintr-un vis mai vechi) (visul cu străzile înclinate Van Ness Sau Fillmore, la fel de vechi ca şi visele inițiale cu Cody în Marin City)... maşina mea rapidă mă duce aproape şi mă uit în sus la soarele şters şi văd că are înjur câteva stele umflate, un fel de sori mai mici, care sunt totuşi destul de măricei (rotunzi ca nişte globuri), sunt ca nişte luni umflate şi crescute intrate dintr-odată în descreştere la sosirea zilei sau şterse la aluneca-rea către orizont... mă uit printr-un geam în timp ce-mi conduc repede maşina, mă uit & meditez... îmi dau seama că steaua e enormă datorită unei cauze recente şi totodată datorită descreşterii lunii la orizont, iar soarele e şters, neclar, portocaliu... ajungem la o casă veche ca Imperiul Otoman din Hackensack dar aflată vizavi de Biblioteca orăşenească din Lowell şi acolo mă dau jos din maşină şi încep să mă plimb, urmează nişte întâmplări cu cineva, o senzație apăsată că în apropiere e magazinul ăla de discuri... Mă uit la bilele clocotitoare ale fumii-stea, ca nişte bacterii portocalii...
PROPRIETARUL ŞI ASISTENTUL SĂU vin la clădirea fabricii de textile unde luăm prânzul şi unde ne-am mutat eu [Sl] mama, stăm la etajul 2 în loc de 4, aşa că privind din casa de Pe Gershom a lui Iddyboy (am locuit şi acolo) măsor distanța [mt]re bărbatul cu melon care trece pe stradă şi ferestrele apar-krnentului nostru din clădire şi mai rămân mai puțini câțiva ^trimetri decât m-aş fi aşteptat, nu suntem deloc chiar aşa de [^Us] - Sunt singur în bucătărie, trândăvind, proprietarul, care-i [ş]j"[aa]-'an francez, şi tânărul lui asistent tocmai au terminat nu g [ce] reparații şi-mi lasă o hârtie pe care cică tre s-o duc la [ji][Sc][Ca] de împrumuturi care nu-i prea departe de magazinul de [jj] un.. încep să-mi dea explicații plictisitoare despre străzile [tj][o] [0w]ell... cică pentru repatriatul risipitor... Mă cuprinde pe de i[Cnt] disperarea şi posomorârea întoarcerii, legată din nou urmă... Hotărât lucru, asistentul e un puştan curios şi hlizit din Pawtucketville pe care o să-1 văd în noaptea asta pe aleile de la Social Club cu Pete Plouffe şi cu alții şi o să fie exact la fel ca în cârciumile de pe strada Sainte Catherine, bere, țigări, vorbărie, străzi înghețate şi pustii din Lowell care s-a transformat în Canada... nu-i un vis fericit şi nici măcar interesant... Aşa că mi-a fost cam silă să-1 scriu, cu tot cu soarele-stea, şi o fac doar dintr-un simț al datoriei a cărui existentă n-are nici un sens în acest stadiu înaintat al căutării mele de tihnă dincolo de soartă şi de odihnă dincolo de rai...
SCRIU VISE, CONSEMNEZ MODUL ÎN CARE CREEAZĂ MINTEA ÎN VIS
PENSIUNEA DE PE STRADA AGLOMERATĂ ŞI PLINĂ DE FUM din stațiunea de pe litoral din Sunland, mi s-a dat voie să dorm pe prispă şi nu mi-a plăcut deloc şi atunci când m-am trezit dimineața dintr-un somn îngrozitor, traficul era infernal pe bulevard iar unul dintre locatari, care se întorcea după o beție de o noapte întreagă, mi-a zis: *Stai aici mai multe zile? Că ea nu ți-ar fi dat niciodatăpatu 'ăsta de pe verandă dac-arfi crezut că... dac-arfi crezut că mata 'stai nutna o noapte* (de parc-aş fi putut să i-o trag unei gagici pe-o verandă de la bulevard în noaptea aia luminată de stele)... Se apropie un alt bețiv să stea de vorbă... personalitățile lor diferite sunt enervante, credule, colțoase, sunt nişte semi-vaga-bonzi care-o freacă prin pensiuni în aglomeratul Unive Pustiu şi mi se face greață... Mai târziu lucrez pe o punte de P[3] Carruth cu şefii' scandinav şi mă uit în zadar după cutia de va selină după ce, aşa mi-a zis un marinar, creşte zarva pe pun şi dintr-odată sunt într-un val înspumat şi împroşcat cu vops * şi totuşi unul dintre marinari mă recunoaşte - *Salve,* ^ sunt nemulțumit, „prins în capcană", enervat de tot ce-i *w* şi, ceea ce-i şi mai rău, nesigur... vaporul nu e departe de I> siunea însorită, limba de pământ anonimă care-ar putea n
rida alias Cape Cod cu patul ei veşnic în noaptea blândă... Toate astea-s întâmplări deja uitate, lucruri mărunte pe care le spunea şeful de echipaj, etc. Astea-s creațiile unei minți care încearcă să scape de muncă & chirie prin metode inevitabile... Semn prevestitor al viitorului şi al faptului că *Eşti prins în capcană atâta vreme cât nutreşti vreo dorință* şi acum îmi doresc s-o „căpătuiesc" pe mama în California...
, ANALELE LUI JACK KEROUAC... într-adevăr anale... rectale de-a dreptul... Mintea şi-a dorit şi s-a visat ca un torent în San Jose unde sunt dus în parcarea de la muncă, într-un loc pe care nu l-am mai văzut niciodată, pe şoseaua aia care duce la nord de Santa Clara, către depouri şi aeroport... şi cum nu beau şi nici nu fumez iarbă, mintea mi-e clară şi-s foarte prietenos

şi sincer cu toată lumea şi mă joc cu copiii cu o senzaţie de seninătate etc... scene cenuşii dar fericite, în parcare, unde mă duce Evelyn, iar eu văd maşinile, angajatul din parcare îndepărtându-se, şeful, etc.... doar că Mintea îşi pierde controlul într-o scenă dintr-o toaletă de vizavi de casa lui Cody, unde eu şi Cody ne căcăm unul lângă altul într-un veceu dublu, Cody vorbeşte despre un actor în timp ce eu mă şterg cu hârtie igienică, îmi zice -*Dar ştii că-ipoponar,* ***Şi o*** *suge la greu* iar eu îmi ţin mădularu-n poală, gol-goluţ, w timp ce mă şterg, iar când aud toate chestiile astea erotice [ln]cep să-1 simt umflându-se aşa că mă pun mai tare pe şters [Sl] pe frecat dar e deja sculată şi mă încurc în şters şi îmi bag [c]umva căcat în gură, o bucată, din nu ştiu ce motiv cu tot cu ^Şte hârtie şi bag mâna după bucăţile care s-au blocat prin-
e dinţi... uite-mă încercând pe furiş să-mi scot bucata de [Cac]at visat din gura care mai e plină şi de hârtie igienică (mă ^ersesem la gură în loc să mă şterg acolo jos) iar vorbăria
'Cody despre muiţe e o comedie, apar şi eu şi încerc să mă sen [c"'] ^*m* [v'sat] P[ana] ^ *S*^[s]^ căcatului din vis, iar asta-i o [a]^.[e] P[e] [care] [reu]Şesc să mi-o aduc aminte doar în legătură , P°[s]îbilitatea de a înghiţi unt de arahide fără gust, ca acea ' "miţă de piersică" pe care-o clefăia gândacul în drumul lui de pe butoi din visul de săptămâna trecută... între timp Cody nu-mi observă impasul şi cum nu mai lucrez la căile ferate nu tre să-mi mai fac griji că-ntârzii...
ÎN MAŞINĂ PE DRUM CĂTRE PICNIC cu domnul Calabrese, micul Luke şi mama şi alţii, eu scot mâna din maşină şi mă-ntind şi înşfac nişte nucă de cocos maronie sau gălbuie şi mănânc un pumn plin, în joacă... e greţos de dulce... plus că paznicii din parc m-au văzut şi mă iau la întrebări (îmi fac observaţie cică), iar domnul Calabrese care deja se supărase c-am luat „ceva ce nu-mi aparţinea" stă acum tăcut, cu faţa roşie, din cauză că m-am autoservit din mormanul de nuci de cocos din parc... primul poliţai din parc (în civil) e un ţărănoi de vârstă mijlocie, înalt şi cu faţă de şerif... *De ce-ai făcut-o?* - Eu stau singur în maşină, care-i parcată lângă voli-eră sau între volieră şi alte clădiri, ceilalţi s-au dus să se joace, aşa că ascult răbdător şi nitel sarcastic „observaţiile" care mi se fac... Prin urmare şeriful pleacă şi vine alt Dojenitor, ăsta-i un bărbat cu părul negru şi mustaţă, într-un costum albastru... Pe faţa lui văd succesiv când expresii isteţe, când duritate (e politicos şi totodată dur) în timp ce-mi vorbeşte -*De ce?* - şi încearcă să-şi dea seama dacă ar trebui să mă trateze ca pe un membru al familiilor, politicoase care vin aici duminica (of, îmi aduc aminte de data aia când m-a muşcat un câine în timpul drumeţiei de duminică) (1930)... Mă uit la el cu băgare de seamă, mă gândesc că dacă m-ar pocni acum[3] n-aş prea avea cum să mă apăr de el, c-o să fie periculos de brutal, dar sunt pregătit şi aştept, simţind doar o mică împu"' satură de îndoială în privinţa capacităţii & siguranţei persoanei mele... Mai devreme, Mintea îşi plimba personajele p[e]_u° bulevard de vacanţă ca bulevardul de la Garver Farver Ho' ' iar şi mai devreme, eram cu mama într-un avion şi mi-era a* de frică c-o să se prăbuşească (ba chiar se prăbuşeşte, iar pi tul le-a spus tuturor să se ţină bine) şi e ca pe terenul ăla ^ Lilley - Lakeview (parcul Laurier) şi totodată ca pe P°. ^ neste canalul din Boston în New England şi cu
acoperişul
la Charley în Mattapan, luminile străzii sub mine, noaptea... Mama şi cu mine suntem prinşi de braţ pe podea, eu urlu că mi-e frică de moarte, ea-i senină şi întinde un picior rozaliu într-o poziţie sexuală peste mine şi eu îmi spun - *Chiar şi la un pas de moarte femeile tot la dragoste & la afecţiuni perfide se gândesc?* - Femeile? cine visează chestia asta?
SEURAT... bărci nori de furtună junghiuri bubiţe...
SE FACE CĂ PEACHES, FRUMOASĂ, MACHIATĂ, PROASPĂTĂ ŞI BRUNETĂ iese dintr-o cameră de cămin cu uşă înaltă şi traversă şi cu ea e o lesbiană, probabil Ricky, şi e atât de splendidă & seamănă atât de mult cu Maggie & atât de frumoasă că-mi deschid imediat braţele ca s-o îmbrăţişez mă opresc, iar Peaches spune - *Hmmm, dacă tot ai de gând să faci ce-ţiplace atunci de ce n-o faci niciodată?* şi apoi se îndepărtează cu aroganţă sau poate-o fi indiferenţă alături de lesbiană... Am stat toată noaptea în camera aia, o grămadă de timp, nelinişte cenuşie, e pe undeva în oraş, dar ce oraş cenuşiu şi linguşitor e, cu mătuşa Anna^Gerard mort, veranda dispărută... şi cât de pierdut pentru totdeauna din amintirea mea şi-am uitat Până şi... de parcă m-aş fi dus până în Rai să-mi iau pantofii [v]echi... doar examinarea finală va scoate la suprafaţă detaliile acelei vieţi pierdute pe care o scriu acum...
SUNT DIN NOU PE VAPOR ŞI-MI SPUN - *M-am visat [mc]i & uite-mă aici...* crezând că sunt de-adevăratelea în pustiul ăla, cu toată truda lui şi cu cretini peste tot... Am făcut ceva
e emoţie sau am dormit prea mult şi n-am ajuns să spăl vasele .[e] la micul dejun şi toată lumea e al dracului de înfuriată... sunt [mtr]'° teugă sau într-o cabină de lux cenuşie cu un marinar supraveghetor... dau fuga la chiuvetă şi promit c-o să spăl în Us- „camarotul bine îmbrăcat" o să mă certe mai târziu...
^OAPTEA TRECUTĂ... excitat deodată în vis în timp eam dialogul despre poziţia Mintii în Surangama
Sutra... aceeaşi scenă într-o sală enormă şi plină de sfinţi & arhaţi & călugări bhikku, absorbiţi şi stând la masă, dar în Denver...
Mii de nelinişti în vis, viziuni mistuitoare ale minţii agitate şi prea mult adormite într-o cameră dintr-o casă...
ÎNTR-O GHERETĂ cu haleală, tocmai m-am certat de mama focului cu nişte oameni din spatele tejghelei... *îmi îm-prăştii lacrimile peste tot* îmi zic eu încercând să-mi amintesc detalii şi adormind cu gândul la asta... în orice caz, mă simt trist şi distrus şi, dintr-odată, la două scaune de mine stă un client, o apariţie neaşteptată în mijlocul tragediei noastre odioase, o apariţie comică totuşi un client în carne şi oase la cina din viaţa noastră reală... Şi e tocmai W.C. Fields!!! Sunt mut de uimire, uite-1 cu nasul lui roşu şi cu pălăria de pai, e Fields însuşi ca în viaţa reală şi s-a nimerit să intre tocmai aici... E ceva atât de neaşteptat, care deschide nişte.sfere de umor purificator şi izbăvitor încât îmi scapă fără să vreau un suspin fremătător de bucurie, iar W.C., auzindu-mă, se uită cu coada ochiului şi politicos, de parcă s-ar uita pe meniu cu tristeţe doar din respect pentru că crede că lângă el plânge un băiat dintr-un motiv sau altul... iar respectul şi suferinţa asta sunt atât de nostime, n-a scos nici măcar o vorbă încă dar ştii c-o s-o facă... era ca şi cum s-ar fi materializat Old Bull Balloon[1], Fields însuşi, sosit fix la timp pentru întâlnirea cu Suferinţa... dar dacă aş fi scris visul ăsta imediat, ţi-[8]? fi adus un mesaj din rai despre W.C. Fields căci în rai se P[e]' trecea totul... aşa de nostim că el crede că plâng de necaz Ş[1] durere, de fapt îşi drege glasul de mai multe ori, se aşeatj (de abia a intrat) văzându-şi de treaba lui, e prins cu totu aventura propriei sale personalităţi, iar aici e dus de nas soartă până la umila noastră gheretă... incredibilele neca[2] şi glume care l-or fi mânat aici!
- ş j5gun:

1 Personaj creat anterior de Kerouac inspirându-se din dou» actorul american W.C. Fields şi prietenul său, William S. Bu^

...Tocmai atunci m-a trezit din visul ăsta pisica mea, care m-a atins de două ori cu lăbuța, ca lupii în poveștile indienilor, și era prima dată când Rondidindu îmi făcea așa ceva, deși i-o făcea mamei tot timpul ca să-1 lase să iasă afară... în cazul ăsta poate că voia doar să doarmă cu mine (sau să mă facă să mă opresc din sforăit?)...
UN CRÂNG ÎNSORIT CU COPACI PLINI DE STUPI DE ALBINE pe care-1 creează mintea adormită pe lângă șinele de cale ferată la o amiază din Mattapan sau Boston, alături de niște șanțuri, niște șanțuri vechi care-mi evocă imaginea șanțurilor de la castelul lui Duke Gringas[1] din Lowell și toată iarba verde, unduitoare și leneșă din suburbia moleșită și uite-ne aici pe micul Luke și pe mine, mergând pe lângă șină într-o mare călătorie, care e totodată doar o joacă de copii... Micul Luke se arată nepăsător la toate cererile mele, se descurcă și singur, iar eu sunt nebun și merg cu pași apăsați pe șine dar el nu vrea să vină după mine și eu sunt mai pueril decât el etc.... Șinele alea din Boston și Mexic, care-mi amintesc de intersecțiile prăfuite din Lowell... dar uite c-am ajuns, ultimii copaci din crâng nu-s prea de-Parte de *Mare!*
ÎMI AMINTESC DOAR SCENE... în acel Albany fanto-^ atic din nordul New York-ului, am venit cu mașina pe șo-tițe strălucitoare ca să-i vizitez pe Pat și Mărie Fitzpatrick, ^e Și casa lor, seamănă cu casa aia din vis, casa aia tristă și guroasă din nord unde fusesem cu June într-o iarnă înghe-
** UU1 i"-"ru unuv
(strada Russia)... ■"mătoarea scenă s<
ca a lui Watson cu copaci înghețați și lună bântuită
roasă^mătoarea SCCnă Se petrece intr"o casa veche Ș' frig[11']
fotb$_{a}$i $_{a}^{efapt}$> Duke Chungas, prieten al lui Kerouac din echipa de ^ ^'fv[1CeUlui d'n Lowe"'' care se regăsește ca personaj în *Dr Sax,* **si în** *Vviirms n f Cn/hi*
de figurile pelerinilor și copaci care gem și trosnesc în cimitirul puritan și maniac din New England... casa e complet mobilată, iar eu zic cu mândrie - *Stai să vezi ce-o să zică mama când o vedea ce casă i-am luat...* Stau într-o cameră întunecată și rece, e noiembrie în suflet (în sufletul meu)...
în decembrie o să dezgroape un sicriu din cenușa aia din față...
O SALĂ DE GIMNASTICĂ, un tip roșcat, o crimă la care sunt martor și apoi mă laud cu asta toată noaptea... cică sunt în campusul de la Univ. Columbia și Guy Green e pe-aici... Adevărul e că voiam să fiu absolvent de facultate și încercam să-mi dau seama unde și ce beneficii aș fi avut de pe urma unei diplome... aș scăpa de armată, aș fugi din oraș, n-aș mai da onorul la drapel, m-aș ascunde în subsol, aș face dragoste cu niște păpuși de culoare, aș practica meditații *dhyana* într-o peșteră din Birmania... Și mă tot învârt și fac glume tăioase despre crima roșcatului la care am fost martor printre săgeți și buruieni și cuțite pe-un câmp de luptă însorit de lângă Parcul Filipinezilor unde 3 soldați l-au văzut pe Snodgrass lingând o pizdă și Regii Filipinezi au venit aducând rogojini de paie pentru Eroii Faustieni răniți de pe strada Moody și din barul din West End... noaptea a venit după soare... L-am văzut pe Guy, poate Carlo Eroul portorican, poate Garden de la care lăzi de gunoi de pe strada Henry Afghanistan au trecut în față către frontul de vest cu crimele din dormitor de la malul mării... viziunea sălii de gimnastică și a parcului însorit roșu-ruginiu, toate desfășurate în rne"[1] o rie... scrise pe limba lor potrivită... .
(Dacă e să vorbim de „Marii" și să ne întoarcem la[c] de-al doilea vis din noaptea trecută, atunci tre să spun că fost spintecătura aia fierbinte și moale și umedă a lui Desmarais pe care în cele din urmă a venit și mi-a trânti pe canapeaua din Richmond Hill (în sufragerie) [s'.'otl]| mâna și uite-o deja pregătită, lubrifiată... dar mai întâi tre^ mă duc la baie să trag o pișare și e 6 AM și oricum mă
zesc... e graalul întunecos și împuțit ascuns sus în nivelul jos al patului de la malul mării sau poate că vreau să zic că Prințul Selznick e agent de schimb monetar la Templul Oogoo[1]... Nu-mi place umezeala rece din canalizări și graalul e salvat de Scaramouche... ca toți copiii și copii sunteți cu toții... Revelații ale minții slobode în legătura-i cu Esența...)
LA MUNCĂ ÎN AFARA ORAȘULUI PE MALUL RÂULUI, sunt un docher straniu și stau pe marginea unui debarcader controlând brațul macaralei în jos către rezervorul unde se bate untul de alune, iar pentru asta sunt nevoit să fac acrobații pe marginea unei șine și apoi pe deasupra apei și e aceeași apă ca aceea din visul din 1943 cu nava de la debarcaderul dintre Brooklyn și Liberty pe care am visat-o pentru că mă gândisem și mă temusem c-o să plec din nou pe mare, eram înșelat de Irealități de Fier în întunericul Lumii sau mi-era frică să nu sar de pe vas, să mă sinucid, și totodată ca și cum aș fi fost cu Julien în ultima noastră zi... apele alea, dar pe sufocantul Mississippi în sud... Mulțimi de stivuitori de pe partea cealaltă râd și se uită la mine în timp ce mă bălăngăn și încerc să-mi mențin echilibrul și fac semne către barca cu vâsle de jos s-o îndrum...
M-AM ÎNTORS DE LA SPITAL CU EDDY ^ACARTHUR (!) (micul meu coleg de cameră irlandez, j*[re] pe deasupra era de la divizia de artilerie Gen. . [ac]Arthur), venim la mine acasă pe West Street și eu mă fu-^[2] prin spate să văd dacă-i cineva înăuntru, mă apuc negli-(fe[11] Sa arunc un *ocm* [m]n iarba înaltă, uscată și sfărâmicioasă [s]ub ferestre dar de fapt mă opintesc într-o semi-încercare ^ɹ^ăapleca cu capul sub nivelul fereastrei și fără să mă
Pro(|[Referire] la David O. Selznick (1902 - 1965), unul dintre marii [MLY^ĂT°RI] de la Hollywood în epoca de aur a cinematografiei aplec și fără să mă grăbesc prea tare și făcând mult zgomot... mă uit prin ferestrele închise ca fereastra de la sufragerie (neagră, ca o apă neagră) cu linoleul ei și cu mobila de lemn tare și cu radioul de mahon... Trăncănesc așa prin curte de-a lungul gardului de lemn care e ca gardul de la Joe Fortier din visul când mă jucam cu apă în jurul casei lui și el lucra la niște reparații ca un om în toată firea... văd cușca mică și albă a câinelui... o magazie mică de lemne în curte (acum seamănă cu cea din Phebe Avenue) și văd că are prea multe ferestre și găuri ca să fie un bun adăpost de iarnă pentru mine și oricum e prea mică... îi dau ocol, sun la ușă și zgrepțăn la ușa cu plasa de țânțari, în față, dar pe un eșafodaj la stânga, mai sus... îl văd pe Eddy MacArthur așteptându-mă afară și pe Jeanne Demarais cu încă o fată care răspund la chemările mele (Mărie e în pantaloni scurți)... Ei îmi zic - *Taică-tu s-a dus să-și ia servieta* - dar cum eu nu m-am gândit până acuma decât la mama, presupun că-i în casă din moment ce ăștia nu-mi zic nimic de ea, poate o fi în dormitor, bolnavă... Eram prea letargic ca să mă strecor ca un adevărat indian, oricum nimic nu era prea adevărat... iar spitalul era ca un balamuc... Moartea, proprietar de oase
VISE ÎN CARE MĂ DOARE ÎN GÂT, cică ar fi un virus care mă face să înghit și să tot înghit și totul se înrăutățește pentru că nu-mi simt deloc gâtul, de parcă mi-ar fi f°[s]ț retezat, așa că înghit în gol și cu cât încerc să înghit rn*[1] mult, cu atât mai rău e... visele care-1 însoțesc pe ăsta vin di" infinita și neîntrerupta și dureroasa activitate karmică a m[ID]ții discriminatoare care

îşi culege materia aspră şi îşi[cnin] supuşii (chestie pe care ne încăpăţânăm s-o numim [v'a']jj[l], scene dintr-un cartier sărăcăcios care seamănă cu BrooW de fiecare dată când înghit se face mai mare, mai comp". ^ mai dureros... golani, o grămadă de mişculaţii în zorii duminică... în faţa unui club de biliard, noaptea, peste s ^ e un copac mare, îmi amintesc unele detalii (sunt dintrde tip „San Luis Obispo")... sus pe un eşafodaj cu Hal Hayes şi micul Hal Hayes unde suntem depistaţi de poliţai şi ne-apu-căm să sărim către un loc mai sigur dar micul Hal sare drept în jos, spre sol, care se află la treizeci de metri sub noi... *Nu Nu!* urlu eu văzându-1 cum cade cu picioarele înainte... dar cumva se face că aterizează fără nici o grijă şi nevătămat, în nisip, în mijlocul unei mulţimi... Eu tot vreau să fiu lucid şi liniştit dar karma îmi tot bagă pe gât imaginile şi acţiunile astea neliniştitoare, înghit cu o durere care se dublează ca o celulă cufundată tot mai mult în umbră, întunericul creşte, acum înţeleg cum ar trebui să fie mintea (şi cum e) şi cum tre să se termine karma... Mai târziu Eisenhower sau altcineva are mare nevoie de apă fierbinte la etaj, pe holul unei şcoli din Carolina şi eu cobor la subsol unde Deni Bleu a tot spălat până acum şi iau o găleată de apă... Vreau să cumpăr un lot de teren pentru rulota mamei în câmpul însorit şi verde de dincolo de clădirea de cărămidă roşie a şcolii, îl întreb pe un fermier care trece cu maşina, se dovedeşte că-i şerif... Timpul e în ceasul de cărămidă roşie... Noaptea, pe străzile lăturalnice uluitor de aglomerate din micul oraş Rocky Mount, trec pe lângă camionul vânzătorului angrosist de mături, e tânăr, iar doi detai-itşti bătrâni se ceartă cu el de pe stradă, văd un mănunchi de lături, 7 la 29 de cenţi... înecându-mă cu viaţa văd că toată po-[Ve]stea cu karma se cheamă GHAT în chineză... se multiplică una singură, în durere & suferinţă... Unde-i toată lumea?... Upă ce sare micul Hal, cad eu, iar în cădere îmi dau seama [Ca] înălţimea-i mare şi realizez că totuşi căderea asta o să mă ^Uoare... înainte să merg la culcare, mă gândisem cum ar fi , cad lat direct în bot & pe burtă, într-o cădere fatală de la ^'ţirne, am visat cu ochii deschişi la craniul plesnit [Ce] Pâudu-se... GHAT-ul devine amorf dar e totuşi din ce în ditf[1]^ [cmnu]itor... Mă încurc în încâlceli de-ale GHAT-ului fundurile iadului şi mă trezesc bolnav, suferind, iau un [v]it) ^nuuie pentru că îmi dau seama că de la înghiţit îmi [v°]ie [Sa] ['n]§[mt] ?i [ma]i [mu]lt> îmi dă o senzaţie puternică de ne-H j > cum că trebuie să înghit iarăşi şi iarăşi... în cele din ™ după ce pastilele îşi fac efectul, pe la ora 2 PM, stau
cu ferestrele deschise să intre aerul proaspăt în visul cu „surorile Gabor"... una o invită pe cealaltă să vină la ea în Australia câtă vreme ea e în divorţ... îmi dau seama c-o să refuze să-şi recunoască declinul, ca să nu mai zic de soarta aia GHAT înfiorătoare, şi-o să fie 2 blonde zâmbitoare şi vorbăreţe şi ocupate şi active până or să îmbătrânească şi-or să se îngraşe şi chiar şi atunci or să se prefacă în continuare că nu se întâmplă nimic şi or să zâmbească mai departe şi-or să facă zgomot pe tocurile lor de cucoane ocupate, dând iama prin magazine şi în cele din urmă or să fie bătrâne şi tot n-or să creadă că le-a măcinat o chestie care se cheamă amărăciune, viaţă în continuă amăgire cu zâmbete şi cosmeticale ca să-şi ascundă spaimele... căsătorii, divorţuri, recăsătoriri... statutul de cele mai faimoase surori vesele din lume... Zsa Zsa şi Eva... nu-şi recunosc niciodată durerea, groaza, suferinţa, disperarea, povara îmbătrânirii, bolile şi moartea... roadele Karmei, putregaiul din GHAT... pretinzând că totul e la fel... fiind arhetipuri româno-slave ca la Cehov, adică „plângând" în loc să înţeleagă... asta nu-i o viaţă care merită trăită şi ele n-ar fi trebuit să se nască niciodată, iar ăsta va fi ultimul lor gând tainic în momentul singurei mântuiri posibile pentru asemenea oameni, adică în clipa morţii... biete fătărnice grase cu feţele trase şi sunetele roase... rătăcind prin Lumea asta de Oase...
Am dat cenuşă pe original Şi a dispărut.
****

ŞASE LUNI MAI TÂRZIU 28 IUNIE, 1954 ^

SUNT CU BRUE MORE pe strada 59 la Clubul de al Băieţilor şi apoi o luăm în jos către Bowery ca să [a]P[nn].[()]e focuri pe alei şi el o să cânte la tubă... dar e o noapte tn octombrie... frig, pierdere...

010

LA SCURTĂ VREME DUPĂ CE AM FOST CU JOE MCCARTHY în casa aia de pe strada Riverside, pregătin-du-ne să mergem la liceul Bartlett împreună şi eu am simţit loialitatea aia filială faţă de el, suntem în sala de şedinţe cică în Washington şi el e supărat pe mine fiindcă mi-am ciocnit paharul de bere în timp ce vorbeam cu el la telefon... *Aifăcut asta intenţionat, n-ai nici o scuză...* dar eu vreau să pricep de ce mai contează... alţii se uită la noi... Mac spune ceva în încheiere, dar eu nu înţeleg deşi îmi dau seama că unul dintre argumentele lui dure... *Ce-aţi zis... domnule?...* întreb eu, vrând să fiu respectuos, iar el pare să se mai înmoaie, vrea să-mi explice, ceilalţi sunt atât de impresionaţi că un tip înalt mă şi invită la petrecerea de la liceul lui mâine seară, gândindu-se că eu oi fi deja un oponent înverşunat de-al lui McCarthy dacă l-am făcut să-mi explice... la uşa sălii de audienţe într-un fel de oraş din Arizona plin de piepe publice, un muncitor micuţ strigă după Joe - *Hei, Joe, cân' telmini cu munca?* - şi e un *muncitol* beţivan de-ai zice că i-ar strica imaginea lui Joe numai să-i răspundă la întrebare, cu toate Cucoanele alea americane uitându-se la noi... McCarthy mi-1 trânteşte mie -*O să te ajute puştiul ăstafranţuz...* Sunt în maşină cu senatorul Jackson şi cu alţii pe bancheta din spate a unei decapotabile, îl aud pe Joe spunând asta... Fluier cu degetele... *Muncitolul* dă fuga pe cealaltă stradă să mă găsească tocmai când sar din maşină şi îl pierd prin mulţime (în Piaţa Mare) şi asta înseamnă că mi-am pierdut cursa cu maşina, dar [m]ă simt mândru că Joe încă mă consideră mâna lui dreaptă...
AM PIERDUT BICICLETELE, AM PIERDUT LUNILE "[E] PE CERUL DIN LOWELL... Cluburile de noapte de pe [a]da Lupine... fete toată noaptea, de toate soiurile... Am trimis s-o văd pe fata cu care o să mă însor, e în orăşelul lipitoarele din Salem, ea stă peste drum de piaţa oraşu-
ch'ri ['a U^ă' 0 t'P[a] [mas]i[va' D]i[ne] făcută şi urâtă îmi des-[e] uşa şi eu îmi spun de îndată - *Asta e... cel puţin e bine [a]— destul de frumos...* dar cică nu e ea, e proprietara
„ei"... Acea „ea" a mea e în spate, în propria ei cameră, modestă, e palidă, mai slabă, n-apuc să mă uit bine la ea pentru că proprietara mă tot pisează cu distanţa la care ar trebui să stau în cameră, cât de mult să stau, deşi amândouă-s tinere... Fata mea are o personalitate puternică totuşi, îi văd profilul feţei frumuşele dar palide, cu ceva coşuri şi-mi zic - *Şi e foarte tristă şi retrasă, ca o învăţătoare, aproape ca Beverly Watson* (stăm pe canapele la ceas de după-amiază într-o cameră dintr-o casă de la ţară)...

Totul se transformă într-o petrecere colosală pe strada Lupine... Am mai fost aici, i-am pus întrebări mamei despre copilăria mea... acum, pe strada Lakeview, e o mega-orgie în hotelul ăla mare, se văd cupluri intrând şi ieşind, dansează pe terasa acoperită de la etajul 2, fumând iarbă... o grămadă de huligani o freacă pe lângă uşa de la intrare... Dispărusem o vreme la debarcaderul din Brooklyn unde eu şi Joe aveam câte o navă comercială fiecare şi dormiserăm la o aruncătură de băţ distanţă deşi la un moment dat, în timpul nopţii petrecute pe barca mea înfricoşătoare, am avut senzaţia că cineva a urcat la bord, poate Joe... acum m-am întors la casa de pe Lakeview unde murise bătrânul... Urc în fugă scările hotelului cu orgia şi bat la o uşă, înăuntru e o frumuseţe de fată de culoare, înaltă şi în pielea goală, cu un bărbat, dar se grăbeşte să iasă pe hol să vorbească cu mine şi eu o înşfac şi-i bag mâna la păsăroi, ţinând-o de bucile fragede şi frumoase, iar ea nu se opune şi aproape c-o facem acolo dar nu e timp-Are şi ea temperament, e înaltă, mă cunoaşte, îmi dă nume de alint... Dau fuga jos în vis şi împrumut o bicicletă şi mă pu" pe pedalat prin California ca s-ajung acasă... Evelyn a fost plecată şi n-a pregătit cina pentru Cody şi pentru coprj-Cody e Joe, iar eu am împrumutat bicicleta prietenului lui-în staţie mă răţoiesc la vânzătorul de bilete pentru că rw pare că m-a înşelat cu restul... *Ah, am crezut că biletul ero de cenţi!..,* da de unde, e 1.65$ până-n oraş... Râd şi dau rug; afară înainte să primesc restul şi biletul ca să verific dacă cicleta mea mai e acolo însă îmi dau seama că n-o s-o ma[1] * sesc, că mi-au furat-o... Caut pe întuneric, caut şi caut»

când în când dau peste nişte btf[ic]l i_{ete} vechi fără roţi, schelete de biciclete, dar a mea nu e... $C^{a}\%_{t}$ şi prin buruieni... Sunt în spatele unui loc trist pe care-1 ^tjoşteam... Mă întorc la casa de bilete, luminile sunt stinse, c^{ai}\d mă întorc pe străduţă văd picioare în papuci ieşind de suf P%$_{t}$dele, tre să am grijă... Sus în apartamentul de cărămidă rof^{c} $_{va}$d lumină la geamurile altor prietene... Ce-or să spună c»$^{n<}s_{o}j$ $_{or\ auzi\ c—am}$ pierdxat bicicleta! Mă uit după lumina de $'^{a}$ ^asa d_{e} bilete, orbecăi prin întuneric, văd o lumină în spatf Hj$_{—m}$i $_{z}$j$_{c\ că\ pro}$babil acolo e vânzătorul care mă aşteaptă cu ^{D}M \$_{em}$\ $_{ş}$j $_{Cu\ restul\ preg}$ătit, la datorie, făcând glume cu alţi ba^{rr}\$_{a}$tj

Până când ajung în bibliot^{ec}^ $_{şi\ dau\ cu\ ochij\ dg\ cuml}$ alb al fetei de culoare care se ^^{te}\$_{ge}$ la cur în veceul din baracă, mi-am găsit prafurile pe ^{ca}\$_{re}$ t_{e} lăsasem sub raftul de beletristică... semi-benzi ela^{stl}Ve şi semi-alimente anonime... toate formele pe caf^{e} $_{e}$ i_{a} Dharmakaya Esenţa Unică în visele astea omeneşP ^{d} $_{e}$ii$_{ra}$nte... Visul ăsta omenesc delirant e Lumea... In timP ^e-mi căutam bicicleta prin buruieni, o pietricică umedă, £^{an}\ $_{ca\ 0}$ albină, mi-a intrat în pantof şi-am mers aşa mai d^P^{a} $_{rt}$e, zicându-mi *E umedă, sper să nu fie o albină vie* şi ti"^{a}\n $_{ma}$i scos-o din pantofi. . Şi s-a încălzit...

BOISVERT ÎNTR-O CLA^{D}* ^{RE} $_{DE\ PE\ 3RD\ AVENUE\ M}$ ^{n}Pper Eastside, când plec mă ^{u,t} $_{mapo}$i şi $_{v}$ăd că lipsesc jaluzelele acolo unde-am fost ^{eu} $_{v}$ î$_{n}$ Rj$_{c}$hmond Hill dau Peste un omuleţ care împinge ^{0} &$_{r}$ămadă d_{e} scaune şi cana-Pefe pe care cică le-a găsit ptf ^{s}*$_{ra}$dă, şi fluieră în timp ce ^{mu}nceşte... face asta în fiecare? ^{z}\$_{asta}$—i $_{munca\ m}$j... g_{ase}sc ^eu câte ceva, două scaune a^{dl}^$_{ă\ ş}$j t_{e} î$_{mp}$i$_{ng\ pana\ acaS}$ă, ^ când ajung mama nu e a c f d o a r Mărie Desmarais şi ^{a}m pierdut deja un scaun... ^{Sv}t$_{nt\ m}$ Frisco, trec pe lângă felul ăla mare şi, spre miraf^{ea} $_{mea)\ vad\ furri)\ apăj\ mrtu}$.

crej ^{8}.$_{eamuri}$ ^{s}P$_{arte}$ Şi ^{ma} ^ ^*sc* spunându-mi - *Hmm,* ^{ec}*că $_{e}$fost un incendiu...*

ÎNTR-O GARSONIERĂ MOHORÂTĂ din New York, cu întreaga mea familie - mama, tata & Nin, avem cu toţii slujbe de-acum, iar aici e noapte, avem un bec chior în cameră, stăm de vorbă dar e o discuţie ciudată, pare-se că nu-mi dau seama ce fac, şi involuntar sau din nepăsare (pentru că nu mi-e frică de furia rudelor de sex feminin şi am uitat-o pe-a tatei pentru că el a murit de mult) m-apuc să-mi pregătesc o ţigară de iarbă şi le trântesc verde-n faţă nişte gogomănii (născute din iarbă) pe care ei nici nu le-ascultă, mai degrabă vorbesc despre mine pe un ton grav şi tata se ridică şi zice *Nu-şi bate capul cu marijuana? Ha?* şi pe urmă vine lângă mine... eu îl văd venind şi orbesc pe loc, întunericul ia locul întregii scene, cu toate astea simt atingerea lui pe mână, ar putea să aibă un topor, ar putea să aibă orice că eu tot nu văd... Mă prăbuşesc în întuneric, pierzându-mi cunoştinţa, mort, cu un geamăt care mă trezeşte şi mă împiedică să visez că eram găsit mort (dacă moartea chiar există) în patul meu, de dimineaţă... căci inima a încetat să-mi bată când acel Călător în Giulgiu şi-a pus mâna pe mine... Se apropie din ce în ce mai mult... De-acum ştiu însă cum să fiu dincolo de el... adică să nu-mi bat capul şi să nu cred nici în viaţă şi nici în moarte, dacă aşa ceva ar mai fi cu putinţă în acest moment într-o umilă viaţă de fiecare pentru sine...

O VERSIUNE DE MAI TÂRZIU... într-o garsonieră mohorâtă, cu un singur bec chior, probabil din New York, stau şi-mi pregătesc o ţigară de iarbă, sunt ameţit oricum, vorbesc cu tata, mama & soră-mea şi se pare că eu sunt un tembel ins lent şi ciudat căruia nu-i pasă de rudele lui de sex feminin Ş> nici de ceea ce cred ele pentru că nu-i e frică de ele şi^{3} ^{u}j ce-nseamnă să-i fie frică de propriul tată care a murit de mui^ în timp ce-mi ţin ţigara în palmă, tata se ridică şi se aP^P'jL. mine... se pare că au vorbit despre mine şi că eu care sunt^{0} tie inumană am vorbit întărâtat, în golul lor de bănuieli, **Ş]** subiectul era demenţa mea cu iarba: tata vine lângă ^{mvae}^$ orbesc, totul dispare, totul cade într-o beznă curnpl»* ^ dintr-o dată simt mâna tatei atingându-mă (a tatei) şi^{0}

bată cu cureaua, deşi sunt orb... fac ceva, el rânjea în ultimele clipe când încă mai vedeam... când mă atinge cad în întuneric, pierzându-mi cunoştinţa, mort şi mă trezesc ţipând în toiul nopţii, scâncind, că dacă n-aş fi făcut-o ca să-mi bată inima mai departe n-aş mai fi în viaţă ca să scriu toate astea de dimineaţă... Călătorul în Giulgiu e tata! Şi Călătorul în Giulgiu e moartea.

DUPĂ CE-AM CITIT DESPRE TRAGEDIA AMANŢILOR care s-au pierdut pe un aisberg la Islip în Long Island pentru că aisbergul a plutit în larg, iar mai apoi au fost salvaţi sau găsiţi când s-au lovit de-un iaht, citesc despre marea echipă de fotbal din Michigan unde joacă şi Keith Jennison, iar ultimul paragraf din articolul despre fotbal din revista Liberty, savurat doar de cei care aşteaptă la cabinetele de stomatologie şi au dureri de ascuns, povesteşte despre marele joc defensiv al fundaşului Jacky McGee, iar eu mă trezesc zburând cu echipa de la New York la Detroit, într-un avion cu reacţie... Mai citesc şi un articol clar şi bine ilustrat despre in-jectoare arătând poze cu injectoare care scuipă lichid... întreaga echipă e frumos îmbrăcată şi aşezată pe scaunele cu învelitori de pluş, iar când ajungem la Chicago şi încep să văd dedesubt monumente cunoscute şi bulevarde întinse şi cenu-Ş'i şi locuri bine ştiute din vis exclam şi eu - *Chicago! Hei, ia uitaţi-vă, am ajuns deja la Chicago doar într-o oră!* - dar toată lumea-i aşa blazată în privinţa avioanelor, iar eu încerc ^■i spun pilotului secund care spală culoarul dintre scaune, "jar el e prea ocupat cu căldarea lui... Aterizăm pe pistă, care 'ntr-odată nu mai e o pistă şi

nimeni n-a zis că tre să aterizăm [a] Chicago *(Călătoriile cu avionul arfi mult mai sigure dacă ~[arn] mai ateriza aşa peste tot!* îmi zic eu bosumflat)... O şo-^[ea] din afara oraşului, într-un parc enorm, o şosea dreaptă dar ^e că vine un autobuz... deviază câțiva metri din cauza noas-••• facem o aterizare perfectă, fără nici o bufnitură la contac-[Cu] Pământul, dar mergem cu 300 km pe oră pe şoseaua aia orocită, o şosea dreaptă totuşi... autobuzul îsi vede Hp ^rn **nenSox»-**supermarketele Macy's... Uite că vine o maşină... pilotul cu fața lui cinică de parcă ar fi un comunist care a aterizat intenționat la Chicago ca să ne încurce, deviază brusc din cauza maşinii şi îmi imaginez cum ne-am răsturna, dar nu se întâmplă aşa... Eu am centura prinsă dar ceilalți nu-şi fac griji, cu atât mai puțin cel care spală pe culoar şi stă acolo zâmbitor... *Va trebui săfaceți o escală de 3 ore în după-amiaza asta şi să luați un avion către Detroit, via Puerto Rico,* aud eu şi mă scoate din minți ideea că asta-i o încurcătură făcută înadins de angajații de la sindicatul companiei aeriene... Am aterizat.

IMI UD GRĂDINA în care era o plantă pe care-am smuls-o şi o scutur acum, avea un smoc de iarbă *sădită de micul Luke...* acum curge apă din ea şi are un miez greu de cedru care, când l-am curățat de noroi şi l-am golit de apă, e de fapt o cutie de lemn cu o crăpătură şi scoate un zgomot de tobă africană... Mătuşa Loretta vrea şi ea una...

VOLANȚI SUB VAGOANELE DE MAREA, iar bătrânul conductor îmi arată cum să „domin şinele" şi să mă târăsc printre volanți în timpul mersului... Suntem la Depoul din portul Brooklyn şi eu am tăiat parâmele de la balize cu un ditamai cuțit-macetă care mi-a fost împrumutat (aşa cum ai împrumuta o lanternă) de la căile ferate... Le-am spus când mi l-au dat - *Luni o să-mi aduc propria mea maceta -...* parâmele nu sunt parâme de baliză, ci frânghii sau fi"[an]' ghii de frână pe mărfare, iar eu le retez şi le fac ciopârțele-Mă duc în camera conductorului, într-o clădire de cărămic* şi-i văd pe toți marinarii intrând pe uşa cealaltă şi-mi adu[c] aminte de uşa aia de pe vremurile de odinioară când era[01] ^ eu marinar... Mă uit cu indiferență la aleea de cărămidă. î[n]^. necată şi pustie, la uşa de fier, la negroteii sindicalist Ş[1] *Z* spun *-Ah, ceata aia odioasă de bărbați la unison, nic< de mirare că am detestat ieşirile în larg.*

ECHIPA DE BASEBALL A LUI LEO DUROCHER şi-a aşezat tabăra lângă râu, Iddyboy stă la primire precum Campanella, iar eu sunt pe extrema dreaptă, înjurându-1 de mama focului pentru că aruncă aiurea în baza 2 fără nici un motiv, dar mă dojenesc pe urmă pentru că-mi pierd cumpătul... Durocher ne-o taie la mii şi mii dintre noi, inclusiv mie, care vorbesc cu el şi cu secundul lui despre cât de leneş am fost şi cum nu m-am chinuit deloc, într-un vestiar de piatră precum cel din visele despre fotbal şi vorbind cu Leo care-i cumva ca Lou... Apoi nişte drumuri printr-un câmp maroniu, care seamănă cu tabăra militară... *Ia mai du-te dracului* îi zic eu lui Durocher şi aproape că ne luăm la bătaie...

O PĂCĂLESC PE MAMA TOATĂ NOAPTEA cu poveşti despre un negrotei tânăr şi bine îmbrăcat care stârneşte mari incendii, îl vezi urcându-se pe lângă ieşiri de incendiu în timpul nopții, cu o pipă în bot, cu o pălărie cu boruri îndoite, calm... Mama e nelinişti tă şi speriată... Vin dimineața în casa noastră, cică pe strada Crawford, şi strig la mama *-Auzi sirenele alea de pompieri? - E negroteiul tău din nou?-Nu, te-ampăcălit eu, nici vorbă săfacă aşa ceva...* dar ea refuză să înceteze să mai creadă asta acum... O iau în jos pe stradă în lumina dimineții, e pustie, tăcută şi rece şi roşie în soarele de iarnă, cu dinți, frumos şi foarte real în vis, ca un cântec pe [car]e-l ştiam pe vremuri şi pe care-1 uitasem, dar mi-1 aminteam acum sfâşietor de pătrunzător, în mintea mea... (aici vo-[la]m să scriu proză clarvăzătoare direct din subconştient dar [am] tot tras cu ochiul la meciul dintre Giants şi Dodgers la te-[levi]zor... pfffh)

yISE ÎN ROCKY MOUNT Vara anului 1954 STAU ÎN CURTEA PIETRUITĂ a unui apartament de u'evardul Van Wyck, e seară, văd o încăierare nasoală pe ^ [da], o mulțime de oameni, şi ca de obicei mă fac că plouă, ^.Parcă nu s-ar întâmpla cu adevărat... dar bătaia se dezlăn-Pe stradă & tot mai aproape, aud strigăte şi dintr-odată văd că e o gaşcă de golani care încearcă să-1 controleze pe un mocofan țicnit în cămaşă albă care a sărit la toată lumea din jur... Ca într-un vis, îl văd alergând în amurg către mine... Observ că are un cuțit... II privesc cu o detaşare demnă de vis... Vine la mine, îşi înalță cuțitul ca să mă înjunghie şi eu tot detaşat stau, împotriva cursului evenimentelor, dar groaza îmi inundă mintea conştientă, frica mă ține pe loc înlemnit şi sceptic... Fix în ultimul moment îl văd pe Jack izbindu-1 în față, eu mi-am părăsit corpul şi mă uit cum totul se trezeşte... Poate c-am reacționat prea târziu... Mai devreme eram într-o cameră de hotel de 4.40$ pe săptămână, pe 3rd Street în Frisco, „mai ieftin decât la Cameo" îmi zic şi intru, urc pe nişte scări cu covoare îmbâcsite, trec prin nişte uşi care par nişte gândaci solitari, dar dintr-odată ajung în uriaşa sală de lectură din mahon de la clubul universității cu pereți înalți de 30 de metri şi toată lumea citeşte, joacă o partidă de cărți, fumează, deşi în capăt se văd câteva paturi cu nişte oameni dormind în ele într-o lumină strălucitoare, dar lor nu le pasă de intimitate şi probabil că plătesc 3$ pe săptămână...

ÎMI CONSTRUIESC O BARACĂ în Richmond - New York, cu zeci de prieteni înjur... ce ridicol... N-am lemn potrivit pentru construcție şi un prieten a încercat să facă o uşă din bucăți de lemn aduse de apă... Mă simt inutil şi tre să fac rost de bani pentru lemn... Toată lumea s-a îmbătat... de fap[1] asta se petrece pe terenul comunal din Lowell...

ADOLESCENȚI FUTURIŞTI PE LÂNGĂ O GHERETA de haleală pe undeva printr-o cameră din Lower Centralvu ; în Lowell, în apropiere de intersecția dintre Aike[n] Ş[1] Lakeview unde am tot visat în ultima vreme întâmplări fu[1]'" rişte şi palpitante (cei Patru Frați, tatăl înfuriat din °[e] ^ nişte structuri mari ca nişte piramide din lemn pe o cămP[1]^ prarealistă a lumilor... Deni îmi arată o carte poştală p[e] ^ tocmai a primit-o de la maică-mea care-1 ceartă pen[trU]

m-a tot criticat în ultima vreme... E scrisă cu ilustrații, înfățişează nişte aranjări vehiculare de oameni care stau sau conduc şi iau poziții diferite printre simbolurile şi semnele pe care le-a desenat ea... Mai sunt două persoane, un cuplu... însă dintr-odată îmi vine o idee uluitoare şi tăios de clară: *Deni, eu mă duc pe strada Lupine ca să văd casa în care m-am născut...* Deni, mereu imprevizibil în gama aia uriaşă de reacții, de parcă ar fi ceva inocent între răutate şi drăgălăşenie, e foarte impresionat şi se uită la mine cu nişte ochi aproape înfricoşați... *casa în care te-ai născut? l-ați auzit?* zice către cuplul ăla de alături... Şi, pentru că tocmai mi-am dat seama că sunt în oraşul meu natal Lowell, mă şi văd mergând pe strada Lilley şi trecând pe lângă cimitirul de pe Hildreth apoi spre misterul felah al clădirilor de lemn, spre Aiken şi Lakeview către dealul împădurit Lupine atât de îmbibat de sânge în soarele din mintea mea... în acelaşi timp, mă surprind bănuind că n-o să mă duc niciodată, ci o s-o frec la taclale cu oamenii ăştia... Locuiesc în Pawtucketville peste râu şi plimbarea asta o să fie pe drumul spre casă... Afară e soare, e 4 PM... Dintr-odată e noapte şi n-am făcut-o...

DOUĂ VISE DIN APRILIE ÎNTR-O CĂLĂTORIE PRIN ȚARĂ CU AUTOBUZUL

DOUĂ PĂSĂRI ÎNCEP SĂ SE CIOROVĂIASCĂ la urechea mea pe Bridge Street, dincolo de râu, îşi întețesc furia şi țipă şi se muşcă şi se zgârie cu sminteală furioasă şi sinistră... °r să ajungă să-mi ciugulească creierul prin ureche...

PE CULOAR LA TEXTILE LUNCH, a venit Călătorul [ln] Giulgiu care m-a urmărit prin deşert în 1945... stă în pi-[Cl°]are, într-o cămaşă albă obişnuită, privindu-mă fără nici o [e]*Presie... e noaptea târziu şi lumina e aprinsă pe holul clădi-[n'] de lemn... Vrea să-şi întindă mâna să m-atingă...
fisele astea 2 sunt pură nebunie & moarte
ORIBIL! Mătuşa Jeanne din Lynn stă la mine acasă la Textile Lunch, tocmai când ajung acasă şi încep să mă dezbrac cu Maggie Zimmerman ca să ne-o tragem... suntem în bucătărie într-o harababură de haine şi cutii... *Da'de ce nu pleci odată!* urlu eu la bătrâna intrusă care se uită la noi... *N-o s-o faci...* Stau dezbrăcat în faţa ei, apoi o conduc pe fată în dormitorul meu... acolo ne punem pe treabă... O aud pe mătuşa Jeanne încă trăncănind şi amenințând din bucătărie... *Dacă intră în camera asta ne vedem de-ale noastre şi nici n-o băgăm în seamă...* Dar dintr-odată simt că aşa o jignesc pe mătuşa J, şi când ne mai adresează o nemulțumire (iar fetei nici că-i pasă) eu îi zic *Nu sunt Jack* - deşi nu-i aşa -*suntNoel* (fiul ei)... *A, Noel, zău aşa,* zice ea amenințător-*Mai vedem noi,* şi se duce la telefon s-o sune pe maică-mea la magazinul de pantofi -*N-ai decât, babă proastă şi bagă-cioasă!* urlu eu... Când o să vină mama acasă eu o să am deja bagajul făcut şi o s-o întind... fix după ce termin cu fata...
UNDE SE DUC SPIRITELE CELOR VII? Visez că o iau în sus pe 2nd Avenue în New York într-o noapte răcoroasă de vară, printre luminile scânteietoare, pe lângă baruri în care mulțimi de oameni se uită în sus cu berea în mână la lupta de la TV, unde băieți se joacă pe stradă şi se ciocnesc de mine în timp ce merg mai departe cu umerii gârboviți, ca să le arăt ce dur sunt-încotro mă îndrept? care-i luminița de la capătul tunelului?
UN BĂRBAT LEGAT DE-UN STÂLP, urmează să fie executat, călăul îi înfige două aşchii mici de oțel în burta, dar asta nu-1 doare pe bărbat la fel de tare precum credea aşa că aşteaptă nerăbdător, fără durere, doar curios şi tăcut. - °^ nenorocitul de călău are un zâmbet fals, scoate un apar[3'] seamănă cu un storcător de legume sau o plită de tinic din cele pe care le pui pe maşina de gătit, deasupra fo[cU] ' cu patru felii de pâine... e un cârlig gândit dinainte P[e"] j cele 2 aşchii de oțel, o invenție ingenioasă, îngrozit[oare]
criminală a bestiei înseşi... în timp ce victima priveşte, tot cu acea curiozitate nerăbdătoare şi sfâşietoare ca a unui miel sacrificat, călăul urcă, agață cele două aşchii de interiorul plitei şi trage... Se întâmplă ceva ca să-i scoată ca într-un hara-kiri toate măruntaiele bietului om, care sloboade un gâlgâit de durere îngrozită şi se contorsionează, legat, şi moare... capul i se prăbuşeşte...
UN LOCAL DE ADOLESCENȚI sau club de noapte din Village pe 14th Street sau 5th Avenue în noaptea stranie din New York, sunt cu mama, care a vrut să vină şi ea... Dar e un local sinistru şi întunecos, plin de huligani, iar mama nu-şi are locul aici, dar e curioasă... O roşcată frumoasă stă cu mine într-un separeu cu încă doi tipi, unul dintre ei seamănă cu Tod din Easonburg, masiv, îndesat, tăcut... Fata aruncă două monede de 25 de cenți pe masă, zicând - *Vrea cineva să sef-tă?...* Eu mă arunc la o aşa ocazie, dar se pare că e nu ştiu ce înțelegere că tre s-o facă Tod (cei 50 de cenți) însă el nici că se clinteşte, aşa că, fără să mă uit la el şi fără să fi cumpărat vreo bere, pun mâna pe cea mai apropiată sticlă, o beau pe toată şi mă strecor din separeu trăgând-o şi pe fată după mine... Mergem pe jos pe 14th Street la ora 3 AM către apartamentul lui Deni Bleu, mama e cu noi, obosită... vrea să doarmă... Dintr-odată îmi dau seama că n-am nici un drept să aduc oameni la Deni în puterea nopții... *Mai bine să mergem [ac]asă cu metroul până în Queens,* îi zic eu mamei... ea e prea somnoroasă, n-are chef... roşcata e de-acum o nonşalantă ^aggie Zimmerman, care merge în linişte lângă mine... Ime-'at dup-aia sunt singur în trenul suspendat, într-un Brooklyn ^e şi dispărut, car după mine o grămadă de chestii şi vechituri ^ [0] învălmăşeală de înghețată cu salată de fructe - salată de le-[^me] ~ ulei aruncate una peste alta şi topindu-se într-o cutie de I*![011'] dar este totuşi bună... îmi vărs puțină pe cămaşă şi toc-
1 mă şterg (acum sunt deja într-un autobuz) când autobuzul „ eşte din stația de la intersecția din Richmond... eu mă tot [m] timp ce un bărbat de lângă mine se tot zbate să iasă, prin-
Senunchii mei... Apoi îmi adun toate catrafusele, biletul de
transfer de camionagiu şi dau fuga în față, fix când ultima fetiță se dă jos... *Hei, mă dau şi eu jos aici!* - țip, dar şoferul vrea să mi-o tragă şi merge mai departe, repede, trântind uşile... Urlu şi mă zbat pe culoar... El îmi refuză biletul de transfer dintr-un motiv pe care nu pot să-1 aud... Călătorii par să fie de partea mea şi-mi strigă tot soiul de sfaturi... Şoferul autobuzului urlă ca un dement *Te-am auzit zicând cutare şi cutare chestie, încercai să mă mituieşti, o să te bag după gratii la poliție... Opreşte dracului autobuzul!* urlu eu văzând cât de tembel e... Şoferul se înroşeşte de furie... *O să am grijă să te amendeze şi să te bage la răcoare...* Pe moment mă sperie cu amenințările lui juridice impresionante şi cu autoritatea lui de şofer de autobuz... Dar îi zic - *Opreşte ca să mă dau jos aici*\ - şi n-am timp să-i spun că am prea multe chestii după mine ca să mă chinui să fac un kilometru înapoi dar el merge chiar şi mai repede... Aşa că mă ridic şi-mi înfig tocul de la pantof în faţa lui şi toată lumea se pune pe urlat, iar autobuzul e cât pe-aci să se răstoarne pe-o parte... şi mă trezesc, lovind cu călcâiul prin aer, din pat...
EPOPEE CU TATĂ & FIU, în cele din urmă (eu) tatăl face transporturi de marfă în est şi se întâlneşte cu fiul lui de 10 ani care face acelaşi lucru... *Arefața aşa de plină defuningine că tatăl nici nu-l recunoaşte* - eu sunt băiețelul şi totodată tatăl... E un loc ca Santa Mărgărita, în munți, o pădurice peste şine... Un mărfar intră pe o linie secundară şi eu încerc să mă hotărăsc cum ar fi mai bine să mă urc ca să nu fie prea repede pentru copil... Am luat-o la pas uşor tocmai ca să-i fie mai bine lui, aproape la trap cu încetinitorul... Am aştep[tat] prea mult pentru că mărfarul, după schimbarea macazului;[3] trecut în viteză... dar uite, vine un alt mărfar pe linia prin[c1'] pală, în spatele unui tren de călători, aşa că o s-avem des timp să ne urcăm iar eu aleg penultimul vagon, care e la ^ paşi de noi acum, cu uşile deschise... Nu e nici un vagou serviciu la coada trenului ăsta fantomatic... în momentul as când mă-ndrept cu mcetinitorul către vagonul deschis cu c *V* Iul, aud strigăte şi văd doi vagabonzi jegosi şi *Z"*
retrăgându-se în mare grabă din pădure cu vădita intenție să mă bată pentru ce-am în buzunar şi-n geantă... am nişte bancnote împăturite în buzunarul din spate şi nişte chestii de valoare în geanta mea grea, alături de periuța de dinți albastră pe care-am repartizat-o cu mândrie lângă pantaloni... *N-am nici un cuțit!,* îmi zic îngrozit, n-am cu ce să mă apăr, n-am nici măcar nişte bolovani... De parc-aş fi singur, bolborosind într-o lume bântuită, o rup la fugă pe o costişă pietroasă dar mă opresc când îmi dau seama c-o să mă prindă cu gentoiul ăla greu... mă gândesc să arunc cu pietre în ei, dar ar putea să le arunce înapoi spre

mine... mă gândesc să dau fuga spre vagonul deschis, dar mărfarul e oprit acum şi oricum toate astea se vor întâmpla în timp ce alături va trece un alt mărfar, aşa că nimeni din lumea asta n-ar putea auzi crima şi mă gândesc cu groază ce urme va lăsa asta în inima băieţelului... sunt prins în încâl-ceala de melasă a visului... mă trezesc dorindu-mi să fiu Buddha şi să nu-mi fie frică de mine însumi, de dezintegrarea sinelui, de durere şi de insulte şi de moarte
Dacă Dumnezeu ar fi adevărat totul ar fi numai miere
Aşa că totul e cu adevărat numai miere
UN RĂZBOI ORIBIL cu toţi infanteriştii americani trăgând cu puşca dar eu sunt bufonul imbecil al companiei care-şi pierde mereu arma şi caută alta în toiul bătăliei (pe metereze, pe dealuri, prin crânguri, în faţa inamicilor din tranşee) [c]and mă pun eu pe urlat - *Unde mi-e arma, băi?* - şi toţi sunt Prea ocupaţi ca să-mi acorde atenţie sau cel mult să râdă... Ro-ul meu trist de soldat... Dar la un moment dat îmi ridic privi-[re]a Şi-mi dau seama în ce ruină uriaşă a unui oraş european ne aflăm, arhitectura oraşului se observă clar printre dărâmă-M-am rătăcit şi nu reuşesc să-mi găsesc compania, nimănui nu-i pasă de mine, e un război nou şi imens...
AVIOANE PRĂBUŞITE **(în acelaşi război), totul a fost fil-[cu] Un aparat care înregistrează imaginile oamenilor în** timp ce se prăbuşesc le vezi agonia şi chiar vezi un bărbat care se rostogoleşte prin fum... (la prăbuşire)... aparatul nu se strică... Ne uităm la o serie de imagini... Eu sunt absolut îngrozit pentru că mă identific şi uit că-i (un vis) un aparat care înregistrează imaginile... Călătorii civili sunt conduşi într-unitate contorsionată şi chinuită din avionul maroniu care se năpusteşte în jos în noapte urmând să se prăbuşească şi să-i omoare pe toţi... Vezi oameni uitându-se unul la altul cu expresii de regret insuportabile... îl privesc pe-un bărbat care se uită la podea în tăcere... în timp ce ceilalţi suspină şi se roagă şi se zvârco-lesc. .. El o să se lase în voia prăbuşirii, să-1 ucidă în linişte... Dar când filmul progresează, apropiindu-se tot mai mult de momentul contactului devastator cu pământul, eroul nostru ţâşneşte de la locul lui şi se pune pe urlat... Indiferent la cine te uiţi, chipul lui (copii, bărbaţi, femei) afişează ceva ce nimeni n-a mai văzut niciodată pe chipul ăla şi nici n-o să mai vadă vreodată... Un regret insuportabil şi o înţelegere năucă, brăzdată de o frică atât de mare încât eu însumi sunt chinuit de imaginea ei... Se văd cadre cu muribunzii în fum şi flăcări, eroi celebri în chinurile agoniei singuri, fără să ştie că sunt filmaţi sau că cineva va vedea vreodată toate astea sau că se va mai întâmpla ceva vreodată... E Singurătatea Morţii, individualitatea morţii... roadele sinelui în cele din urmă şi durerea, groaza conştientizării... încleştarea era aşa de mare, desprinderea de imaginile alea era o sforţare înfiorătoare... O, dacă măcar aş putea să descriu chipU' rile lor, ochii privind în cele din urmă cu o înţelegere nouă şiul' timă a unui lucru neştiut... Nodurile care li se pun în gât cân încearcă să aştepte liniştiţi, unii hohotind cu capul în mâini m timp ce biata lume se prăbuşeşte urlând către propria-i distm gere... Oooo...mmmm! Eliberează toate fiinţele astea simţ[l] toare cu sceptrul Tău de diamant!
O FAC LATĂ, GĂSESC O FOIŢĂ LUNGĂ DE A*[0]^ care valorează o avere, dar o rup şi o scurtez fără să-nu p^.. iar soră-mea se chinuie s-o facă la loc acuma, ca să ta ^ pe ea, aşa că acum vreau şi eu banii... O lipeşte pe perete» pantaloni scurţi şi suntem în casa de pe Sarah Avenue... e o bandă lungă de „folie de argint" găsită şi recoltată în mine...
Mai târziu sunt pe Crawford Street şi nu-s aşa de fericit că m-am întors aici, în sânul familiei, pentm că asta a fost scena problemelor din adolescenţă, mai triste, pe când casa din Sarah Avenue era pură fericire... văd o gaşcă de băieţi care joacă un baseball inventat de ei pe străduţa lungă de lângă parc, îi văd pe toţi stând unul lângă altul într-un cerc cu baza 1 baza 2 baza 3 la care pot ajunge cu mâinile fără să alerge, iar aruncătorul mingii stă drept în faţa liniei de aruncare de unde face nişte lansări minuscule de minge, care e apoi lovită şi transferată infim în baza 1 cu mâna şi jocul e atât de *mic,* meci de oraş, nu e loc de mai mult...
Ceva în legătură cu Mike Poufne... care cică e noul erou intelectual din Pawtucketville... Duminică dimineaţa la sala de biliard şi nu ştiu de ce, dar sunt recalcitrant... Ah, acea măreaţă Veneţie - Oraş al războiului!... aridă, spulberată...
Cel mai rapid alergător din lume e un puştan de culoare cu părul creţ, i se pomeneşte numele, îi învinge aproape pe toţi, face 100 în 9.2, la numai 17 ani... sau 16...
O lucru care a fost ţinut curat şi lustruit toată noaptea în visele astea acum e deja ruginit şi mă trezesc, mă scol din pat... [e] un fel de cufăr, lustruit de mama, de-acum roşu şi ruginit...
ÎNTR-O CURTE FOARTE ÎNTINSĂ sunt eu cu Joe şi [eu] Plec să iau ceva din casă, care e la mare distanţă, tre să tra-[Ve]rsez pajiştea pe care nişte găşti risipite de băieţi exersează î"uncări de baseball... strigând în depărtare... Eu şi Joe stă-arn sprijiniţi de gardul de sârmă când şi-a făcut apariţia un [a]m în costum şi am amândoi zis într-un glas - *Ăla nu-i ^bHampshire?* Dar cum el a căzut pe câmpul de luptă din ^[at]aan nu ne luăm în serios bănuiala... Dar chiar e Dicky, [e?].^.[ma]siv şi mai închis la culoare... *Mi-am dat seama că* 8â$"[ŁJ]- [ceaf]â- Nu e nici o euforie a reîntâlnirii sau a re-d[e] ^ [c]' doar nişte strângeri de mână serioase, un calm grav [alu]găr bhikku şi răceală... Joe e deja adult, e pieptănat şi
masiv... Mai târziu eram în curtea mea din Sarah Avenue şi apoi ceva se întâmplă cu visul astfel încât eu urnesc din loc un perete din casa mamei şi-1 mut tocmai pe partea cealaltă a străzii „ca să fac mai mult loc" dar acum strada trece prin mijlocul casei şi n-ai vrea niciodată să te duci după apă (în bucătărie) traversând tot traficul... în băcănie sunt 4 pisicuţe roz, eu le strâng înjurând... Vreau să reamenajez peretele şi mobila şi toată casa înainte ca mama să se întoarcă de la muncă... pajiştea aia întinsă, aridă şi obosită...
UN NEGROTEI PE O STRADĂ din sud îmi oferă lkg de iarbă la 200$... îi spun că-i un preţ bun... Poartă o cămaşă albă, stăm pe marginea drumului... Mai târziu sunt într-o ruină inexplicabilă din Mexic, cu nişte obiecte mişcătoare, imense şi stranii, ca nişte bărci intrând şi ieşind din canalul piramidei... Venisem în Mexic într-un avion cu mama &Nin, m-am uitat în jos şi-am văzut măgari albi şi tauri albi pe păşune şi mi-am zis *E Mexic,* dar când am început să zburăm foarte, foarte jos, peste aşezări care arătau ca nişte oraşe americane cunoscute, am început să mă îngrijorez că pierdeam din altitudine, mi-am zis că eram deja la o distanţă nu mai mare decât înălţimea unui tren... Apoi eram în magazinul de haine al lui Danny Richmond şi Bill Wolf, ei sunt în spate vorbind cu nişte oameni în timp ce eu mă uit la o bluză de trening pe care vreau s-o cumpăr imediat, sau s-o fur şi s-o afli pe mine când intru să-i salut pe ei doi... Wolfe mă vede studiind hainele... Sunt dezbrăcat de la brâu în sus... E în desfăşU' rare nu ştiu ce anchetă despre o crimă şi poliţaii tot vin acasă la mama în căutare de probe, eu sunt în camera mea când tO' tră poliţaiul cu cartea mea şi-mi zice - *Ia uite la pagina • aici* - şi se apucă să rupă primele 7 pagini dar eu încep să PP la el furios - *Nu le rupeţi! -...Nu vă faceţi griji că nu k ^ vreau doar să verific ceva* - şi-mi

arată numele meu în re£'s trul poliţiei, John Louis Detul şi apoi în actele mele, J° Louis Detail... Eu zic -*Dar nu daţi vina pe mine, [ser]Sen !U^ uitat să pună uni... vedeţi punctul de la I acolo?* - ^
zice -*Eu nu merg în Mexic, nu vreau să se uite oamenii la actele mele tot timpul...* Eu mă înfurii şi zic - *Of, dar nu-i aşa, nu dai decât peste poliţai bătrâni şi le arăţi viza de turist şi nu te mai deranjează!...* Poliţaiul pleacă şi în tot timpul cât am discutat şi verificat acte, eu am ţinut în palmă un joint de iarbă super lung, tocmai mi-1 pregătisem în camera mea... ba chiar am şi gesticulat cu el în mână şi poliţaiul 1-a văzut dar nu era sigur ce fel de drăcovenie albă mai era şi aia... Aşa că acum ascund jointul sub un colţ din acelaşi linoleum pe care îl ridicam când eram copil ca să-mi fac ochelarii să alunece ca pe o pantă... *Acelaşi linoleum şi aceeaşi cameră a fanteziilor din copilărie,* îmi spun eu, *iar acest loc e acum scena activităţii mele de scriitor şi a preocupărilor mele de adult...*
Podurile alea basculante mari şi gelatinoase de pe râul mexican cu piramide cenuşii, nu-mi aduc aminte sau nu-mi dau seama cum să le descriu... dar eram acolo, zâmbind...
AM UN PULOVER MARE, ALB CU ROŞU, cu sigla celor de la Notre Dame[1], dar îmi fac griji că nimeni de pe stradă n-o să-şi dea seama că e de la Notre Dame şi îmi fac planuri să mă duc acolo şi să joc fotbal în toamna asta, chiar dacă am 31 de ani... *O săfiu obosit, dar mă duc s-o fac doar Pentru un sezon...* Locuiesc pe strada Crawford sau Phebe Şi-mi spun în sinea mea: *E duminică dimineaţa şi sunt în Lowell... n-are nici un rost să mă duc în Kearney Square [Sau]~. am încercat toate astea... şi duminica n-are sens să [m]ă duc nici la Kresge 's la supermarket... maşinile triste din Parcare, fetiţele de la film... iar cu G.J. pot să mă întâlnesc [Sl]ţnai încolo...* Vizavi e casa lui G.J., arată absolut la fel... *O [S]Q mă duc la biserică, iar după aia o să mă uit la băieţii din [Ja]ta magazinului Blezan, ca în Doctor Sax...*
Un amic de-al meu e aşa de obosit că nu poate să meargă ^[u] mine la magazin, dar când află că tocmai am jucat fotbal ^Jeren, vrea să încerce totuşi, oricând de obosit ar fi...
af> ^[c]hipă de fotbal american de la Universitatea Notre Dame, * [lr]> localitatea cu acelaşi nume, din statul Indiana.
O văd pe Peaches, frumoasă şi îmbujorată, îşi reia călătoria cu trenul, pe penultimul loc de pe rând... pantalonii mei sunt agăţaţi de-un cârlig din spatele ei... vreau să stau lângă ea, dar nu reuşesc să-i atrag atenţia pentru că discută foarte aprins cu nişte oameni de pe partea cealaltă a culoarului... *Arată mult mai bine acum după ce s-a odihnit... era palidă înainte...*
UN CASTEL PE UNDEVA, întâmplări întunecate şi fericite, legate de o călătorie cu avionul peste şoseaua dintre Frisco şi Portland, şoferul face viraje uimitoare, dacă e să ţinem cont de aripile lui uriaşe... ba chiar se dă politicos la o parte ca să facă loc maşinilor care vin pe şosea, deşi merge cu 320 de km la oră şi uneori am impresia c-o să decoleze totuşi, dar ajungem în cele din urmă pe şoseaua dintre Portland şi Oregon, îi vedem numele scris cu litere uriaşe pe un indicator... Călătoria asta face parte din marea mea „călătorie dus-întors în California într-o zi"... Zborul către vest e rapid şi plăcut, sunt cu Hubbard şi vorbim despre asta... Ajungem la San Jose, iar acolo sunt Evelyn şi June Evans, îi pomenesc ceva de iarbă lui Cody, care încearcă să-şi ascundă interesul... în mod curios, June se poartă ca o soră, e la fel de hazlie ca întotdeauna, dar acum pare să mă respecte... Caut ceva şi nu găsesc printre lucrurile aruncate pe podea în camera de oaspeţi... Mă duc în depou, clădirea de birouri e totodată un castel şi mă angajez acolo şi fac o cursă scurtă in zorii războinici şi după cum îi zic lui Cody mai târziu *Nu puteam să-mi ţin ochii deschişi deci Conductorul Devlin m-o lăsat să-i închid şi am făcut drumul până la WatsonviU[e] muncind numai cu URECHILE* (şi zgomotul trenului de l[a] Western Pacific) mă gândesc eu să adaug mai târziu cân îmi recapitulez visul... încă o dată silozul sau construcţia ai* ciudată aflată la margine de „San Jose lângă Coyote",[ca] ^ jgheab de cărbune, e a doua oară când o văd, se afla pe •[arl]^ câmpul ăla încălcit şi uscat, lângă Eden sau pe traseu, [0]cum... June Evans, se pare că acum sunt îndrăgostit de cică e iubita mea acum... Ajung în Watsonville care e cu ca San Luis Obispo şi ca oraşele de război... Trec peste terenul întunecat cu trenuri, semnez în condică, mă întorc înapoi la San Jose, unde cică sunt în metrou cu Cody şi cu încă doi frânări, iar eu şi Cody ne ţinem de gât într-o mare tandreţe profetică şi mă trezesc în vis cu senzaţia asta de bucurie... o să ne luăm iarba, eu o s-o iau pe June a mea, Cody o are pe Evelyn a lui, vine şi Bull Hubbard, *Am făcut drumul la Watsonville numai ascultând,* le zic celor doi frânări uluiţi, care acum cică sunt noi prieteni apropiaţi de-ai lui Cody, din Frisco, aşa că o să mă împrietenesc şi eu cu ei acum, în noaptea veselă din San Jose... Şi totuşi sunt într-un avion şi mă întorc în est imediat! Numai ca să mă visez după profunda stare Samadhi în „Neantul Infinit"...
O CĂSUŢĂ NOUĂ pe locul casei actuale a lui Nin în sud, eu & mama & Nin ne stabilim acolo şi acum mutăm voioşi mobila şi aranjăm puţin casa... Eu mă duc în curte, dau peste un morman de resturi lăsat de familia care a stat înainte aici, dar oricum e făcut din tot soiul de lucruri bune şi scumpe, precum oglinjoare, cărţi, ventilatoare electrice vechi, linoleumuri, scrumiere, ghivece de flori, ba chiar şi ceasuri, cutii de chibrituri, perne, haine, căni, prosoape, huse de mobilă... Mă duc acolo de fiecare dată când tre să aranjez câte un colţişor de casă... Am propria mea cameră, plus o cameră unde să scriu (!) şi o s-o aranjez ca un fel de birou cu o măsuţă de scris în mijloc, pe care să cadă toată lumina de la ferestrele enorme, să stau la biroul ăsta ca un director, făcând un lucru ^ altul, ca în vremurile cenuşii şi goale de la căile ferate Atlantic... Casa are ferestre din alea anonime, umbrite şi ^ste, aurii, galbene, stranii, mi-am dorit-o dintotdeauna...
bf MAMA A CUMPĂRAT O MAŞINĂ NOUĂ, e un model din 1949, Cody o con.iuce în locul nostru, o probează, mei o obligaţie, în Frisco... Dar mai târziu se face că e o [a] galbenă şi micuţă cu două uşi, eu sunt la volan şi o duc pe mama în vest, planşetele podelei ard... Trecem printr-un orăşel cu străzi înguste, ca străzile din centrul oraşului Nashua, o mulţime de oameni adunaţi pe trepte cică din cauza cuplului îmbrăţişat şi adormit pe scările bisericii, dar la o privire mai atentă a vânzătorului înalt de la magazin s-a dovedit că sunt morţi, el scoate o crevetă din lada în care acum cică s-au înecat, sunt scufundaţi complet, miroase creveta şi se strâmbă, iar toată lumea îşi dă seama că sunt morţi... Mintea mea a mai spus şi „înecaţi în scoici"... sau „stridii", ca în baia de stridii a lui Ricky... între timp, suntem pe un tren cu o platformă specială în spate, pusă cu mare artă pe şine, o să facem un mare picnic şi chiar am pus mici discuri luminoase pe şine ca să avem lumină, ca să nu cădem... trenul e oprit, pe ruta către California... Mama a pregătit deja masa de prânz, e şi Nin, etc, facem un grătar vesel afară... E un tren foarte lat, ca pupa unui vapor, iar şinele sunt ca acelea de la căile ferate din docul din New York... Mama se duce să aducă ceva şi se pare că între timp s-a produs o crimă, trec nişte oameni, glumesc cu noi, inclusiv o femeie furioasă pe care dintr-un anume motiv o citez inexact cu o exclamaţie de beţie odioasă - *Porc nenorocit* - dar spre

mirarea mea impiegatul de la gară spune tot lucruri dezavantajoase despre ea (anchetatorilor), care-şi face caraghioasă numărul, sprijinindu-se de gratii, iar el devine dintr-odată o femeie respectabilă care imită aşa de bine o curvă încât te pune pe gânduri... Se adună lumea, aşa că atunci când mama se întoarce, din cale afară de bucuroasă şi voioasă, nevinovată şi pregătită să ne reluăm mica petrecere, eu tre să-i spun ce s-a întâmplat... Mai târziu îi dau de mâncare lui Pinky Lee, dar nu-i găsesc conserva de peşte şi-[1"]1 aduc aminte că am aruncat-o în coşul de pe hol care din întâni" plare s-a umplut ochi de apă, înecând astfel mâncarea P'[slCl']ij dar eu tot mă duc şi învii peştele din apă... Pe hol e o gram de gunoi şi resturi, cică sunt într-un soi de hotel de rahat-Eram la volanul maşinii cu două uşi, bucuros nev mare, conducând în viteză peste şosele bune, cu asfalt o cenuşiu şters, cu o grămadă de curbe, dar cu două benzi ^ tul de late, cu o linie albă între ele şi cu o suprafaţă des aspră încât să ţină cauciucurile... *Mă duc la Lowell prin Hartford şi Worcester,* îmi zic eu...

O RULOTĂ DUBLĂ pe care o aveau nişte oameni (o dubită) care de fapt e o rulotă mare şi inutilă, cu bare de lemn şi fără capotă, au vrut să ne-o vândă mamei şi mie... S-au oprit la casa noastră de pe marginea drumului, pe şoseaua prăfuită şi bătută de soare din vechiul vis cu arabul învelit în giulgiu... Eu am sfătuit-o pe mama să nu o cumpere... Dar oamenii aştia erau nişte ţărănoi şi aveau cu ei un bătrân de care m-am simţit obligat să-mi fie milă aşa că i-am amestecat nişte gheaţă cu apă într-o cană din bucătărie, dar se pare că gheaţa e acoperită de o crustă de vin sau îmbibată cu vin, iar cana de sticlă e plină de vin roşu de porto, aşa că am de gând să le spun drumeţilor că le-am pregătit o cofa de vin cu apă şi gheaţă, să bea un pahar mare şi dispăreau ca prin minune toate caznele lor de pe drumul ăla prăfuit... îmi fac griji pentru bătrânul cu părul alb, mă chinui să scot vinul din gheaţă fiindcă chiar vreau să-1 ajut, să-1 răcoresc şi să-i fac un bine... soarele fierbinte dogoreşte, e vară în Vis...

FUG PE PISTA ÎN AER LIBER într-o zi friguroasă şi cenu-[Sl]e, mi-au mai rămas 120 de metri sau cam aşa ceva din ultimul **> Pe o pistă în lanul de porumb, încerc să sar peste acest obstacol şi bag viteză cât de tare pot, sunt cel mai mic tip din forma-**P-**[e] Şi am un echipament mic şi roşu... Antrenorul nu ne lasă să [ne] ducem înapoi la linia de start direct peste câmp sau pe pistă, [1] insistă s-o luăm pe rampele subterane de beton aşa că mă **p** [an]g unui coleg de pe pistă că nu mai am aer... îl văd pe Big Franco, al treilea bucătar de pe Carruth, încercând să se ecoare şi să iasă de acolo ca să ajungă la linia de finiş, transpi-| ^tară să se plângă... Antrenorul face nişte semne ca la căile fe-^ [Sl] nu reuşesc să-1 înţeleg, un coechipier înalt şi blond îi [Pu]nde tot în semne... îsi desprind mâinile de pe şolduri, etc.,

eu mă plâng - *Ce dracu vor să spună cu asta?* - îmi imaginez că o să câştig cursa şi c-o să-i înving pe băieţii înalţi...

UN APARTAMENT DE TIP PENTHOUSE în mijlocul unui câmp de moloz dintr-un mare oraş, e cenuşiul Chicago, amanta blondă a lui Deni Bleu stă acolo şi tot acolo mă întâlnesc şi eu cu Hank... în apartament sunt paturi, batoane de ciocolată, rampe arhitectonice suprarealiste în afara ferestrelor, ca în scenele din filmele franţuzeşti, la un moment dat noaptea cea mare coboară peste mormanul de gunoi metropolitan care seamănă cu câmpul de cluburi de noapte din tinichea ale lui Hubbard, stele pe cer, felinare chioare, zone de huligani în care găştile cu căciuli de lână hoinăresc pe nişte terenuri de pucioasă sfărâmată, personaje ca Jackie Cooper şi Jackie Coogan[1] şi găşti de copii, grilaje de protecţie împotriva şobolanilor şi poate chiar rampe pietonale subterane, iar după cum spune Bull, casele atârnă suspendate de cabluri... Deni îşi proiectează râsul fericit şi uriaş printre blocurile turn - *Kerouac, gata că mă omori* - Ceva despre o jumătate de Almond Joy[2] şi pe o jumătate de 5th Avenue[3]... Mai târziu sunt în centrul sinistru, printre mulţimi de oameni cenuşii din Pittsburgh, mă plimb cu mama şi cu Hank care tre să se întâlnească cu blonda lui înaltă... Intră într-o cabină şi dă un telefon, noi îl aşteptăm vreo 15 minute în stradă, iar el arde gazul cu prietena lui...

BANCHETE, GĂŞTI, la o petrecere din cartier ca bairamul lui Mei Torme din Chicago (fac tot timpul asocierea asta, nu ştiu din ce motiv Mei Torme, micuţul cântăreţ blon din Chicago)... dar un tip mă intimidează într-o cameră cu un cuţit de tăiat pâinea şi, intrând în panică, pe jurnâta'[6]

' Actori americani care s-au remarcat în anii '30, în rolur- ^ copii din diferite găşti. [s] j[e]

2 Prăjitură cu miezul din nucă de cocos, învelită în gla[21]" ciocolată şi migdale.

3 Baton de ciocolată cu unt de arahide.

treaz, dau fuga şi înşfac cuţitul direct de lamă şi nu simt nici o durere pentru o clipă după ce mă trezesc şi nu mă crispez deloc, aşa că îmi reiau visul şi am în mână un cuţit pe care-1 ţin de lamă. Ca într-un comando, îi înfig cuţitul în piept dar nu-1 doare şi toată lumea e şocată ca de o gafă vulgară... mai ales eu... însă mi se pare că *mi-am învins teama de cuţite* şi mă trezesc ca o fantomă, nici învingător şi nici sfânt în acest mister insuportabil de pustiu...

MERE FRUMOASE ŞI PROASPETE, tari, zemoase şi roşii, căzute pe trotuarul de pe bulevardul Van Wyck, iar eu merg şi mi le tot îndes în buzunarele de la pantaloni, apoi în cele de la cămaşă, iar în cele din urmă nu mai am unde să le bag aşa că pun mâna pe o cutie găsită în pragul unei farmacii şi o folosesc... Mai sunt şi alte mere roşii, care s-ar zice că au căzut din acelaşi copac, dar sunt moi şi seci şi fără nici un gust, aşa că le las acolo... Mănânc unul dintre merele bune şi, ca prin minune, se face moale şi ofilit înainte să apuc să-1 termin, plus că are un gust de prună veche şi stricată... Mă târăsc pe prispă cu prada mea şi acolo dau de doamna Whiteheart, mama, Nin, Luke şi încă alţii... Doamna W vrea să ştie ce aduc cu mine, apoi vrea şi ea nişte mere, eu dau buzna în casă zicând - *Am găsit nişte mere (şi le păstrez)* (la nasul meu) *N-am decât câteva...* zic eu cu glas tare, dar Nin [a] luat-o după mine şi îi spun - *N-am decât pentru tine şipen-^ micul Luke... când intră şi mama în casă, îi dau partea* [e]- pe verandă sunt mulţimi de oameni... Nin ia două...

NOI, COPIII, PLONJĂM SĂ ÎNOTĂM de pe un dig ce-jjjS'u, eu o iau în jos pe stradă după ce-mi golesc buzunarele chiştoace vechi şi-mi zic - *A rfi bine să-mi iau la puricat* ***J*te*** *lucrurile...* Stau în pivniţa casei Fortier, într-o cameră i [e]dă şi întunecată, mobilată ca un castel de vampir... Vin ^Ş e oameni în vizită la mine... Eu mă duc în magazinul lui [a]nny Richmond şi Bill Wolfe, iar ei se ceartă nevoie mare din cauza unei chestii pe care o repară sau încearcă s-o vândă... O tăiem şi o măsurăm, e o acadea enormă, o gustăm... Apoi dau cu ochii de un raft plin de ciocolate fine şi de mirodenii din toată lumea, praf de scorţişoară, nuci, cafea şi fructe, iar ei le amestecă pe toate într-un aluat mare şi apoi îl bagă la cuptor, iar după aia scot prăjitura de cafea, care e cel mai delicios lucru din lume... *Aia-i prăjitura neproaspătă de ieri,* zic eu, *nu mi-o daţi mie?...* ei nici măcar nu comentează, adică îmi dau de înţeles că ei nu mănâncă decât prăjitură de cafea de-abia scoasă de la cuptor... Bill zice despre o nucă scăpată pe jos - *O s-o mănânc eu, că îţi cer o grămadă de bani pe ea* şi apoi şi-o aruncă în gură în timp ce Danny prepară amestecul... Eu gust o bucată de ciocolată dulce-amă-ruie în formă de sobă, am găsit-o într-o cutie de pe raft... Prăjitura iese perfect pătrată, cu dungi colorate de parc-ar fi o prăjitură de marmură, scăldată în arome

exotice africane şi braziliene, crocantă, cu nuci de cocos şi nucşoară şi bucăţi de nucă măcinată... e formidabilă... sper c-o să-mi dea şi mie o bucată, dar ei nici măcar nu mă prea bagă-n seamă...
MAI DEVREME AM FOST ÎNTR-O călătorie cu vaporul în Africa, de-a lungul ţărmului vestic cenuşiu al statelor berbere, apoi drumeţii pe continent, războaie pretutindeni-prelunga Africă siberiana...
DORMITOARE COMUNE URIAŞE în afara Parisului pentru orfanii evrei, dar ei sunt atât de numeroşi... ghidul rm zice - *Toţi fugarii s-au ascuns în locurile astea în timpul războ[r] iului...* clădirile au 15 etaje, sunt mari cât cartier^ Knickerbocker Village, negre cu rame albe la ferestre şi puse în şiruri nesfârşite, ar putea trăi milioane de oameni ai<> *Sunt atât de mulţi evrei?* mă întreb eu... Am venit la centru mercial din zonă şi pe partea cealaltă se văd o mulţime de clădiri asemănătoare... Eram în Franţa, în aceeaşi suburbie afara Parisului, dar nici vorbă de peisaj parizian... M[al]
vreme fuseserăm pe strada piezişă a lui Pauline în Lowell şi acolo era un şofer de autobuz, cu o bâtă de baseball... mergea până la garajele înzăpezite din centrul oraşului, iar rabla noastră era reparată de nişte mecanici, însă fata voia „cheia de întors" căreia eu îi spun „de pornire", sau „cheia dinăuntru"... gagica spună c-o s-o repare singură, ambalează motorul... gaşca mea a fost pe Lilly Street, unde-i foarte aglomerat de sănii şi de soare şi de bucurie şi de aceleaşi clădiri din război pe care le-am văzut dărâmate noaptea trecută, dar acum lumea se deschide voioasă pretutindeni... *Hai la Frisco!* le zic eu celor din gaşcă. *Chiar acum!* - sunt cu rabla verde, o conduce Gold... *înainte hai să-l luăm şi pe Freddy* (care se dă. pe gheaţă)... Pornim de la garaj prin piaţa veselă...
MĂ UIT ÎN OGLINDĂ la molarii din spate şi reuşesc să-mi mut din loc toată arcada dentară ca să-mi fac o idee cum va arăta viitorul meu schelet: o ocheadă aruncată dinţilor mei înfipţi în os... molarii sunt imenşi şi au o singură linie verticală şi murdară care îi străbate până jos şi-mi face greaţă şi mă cutremur la gândul că am ajuns aşa de bătrân & putregăit & sunt redus la un asemenea schelet... îmi pun din nou maxilarul la loc cu un clănţănit...
TOATĂ LUMEA SE MIŞCĂ rupând-o zgomotos la goană când vine clipa ca toţi să se ducă în masă la marea premieră mondială, prin ploaie, dar nu e decât un singur vagon, tm vagon de călători, la uşă, iar acolo încap doar o parte & [Va]-gonul e plin ochi în curând, adevărul e că nu văd unde-ar mai intra cineva când se aude în difuzor - *Destul, ăsta-ipri-transport* şi crainicul a dus pe toată lumea pe culmile Jmbării ca să ajungă la premieră şi acum o să-i ia toată noap-[a] ea să ducă oamenii acolo, ca să nu mai zic când o să Puce să ridice cortina de pe prima mască cu privirea împă-[en]Jenită şi cafenie ca un fluture de noapte... Văd teatrul, [a]Ptea, marchiza, strada pustie, acel vehicul unic venind ca
un vierme prin întunericul nopţii ştiinţifico-fantastice sau nebunesc de comice ca să-şi descarce călătorii marţieni liliputani, primii pe noaptea asta... *O să mergem cu toţii!* se aude în cor de pe sala chinuită... M-am strecurat toată noaptea ca să străpung şirul şi să sosesc aici... Scrie!
SUNT LA O MASĂ DE LUCRU ÎNTR-O DIMINEAŢĂ PLOIOASĂ în acel Manhattan funerar şi mă uit la docuri şi văd navele marinei militare ancorate în port şi mulţimile de marinari mergând pe apă către uscat... Zic eu - *Toată lumea a învăţat deja şmecheria asta... pare săfie foarte uşor... prea uşor... fără îndoială că e vreo păcăleală foarte simplă...*
SLĂBESC UŞOR SUPAPA DE ADMISIE în ideea greşită din vis că de fapt tăiam contactul şi las rabla veche a lui Cody să meargă în gol pe autostrada prea abruptă, mă duc să-mi iau îngheţată & numai când ajung la poalele dealului îmi dau seama că rabla n-o să ajungă niciodată înapoi, poate pentru că nu mai are benzină să pornească, iar eu îi voi fi an-crasat lui Cody maşinuţa de rezervă...
PLEC ÎNTR-O CĂLĂTORIE ÎN New England cu mama, pe un autobuz, o călătorie lentă şi lungă, chinuită pe dealurile înăbuşite de trafic... o blondă slabă şi aproape de vârstă mijlocie se tot aruncă în poala mea, aşa că în cele din urmă mă aşez lângă ea şi încerc s-o pipăi, dar nu vrea să mă lase să pun mâna pe ea, însă mă tot chinuie cu falsa ei sexualitate... autobuzul e aşa de ticsit că pe locul mamei mai stau încă 2, dintre care unul sade cocoţat pe o pernă de pe braţul scaunului... Mama vrea sâ stau cu ea, am fost despărţiţi cumva în cursul acestei călători' lungi... Mă uit pe fereastră şi văd clădirile de lemn mohorât din New England şi semafoarele... *Când ajungem la Boston*-^ Unşpe ore de cursă lentă... în cele din urmă, mama stă în [faf]ţ înţepenită şi nemulţumită de lume şi eu am pus mân[a p] blonda aia în kimono şi încerc s-o pipăi şi mi se face scârbă de mine că sunt ca un animal în lumea asta jalnică...
MICKEY MANTLE e la televizor, ţine bâta de baseball în mână tocmai când începe bătaia şi atunci îl vezi pe tânărul Erou al Americii, bine făcut, răsucindu-şi bâta fix la picioarele băieţilor, secerându-i pe loc, vezi cum cad jucătorii de baseball în echipament alb, explozii de violenţă pe ecran...
VIS VECHI ŞI FOARTE AFECTUOS cu Hal Hayes, romane de Kafka, Raphael Urso pus pe studiu, în bibliotecă, şiruri de cărţi... Hal are un raft mare plin de cărţi de toate felurile, plus însemnări personale voluminoase legate de muzică şi scrijelite de el cu cerneală, printr-un mare efort, în cărţi uriaşe pe care le frunzăresc nişte intruşi golani sau şefi sau nedesluşiţi, care se miră cu glas tare în timp ce Hal & gagica lui se uită... *Vai, da'ce mai studiază bietu'Hal!,* mii zic eu... între timp Raphael citeşte şi el o carte lângă un alt raft, cu capul plecat... Zăresc coperţile captivante de la *Procesul* sau de la *Castelul* lui Kafka, vreau să iau şi eu acasă *Procesul* şi să încep un nou an interesant de lecturi & studiu... Mă simt foarte fericit... Când mă trezesc, aerul e rece, ca de toamnă...
SAR IN TROLEU într-o noapte ploioasă din Frisco, apoi ^erg pe jos pe Broadway către debarcader, e acelaşi loc pe ^e l-am visat înainte, însă în soarele strălucitor din ziua când P ccam pe mare, iar acum e în burniţa de pe vârful dealului în Jisco la fel ca Russian Hill[1] din visul când m-am oprit pe . 'me în timpul unei lungi plimbări şi am simţit dintr-odată J^°zitorul caracter fantomatic al nostru, al tuturora, stând ^^PcRussian Hill... Mă urc în autobuz în spatele unui ma-

Cartier rezidenţial din San Francisco (Frisco), cu nenumărate "fante şi magazine.

rinar fix când şoferul a dat cinci paşi înapoi ca să glumească cu bărbatul din spate, eu mă aşez (normal, fără să trişez) dintr-odată în spatele siluetei marinarului şi chiar arunci se întoarce şi şoferul şi-1 vede doar pe marinar urcându-se, pe mine nici nu mă observă, aşa c-am mai economisit 10 cenţi... şi mă gândesc că n-am de ce să n-o fac, aducându-mi aminte de alte economii făcute în trecut la fel... Muncesc, pentru că mai târziu sunt în camera mea, haine de lucru aruncate peste tot, cică am lucrat cu Joe McCarthy dincolo de câmpul de infanterie dogoritor şi prăfuit, cărând ranite enorme... Când ni se termină ziua de muncă, dăm cu ochii de un alt grup de soldaţi care stau întinşi pe tufuri lângă bariera care delimitează formal terenul armatei şi clădirile mari... *Voi sunteţi băieţii din Crawfordpe care i-am chemat?* zice Mac... *Da, domnule... Să vă prezentaţi*

aici la ora 10 mâine dimineaţă... Eu îmi dau seama că se duc la o petrecere în seara asta, dar McCarthy, care s-a chinuit toată ziua, la cazne imposibile în soarele dogoritor, o să-şi acorde doar 2 ore de somn în plus şi o să se întoarcă aici mâine dimineaţă... Acum, mai târziu, merg cu trenul de serviciu prin câmpia încinsă şi prăfuită, bălăngănindu-mi jucăuş un picior deasupra pământului, în timp ce-mi spun - *Oare mi-am uitat banii şi cataloga Hinayana' în cameră?* - şi mă tot gândesc - *încă o săptămână în ritmul ăsta şi mai prind 55$ şi mă întorc la căile fi' rate din San Jose...* dar mă trezesc pe canapeaua mea W poziţie de repaus Tao, dându-mi seama că nu-mi doresc decât o viaţă de letargie şi aventuri zilnice...
0 STÂNCĂ URIAŞĂ SUSŢINE ENORMA ŞI FrU: MOAŞA CATEDRALĂ a lumii la Notre Dame în Monti*3 - Lowell, lângă South Common, iar eu şi mama şi înca ^ neva (Hal Hayes?) căutăm un restaurant chinezesc pestra

1 Nume generic dat şcolilor budiste conservatoare. Num$e^{'e}J$ fapt un cuvânt sanscrit care înseamnă „vehicul mic" pentru ocupă de „mântuirea individuală".

Sainte Catherine ca să halim o cină mare şi veselă după cumpărături, e în preajma Crăciunului şi scenele din amurg sunt scânteietoare, munţii stâncoşi, vârful abrupt pe care am fost într-un vis de demult şi m-am temut să nu cad înspre câmpiile de jos (visul în care lucram la căile ferate pe o creastă stâncoasă deasupra unui oraş de cărămidă roşie, un fel de Montreal care ducea totodată prin şosele prăfuite spre Mexic... & totodată am urcat până acolo trecând printr-un gard şubred şi stricat, exact pe creştet, iar clădirile văzute în lumina lunii semănau cu clădirile lui Joe McCarthy din tabăra militară şi cu cele de la spitalul Gen. MacArthur, toate scenele astea într-o Lume Completă căreia încerc să-i dau un nume muritor)... Foarte fericit la trezire, mi-am pus pantofii de zi... şi m-am apucat să citesc Chuangse
ÎNTR-O SALĂ DE BILIARD, AM SABIE ADEVĂRATĂ... sunt pe undeva printr-un Lowell macabru şi sumbru unde nu vreau să fiu, iar pe podea zace maceta mea, nefolosită şi ruginită... Bucătarul negrotei de la sala de biliard zice - *O samă tai singur cu chestia aia,* referindu-se la cuţitoiul meu vechi & vrând să fie nostim (pentru că e plictisitor) dar din motive sentimentale eu vreau să păstrez maceta şi să o smulg de la el... El nu vrea să-i dea drumul... El e Bucătarul Şef Atoateştiutor de pe S.S. Dorchester care m-a făcut să mă scol şi să spăl din nou cambuza, negroteiul ^aş cu cuţitele lui de bucătărie uriaşe căruia i-am spus -*labele de pe mine* - când a încercat să mă împingă în 8ang... E tipul ăla, iar zâmbitorii se uită din nou... Mă tre-Zesc îngrozit de vapoare, războaie, puşcării, orori ameste-Cate ale acestei lumi amestecate şi oribile... Nu-mi dă prin CaP să-mi folosesc sabia...
^ACTORUL JERRY LEWIS e bolnav, la pat, în aparta-şi jntul meu, adică în garsoniera mea din New York, unde e ne, când eu ies din casă să rezolv repede ceva, în timp
ce June e şi ea prin oraş, mă întorc şi o găsesc pe jumătate adormită într-o îmbrăţişare gelatinoasă cu Jerry, i se văd buzişoarele, capetele aplecate, dar de abia când dau peste paharul pe care l-am lăsat pe birou când am plecat, îmi dau seama că June 1-a băut şi „a înghiţit tot" (tocmai cheltuise ultimii noştri 50$ pe nişte prostii inutile cumpărate pentru ea)... acum realizez pe deplin trădarea ei, indiferenţa şi lipsa ei de grijă faţă de mine aşa că o scot din vis... Nici măcar n-am atins-o cât am avut-o acolo...
ÎI PLACE SĂ ZBURDE, zice sora invidioasă pe sora ei mai mare, o fetişcană frumoasă de 15 ani (sau 16) şi eu mă uit la ea, poartă o salopetă albă şi strânsă pe picioarele ei bronzate şi fuge, cu cămaşa atârnându-i... mă grăbesc spre casă pentru că vreau s-o privesc mai mult, casa e într-o aşezare dintr-o pădure de brazi, parcă prin Mâine, prin preajmă sunt frăţiori şi triciclete şi alte case... cum mă uit eu aşa la Salopeţica, acum că şi-a băgat bine cămaşa în salopetă, e frumuşică... Io nu-s George Sokolsky (când vine vorba de fete în salopete)
TREC PRINTR-0 CASĂ PLUTITOARE părăsită sau printr-un apartament plin de noroi de pe malul râului, cu Danny Richman, fur un patefon vechi şi-1 iau cu mine m oraş, unde îl pun în funcţiune dar nu merge prea bine şi trebuie să-i dau la manetă... trece neobservat în nebunia gene-ralâ a freamătului citadin... Mă duc cu mama la film-Eu stau pe jos şi un tip se holbează curios la mine dar apoi dă cu ochii de mama şi se pun amândoi pe saluturi... el p°arta ochelari... Mă întorc la râu cu Danny, iar în timp ce mergfjj de-a lungul malului eu mă gândesc la cum atunci când ra Yang Tse se revarsă şi provoacă
inundaţii poţi să deose" *1* un cal de o vacă pe o insuliţă şi mă uit spre ostroavele o j£ Mississippi... nişte punctuleţe... e cald, iarba şi malul e ca gândaci, mă preocupă ticurile, o luăm prin iarba de *Pe^*. ne întoarcem în America... trecem din nou pe la casa P
toare şi-mi dă prin cap să fur patefonul dar am făcut asta deja... Razele soarelui de după-amiază se revarsă aurii prin ferestrele dărăpănate...
DIN NOU ÎN LOWELL dar deprimat, încerc să lucrez la ziar, acolo munceşte şi Boisvert, care-mi promite că în curând „cineva" o să publice Generaţia Beat şi eu mă duc la San Jose şi-i spun asta bucuros lui Nin şi lui Irwin Garden şi lui Evelyn, dar Cody doarme şi oricum nu-i pasă... Tot în Lowell, îl văd pe G.J., dar intervine o senzaţie de disperare, e acel Lowell cald şi radios în care m-am întors şi am fost peste tot şi mă folosesc de Lowell pentru a-mi hrăni visele, dar nu ăsta-i rostul lui... o senzaţie de neajutorare, de alegeri greşite... Nin se pare că citeşte primele rânduri din Generaţia Beat în salonul din San Jose care e totodată salonul în care se aflau Watson şi pianul pe care nu voiam eu să-1 murdărească nimeni, iar el e pe undeva pe aici, nemulţumit... Asta pentru că eu m-am dus la culcare înainte să fiu obosit de-a binelea... M-am trezit simţindu-mă îngrozitor şi cu junghiuri peste tot... Am băgat un pahar mare de gin tonic şi cum l-am băut pe nerăsuflate, am început să mă îmbăt şi dintr-odată uite-mă singur în camera din faţă şi vreau mai mult...
CIONDĂNELI TOATĂ NOAPTEA din cauza unei frumuseţi cu părul castaniu-roşcat care cică stă în aceeaşi casă Cu mine & Mary Palmer & Irwin & Bull, e o puştoaică atât j!e aiurită că suntem cu toţii îndrăgostiţi de ea şi ne tot păcă-•m unul pe altul... Eu sunt un beţiv, cică ies din casă şi fac di-verse lucruri pentru alţii şi dau telefoane... Mama & Nin sunt I* e'e pe-aici, le-am văzut mai devreme, totul se petrece în ew Jersey dar în tot timpul ăsta se presupune că ar trebui să Pregătim să mergem la New York şi parcă nu mai pornim r^tă la drum... în cele din urmă, eu şi Mary suntem gata j racaţi, mergem la NY cu Frumuşica la profesorul ei rus artă dramatică (şi să facem şi alte chestii, pentru Mary, pentru mine) dar în ultimul moment Roşcata stă în pat cu ochii aţintiţi pe New Jersey (care arată ca suburbia de blocuri cenuşii a lui Deni Bleu, acel desen a la Chirico cu case strălucind în soarele amiezii)... zice că nu suportă să-1 vadă pe bătrânul profesor de artă dramatică, o zice de parc-ar fi Josephine, bosumflată, extravagantă, egocentrică... între timp, Bull e deja obosit în miezul zilei şi s-a trântit pe

patul din camera lui ca de obicei, iar eu intru peste el să-mi iau din cuier pantalonii de New York... Mary e în pat cu fata, îmbrăcată până-n dinți, încearcă s-o ia cu uşurelul şi s-o convingă, ca o dădacă bătrână, iar mie mi se face scârbă pentru că voiam şi eu să stau la taclale cu fata iar acum o să rămân singur cu hoaşca aia cu ochii umflați şi cu neliniştile în legătură cu Frumuşica... *Ah, ce-aş mai vrea ca Frumuşica să facă ostaşi ailaltă...* nici pic de distracție... *Furişează-te înapoi şi urcă-te pe şemineu şi vezi ce-o să facă atunci,* îmi zic eu mai târziu, amintindu-mi că Bull e în camera de alături... Dar e un grup posomorât, un cămin posomorât... a fost şi Julien pe aici mai devreme, m-a îmbătat... Apartamentul are o sufragerie şi două dormitoare şi e la etajul 2 şi are scări de lemn pe dinafară... Străzile sunt înguste şi întortocheate, ca Pawtucketville şi Gershom Avenue, apoi mai e un triunghi de căsuțe şi guri de incendiu şi tăcere, foarte sinistru... Fata avea părul castaniu-roşcat, un nas nițel cam ciudat, cârn ca un bulb, ochi negri, o personalitate capricioasă, un trup tânăr şi extravagant... Irwin Garden e cel pe care-l iubeşte ea şi noi suntem geloşi cu toții...

MĂ DUC LA CĂSUȚA LUI LOU ca să-mi cureţe Ş> să-mi panseze piciorul rănit, are o casă drăguță, ca un itahao bogat la a doua generație din suburbii, multe fete, piane-Sunt din nou în Lowell şi am o minge roşie de cauciuc şi ^ de gând să mă duc în curte şi s-o lovesc aruncând-o către p noul de baschet din dreptul ferestrei mele şi ca să văd d^{3}^ mai e încă acolo mă uit pe fereastră şi e prea întuneric să-mi dau seama... Dar mai târziu puştiul ăla gras vrea joace cu mine şi îi zic - *Hai pe stradă, e o minge de softball şi am putea sparge vreun geam...* El se plânge de vecinii care stau la Desilets... Eu visez la vechiul parc şi mă gândesc să mă duc până acolo...

MONTREAL, RUSIA. Imagini cu părinți într-o clădire, legate de leneşul cumnat Eddy Jones, care e un taximetrist beţivan în oraşul ăsta întunecat şi straniu din nord... Totul e cenuşiu şi umed de la burniță, iar Eddy şi cu mine, care am 18 ani şi încă mai sunt copilăros, plecăm cu taxiul lui ca să ne ducem nu ştiu unde... Eddy e ca un W.C. Fields mai slab... *Băiete,* zice el, *ia aşteaptă tu aici până mi-aduc eu o duşcă de whiskey... Problema cu rudele e că întotdeauna te bat la cap să faci una sau alta... Ce-mi place mie e libertatea, înțelegi?...* Se apucă să conducă prin tot oraşul, iar în final, în nişte zori plini de burniță, pe o stradă din Câmpiile Ruseşti şi în districtul bordeielor din afara oraşului ajunge la o maşinărie enormă de pavat străzile, iar chestia aia ocupă toată şoseaua şi e înaltă de un metru douăzeci şi are grilaje speciale pentru asfalt, iar la volan e un muncitor bătrân... Eddy intră cu taxiul direct în maşinărie, o izbeşte, iar măgăoaia se cutremură şi se scutură şi se mişcă înainte, se pare că nu-i aşa de grea... Eddy se distrează de minune şi râde, e beat & nebun... Apoi dă cu maşina peste o camionetă pe care-o tot îm-Pmge în spate (e goală) către un pieton care încearcă să meargă pe stradă... iar pentru că roata e întoarsă, camioneta •1 urmăreşte ca într-un arc pe bietul om... dintr-o altă camio-^{ne}tă sau taxi împins mai devreme iese acum un şofer cu chipul acoperit care scoate un revolver păcătos cu mâner de ^{ern}n... *Hei,* zic eu de pe bancheta din spate a taxiului, *sunt Ş> io aicea, ia-o mai moale...* el ține pistolul de țeava de parcă ^rea să-l folosească să ne cârpească cu el, iar pietonul s-a ^âbit deja şi 1-a smuls pe Eddy din maşină şi acuma îi cară rrmi la greu şi la modul profesionist, direct în barbă, aşa că ^{u} fuga să pun capăt bătăii şi fac asta smulgându-1 pe Eddy ^{n} utreşul loviturilor şi ținându-1 lângă mine...Tocmai când şoferul de taxi e pe punctul de a-şi depune plângerea, pietonul, spre mirarea mea, scoate un pistol din buzunar şi-1 împuşcă liniştit pe Eddy în piept... Eddy e surprins şi simte durerea de abia pe urmă, apoi cade... dintr-odată sunt singur cu el pe strada măturată de vânt şi bătută de ploaie în zorii zilei, nu e o stradă în lucru şi nu se vede nici țipenie de om în profunzimile cenuşii ale întunericului ei... Eddy se zvârcoleşte şi țipă - *Adu-mi o duşcă de whiskey...* - *Dar unde? Cum?* - mă trezesc singur cu un bărbat a cărui rană ar putea fi gravă dar nu-i pot spune şi el vrea whiskey şi zace pe stradă doborât de durere, sentimental, unchiul meu vitreg nebun şi beat... Mi-e atâta jenă că aş vrea să plec... (Dar la colțul străzii e un bordel şi salon de cocteiluri şi de jocuri de noroc deschis toată noaptea, cu perdele albastre la uşa de pluş)... *Mă duc acolo să-ți aduc un păhărel de whiskey, Eddy?...* - *Da, da, dar adu-mi toată sticla, o să verşi jumătate de pahar pe drumul de întoarcere...* Mă caut prin buzunare, am doar o bancnotă de 5$ şi-mi zic în sinea mea - *Pentru bietul de Eddy, aşa rănit cum e, pot să cheltui ăştia cinci dolari,* dar mă cuprind nişte mustrări de conştiință şi vină şi frică şi nelinişte lacomă şi mă aud întrebând- *N-ai cumva 5$?--Ba da, ba da, în buzunar, ia-i de acolo...* şi trebuie să-1 caut prin buzunare pentru că el nu poate să se răsucească şi mă uit rfl jur să văd dacă mă observă cineva, spunându-mi - *0 sa creadă că sunt un bandit care-l răsuceşte pe stradă pe un tip...* bancnotele îi cad din buzunare, iau una de 5 dolari şi dau fuga la colț prin ceața cenuşie, mă duc la bar... Nu vor să-mi vândă o sticlă... *Eprea târziu, ce dracu', nu ştii ?*$^{l\ .u}$ *atâta lucru?...* E întuneric înăuntru, pluş, beculețe albastre şi aurii la bar printre sticle, un pian slab luminat în spate ş câteva glasuri de oameni care au băut toată noaptea, P^{ana}\ zori... Vreau să le zic de ce am nevoie de sticla aia... Dis°^ între ei... *Tre să aştepți până la 8, decret municipal*-furii pe lume şi pe regulile ei de rahat şi comentez regn unchiul meu moare în ploaia de afară după ceva de b$^{aut'}_{c3}$, un glonț în piept... înşfac o sticlă de pe raftul din celâla păt al barului şi o rup la fugă... *N-au decât să mă u reascăl Eddy o să-şi primească băutura!,* dar când ajung la perdelele de la intrare, nu aud nici o agitație în spate, ei încă mai fac comentarii despre decretul municipal şi cineva chiar chicoteşte aşa că, în loc să fiu urmărit, în loc să se strige după mine şi să fiu împuşcat, eu sunt bine mersi în siguranță şi am cu mine sticla de un sfert de whiskey şi bancnota de 5$ a lui Eddy!... fug afară în tăcere şi o iau pe stradă către Eddy... dar a murit deja... încremenit pe loc, cu sticla şi bancnota lui de cinci dolari în mână, lângă Eddy care a devenit deja curat pe veci, plâng de ruşine şi amărăciune...

TOT FELUL DE DETALII... Scene pe care nu mi le mai amintesc, curți, străzi, case, cu iubiri de toate felurile, fete, mame, oameni... m-am trezit cu bine.

ÎN ORAŞ A FOST FĂCUT UN TURN ca să indice locul unde o să fie pusă bomba atomică atunci când va veni vremea să fie spulberat oraşul... s-a făcut deja anunțul pentru luna viitoare, iar evacuarea a început... Acum se vede oraşul noaptea, întunecat, în lumina slabă a lunii, becuri slabe peste tot în timp ce populația se micşorează şi dispare... Uite-mă şi pe mine, sunt pe balconul unei clădiri jalnice, Plănuindu-mi plecarea în susul râului din nord şi la dreapta... Toți portoricanii mai zăbovesc încă prin New York-ul condamnat, încercând să mai valorifice o lună de degustare a resturilor bogate într-un oraş care a fost bogat odinioară... •ncearcă să-şi înghită toată dragostea pentru Manhattan, Manhattanana lor, înainte să plece pentru totdeauna... Mă ^{Ult} la turn în lumina lunii, arată aşa de sinistru, de apărat, de Parcă ar fi învelit într-un giulgiu, pe moarte...

- CĂLĂRIND EXACT PE ACEEAŞI MUZICĂ precum la ^{Ce}Putul filmului (zice reclama la film), Turban Bei este vă-mtrând în suprapopulatul oraş Havalah (se văd imagini

cu grupuri enorme de călărești cu turbane invadând oraşul şi câmpia pe care se află acesta; apoi, la sfârşitul filmului, se luptă

cu săbiile, cu dinţii şi cu unghiile, caii şchioapătă pe aleile înguste din Havalah)... Luptele sunt narate de comentatori evrei (spune crainicul)... Apoi se prezintă o scenă de după bătălie, cu prizonieri de război atârnaţi de mâini pe verandele publice şi se aude o bufnitură puternică în vreme ce crainicul anunţă că în întunericul şi agitaţia de pe străzile din jur, *un grup de călăi a devenit nerăbdător pentru că rămăsese în urmă cu munca şi s-au apucat să taie capete chiar pe trotuar* dar eu am ratat scena asta, am auzit doar... oraşul laş şi coroziv al lui Turban Bei chiar s-a emancipat... Turbanele se adună să caşte gura prin Gaza...

ÎNCERC SĂ SCRIU TOATĂ NOAPTEA în separeul de la bufet, dar port un pulover roşu de la cursa din Liceul din Lowell şi apărătoarele de umăr de la echipamentul de fotbal, în cele din urmă îmi dau totul jos de pe mine şi mama, care vorbeşte cu nişte prietene în apropiere, vrea să ştie dacă mă simt bine.. *Mra ald* (mi-era cald)... Mai devreme Joe era în casa de pe Salem Street în duminica aia, stând pe-acolo cu nişte picioare lungi, arhaic, ca o santinelă din pozele vechi...

UNUL DINTRE TIPII DRĂGUŢI DIN DRAGOSTE, MUSELLE, e un cântec pe care-1 cântă cineva într-un vis profund...

UN FUM GROS SE RIDICĂ din mormanul de praf* peste autostradă unde cu câteva săptămâni înainte am aruncat o parte din gunoiul nostru să-i dăm foc şi nu numai că n-a ars, o* mai e şi un câine care latră lângă el... Eu & mama & Nin & ^ traversăm şoseaua, de pe veranda casei noastre mari şi cenU^j să aruncăm o privire... suntem prin sud pe undeva... pe mine enervează traficul şi încerc să mă strecor printre maşini ca să traversez, dar maşinile se revarsă în continare, indiferente... Nişte vagoane de serviciu scuipă un fum dulce şi tihnit într-o dimineaţă de iarnă...

Preşedintele Clubului Lions stă între băieţi la balcon în timp ce la orgă se aude muzica din „Hold That Lion"[1] şi el are o ninsoare cazonă acum, iar dinţii cu strungăreaţă i se văd şi mai tare, el e Bill, preşedintele popular, şi-ţi dai imediat seama că e conştient de noua lui frizură şi se întreabă ce-o să creadă despre ea poporul american... Camera de filmat se întoarce către tavan şi apoi tocmai în închisoarea unde prizonierii aud muzica şi zgomotul manifestaţiei de afară, în imagine se văd cuşti de sârmă şi lumină cenuşie...

SCĂRI CARE DAU ÎN SPATE, cu trepte de numai 7 centimetri lăţime... Cu mare efort le cobor ţinându-mă de bară, încetinel, după ce m-am întors de la sala de spectacole a negroteilor... E o noapte scăldată în lumina lunii, sunt pe undeva şi sunt marinar... O cunoştinţă de-a mea de culoare se plimbă cu o fată de culoare, mă văd amândoi... Eu le zic -*Scările astea or să mă omoare* -… Mergem împreună către marea sală de spectacole unde locuiesc eu, unde am fost prins în capcană mai devreme din cauză că furasem bijuterii, iar tipul vrea să i-o pună fetei numai că ea merge la un bairam aşa că el îşi ia tălpăşiţa când ajungem la o străduţă lăturalnică şi eu merg mai departe cu ea... în curând ne plimbăm mână de mână, iar eu îi fac semne cu degetul în palmă... Ea zice că se duce la un bairam cu şase persoane, acasă la un Poliţai... *Tu eşti a şaptea?,* zic eu... *îmi place să pipăi mâini,* [2]lce ea... nu e frumoasă, e cam grăsuţă, urâţică, dar e sexy... Sunt în New Britain... Atunci când fusesem prins mai de-[V]feme eram sus de tot pe scările uriaşe, ascunzându-mă acolo unde tipul ăla blond m-a pus alături de un bărbat în ha-'[ne] simple, eu am aruncat o privire printre treptele scărilor [ln] sala aflată în umbră şi printre ecourile spectacolului, nu

' Film din 1947 cu nişte faimoşi actori de comedie americani.

era vina mea pentru că prietenul meu stârnise totul... furturi gelatinoase... Acum mă plimb în lumina lunii, sala de spectacole s-a transformat în camera mea şi eu vreau s-o iau pe fată cu mine acasă dar se duce la bairamul ei...

MĂ CLOROFORMIZEZ, încercând să mă sinucid în pat cu June sau cu nu ştiu ce fată, care tocmai a făcut-o pe mamă să juiseze prin masturbare... această mamă... Mă ia cu ameţeli şi inhalez mai mult, dar nu mor, sunt îngrozit de moarte şi totuşi m-am hotărât să mă sinucid... Nu mă omoară... Chiar m-aş sinucide, ea e pe pat, masturbată de June sau de mine, şi juisează, e ca o izbăvire bruscă şi facem comentarii cu toţii şi râdem şi suntem tineri cu toţii...

MARE EPOPEE PE RÂU, venim cu toţii pe torentul tulbure, înotând cu tot cu echipament, cu tot cu cai...

Sunt din nou un tânăr scriitor faimos, în Lowell, nu tre să merg la şcoală, cobor pe treptele alea verzi de lemn de la casa pustnicului de pe Riverside Street, unde s-au construit blocuri de ciment şi o ditamai căsoaia de ciment, cel care prepară ci-mentul e băgat până la gât într-o cadă, la un pas de înec, amestecând compoziţia cu un bătător automat în formă de ou de categoria întâi, ca o maşinărie de pisat cu forţa unui pumn, o pagodă... e şi şeful acolo, în cămaşă, cu nimic pe deasupra-Mai devreme dormisem într-un pod şi era şi tata pe acolo-Boisvert e prin preajmă, e un vis fericit despre succesul rneu din tinereţe, mă gândesc să mă duc la Liceul Bartlett ca s-o caut pe domnişoara Dinneen... Am scris *Pe drum,* asta e Smith[1] adică)... Mai devreme eram la antrenamentul de baseball pe Yankee Stadium unde exersam aruncări cu puŞ[43] nii mai mici... Acum sunt sus în podul meu, într-o casă mare,

1 Kerouac a scris mai multe versiuni ale romanului *Pe drum* "[in]^[0]\ să publice cartea, iar în prima dintre ele, începută în 1948, perso principal, modelat în stil autobiografic, se numea Ray Smith.

toate mătuşile şi rudele au venit în vizită... visul cu bătrâna mătuşă Jeanne din Lynn şi visul trist cu unchiul Joe sunt transformate acum într-un singur vis fericit, printr-o nouă atmosferă proaspătă şi voioasă... Acceptând această dragoste, încerc să dorm şi să tot dorm, până când clopotele mării vor bate peste pleoapele mele cufundate în uitare... Mă gândesc că după profilul ăsta mortuar cizelat, probabil că sunt Gerard... orăşelul vesel Lowell, Richmond HUI... faima visătorului, nefericita notorietate a beţivanului... • Râul se revarsă, e cenuşiu, iar noi înotăm în şir şi uneori ne odihnim pe mal... e un lung drum înot din Lowell până în Mexic, sub cerul plumburiu & de-a lungul malurilor fumurii...

SUNT ÎN NASHUA cu Joe şi cu Philip, m-am întors la fermă, sunt f. fericit şi mergem de-a lungul şinelor de cale ferată incredibil de vechi şi vedem un mărfar oprindu-se lângă nişte vagoane de marfă învechite şi cenuşii, bătute de vreme şi făcute din lemn ca nişte hambare, vechi vagoane coloniale... de toate formele şi mărimile... locomotiva bineînţeles că e o veche oală cu aburi & noi copiii *(copii,* am 32 de ani) ne apropiem şi ne uităm la frânarul şef cum decuplează locomotiva de tren, dându-mă uşor la o parte când mă aplec prea tare... o treabă complicată de ciocănit şi smuls, de răsturnat Şi lovit cu mâna, care-1 face să simuleze un fior de durere... se dă înapoi ca să se uite printre tăciuni după semnalul lui... Eu îl împing pe Philip înapoi pentru că s-a apropiat prea mult... 0 să cer o slujbă la căile astea ferate... *Aveţi vreo slujbă disponibilă?* strig eu după negroteiul fochist, iar el îmi răspunde că da, iar în toiul zgomotului îmi zice ceva şi unde să mă duc şi eu sar în sus de bucurie şi-i zic - *Mulţumesc fru-[m]°s, domnule!...* Hoinărim de-a lungul şinelor către Nashua, ariciţi... dar mai târziu cică sunt dus cu maşina de Văru' [Uv]ila să muncesc în nu ştiu ce fabrică de ceasuri din capătul l^d străzi, lângă un morman de nisip cu felinare... Dar sunt [n] voiosul Nashua şi în curând va veni iarna rece şi sănă-[as]ă... Mai devreme, într-un vis intermediar,

anonim şi îngrozitor, suflam sau storceam sau oricum îmi scoteam fâşii lungi de viermi din nas, în geamul de la magazin şi era 6 dimineaţa, într-o duminică, şi poate că m-au văzut cei care mergeau devreme la biserică...
GAŞCA MARE DE traficanţi de droguri a lui Bull a trecut pe aici, acum vine gaşca de cumpărători, intră pe uşa din spate, e o bandă ameninţătoare de pistolari, îi ştiu pe toţi... oricum, toată ziua a fost forfotă în casă, sunt în casa de pe Sarah Avenue din Lowell, e o zi senină şi nebună... Mai devreme eram în casa din sud a lui Nin şi aveam un ditamai chiştocul de iarbă pe birou şi mă chinuiam să-l ascund de ea, pe sub hârtii sau în palmă, dar ea tot mă bănuia şi mă străpungea cu privirea încercând să mă prindă de mână - *Ha? Ha? Ce-ncerci să ascunzi? - Nimic, nimic,* ziceam eu ascunzând nervos chiştocul... *Voiam creionul ăsta...* Ea vine după mine în bucătărie, urmărindu-mi fiecare mişcare... E o casă frumoasă, cumva ca aceea de pe Sarah Avenue, dar nu sunt mai fericit aici decât am fost în casa aia unde sunt însurat cu Dusty, în vechiul vis în care eram cuplat cu o lesbiană... Mai bine s-o tai în Mexic, să stau într-o baracă din Sinaloa... (să stau în aceeaşi casă ca bătrânul Tin Tin şi să mă aştept să fiu liber să-mi ascund chiştoacele)
ÎNTR-UN APARTAMENT din Chicago, fac un salt disperat după o sticlă goală de jumătate de litru de vin pentru ca pe celelalte sticle de un sfert goale le-a umplut ochi Hubbard cu pişat mai devreme... îmi dau seama cu groază în visu cenuşiu şi fără haz că de fapt îmi folosesc vechea mea halbă... Nu vreau să mă piş pe podea şi să fac o băltoacă vi zibilă în apartamentul fetei, dar o fac, iar urina ţâşneşte Ş umple repede sticla până la gât şi dă pe dinafară din belş[u]^ îmi udă mâinile şi se scurge pe pereţii sticlei până p[e] P° deaua din lemn de esenţă tare fără covor...
UN TREN VECHI, URÂT ŞI PLIN DE PRAF, pe nume Zipper, e gata să pornească spre nodul de cale ferată din Watsonville, aşa că mă urc şi cutreier prin vagoanele de călători (!), iar trenul porneşte la drum, numai că nu în direcţia potrivită, ci spre oraş, aşa că, încercând să mă dau jos, cobor pe scări, dar mănunchiul mare de chei mă împiedică, îmi tot atârnă din mână şi când încerc să mă descotorosesc de ele, băgându-le în buzunar (cât încă sunt pe scări), nu vor să intre, ci încă atârnă pe jumătate afară din buzunar şi bineînţeles că nu pot să le pierd aşa că mă apuc, în mod riscant, doar cu trei degete de bara de fier, iar trenul accelerează groaznic... Ajung la locomotiva cenuşie şi cobor, desprinzându-mă de tren în timp ce mă destind liniştit, cu braţul în exterior sărutând barele de fier de la revedere, cu piciorul ridicat în aer ca într-un exerciţiu de echilibristică al unui feroviar, mişcările mele sunt ca un dans stilizat... gata, am sărit & sunt teafăr.
ÎNTR-UN FRISCO STRANIU ŞI ÎNZĂPEZIT, o iau pe o scurtătură din spatele pieţei, dar într-un final ajung la ţară, pe lângă ferme acoperite de zăpadă, deşi sunt „paralele" cu piaţa, dar acum un tunel închis îmi blochează revenirea, aşa că eu şi încă un tip trecem prin uşa cu drug de lemn şi nimerim în nişte grote subterane pline de prizonieri de război orientali evadaţi, care se ascund acolo... parcurgem diferite niveluri, pătrundem tot mai adânc şi ne rătăcim, printre stânci chinuite, Praf, resturi, hârtii, excremente, umezeală, stropi din infiltraţii Şt scurgeri din oraşul de deasupra noastră... în cele din urmă îi găsesc pe cei doi orientali pe care îi căutam, uite-i adunaţi lângă un foc într-un colţ al marii peşteri veşnice şi dacă nu [iTn] grijă, or să mă prăjească să mă halească la cină, pentru •* aici nu-i pic de mâncare... Of, ce s-a întâmplat cu casele [din] fermele înzăpezite?
^ JRWIN e nerăbdător să asculte nişte înregistrări în sufrage-■nchisă din clădirea Textile Lunch şi-i aduc asta în atenţie lui Danny Richman, dar el nu e interesat... Mă duc la uşă şi trag cu urechea, aş vrea ca Irwin să dea mai tare, dar îi recunosc seriozitatea şi modestia lui în privinţa volumului, „liniştea" lui... Tre să cobor treptele cenuşii şi umede unde l-am văzut pe Călătorul în Giulgiu în cămaşă fără nimic pe deasupra... jos pe stradă mă opresc şi atunci mă copleşeşte amintirea întregii mele vieţi din vis, năpădindu-mă ca un val puternic, trist, cenuşiu, uriaş... pretutindeni, scene cenuşii şi posomorâte... ăsta-i preţul simţirii, fluxul de morţi şi renaşteri... Ah, cale a permanenţei dulci, prin ce pădure, în ce strop de ploaie?
ÎN LOWELL, probabil cu Jimmy Santos, am aplicat pentru o slujbă la revista Comentarii şi am primit înapoi o scrisoare mare şi înflăcărată, în care mi se oferă slujba, dar mama are îndoieli şi-mi zice că ar fi trebuit să stau în banca mea pentru că acuma că o să câştig bani şi o să mă fac cunoscut, or să vrea şi alţii slujba... aşa că socotesc c-ar fi mai bine să nu fac nimic, *svaha!*\... între timp a fost nu ştiu ce piesă ori eu am scris sau interpretat o piesă, iar scena finală e cu tatăl - erou la un picnic, ţinând în mână un pahar de apă plin cu vin roşu, bine îmbrăcat, cu o soţie care spune -*Beiprea mult* - iar eu mă uit la Nin şi ea zice - *Bineînţeles că bea prea mult...* Bărbatul ăsta are un fiu care se ceartă cu el tot timpul pe nişte chestiuni filosofice... bărbatul e îmbrăcat cu o haină de tweed... Acum sunt cu Joanna şi urcăm în camera ei, o cameră nouă, pe un hol mic şi îngust, intru cu ea, iar când se apleacă să ia ceva, eu o ţintuiesc din spate şi ne împingem nitel dar cum nu vreau să creadă că sunt vulgar, ci că îi apre-ciez gingăşia, îi aplic repede un sărut pe rochie, aplecându-ma înainte şi în jos... Apoi ne prindem într-o îmbrăţişare slobodă, ca într-un vis... E foarte frumoasă şi o iubesc...
Viaţa unei furnici e foarte scurtă şi biata de ea n[u inva'] decât că învăţătura înseamnă neştiinţă...
1 Interjecţie cu o semnificaţie de salut în hinduism şi b[u]d'[srn]' care se pronunţă la sfârşitul unei rugăciuni.
Intru în Lowell, întorcându-mă din nordul unde am stat înstrăinat prea mult, nu departe de stânca aia cu circul din vise recente şi dintr-odată trec printr-o piaţă care mi se pare cunoscută de parc-ar fi un loc vechi şi uitat din Lowell de care mă simt străin şi pe care niciodată n-am încercat să-l redescopăr în gândurile mele... pe undeva prin amestecul de catedrale, clădiri de lemn, şine de cale ferată şi trafic aglomerat în spatele străzii North Woburn şi în spate cartierului South Common, în sus spre zona de sud din Lowell, apoi către est, ce straniu... străfulgerările amintirilor mele sunt în vis şi datorită visului, căci acum îmi dau seama că nu există un asemenea loc în Lowell sau în minte, ci că l-am creat eu pentru a se potrivi în vis, demonstrând cum minţii adormite nu-i pasă deloc de asemenea concepţii arbitrare, fantastice sau ne-fantastice... chiar dacă s-au întâmplat sau nu, toate amintirile gândite de ea sunt active şi pornesc din atmosfera albastră şi absentă de imagini pustii ale lumii unui visător...
ARTICOL PRINCIPAL DESPRE UN DRAGON în ziarul Lowell Sun pe care îl citesc eu în scaunul din Richmond Hill, în tăcerea visului meu... E un articol de pe prima pagină, scris de „unul dintre nenumăraţii scriitori de la Sun", ăsta-i un grec - îmi zic eu, vorbeşte despre război dar o dă cu poveşti cu dragoni şi îl completează ca să facă din asta un articol principal (deşi eu îmi dau seama imediat cum stau lucrurile)... însă mă simt imposibil de trist citind povestea şi [m]ă gândesc la cariera mea ratată de scriitor & Lowell....
CINEVA MI-A DAT 7 BILETE la marea piesă britanică "°uâ, dar eu nu-s prea interesat şi totuşi au insistat să mă ,[Uc]-.. Bineînţeles că tre să le şi plătesc... Nin (ea să fi fost?) [lmi] dă 5$ să le cumpere, dar dintr-un motiv prostesc eu cumpăr două în loc de unul când ajung la casa de bilete, la teatrul depărtat, aflat la mare distanţă de Mexico City, ceea ce în-[arn]nă încă 2.20$

ca să ajung acolo cu taxiul... Pisica mea, pisicuța mea preferată şi frumuşică e afară, doarme la curbă, lângă taxi, aşteptându-mă când îmi dau seama că unul dintre locurile mele e tocmai sus de tot, în balconul ăla îngrozitor & că piesa nu e decât un film tehnicolor & o înşelătorie... Uite, cealaltă pisică a mea îşi face apariția & le ține pe amândouă în mână în timp ce chem un taxi în marea piață tristă... nu stau să mă gândesc dacă am destui bani să plătesc drumul de întors în oraş, care face 2.20$, şi cu siguranță nu destul ca să mă întorc acasă, acolo unde stă mama & tata & nin & alții... La început pisicile erau țepene, dar apoi s-au recunoscut şi acum se hârjonesc în brațele mele în timp ce eu îi fac semn unui tânăr taximetrist cu față de american... *Câtface până în oraş?... - 50 de cenți... - Incredibil... şi cât face dacă mai mergem puțin până la mine acasă?... - 75 de cenți... -După cum vedeți, trebuie să mă urc în taxi cu pisicile astea...* Mă urc în camionul lui înalt şi aştept o bună bucată de vreme în timp ce el s-ar zice că se pregăteşte de plecare sau vorbeşte cu alți taximetrişti şi durează atât de mult că până la urmă pisicile adorm pe piesele de lemn... Mai devreme eram cu tata şi urcaserăm treptele dărâmate ale unei legendare arene antice... Nu-mi pare rău deloc c-am văzut doar 30 de secunde din „piesa" aia măreață & c-am cheltuit cei 5$...
UN COŞMAR CU CRIME ÎNGROZITOARE care erau înfăptuite în parte în casa mea de pe Phebe Avenue, dar totodată într-un district cu o fabrică de cărămidă roşie, măcelul şi bătaia erau atât de înfiorătoare că victima sau altcineva a umplut podeaua de vomă, care se vede amestecată cu sânge şi, s-ar mai zice, cu bucăți de came rupte din bietul om- [6] aşa de înfiorător că mă trezesc, în vis, în toiul unei nopți fantomatice şi mult prea liniştite (dintr-odată mi se face frică de tăcerea sinistră din Richmond Hill) şi presimt că s-au înto^ criminalii şi că mi-a venit rândul şi parcă văd rumegu^ roşu din 1946 de la înmormântarea tatei în Nashua!- °* sunt îngrozit de-a binelea, la fel cum am fost de speriat tata în visul recent în care

orbeam, iar criminalii sunt *I'* 254 aproape (Bull şi Julien în New York astă seară!)... şi vreau să mă apăr, mă ridic şi orbecăi prin întuneric după cele două suporturi de cărți, amândouă din fier, moştenire veche şi pierdută din familia Kerouac, de pe biroul meu verde de la Gerard... înşfac unul şi-1 strâng bine în pumn... mai sunt şi îngrijorat pentru mama, care e în dormitorul ei din față, dormind sau probabil trează şi înspăimântată... rămân nemişcat în timp ce Stafiile trec prin întuneric... poliția şi-a făcut ancheta, interogatoriile, a curățat dezastrul de la fața locului dar frate!, zău dacă a folosit la ceva, cu asta te-ai ales în întunericul care ucide & coşmaruri în tăcerea spartă de sunetul voios al cocoşului dezmățat şi salvator din zori... Drag...
CAUT UN LOC unde să mă aşez şi să scriu în linişte, pe lângă terenul de baseball şi ocolesc o fântână şi dau cu bâta într-o cuşcă de sârmă de pe o bancă din partea unde se află o maşină de scris veche & pupitre, sub un copac, şi eu mă transform în „Malcolm Cawley[1]" şi mă pun pe scris... însă maşina e aşa de veche, încât, dacă vrei să imprimi o literă, tre să apeşi cu câte un singur deget şi *tare,* ceea ce şi fac... & văd un tânăr trist pe-aici, are vreo 18 ani, cu părul castaniu Şi creț, căzut pe gânduri, iar eu, ca un Om de Litere bătrân şi mteresat, încep să-i iau un interviu cu o abordare înțelegătoare şi aflu că e un poet tânăr şi delicat, atât de întristat încât [nu] prea mai scrie, sau ceva de genul ăsta... am mers 4 km Pană am scris asta, aşa că am uitat o parte... Deci în visul meu tânărul e cu privirea pierdută în spațiu şi-mi fac griji Pentru el... Cine-i subiectiv? Cine-i obiectiv?
O EPOPEE CRUDĂ ŞI JALNICĂ A UNEI FAMILII î^e trăieşte în nordul îndepărtat, pe un fel de țărm de mare j[11^1] Şi straniu ale cărui ape se umflă şi bălteşte în pragul uşii * timpul
refluxului, iar pe vreme de furtună loveşte întreaga 'Critic **literar şi istoric social american, a trăit între 1898 - 1989.**
casă, zgâlțâind-o... e ca în Alaska, zilele sunt scurte, predomină întunericul... sunt acolo cu mama & Nin şi când ajungem e o scurtă vară însorită, destul de caldă şi plăcută... *Mi-a plăcut atât de mult când am sosit, cam pe neaşteptate într-o după-amiază, acum şase săptămâni,* zice bătrâna bunică din casă într-un amurg răcoros şi subit, *dar acum e iarnă din nou...* Pentru o vreme ne şi jucaserăm pe pajiştea de peste drumul de unde începe întreaga Sălbăticie din Noua Scoție care se întinde până departe şi tot mai departe, masivă, peste tot Nordul îndepărtat & Deznădăjduit... jocurile din curte erau nebuneşti, cu cai albi şi giumbuşlucuri, eu mă urc pe al meu şi-i urmăresc pe băieții care au aruncat cu bâta după mine şi-i plachez din spate... e un joc dar e brutal... Acum a venit iarăşi iarna, casa se cutremură din cauza vijeliei şi a mugetelor mării învolburate, apele dau năvală şi se retrag apoi, le vezi lingând flămânde uşa de la bucătărie înainte să se întoarcă în imensitatea cenuşie ca mările nordice din Groenlanda la Cape Farewell... tatăl din casă e un zgârcit bătrân şi nebun, are un servitor care-1 urăşte, îi văd pe amândoi mâncând împreună o mâncare groaznică într-un hambar, la lumina aiurită a unei lumânări, în oraşul din Alaska... servitorul zice - *Prost nenorocit ce eşti, ți-ai irosit toată viața în pustiul ăsta nordic cu țipetele tale idioate despre sfârşitul lumii şi cu Biblia ta,făcându-ipe ceilalți să tremure ca varga pentru că eşti tu nebun*-Dintr-odată, servitorul nu mai stă pe scaunul lui, lângă Stăpânul Nebun care îl priveşte fioros, ci pe scaunul meu, căci eu devin servitorul. între timp am şi fost în oraşul din Alaska, cu gagica mea, singura fată potrivită pentru mine din tot ținutul... Am căutat magazine de dulciuri ca să fiu sigur că am de unde să iau destulă gumă... restaurante vesele cu bere şi f"[8]' milii întregi şi separeuri şi jachete de lână, un bărbat stă P[e] un scaun înalt la bar cu o țelină înfiptă în el de către un co^ pil... Eu şi gagica mea (Maggie Zimmerman) colindăm pn" tre hambarele de pe Strada Principală, cerul e plumbuit Acum Stăpânul e jupuit de către un servitor la Cina cea Taină din hambarul din oraş şi apoi vine furtuna cea mar mătură întreaga căsuță şi o scutură din țâțâni noaptea Ş[1]
că acum casa o să fie distrusă şi Stăpânul sare pe un camion înalt şi-şi urlă în beznă profeția - *In ziua cândferestrele se vor întuneca şi fiicele muzicii vor fi trase în jos...* şi or să se înece în reflux cu tot cu sclavul său şi o să se audă glasul Vorbitorului din epopee spunând - *Aşa că s-au înecat împreună, cel care a slujit acolo şi cel care a trăit pe spinarea lui, s-au înecat în apele morții* (stăpânul, la urmă, şi se vede o imagine cu marea plină de rămăşițe) dar eu am de gând să mă ridic şi să țin un discurs propriu în folosul inimilor tuturora - tot soiul de bunici, prietene, mătuşi pe care le-am cunoscut în această căsuță atât de dragă mie, care e în nordul mohorât... O să spun - *Ferestre întunecate-condamnate, tot ce avea de făcut era să-şi construiască şi el căsuța pe un teren mai înalt!...* orice îşi dă seama de asta...
Mai devreme, încercam să fur nişte caiete galbene cu foi detaşabile, de pe biroul de la Western Union din holul subteran de marmură, dar am tot şovăit neştiind câte să iau şi până la urmă m-am hotărât să le fur pe toate, dar atunci frumuşelele de secretare au început să treacă dintr-o cameră în alta, deşi mie nu mi-au acordat nici o atenție deosebită şi chiar nu m-au observat...
ÎN CASAMARE ŞI CIUDATĂ ALUI JAMES WATSON DIN NEW JERSEY, la două ore sau mai mult cu trenul şi cu autobuzul de casa mea, sunt un musafir nepoftit şi lăsat singur [ln] sufrageria lungă şi joasă cu şemineu, în timp ce becurile [Su]nt

aprinse în dormitorul lui Watson, iar el e acolo cu ne-Vastă-sa... un „afront intenționat", dar eu nu plec pentru că să fac 2 ore până acasă şi n-o să ajung acolo până la 1 ^ Şi sunt obosit, aşa că mă plimb prin sufrageria mare ca ^ hambar, uitându-mă la caietele de notițe ale lui Watson ^Unt ca ale mele, ca astea mici, cu numere) şi pe perete văd "^Producere din „Harper's Magazine Column" în care "e despre copilăria lui în New Hampshire cu multe poze J^1 de copaci şi tufişuri şi pârâiaşe, strecurând la mijloc *a lui... Şi nici n-are de gând să iasă din dormitor... mi se
mai pare şi că am fost sau am locuit dincolo de curte, în alt loc, iar aici am venit doar pentru că era aproape, dar oricum nu-s binevenit... un vis posomorât... Acum îmi dau seama câți bani face el, iar eu nu strâng nimic... Ah, sfidarea asta!
ÎN ORAŞUL ALA NORDIC FATAL ŞI FRIGUROS, mă duc de la stația de marmură cu întâmplări la fel de sumbre ca o pânză de păianjen, în casa lui Pat Fitzpatrick, în timpul zilei, ca s-o văd pe nevastă-sa Mărie, pentru un futai, sper eu... nu-i nimeni acasă, mănânc o felie de brânză americană de pe un bufet din dormitor şi apoi îmi dă prin cap să strig - *Mărie?* - şi zău dacă n-o aud răspunzându-mi din fundul dormitorului şi nu mai e interesată de mine când îi zic cine sunt... Aşa că suntem afară, pe şinele de cale ferată, încercăm să ne facem o îmbinare care o să facă să crape drăcovenia asta de lemn care ne susține şi motanul meu Pinky stă întins pe tera-sament şi se uită la noi, iar când facem o încercare se apropie şi miroase balamaua pe care o punem... *O să-l calce!* - dar garnitura se mişcă din nou, iar Pinky stă întins în siguranță între şine, privindu-ne, cel mai tare motan care a existat vreodată... Facem îmbinarea şi Pinky clipeşte, în moțăiala lui, când aude zgomotul îmbinării... Ne îndeplinim obiectivul, o ştergem, eu dau semnalul, bate un vânt puternic şi tomnatic de zi senină, Mărie F. nu mă mai iubeşte, dar eu am motanul şi echipa mea de feroviari şi lucrările Minții mele...
Mai târziu, în trenul de călători, țip de bucurie şi uimire când îi văd pe feroviarii dintr-un tren local ducând un vagon pe o interlinie până-1 fac să deraieze şi apoi să se prăbuşească dramatic într-o scobitură în nisip, pentru că nu mai e de nici un folos... *Au răsturnat vagonul ăla!...* Frânarul ra şi zice - *Asta pentru că are laturile uzate... Şipcile su ^ roase...* Suntem în Woburn... lângă Lowell... mormane de n^ sip şi construcții noi şi un freamăt nebun în ziua biciui*^^ vânt cu nori pufoşi perindându-se pe cerul albastru-gândesc la trupul lasciv şi întunecat al lui Mărie în dorm ^ şi la vocea ei fierbinte şi uşuratică... în curând vom
Lowell şi o să văd cu ochii mei imaginile pe placul inimii... o întreagă carte în sine, Doamne... Când toamna îmi cucereşte inima din nou şi mă face să-mi pierd dragostea, copacii |or să-mi ia visele, şoselele, căile ferate cu *dharma* lor şi spuma mării minții şi o să le zdrobească de-a pururi...
FRANKLIN ROOSEVELT JR LA TELEVIZOR, înmânând ouă... şi drogul împroşcat dintr-o seringă ciudată... Roosevelt scoate mâna din televizor direct în casa mea şi eu mă întind şi înşfac ceea ce-mi oferă, adică nişte ouă sparte, o sticlă mare de tip clondir, sare cu aromă de usturoi, iar eu şi mama le luăm agitați, dar mie îmi scapă de vreo câteva ori când FDR întinde un lucru, pe care dacă nu-1 iei, se evaporă... Regret lucrurile care mi-au scăpat, dar nu-mi mai încap în piele de bucurie când le văd pe cele pe care le-am luat...
Puştiul voia să fim prieteni, ne-am dus la spital, am luat nişte morfină din seringa asistentei, iar eu am rămas acolo, devenind din ce în ce mai moleşit şi nebun în fața celorlalți pacienți care se uită la asistentă în timp ce administrează... De abia mai târziu marinarul devine sinistru (după şederea noastră în spitalul de pe Sarah Avenue) şi cu prietenii lui, de sub trenul suspendat din cartierul Jamaica, (iar focul de lemne era în trenul suspendat) îmi sugerează prin semne o bătaie, cum o să mă rupă ei pe mine în bătaie, cu el în frunte Şi eu deja mi-am pus la punct un plan de evadare...
PANTELE CARE URCĂ ŞI COBOARĂ pe un mal incredibil din portul Brooklyn, cu bucăți care se ridică pre-Cum nişte poduri mobile cu traverse şi cu muncitori (am o slujbă, ca la căile ferate, deconectând plutele de la C.F. din ortul New York, dar e o muncă stranie şi sumbră căci comunicăm prin găuri enorme făcute în rampele superioare 8* Uneori e greu să te cocoți aşa de sus pentru că sunt foarte ""Upte, de fapt eşti plătit în funcție de cât de abrupte *W)*— noaptea hoinăresc, într-un tricou alb, căutându-mi
colegii de echipă şi găsind clădiri fantomatice precum sediul Squibb sau hotelul St. George, dar numai vile de lemn pline de oameni adormiți, de dulapuri, sexe, cearşafuri, camere umede şi părăsite... Şeful de echipă nudă de rnine... în cele din urmă o găsesc pe June Evans şi ea vrea de îndată s-o punem, pe treapta de jos a marii rampe împuțite din Turnul Babei... noi, ea începe... zâmbim, ne grăbim... O pierd în casa aia mare deşi ea mi-a spus în ce cameră o să fie... Mă duc un etaj mai jos, îmi scapă, dar o găsesc în cele din urmă, mult mai târziu, după nişte întâmplări ca pe vapor şi după singurătatea din labirintul de coridoare pierdute în casa minții întunecate... Ea e în pat, dar un copil se joacă în cameră şi tre să-l scoatem de-acolo... June zâmbeşte ca un înger, cu toată strălucirea raiului ei întunecat... Mă trezesc dându-mi seama că n-a fost decât un vis, mai ales trezirea de dimineață...
VISEZ CĂ MĂ URMĂREŞTE UN ADULT, eu sunt un băiețel prin nu ştiu ce oraş, n-am casă, am făcui vreo poznă sau un act de vandalism, iar el e furios şi vrea să mă prindă, poartă o cămaşă albă precum Călătorul în Giulgiu de pe culoar... începe să mă urmărească pe Strada Principală în apropiere de liceu, iar eu o rup la fugă peste gazonul din curtea şcolii şi peste gardul cu țăruşi de fier şi apoi o iau pe o stradălăturalnică, spre nişte case ca acelea de pe strada Gershom, cu nişte curți mfrun-zite şi misterioase... Mai departe văd un banc de nisip pe care pun ochii... El e în continuare pe urmele mele. mereu cu doua sute de metri în spate, dar persistent şi îndârjit... Deja sunt îngrozit de-a binelea şi trebuie să folosesc fiecare şmecherie copilărească pentru a mă furişa şi a scăpa de el de tot, căci a'"e'" e nebun... intru în holul unei case, mă ascund, ca în visele^ odinioară, oamenii dinăuntru nu mă aud, mă furişez pe prispă, în camerele unor complet necunoscup- adultul run^ e afară, se uită după mine, se uită şi se tot uită, ştie &fs. j aproape... Mă strecor afară prin nişte tufişuri către alte c
alte case umede «im - • •
lele de nisip iar ll'Şl ^ h SPa*iul deschi« cu movilea cealaltă "S? ° ™ P"T° CaVemă lunşă * * &» P*r-întmde mult maZl 1 l^S *f Smt S^ Că ^ se

mai departe, căci am văzut deja ceea ce era „mai aproape"... un ținut cenuşiu din nord... bărbatul e pe urmele mele, m-a văzut şi se grăbeşte să mă prindă, e din ce în ce mai aproape, ştie că am de gând s-o tai într-un spațiu deschis de teama caselor şi a curților... Darce-am făcut?***** Mă ascund cu grijă în celălalt capăt al cavernei, dar văzându-1 cum se apropie (el însuşi ascunzându-se) pur şi simplu ştiu c-o să mă depisteze... să dau înapoi ar fi ridicol, s-o iau înainte ar putea fi inutil, cumpănesc şi respir greoi... La poalele dealului e o căsuță veche, dau năvală acolo şi mă ascund printre stinghii şi sunete umede... Apare şi Giulgiul meu... Ştiu c-o să mă prindă, până şi el ştie, nenorocitul, că mai devreme sau mai târziu o să pună

laba pe mine, dar fiind copil, am o posibilitate mai mare şi întreaga lume la dispoziţie ca samă ascund şi să-mi acopăr urmele... Să merg oare spre mistenoasa pădure Chalifoux dincolo de buştenii căreia m-am născut în văile roşii ale dimineţii speranţei vieţii? Sau să mă furişez înapoi în oraş? (Cine-i băiatul? Cine-i urmăritorul? Cine-i obiectiv? Cine-i subiectiv? Cine-i real? Ce e real? Toată fantomăraia lichidă din visul min-tfmele, ca viaţa...Ha!
(închide ochii în faţa oricărui pericol & să nu-ţi fie frică ^ moarte tnti.i -
eo închipuire goală & mare...)
CU CREIOANELE
am desenat o imagine minunat de fru-^ asă cu nişte clădiri în lumina după-amiezii, probabil nişte nci sau magazine, dar cu roz şi albastru intens din belşug pasând greu cu mâna am pus o culoare de groază şi mister P atra veche, care-i aşa de frumoasă, ca o imagine nemai-V' ^ °C'l" oamenil°r' 0 °Pera de arta demnă de un Da sau chiar de-un Rembrandt... Sunt doar puţin uimit să pe_ "Sun artist aşa de man... Din păcate am desenat tabloul ^ nul televizorului „în timpul unei transmisiuni color" şi Cand tocmai mă pregătesc să i-1 arăt mamei se termină
transmisiunea color şi toată capodopera mea s-a dus pe apa sâmbetei... *Nenorociţii dracului au schimbat!* urlu eu... era o imagine ca din Veneţia în lumina după-amiezii de toamnă târzie, cu nuanţele de albastru & roz & roz-portocaliu cenuşiu & un strop de suferinţă întunecată care te făcea să te gândeşti la Isus şi la Măria Magdalena...
Mai devreme Nin conducea o maşină nouă, nu ştia cum, am intrat pe nisip, am ajuns la un bar unde eu am băut nişte amestecuri cu coniac şi apoi am condus maşina tot restul drumului până la casa noastră din Carolina...
DE CE STA U OAMENII LA NEW YORK? mă întreb eu în timp ce aştept autobuzul pe 14th Street pe o stradă din West Side, după ce-am văzut unul venind pe bulevard, însă era autobuzul de pe 31 st Street... Mă uit la o stradă pustie de lângă chei, privesc peste apă, peste cerul atlantic, îi văd pe portoricanii care lucrează pe camionul de gunoi, oamenii sunt fusiformi şi pierduţi în zare, pe bulevardul nesfârşit... deşi nu e aglomerat acum, la ora cinei, îmi spun că e din cauza „unei bande de nebuni"...
CÎND TE URCI PE STÂLPI... Era un oraş de la malul mării, o epopee cu familii, eu m-am urcat într-un copac sau stâlp pentru propriul amuzament dar tatăl (un bărbat cam ca Mannerly pe care tocmai l-am insultat în sala de clasă drn pod) strigă
*- Foc! Nu vedeţi focul care e acolo? Când te urci^*
Y 7 -—-o— ----....-----j *j*---- s
pe stâlpi... când oricare dintre membrii găştii mele se ur pe stâlpi e ca să depisteze incendii şi uragane..- » dintr-odată el şi neamul lui de puştani ştrengari îşi d
umu-uucua ci şi ntainui iui uv. puţuuii ^ɔvu&».' -j
seama că incendiul e aproape de propria lor casă şi o rup fugă într-acolo şi de unde sunt eu, chiar le văd casa arzând-în cele din urmă, când soseşte uraganul, ei trimit un vag de marfă silenţios pe şinele lungi din peninsulă, ca să *o* cheze ceva... grijile imaginare din întreaga mea viaţă au rn0" tat cu toatele pe lângă peninsula cenuşie...
IN ZORI (după iniţierea de ieri în schema occidental-bu-distă O masă pe zi - Fără băutură - Fără prieteni) o bucurie de nedescris a minţii mele din vis, legată de Gustul Unic al tuturor lucrurilor, o senzaţie transcedentală de Unitate în Univers, un Extaz Solitar... întrerupt de obiceiul vulgar din fiecare dimineaţă al polonezului de alături de a-şi drege glasul, şi totuşi l-am binecuvântat în fericirea mea şi toată furia a dispărut... Mai târziu mintea mi-a adormit profund & s-a consumat cu imagini de pe mări înghеţate şi vijelioase, cu marinari chinuindu-se pe o barcă de salvare pusă pe o parte laterală a unui mărfar & dintr-odată totul dispare, înecându-se, şi nu se mai vede nimic pe mare preţ de un minut, când apare o ditamai barca cu vâsle, la 300 de metri în faţă la tribord, oamenii au dispărut şi a rămas spuma mânjită a mării... Mai devreme fusesem în vechea clădire a ziarului Sun din Lowell, dormi-sem la etaj & un bărbat, crezându-mă beat, m-a cărat jos în piaţa Kearney & eu m-am prefăcut leşinat, o scenă tandră, m-a luat în braţe ca pe un bebeluş... apoi merg pe jos către o gheretă de lângă strada Y şi o iau în sus pe Merrimack şi-i relatez povestea mea cuiva în acea zi mohorâtă şi ploioasă... ciutăţenia nefastă a pieţii Kearney, toate astea nu sunt decât o ciondăneală cerebrală diferită, iar asta aş putea s-o spun despre toată cartea viselor şi imaginilor ca să-i tulbur inutila seninătate & preocupările cu o lipsă absolută de imagini deşi cum se face asta nu pot explica în cuvinte, care sunt în sine nişte ciondăneli diferite între concepţii arbitrare... După cum ziceam, cuvintele, imaginile & visele sunt degetele falsei imaginaţii îndreptate spre realitatea Sfântului Vid... însă cuvintele mele sunt încă multe & imaginile se întind către sfântul vid ca un drum ce are capăt... cartea asta este DRUMUL SFÂNTULUI ^ID, al acestei vieţi, al acestei imagini a regretelor....
PENTRU PRIMA OARA... am visat că m-am cocoţat pe 0 stâncă înaltă dintr-un povârniş spre altul şi am ajuns pe culme şj m-am aşezat dar dintr-odată, privind în jos, mi-am at seama că nu era un urcuş sradual. ci unul drent... în vis
nu-mi dă prin cap să cobor pe partea cealaltă... în vis, ca întotdeauna în visele cu locuri mai înalte, mă gândesc doar la cum să cobor sau la cum să-mi repar greşelile... şi chiar dacă ştiu că e un vis, în vis mă încăpăţânez că trebuie să cobor de pe stânca înaltă în acelaşi fel în care am urcat... vechea frică dintotdeauna mă chinuie îngrozitor... *Dar dacă ăsta-i un vis atunci stânca nu e adevărată,* îmi spun în sinea mea, *aşa că mai bine trezeşte-te şi stânca o să dispară...* Nici mie nu-mi vine să cred c-ar fi cu putinţă aşa ceva, dar, tremurând, deschid ochii & visul a dispărut & stânca a dispărut & frica a dispărut...
Acesta-i semnul Compasiunii lui Buddha, în cele din urmă... Cu alte cuvinte, pentru prima pară am visat că eram într-un loc înalt & mi-era frică să cobor dar ştiam că era un vis & ceva îmi spunea să mă trezesc & locul înalt avea să dispară & am deschis ochii & totul dispăruse... SALVAT!
Buddha a reparat greşeala în locul meu... M-AM TREZIT DIN VIS
Pentru un moment, m-am şi gândit să sar ca să ajung jos... Oh, realitate jalnică! (însă asta însemna durere de moarte, cădere, groază de moarte sau chiar moarte)...
Totodată, în multe alte locuri înalte din vis mi-am dat seama că visam, dar am insistat în vis *să mă dau jos...* activităţi din vis în lumea din vis... activităţi din vis la coborârea de pe stânca din vis...
Stânca mi se părea că este, iar acum stânca nu mai pare c-ar fi...
Analiza viselor e doar o explicaţie de cauze-şi-condiţ" (cum ar fi că stânca e un simbol în timpul zilei, când un cn-minal pune mâna pe cuţit pentru că fereastra a rămas descuiată)... analiza viselor e doar o măsurătoare a puterilor ***rnay***" şi n-are nici o valoare... singura valoare constă în dispersia viselor... Freudianismul este o mare greşeală stupidă pentru că tratează totul în

relații de cauze & condiții în loc să ab°[r]
1 în hinduism, *maya* e o forță puternică ce creează iluzia cos"[1'0] potrivit căreia lumea aparentă ar fi reală.
deze realitatea misterioasă, esențială şi permanentă a Esenței Minții... singura mea problemă e cum să practic Calea cu opt brațe'tot timpul, din moment ce nu trăiesc în sihăstrie)... Nu [e] doar stânca înaltă de noaptea trecută când îl citeam pe Dante... e stânca înaltă a neliniştii de moarte...
tDINTR-ODATĂ SUNT ÎNTR-O PIAȚĂ MARE DIN)WELL, cu mâncăruri delicioase pe nenumărate tejghele pe Strada Şcolii, în apropiere de North Common, acolo de era şi garajul lui Mike, iar înăuntru se află Jim Bloodworth şi Taffy Truman, mâncând, iar eu mă duc la ei şi le zic - *Băieți, eu am lucrat ca frânar, ceva noutăți pe la B & M?,* iar ei se uită la mine chiorâș şi apoi mă recunosc.
SUNT ÎN COLIBA LUI THOREAU LA WALDEN POND în Concord, e seară şi de-abia mai văd când încerc să mă uit la lucrurile rămase de pe urma lui, inclusiv o cutiuță de țigări, făcută dintr-un carton moale, care se rupe uşor, ca straturile de protecție de pe un ou... o gagică nebunatică, într-o decapotabilă nouă, opreşte şi trage frâna de urgență cu farurile aprinse luminând peretele lui Thoreau, iar eu strig -*Tine farurile aprinse, tre 'să văd asta* pentru că o miros imediat drept o gagică maleabilă şi mişto, iar eu chiar nu mai văd... în timp ce ea se uită peste umărul meu, deschid cutia Şi înăuntru dau de un degetar întreg de semințe de marijuana... o pulbere de tutun de marijuana, sau cel puțin aşa se Pare şi eu îmi zic - *Thoreau era prăjit* (ceea ce-i cu siguranță ADEVĂRAT) şi îi zic fetei ce se-ntâmplă, iar ea îmi răspunde - *Chestia aia e greu de obținut... -B a nu, deloc,* îi zic [611] cu competența unui mare drogat, *poți s-o obții oriunde,*
, [1] Doctrină budistă, referitoare Ia modul potrivit de abordare a '«țelegerii,
gândirii, vorbirii, acțiunii, mijloacelor de trai, efortului ^"tal, conştiinței şi concentrării. Urmarea acestei căi îl eliberează [0r]n de suferință şi-[1] conduce în Nirvana.
chiar de pe stradă (de la orice gagică ce face contrabandă) mă gândesc eu să adaug, iar mintea mea strada e un drum greu din Chicago în afara localităților Concord & Lowell... Gagica frumuşică e uluită de mine... desface uşor cutiuța de carton în căutarea unui suvenir, dar o rulează până o transformă într-o biluță...
(Am visat asta într-un hotel sordid din Lowell, „Depot Chambers")
MĂ PLIMB PRIN TIMES SQUARE CU IRWIN şi cu Bull, la ceas de seară... urmează să ne întâlnim şi cu Huck, dar Irwin se plânge că Huck e un infractor şi că taică-su nu vrea să-l vadă umblând cu Huck şi se plânge ca de obicei - *Dar Huck ştie că sunt şi eu?* etc, aşa că mă enervez şi-i zic - *Bineînțeles, că doar nu mă aşteptam să reacționezi aşa* şi apoi îi zic *tre să-l poți suporta măcar puțin...* Strâmbă din nas la mine, cu fața întunecată, şi zice - *Faci schimb de evreiaşi anul ăsta* şi îmi dau seama că se referă la Huck, care e evreu (chestie care mă surprinde, deşi credeam că Huck era neamț, ca noaptea trecută când am visat că cineva îmi zicea că Shelley Lisle e evreu)... Aşa că i-o întorc - *Eproblema ta, nu a lui Huck* şi ma lansez într-un discurs despre Irwin care face totul de căcat cu refuzurile lui & bănuielile & fricile & lipsa de orice reproş personal în privința urmărilor propriului lui trecut & al recentului său dispreț & compasiunii lui filistine față de Bull & noi & eu care ne plângem de asta cu vârf şi îndesat într-un vis delirant de-al meu la al cărui final se vede un copac înalt de 65 de metri în Times Square, noaptea, iar eu îl arăt cu degetul şi[zlC] - *Tu cu tot cu taică-tu, niciodată nu v-ați deranjat să descop[e]' riți crengile din vârf ale copacului care v-a hrănit...* adică sun teți doar nişte evrei de oraş care resping totul strâmbând d nas chiar când copacul vieții, ramurile sale cele mai pure, ra
mâne neobservat... copacul milei pământeşti... îmi aduc amin e de povestea lui Herbert Gold despre cum îl detesta el p[e]-ică-su care doarme în dormitor, mârâitul lui, ticăloşenia evreieşti... pe care o zdrobesc printr-un discurs măreț de[s]P
Marele Copac Trist al Pământului... Hubbard e tăcut şi nu face nici un comentariu pentru că lui nici că-ipasă, el se gândeşte doar la următoarea doză...
POTOLIȚI-VĂ, le zic eu băieților dintr-o gaşcă nebună cu care m-am dat în carusel, când unul începe să urle cât îl țin plămânii despre abuzurile de marijuana învățate de la mine... *Ei la dracu, potoleşte-te tu singur,* este răspunsul pe care-l primesc de la discipolii mei... Suntem în pantaloni scurți şi tricouri, eu mă simt obosit după ce am tot încercat să țin pasul cu efectele Generației Beat şi totul e lugubru în visul ăsta... Mă trezesc într-un cartier sordid din Lowell...
De abia în liniştea bisericii Ioana d'Arc din marea zi cenuşie de 21 Nov. 1954 când am înțeles: această Generație BEATifică...
TOBOŞARII NEGROTEI de la marele concert de jazz improvizat într-o şcoală unde eu & mama & tata ne uităm plini de uimire... ei stau pe scaunele centrale din spate şi au numere solo alternative, iar primul tip pare destul de bun, însă al doilea loveşte pupitrul cu laturile palmelor şi face un zgomot atât de tunător şi de rapid că ceilalți vor să-l trimită la parter, însă el nu le acordă nici o atenție şi mai târziu celălalt toboşar învins vine pe scaunul din fața mea şi vrea să facă schimb cu un „civil" pentru că se pare că nu vrea să mai stea lângă duşmanul lui... întorcându-mă cu copilul la clădirea în care locuim, sunt atacat de un negrotei şi de femeia lui - *Vino cu noi, pe acoperiş... Acum... Haivino, vino...* o răpire îmi zic cu - M/ - femeia se dă înapoi să-şi ia poşeta, copilul meu se ascunde după colț, eu sunt gata de acțiune şi mă trezesc.
PE PLAJA CENUŞIE DIN LONGISLAND, o mare înşire de familie şi un mare eveniment nu mai debutează la ![l]np, iar eu o frec jucând baschet în curtea goală, dându-mi [J]°s haina dar nu şi cămaşa şi cravata şi aşa o să mă umplu de transpirație... Mă apuc dejucat Jocul cu Mine, Kerouacii împotriva Krapilor, eroii din ambele tabere... aud țipete tinereşti de pe alte terenuri... Apoi dau fuga la marele Eveniment Neclar, merg pe scara unui metrou de suprafață sau a unui mărfar care merge pe linia principală de pe bulevardul Queens, iar sute de alți copii merg cu mine, şi a început să burnițeze, artificiile de pe plajă or să fie o mare fâsâială... Antrenorul copiilor, seriosul Russ Hodges, mă vede şi mă cheamă la vagoanele de serviciu să-l ajut pe un copil rătăcit, luându-1 cu mine... mă arăt de acord...
VISE ÎN ROCKY MOUNT, PRIMĂVARA 1955 O TREABĂ ÎNTR-O MANSARDĂ azi noapte, în apropiere de depoul din Lowell, Joe mă trimite sus să umplu butoaiele cu sucul vieții şi eu urc pe scara de incendiu, sunt singur singurel acolo în întuneric, dar mă zăpăcesc şi am toată veşnicia ca s-o fac pe clovnul şi să întârzii ca golanul de Joe Jackson cu bicicleta făcută praf... Singur singurel, în timp ce pipăi şi-mi fac griji şi mă foiesc din cauza a ceea ce-p să creadă Joe despre mâinile mele întunecate, lipite de indiferența şi de munca lor... Nu se întâmplă nimic. Voi termina până la asfințitul zilei... Joe va repara şaişpe motoare fantomatice înainte ca eu să ies de aici... Dar el nu trimite nici un emisar să vadă ce-i cu mine... Am trudit din greu toată noaptea la nişte vagoane, ventilatoare, ventile...

MARELE CALIF ORIENTAL îi castrează pe preoţi cu o expresie de grijă blândă şi suferindă, are o mică clemă de argint pe care le-o pune pe organe în timp ce ei trec pe rând deschizându-şi şliţurile (dar departe de public aşa că nu li[se] văd nici penisurile şi nici cum se face treaba) dar se văd expr^ siile de durere dezamăgită pe chipurile credincioşilor care te-a[1] putea aştepta să fi crezut că totuşi Califul avea să-i debarasez de biluţele dăunătoare ale lui Eros fără să le cauterizeze şi S*" rănească trupurile aşa de repede... îmi vine şi mie rândul, Sİ la fel de potrivnic precum alţi zece atunci când îmi dă prin cap ce înseamnă de fapt castrarea... Refuz atunci când sunt privit cu compasiune... Asta a venit tocmai într-un moment în care sunt pe punctul de a-mi înceta lepădarea de mine şi de a începe să sper şi să accept totul din nou... Mă ridic şi *spw Nu...* în camera de alături sunt Soldaţii din Estul Maroniu, anunţaţi să supravegheze castrarea silenţioasă a discipolilor... Doi paznici tineri, speciali şi cu pielea cafenie (nu sunt în uniformă dar arată precum călătorii dintr-un autobuz din Mexico City) încep să se bi-ciuiască înnebuniţi în runde de discursuri şi apoi se apropie să se ocupe de mine... Dar sunt atât de incapabili că îi resping imediat, chiar fără efort şi mă duc la fereastră şi o întind afară să scap... Unul dintre bătrânii mei prieteni eroi, care a fost Călugăr la fel ca mine, dar mai înainte repara vagoane la depoul din Lowell le ţine acum un discurs călugărilor şi paznicilor Califului în moleşeala nostimă a clădirii şi printre odgoanele din curte în timp ce eu cad pe sforile de mătase al misterului felah al evadării - *E aşa de priceput la evadări, o să-l vedeţi pe acest campion al lumii coborând pe un perete fără să atingă de fapt peretele,* ceea ce şi fac, de fapt, dar fără să mă chinui... Fuga mea e la fel de limpede ca aerul... Duşmanii n-au cum să mă reţină... Personalitatea mea e aşa de defectuoasă sau egoistă încât nici măcar nu ating pământul, darămite peretele... Şi totuşi durerea din acel spărgător de nuci cu mâna încleştată pe mâner trebuie să fi fost reală, îmi zic eu, grăbindu-mă... Pe lângă asta, dacă e o locomotivă sau un copac sfânt o să mă îngroape dedesubt, senzaţia de deşertăciune e aceeaşi...

Ca un pui de găină eliberat din ou, o şterg în nici o direcţie anume, liric, în lumină...

CA UN BĂIAT SERIOS DIN LOWELL, vizitez şi eu lo-^ fostei mele şcoli, probabil clasa a doua la St. Louis... cu alte cuvinte, ar trebui să reprezinte Şcoala Bilingvă sau St. ^°uis... cu alte cuvinte, n-ar trebui să reprezinte altceva de-[cât] ceea ce e... ce trist... Mai întâi sunt la subsol, care cică e [plv]niţa parohială întunecată şi întinsă din St. Louis, unde îmi amintesc călugăriţele care ne pieptănau părul cu apă din propriile noaste surse de urină (micul perete se prăbuşeşte), în întuneric, igrasie, piatră rece, aşa că în prezent visele despre subsolul Liceului din Lowell, care nu mai era ca o temniţă, sunt caracterizate de bezna jilavă a subsolului pe care mi-1 amintesc din St. Louis... Spun că mi-1 amintesc pentru că atunci când am vizitat St. Louis de curând, nu mi-a dat prin cap să cobor şi să revăd subsolul, care acum, de fapt, dacă stau să mă gândesc, nu se poate afla în adevărata mea conştiinţă raţională... Atunci unde era? Subsolul acelei clădiri din cărămidă roşie, relativ mică?... subsolul bazarului parohial?... Dar nu-i nici un subsol acolo!... Şi atunci unde să fie decât în mintea mea?... Dar este, sub clădirea de cărămidă roşie, însă mult mai mic decât l-am visat şi mai mic chiar decât subsolul clădirii liceului unde se ţineau orele de meserii şi lucru manual (bănci de lemn, şipci, nenumăraţi Joe dezmăţaţi care sunt gata să înceapă o nouă zi printr-o muncă ce le-a fost impusă pentru că au fost prinşi făcând ceva rău, ceva de oameni mari, în cenuşiul şi înceţoşatul Lowell)... Revizitez acest subsol care-i un amestec de multe elemente şi care dintr-odată se transformă într-o peşteră adevărată, cu noroi, pereţi nevăzuţi de pe care picură apă, întinsă dar totuşi sub şcoală şi cu cât merg mai departe, cu atât începe să semene mai mult cu grotele alea mari de sub Market Street din Frisco pe care le-am tot visat şi unde i-am găsit de curând pe cei doi soldaţi orientali japonezi liniţi de foame şi care scurmau pământul în două încăperi separate ale peşterii---dar cât de întinsă şi cât de asemănătoare cu peştera de sub parcul Laurier unde bătea marea Inimă a Bestiei... apoi ies pe holul şcolii, pardoseli, uşi către diferite săli de clasă, soarele somnoros din ziua de şcoală se revarsă şi s-ar părea ca revizitez o „sală din clasa a doua" absolut uitată până acum, dar pe care acum mi-o amintesc cu o licărire şi nu-mi vine să-mi cred ochilor... tristeţea cumplită şi pierdută pentru^ deauna a nefericirii mele într-una dintre băncile din faţ[3] sala asta, învăţătoarea a murit demult... E ca sala de la ş[c0] Billing din fundalul pozei cu mine la 5 ani, aceeaşi atm feră aurie în ţara lui Buddha, în praf & umbre & soare & fantomatica tăcere a fotografiei...

ÎNTR-O TABĂRĂ DIN CALIFORNIA, americanii, la ordinul ruşilor care tot survolează zona în avioane mari, amenin ţând c-or să arunce bomba cu hidrogen, au întemniţat o grămadă de oameni într-un spaţiu împrejmuit cu sârmă şi-i pregătesc să fie primele victime ale detonării bombei cu hidrogen, între timp, băieţii sortiţi pieirii joacă baschet şi chiar se iau la bătaie în grupuri. La ora H, oamenii or să fie făcuţi să stea întinşi în buncăre fix sub bombă; unora li se vor face anumite injecţii, altora nu; nişte amestecuri lichide dăunătoare, pe care să le bea astfel încât cauza morţii să poată fi urmărită precum sulfatul de calciu prin măruntaie... Toată lumea zice -*Oricum o să murim cu toţii de mastoidită, de la izbitura în urechi în timpul exploziei...* Sunt şi eu cu mama acolo, fără nici o scăpare, şi tot acolo e şi Julien, Joe şi mulţi alţii... Eu şi mama am venit în California la momentul potrivit ca să fim capturaţi... La ora H, proştii cu căşti pe urechi vor număra isterici secundele în timp ce oamenii îşi aşteaptă moartea... ce trist... La sfârşit, aproape de sfârşit, eu şi Julien stăm împreună pe o treaptă... Nouă nu ni s-au făcut injecţii, suntem printre cei cărora li se va permite să moară fără injecţii şi pentru studierea directă a rămăşiţelor noastre... Mi se pare acum că eu am avut grijă de Julien, care e ca un frăţior neajutorat, la multe vieţi, şi multe renaşteri... Eu sunt Bodhisattva[1], iar el mi-a fost lăsat în grijă... De abia începe să-şi dea şi el seama de asta, văd bine, prin noua lui tăcere şi prin respectul introspectiv... Eu scriu o poezie pentru a comemora tabloul acesta... P°ezia se termină cu următoarele rânduri:

Tăcerea obscură
A sturzului din Ţara Pură.

1 în hinduism - persoană care a atins gradul de iluminare Pintuală dar care îşi amână intrarea în Nirvana pentru a-i ajuta şi pe tu să-i calce pe urme.

... adică Avalokitesvara[1] şi Sunetul Transcedental din Nirvana care e înăuntru şi dincolo de Bombă. E o mare poezie idealistă şi o termin cu o înfloritură din condei, lângă tăcutul şi nepăsătorul Julien ale cărui gânduri se îndreaptă asupra morţii... E un amurg cenuşiu, călduţ, înjur zac flori ofilite....

Pământul divin
Al Minţii Muritoare
îmi spun eu când mă trezesc...

COBOR PE TREPTELE DE PIATRĂ ale Marii Peşteri Budiste a Lumii, spunându-le celor care privesc de pe margine: *E sinucidere lăuntrică...* şi cobor pe Sfântul Culoar cu alţii după mine, către marele Chip înclinat & freamătul din întunericul

plin de lumină iradiind din centru... Nu se poate merge decât înăuntru... Peştera Lumii, Peştera Realităţii dincolo de conceptele de soare, aer, etc, în care se află Izvorul Realităţii Luminoase...
ALERG ÎN JOS pe o costişă de deal & o capră-taur sau o capră-vacă legată cu un lanţ lung începe să mă urmărească, eu îmi zic - *Tot ce tre să fac e să alerg tot mai departe & o s a ajungă la capătul frânghiei,* dar în loc să accelerez mă tot întorc să pun mâna pe capul vacii precum toreadorul Manolete domolind şi oprind taurul, dar acum această ciudată vacă din vis mă muşcă dureros de mână & mă întorc la ea mer[eU] cuprins de teama c-o să fiu azvârlit în aer, aşa că mă întorc prosteşte iarăşi (ca un mijlocaş care prinde din fugă pase fiJ" gerătoare tocmai în spatele liniei de centru & se întoarce rfl timp ce aleargă pe gleznele lui delicate care se încrucişez
real al vieţii şi protejează lumea în perioada cuprinsă între plecai*[3] Buddha-istoric (Gautama) şi sosirea viitorului Buddha (Maitreya)'
în timp ce el face un tur cu mingea deja prinsă)... dar acesta nu-i un erou al meciurilor de fotbal, vaca aia îmi smulge bucăţi întregi din mână & e un coşmar din care nici nu mă trezesc cu problema lămurită... Şi oricum, care-i problema? Vaci flămânde.
ÎN VISUL ANTERIOR EISENHOWER era preşedintele Americii eroice de-a lungul unor zeci de ani cenuşii până în anii '80 şi eram cu toţii uluiţi să-l vedem susţinând o cauză copilărească după alta, cu braţele încrucişate, un Sfânt, & îmi place de el... Nu-mi pot permite să-l detest pentru că sunt copil... Aprobă noi proiecte de legi, aplică legi referitoare la somnul adânc asupra unor civilizaţii infantile pe o hartă arbitrară şi cenuşie numită lume... Nu-mi amintesc amănuntele acestui vis fără capăt, când m-am trezit nu-mi aduceam aminte mai nimic şi nici nu-mi doream să-mi aduc aminte nici măcar cele mai mici detalii despre ce erau legile eroice *ă la* Lincoln pe care le promulga E., dar se pare că l-am cunoscut într-o casă întunecată unde avea loc un bal tostoian & întâmplări & prăbuşiri!... nimeni nu mă iubeşte fiindcă nu exist.
. STAU LA FEREASTRA DIN NOUA NOASTRĂ BUCĂTĂRIE din Brooklyn & mă uit fericit la toate ferestrele [a]urii din clădirile din întunericul moale şi înmiresmat de afară, ca întunericul din California, mama îmi spune să nu stau la geam cu lumina aprinsă că o să mă nimerească lunetiş-|u dintr-o nouă organizaţie secretă de tineri care se ocupă cu "^Puşcarea oamenilor la ferestre... dar eu nu cred în exis-krrţa lunetiştilor, aşa că rămân acolo, bucuros în orice caz că ^[Un]t acasă... Şi mai târziu mă plimb pe Cow Street în
rooklyn, cu Hindeburg & Huck, vagabonzii din Times ^Uare cu care m-am înhăitat din nou & care vin să mă ia de u?a celulei mele... Visul ăsta alb pe care îl visăm e de fapt
reflectare interioară şi e la fel de liniştit, la urma urmei, ca meditaţiile unui preot credincios în biserica lui la ora 4 după-amiaza... în timp ce se uită la breviarul lui, sau prin el.
AM PIERDUT CU NUMĂRUL 6 la cursele de cai, era un armăsar sur, a pornit bine şi era în frunte şi oamenii făceau comentarii despre cât de bun era jocheul, dar pe la jumătatea cursei, Nr. 8 1-a ajuns din urmă şi s-au luat la întrecere până la linia de sosire şi al meu a pierdut la mică diferenţă. .. Eram dus de la nişte iarbă ciudată care m-a îmbătat din cale-afară aşa că mi-am jucat toţi banii (proprii) (nu ai lui Cody) şi am pierdut 45$ pe care i-aş fi recâştigat dacă Nr. 6 ar fi învins, aşa că a trebuit să mă întorc acasă în New Orleans lefter... Uimit să mă văd jucând şi pierzând...
ÎL GĂSESC PE CODY PE TREPTELE de la pista de curse de cai, îmi arată cu un aer serios noua lui teorie despre cum trebuie bătuţi caii, e o tăietură dintr-un ziar englezesc şi se pare că a funcţionat chestia asta... Mai devreme şi Garden avea o teorie despre şerpi, insecte, viermi, şi ca să facă o demonstraţie, a pus mâna pe o omidă păroasă şi a mâncat-o în timp ce mie mi se întorcea stomacul pe dos şi ca un copil mă uitam la terciul alb din gura lui deschisă în vreme ce mesteca mai departe, cu un aer semi-serios, cică eram pe clădirea înaltă de deasupra prispei doamnei LaMartine din Centralville, Lowell... Teorii de doi bani!
... noi moduri de a pierde şi de-a te urâţi
POATE CĂ MOTIVUL PENTRU CARE OAMENII NU-MI MAI SCRIU e că sunt un leneş fără pereche... As» seară, sau mai degrabă astă cenuşie dimineaţă, am visat ca intram şi ieşeam din nişte case cu apartamente, probabi New York, cu manevre dubioase (ca să-mi găsesc un loc un ^ să dorm) cu Deni Bleu şi alţi vagabonzi care încercau şi ei
pună de-un pătuţ... la un moment dat sunt într-un lift şi văd ceva ce identific din amintiri drept apartamentul lui James Watson, dar bucătăria cu mobila nouă din lemn cafeniu e diferită (nimic în comun cu lemnul trist şi maroniu din bucătăriile din Lowell cu multe amurguri în urmă)... Din cauza mobilei, îmi spun -*Ah, nu e apartamentul lui!* - dar când mă duc şi in-vestighez la faţa locului îmi dau seama că chiar e, numai că James nu vrea să mă primească, stă acolo de 2 ani cu gagica lui, împlinit prin dragoste şi zbucium şi scris... Mă furişez pe lângă portari în foaierele oraşului, port un pardesiu dubios, n-am pălărie, n-am principii morale, n-am scrupule... nu sunt un hoţ, ci o haimana ciudată, gelatinoasă şi anonimă, un linge-blide, un parazit, un neg citadin, o puşlama care bântuie prin apartamentele altora, care se furişează pe culoare, o ploşniţă, un voyeur de orgii, un spectru împuţit şi dezgustător... un hoinar prin vise... la un moment dat fac autostopul pe şoseaua aia în pantă, nesfârşită şi deznădăjduită, dincolo de Bonny Brae... nu mă ia nimeni, aşa că mă furişez pe câmpul de alături... în cel din urmă, cu 25 de cenţi îmi găsesc drumul până la o gheretă cu mâncare din apropierea gării, care are preţurile reduse la jumătate, şi oricum aş fi intrat din cauza oboselii, măcar să stau cu ceilalţi clienţi... un blid de îngheţată e numai 10 cenţi, îmi comand o porţie de la noul asistent de barman care arată cam poponar şi care e totuşi un poponar înalt, arătos şi deschis care-mi dă îngheţata dar uită să-mi dea restul de 15 cenţi pentru că un băiat dintr-un separeu a avut tupeul să-1 apuce de picior (bărbăteşte) şi să-i spună - *Ţi-aş suge puia mare şi delicioasă oricând vrei tu,* iar Eroul Nostru sare peste tejghea cu neruşinare & se aşează în separeu ca să discute problema mai în profunzime, în vreme ce ceilalţi bărbaţi observă Ş[1] zâmbesc... Aşa că probabil o să mai am de aşteptat ca să-mi ^nă restul şi între timp cumpăr o farfurie de 15 cenţi de budincă fierbinte, care o să fie gratis la casă atunci când o să-i ţintesc Iubiţelului... iar când îmi iau tava şi tacâmurile, intră [01] paznici feroviari, unul are 150 de kile, şi-şi trag la bar ^Şte scaune vechi care seamănă cu nişte banchete de maşină, [86] aşează fixând cu privirea podeaua, aşteptând să li se ia comanda, şi poartă pulovere vechi cu nasturi şi insigne de paznici şi fumează pipă în miezul zilei, cu soarele revărsându-se pe ferestre în restaurantul ticsit...
VISUL ĂLA REPETATIV ÎN CARE SUNT DE FIECARE DATĂ ÎN CALIFORNIA, în Frisco, şi trebuie să bat tot drumul înapoi acasă şi n-am bani... Văd o femeie suspendată deasupra solului, dându-i fiului ei o plăcintă apetisantă şi ciudată prin fereastra unei clădiri de lemn din Frisco, iar el acceptă politicos prin traficul nebun de pe stradă, iar mai întâi mă gândesc la

Evelyn (Pomeray) în Los Gatos şi la trenurile triste de acolo, apoi mă gândesc la mama în est (N. Y.?) şi cum tre să fiu acasă de Crăciun... S-au perindat întâmplări toată noaptea, al dracului sezon, văd de-alde Irwin Garden şi Cody peste tot, etc, sunt sătul până-n gât... e momentul să plec... purtând pardesiul ăla vechi şi jerpelit şi căciula cu urechi, o iau în jos pe bulevardul fantomatic, într-o maşină veche (e de fapt Packard-ul lui Cody din 1940) şi mă gândesc să fac autostopul prin zăpadă şi încerc să mă hotărăsc -*Wyoming? Nu! O să conduc până la capăt şi cu ocazia asta duc şi maşina acasă* (maşina mi-a fost dată)... Şi de unde iau banii de benzină? De la autostopişti... O să muncesc, văd eu... *Dar dacă muncesc n-o să mai ajung de Crăciun*!... toate dealurile fantomatice ale continentului se întind în faţa ochilor mei, efemere ca zăpada, îngrozitoare ca Edom... Arcadia coastelor mele şi Troia oaselor mele pe care-o să le trosnesc şi Waterloo într-o călătorie atât de disperată şi măcar destu de lungă şi chinuită iarăşi şi *iarăşi şi iarăşi*... dar uite-"[1] deja, intru aiurea pe bulevardul cu un singur sens şi vazân că nu pot să schimb banda, fac o întoarcere de 180 de gra şi ajung de unde am pornit încă socotind cum o să f[aC].[c^] 5000 de km spre est în pardesiul ăla mizerabil şi cu [c^lXi^] cu urechi, conducând încet ca un boşorog, cufundat adânc scaun... *Merde*... şi totul din cauza unei plăcinte. ^
Ce noţiune arbitrară e întoarcerea acasă de Crăciun-făcut-o de două ori deja, iar de fiecare dată m-a zgândân prima oară mama a adormit, a doua oară a trebuit să se ducă la o înmormântare... oraşele mari şi vesele au cimitire imense şi triste la periferie, că-i nevoie de ele...
Clădiri şubrede şi fete fantomatice (eu le zic clădiri, dar mă refer de fapt la casele de lemn din San Fran)... (ca aceea de pe care a sărit Rosemarie)... visele astea jalnice despre călătorii triste în condiţii mizere şi mă trezesc într-un pat dublu enorm şi confortabil în Rocky Mount, într-o casă de la ţară, unde n-am nimic de făcut decât să scriu *Visions of Gerard,* să spăl vasele şi să hrănesc pisica!... şi să deschid *Cartea Viselor*... Nu-mi mai amintesc pe unde-am bântuit şi ce-am făcut mai devreme în visul ăsta, gagicile, poliţaii, podele, sex, sinucideri, plăcinte, pastişe, naşteri, tapete, transcendenţe... gările cenuşii... Garden, care nu râde niciodată, e o mină de informaţii... June Ogilvie Blabbery Adams McCracken gagica mea... June John Boabus Protapolapalopos Grecul Amantul amestecat... Vibraţii de durere...
SOLDATUL SCHINE, băiatul frumos, blond şi trist care era la TV în timpul audierilor militare ale lui McCarthy, e şi acum, după ani de zile, încă închis într-o puşcărie-balamuc de-a armatei, unde cică au tot încercat să-i stabilească gradul de „nebunie" în toţi anii ăştia... din motive politice de opoziţie anti-McCarthy... Poate fi văzut în uniformă verde militară, stând cu interlocutorul său în faţa camerei de filmat, în timp ce sunt aduşi pacienţi, primul, destul de neclar m visul meu, cred că e un flecar idiot, iar Schine e întrebat:
-*Acesta e nebun?*
- *Nebun.*
Schine e obosit, oricine îşi dă seama că povestea asta du-^ază de atâta vreme încât s-a transformat în rutină, dar [mt]r-o rutină de groază.
Este adus un tânăr cu aspect normal, îmbrăcat în uni-mă militară şi cu şapcă-n cap.
- *Asta e poponar?*
~ *Poponar...* zice el epuizat, iar eu arunc o a doua privire Uştanul adus recent.
Apoi aduc doi tipi împreună, iar interlocutorul zice:
- *Doi nemuritori care au devenit muritori. Nebuni?*
Iar Schine izbucneşte în plâns...
Şi e decorul ăla de la vechiul depou din apropiere, de lângă port, îngheţat, cu brutăriile şi cu magaziile din lumea asta fără de speranţă...
Dau fuga la Joe McCarthy ca să-i spun, dar şi el e neajutorat şi disperat... pe holurile de marmură ale Congresului...
STĂM DIN NOU ÎN VECHEA NOASTRĂ CASĂ de pe strada Beaulieu, iar când intru savurez textura cărnoasă a glafului, iar înăuntru sunt draperii ţigăneşti peste tot şi mama e în mica bucătărie caraghioasă şi dărăpănată, iar eu o să trag un pui de somn în camera din spate...
CATEDRALELE URIAŞE ŞI PRIMĂRIILE DIN MEXICO CITY, i le arăt mamei în timp ce mergem pe drumul principal, eu încerc s-o conving să vină să stea aici... e cenuşiu, enorm, abrupt, ciudat ca toate celelalte vise cu mama în Mexico City, cu o melancolie rece şi abruptă şi cu elemente din căsuţele albe americane... Catedrala are 800 de metri înălţime!
MĂ PLIMB CU EDNA pe străzile pline de noroi de dincolo de centrul din Mexico City, prin mahalale, ne uităm înainte la orizontul fără speranţe la care încercăm să ajungem pe jos, nu ştiu câte sute de kilometri or fi P[ana] acolo, tot ce ştiu e că ar fi mai bine să luăm trenul sau autobuzul până la acel orizont, un El Dorado strălucitor în faţ[3] noastră în Mexicul ploios şi sinistru din visele mele... D în cele din urmă îi spun Ednei s-o facem acum, aici, ea se tot uită peste umăr la strada pustie la ceas de noapte, gâŞ[1]* şi intrăm într-o latrină şi ne punem pe treabă, ea vrea sa-?^ dea jos fusta, dar eu îi zic nu, mai bine s-o ridice, şi ~[i] [ſe^] pem, dar nu pot să pătrund, aşa că îi ridic coapsa cu o ma[n] şi acum e aşa de perfect că ea însăşi a uitat unde este şi mă trezesc zguduind tot patul... mi-am pierdut nevasta din tinereţe, aşa că merit toate torturile astea nocturne... Edna era şi tânără în vis...
La un moment dat, în clădirea de marmură a hotelului straniu din Mexico City, îmi zâmbesc încrezut mie însumi, că cică o să-mi găsesc o fătucă pe străzi, acolo unde se petreceau primele vise din Mexico City (1950), acolo unde Dave Sherman îşi pierduse nădragii... Acum va trebui să găsesc un limbaj nou şi special ca să descriu locul misterios de nedescris în care se desfăşoară aceste vise, căci e important... în fiecare dintre aceste locuri stă la pândă misterul unui *Personaj,* al unei *Viziuni*...
MAMA ŞI SORA LUI G.J. gătesc un terci îngrozitor într-o bucătărie înnegrită şi sumbra din Mexico City grecesc, iar eu îl mănânc, e ca un fel de piftie albastră înăuntru un şorici albastru şi lipicios de porc, şi e pregătit punând piftia necoloratã într-o pungă de cârpă, cu vopsea albastră şi cu nişte chestii care parc-ar fi rumeguş, apoi se lasă totul aşa (în funingine, presupun)... G.J. e aşa de serios şi înfometat încât sunt obligat să mănânc cu el, ceea ce şi fac... Ah, unde e acel G.J. pierdut din visul cu Mexico City grecesc şi negru?... acum e un copil din nou, şi are toate posibilităţile şi puterea limbajului, mă face să râd, mă uimeşte... afară se perindă toată încâlceala infinită de străzi şi marchize din centru şi şoselele şi aleile întunecate şi sumbre.,.
Un Mexico City potrivit pentru îngerii felahi... Sf. întuneric... Sf. Necivilizat & Sf. Nebun.., nişte amintiri tibetane, nişte

ghee' şi mâncăruri grase penhu sufletul meu şi al lui G.J. când eram tineri în Ţara întunecată şi mie îmi plăcea să ʸăd Lumina din Profeţiile lui sumbre... în timp ce scurmăm Prin ploaie după gunoaie şi găşti... 0 epopee... Are totodată legătură cu zdrenţăroasa La Negra. care pe vremea aceea

1 Unt semi-lichid folosit în gastronomia indiană.

trebuie să fi fost un personaj care ne amintea de zeul Silvanus al pădurilor şi de Eroul Bodhisattva...

SLUJBA MEA DE NOAPTE DIN VIS, cel puţin în visele din ultimii ani, mă duc acolo într-o clădire fabuloasă cu 4 etaje, dar dincolo de şinele de cale ferată de lângă acel durabil Brooklyn care seamănă cu Pittsburgh şi cu un port, pe la miezul nopţii, şi cum sărim noi peste şine, îmi aduc aminte de slujba mea de la căile ferate fix pe şinele alea când feroviarii răsturnaseră un vagon de serviciu iar eu am tras macazul după el, după ce a trecut de nod, iar apoi am alergat după el şi m-am căţărat pe vagon şi l-am frânat până s-a oprit înainte de capătul liniei moarte... Cu mândrie, acum că autobuzul îmi soseşte la locul unde îmi fac slujba de noapte „lângă stadionul celor de la Yankees", înghit în sec şi încep cu mare groază coborârea scării de patru etaje a autobuzului, cu mâinile atât de încleştate pe balustradă încât mi se albesc pumnii şi mă uit în jos la oamenii norocoşi care merg prin ploaie cu picioarele pe pavajul ud de dedesubtul meu... Dar trec şi de ultimii 6 metri, jumătate legănându-mă şi jumătate alunecând de-a lungul scării şi aterizez dintr-un salt elegant ca să-i impresionez pe muncitori, dar ei nu se uită la mine... în pardesiu şi haine bune, mă îndrept către slujba mea de la miezul nopţii (sau mai bine zis slujba mea din noaptea minţii) care e în birourile unui garaj, din nou, unde îmi cunosc treaba atât de bine că-mi permit să întârzii puţi" întotdeauna... Pe drum, trec pe la un magazin de dulciuri Şi tocmai când vreau să-mi cumpăr un suc acidulat de struguri' rece gheaţă, de la automat, un alt personaj îmi ocupă locu înghesuit din faţa aparatului şi eu înjur... Dintr-odată sunt un soi de frate mai mare, care îşi mănâncă budinca de ciocolata cu lăcomie şi nu vrea să-i dea şi copilului, care, atunci, printr-o poezie recent descoperită de-a lui William Blake, ış¹ pronunţă frumoasa-i plângere:

„Oare natura
e mândră?"
şı
„Ceva care nu e nou, nici parfumat, ceva care nu e nou, nici parfumat" în timp ce îşi trece degetele de heruvim peste fereastră şi numără ochiurile de geam existente şi ochiurile de geam care lipsesc, lângă pătuţul său cu geam prăfuit... E cu siguranţă o nouă poezie de Blake, atât de frumoasă încât uneori curgerea vorbită a versurilor se revarsă desăvârşită ca un gângurit de copil, pur şi simplu perfectă... îmi amintesc lungile întrebări nevinovate în care mă plângeam de zgârcenia fratelui mai mare şi apoi de abandonurile lui bruşte şi viclene... Ah, eu...

ÎNTR-O ZI O SĂ RENASC într-un mare oraş dintr-un alt sistem al lumii, în trecut sau în viitor, unde singurul munte înalt de 5 km se ridică până la cerul albastru... Cu toată compasiunea faţă de mine, nu-mi trebuie altceva decât înţelepciunea pământului...

BRUNETA VIEŢII MELE... ne apropiem de o fabrică ce străluceşte în câmp la ceas de noapte (terenul de la Green School, din Centreville), să căutăm de lucru, când deodată începem să ne-o tragem în iarbă... Ea e ca Josephine-Marie Zimmerman, şi-mi azvârle talazuri perfecte dintre coapsele ei spre mine... Spune - *O samă culc aici,* iar eu, după orgasm, o să intru singur să cer o slujbă pentru noi şi ea o să doarmă drăgălaş pe câmp ca o vagaboandă şi-o să mă aştepte s-o trezesc în zori... îngeraşul, păpuşa mea de odinioară, a cărei prezenţă cu pletele negre în camera mea scăldată în soarele de după-amiază n-am ştiut s-o apreciez...

O DEPENDINŢĂ ORIBILĂ PLINĂ DE OAMENI JALNICI, sfâdindu-se şi întâmplări şi hipodromuri, totul 'n vreme de război, iar eu sunt mitralior şi tre să îngenun-Cfiez acolo în câmp deschis să trag cu mitraliera înspre casele şi zidurile din depărtare, unde se ascund inamicii care trag în noi şi mă nimeresc şi rana doare, sunt târât înăuntru şi vindecat... Mâine va trebui să ies din nou cu mitraliera - care e o automată portabilă cu amorsa rotundă şi albastră, copiii curioşi şi oamenii se învârt prin preajmă, iar eu stau de bază până când se reia bătălia... O fată urâtă, dar bine făcută şi foarte tânără, a fost îndrăgostită de mine în tot timpul ăsta, în cele din urmă merg la ea acasă şi se dezbracă dar îi poruncesc să încuie uşa ca să nu intre războiul peste noi, apoi uit cu totul de sex şi ajung să hoinăresc pe podurile din Bronx cu armă cu tot, printre casele cu lunetişti...

SUNT ÎNTR-UN BUFET DIN LOWELL, dincolo de sala de aşteptare de pe colţ din piaţa Kearney unde e băcănia acum (sau aşa cred)... Dick Nietzsche e înăuntru... Shelley Lisle, marele jazzman din Lowell, se arată puţin neprietenos la început, dar apoi se destinde când îi cer nişte pilule de ben-zedrină şi cică să stabilesc cu el să-mi cumpăr mai multe, iar el îmi aruncă vreo 10 în mână - *Ah, astea sunt model nou!* strig eu văzându-le miezul perforat... El stă pe undeva pe dealurile întunecate ca un fel de Timmy Clancy, prietenul meu din vechile vise din Lowell, mai târziu o să mergem acolo să reluăm... înghit 2 pastile cu apă la micul izvor de apă rece ca gheaţa şi cu chipul aplecat ca să beau, pleoapele se pleacă pioase într-o moarte furnicătoare dar dincolo de moarte mă trezesc cu o revelaţie budistă că mai devreme am fost pe (Concord) Râul Veşniciei (adevăratul Mississippi); cu maluri uscate, şi-mi amintesc că mama s-ar supăra daca m-ar vedea cu prafuri şi doborât, *dar Ăsta-i adevărul golg⁰' luţ, indiferent ce-aiface tu* îmi dau eu seama cu pioşenie in timp ce beau şi afară se vede piaţa Kearney, cenuşie, atat tristă, atât de la fel, atât de ciudată cu spectrele moarte aştep tând în staţia de autobuz, cu foaierele jilave ale sâul°y$_{âţ}$j marmură, cu ploaie şi staţii de autobuz şi pantofi uzi-în Dick un puştan tare trist...

ACADEMIA DE MARINĂ COMERCIALĂ expulzează doi impostori care se dau drept ofiţeri pe vapor, iar din vechile pedepse, un crâmpei e păstrat şi în ritualul de acum, care prevede să fie duşi afară cu un ştreang dublu în jurul gâtului şi să treacă printre rânduri neclintite de cădeţi, în ritmul tobelor... îl văd pe căpitan care citeşte sentinţa: *Cârâitul celui mic ce umblă peste tot...* nţţ, nţţ, ce impostori josnici...

PAJIŞTEA IMATERIALĂ A LUMII de care întrebi, zice băiatul cu faţa plină de coşuri şi cu ochelari, care poartă un pulover alb ca zăpada de care mă agăţ fără să-mi dau seama ce fac, în timp ce el stă întors în bancă, vorbind cu puştiul blond, discipolul de lângă mine care voia să ştie şi eu îmi zic - *Tot interesul ăsta arbitrar al meu faţă de învăţături, în cele din urmă îmi apropii faţa de coşuri şi de respiraţia urât mirositoare* şi încetez să mă mai agăţ de puloverul lui... Mai devreme, Maestrul citise din Sutra: *Nu se întâmplă aşa cu cei înţelepţi, cu elita, căci ei văd perfecţiunea goală şi necondiţionată a libertăţii, dar cei care discriminează din cauza aparenţelor sunt doar negrotei...* (într-un sens în care ar fi vrut să spună prin „negrotei" nişte oameni ignoranţi şi proşti)... totuşi puştiul cu coşuri e mai deştept... Unde am văzut eu oare un bărbat negru

cu coşuri şi ochelari, îmbrăcat, în zăpadă? Gandhi? Jimmy Thomas? Un jainist[1] de pe vremuri
reîncarnat în pădure?
în imateriala
pajişte a acestei lumi?
Ce minune! Acolo am 16 ani şi sunt pe terenul de fotbal [v]eşnic din Lowell - Lawrence, mă văd la un buletin de ştiri [v]echi care nici n-am visat că fusese făcut, mă văd aşa cum eram pe atunci, tocmai am înscris un eseu şi nu port nimic de la brâu în sus aşa că mi se vede pieptul şi bicepşii şi burta aproape durdulie când respir sacadat, mă văd privind înjur (repede ca Roy Eldridge şi, deşi sunt serios, fac glume prosteşti şi conversaţii de descreierat aşa că în timp ce stau acolo şi mă uit înjur, îmi zic -*Ah, deci chiar de pe atunci eram un prost, un Kerouac tânăr şi prost, asta e...* am pielea albă şi părul negru ca pana corbului... Regret manifestarea chiar şi mai pros-tuţă a personalităţii mele de atunci, vizibilă acum pe ecran...
LA VOLAN CU PRIETENUL MEU detectiv şi editor, pe o şosea uscată, de nisip, care merge paralel cu autostrada din port, dar continuăm apoi printre pietrele uscate de pe râul Pecos şi izvoarele cu pulbere roşie şi portocalie, şi ajungem la căsuţa lui izolată, Joe Louis e acolo dar pleacă în timpul cinei să se ducă acasă la copiii lui... un alt negrotei nebune în garaj...
AVEAM UN BANDAJ ALB pe cap, peste o rană, poliţaii sunt pe urma mea în apropiere de treptele de lemn întunecate de lângă Victory Theaterdin Lowell, eu mă furişez... ajung pe bulevard unde e o paradă de copii care-mi scandează numele şi mă ascund de poliţia care mă caută, iar eu mă las pe vine între rândurile lor nesfârşite, rămânând ascuns... Parada copiilor e nesfârşită... Cântând şi dansând, ne îndreptăm spre Mongolia, mă duc cu ei, cu tot cu bandajul meu alb pe frunte... (am visat asta la o zi după publicarea romanului PE DRUM)
ÎN CALITATE DE CĂPITAN AL CORĂBIEI MARI $ NECLARE, mi-am neglijat îndatoririle, jucându-mă cu ca torii în sus & în jos pe o mie de trepte fantomatice,^ dintr-odată îmi dau seama că suntem pe mare de trei zile nimeni la cârmă, aşa că mă duc în cabina întunecată ae r
punte, încerc să aprinyj lumina, iar dintr-odată văd cum un mărfar chinezesc ciud^ $_{t\ me}$rgând în cealaltă direcţie îmi face semne, răspund cu un Şuierat, VUUUM, apoi mă tem că acel semnal lung va fi interpretat drept un strigăt de pericol & căpitănia mea liniştită în a^ $_{eas}$tă călătorie pe mare va fi tulburată de ofiţeri care vor urca^ ţ$_a$ bord şi colace de salvare & semnături pe documente pe c^g ţ$_e$ t$_m$ puse deoparte, mai trag o dată sirena, scurt, de data $_{asta}$ din cauza isteriei mele şuieratul sună bleg... Aşa că tra^ ¿$_{s\ c}$ârmă, nu văd nimic, sper să ne ciocnim de vreun vapor.. Ajungem într-un port micuţ, cu un canal îngust şi virez înaintea botului uriaş al unui vas, sperând ca imensitatea din spa^g $_{meu}$ să nu distrugă sate întregi...
VIS 24 Aug., 195?^ $_{m}$ Orlando... despre prezenţa mea în „Guadalajisco", care ^ $_{ora}$ş$_{e}$i f$_a$j$_{n\ ş}$j dichisit de la graniţă unde sunt atât de fenci$_{t\ că\ m\cdot am}$ hotărât să rămân pentru totdeauna, cu tinerii mei Camarazi şi cu prietenul meu de 10 ani care îmi vorbeşte în sp$_{amo}$iă $_{cu\ 0}$ personalitate atât de dragă, e ca G.J. sau ca un fiu Centru mine... Americanul ne pune să-i cărăm bagajele până la $_{garăţ\ în\ neca}$re zi, cu 20 de minute înainte de pornirea trenuţ$_{ui)\ iar\ eu\ mă\ mtreb}$ _ *De ce avem nevoie de 20 de minute?* $_{msa}$ (privindu-1 ca pe un şarlatan ca Cody) pornesc oricum l$_a$ drum, mergând cu o mantilă şi sperând că americanul o §$_a$ observe că merg ca un adevărat mexican... Merg pe lângă, $_m$i$_{cu}$l meu prieten şi mă uit pe strada mexicană la oamenii ^ ^ îmbrăcaţi în halate... Băiatul, ca şi mine, bineînţeles $_{că\ e}$ sigur $_{că\ n}$j$_c$i $_{un\ a}$ţ$_t$ t$_{oc\ am\ mme}$
nu se compară cu oraşy Guadalajisco, însă îi şi explică bogăţia, care nu vine de la $_{ci\ de\ la\ petrol\ şi\ văd\ 0\ hartă\ a\ sta}$. miui Tamaulipas can» înfăţişează camioane transportând Petrol... Intre timp, trejii <i$_{m}$' $_{gara}$ are un frânar- călător mexican care se dă jos îr, $_{plină\ viteză\ nici\ un\ efort;\ pur\ şi}$ sunplu coboară scara ^ păşeşte pe peron tocmai în cap, fără facă măcar un pas î$_n$ f$_a$teral sau să cadă, e un miracol... şi ^{e} fapt e aşa de bun c^ $_{la\ u}$i$_{uma\ staţ}$i$_e$ dinainte de destinaţia ^{nn}ală, i-au decuplat v$_{4gonu}$i$_ţ$
care a alunecat pe şine singur
până în staţie, rapid, moment în care tipul a aplicat o frână de mână şi, înainte ca vagonul să se oprească de tot (de fapt era încă în viteză), el s-a dat jos, păşind ca prin minune pe peron ca să-şi vadă de treabă în uniforma lui albastră... înjur, mexicane triste cu copii în braţe, coborând din tren şi ţinându-i înveliţi în şaluri.. încerc să le spun unor frânări americani de la punctul de cale ferată de la graniţă despre el, dar ei nu-s interesaţi de mexicani, iar unul dintre ei, care chiar e un Cody mai bătrân, mai jerpelit, mai solid, trist şi întunecat, mă invită (aşa cum făcea şi Cody de ani de zile dar în zadar) într-o excursie îngrozitor de lungă până la el acasă, iar eu refuz, ca întotdeauna (ca un mexican leneş ce sunt) din cauza distanţei şi a efortului, iar el ştie c-o să-i spun nu, dar tot întreabă, oarecum mânios, sau indiferent, în orice caz...
Din staţie, frânarul-minune ar trebui să ducă vagonul la cap de linie pe capacitate proprie, iar acum frânării americani sunt interesaţi de-a binelea cum o s-o scoată la capăt, însă şinele sunt prea fierbinţi, tijele dintre şine, terasamentul însuşi, dar eu & frânarul mexican (care are o mustaţă ca a lui Chaplin) demonstrăm asta mergând pe jos peste compresoarele fierbinţi dintre şine, printre americanii care se uită la noi... E ca o scenă din Iad şi noi tre să ardem ca să le demonstrăm ceva scepticilor... *Vezi?* zic în timp ce mergem prin valurile de căldură de pe rampa de la capăt de linie... Detaliile din visul ăsta sunt uluitoare, aş putea să scriu chiar o întreagă carte... cum ar fi... faţa lui Cody, care e nebărbierit, ursuz, însă totuşi cam trist, mă invită cu o disperare automată şi mă asigură a mia oară că o să fiu binevenit şi pentru nevasta lui furioasă... Totodată, gaşca mea de tovarăşi mexicani din Guadalajisco e ciudată, fiecare dintre ei e impregnat pe veci în mintea mea (drfl vis), fiecare aşa de important, iar motivul pentru fericirea mea de-o viaţă întreagă este pământul încântător, oraşul frumos şi curat, briza, slujbele nostre de hamal zilieri la americanul care seamănă cu Cody şi are fixaţia cu cele 20 de minute *{Df chiar nu putem să mergem doar cu 15 minute înainte?,* mă[111]treb eu, dar pornesc imediat, încercând să-mi amintesc da americanul chiar e Cody & prin urmare un şarlatan)- ^{iar}
ceea ce-1 priveşte pe Frânarul-Minune Mexican cu mustaţa *ă la* Chaplin, reuşita lui nu face două parale în Mexic, unde se consideră că un frânar se dă jos din tren în mers ca să-şi facă treaba mai repede, iar el e modest & practic, iar daca le-aş spune frânărilor americani (care oricum nu vor să asculte), nu m-ar crede, sunt aşa de nebărbieriţi, de supăraţi şi de trişti, aşa de americani în lipsa lor de interes... Nu numai Cody, ci şi un frânar mai înalt şi mai morocănos căruia încerc să-i spun -*Am fost şi eu frânar, dă-mi voie să-ţi zic despre mexicanul ăsta, e uimitor!* dar el îşi vede tacticos de-ale lui, se duce să vorbească cu Cody şi cu un grup de conductori jerpeliţi şi trişti, care nu par interesaţi de nimic altceva decât de treburile lor americane,

necăjite şi amărâte... Aşa că Frânarul-Minune Mexican sare mai departe din vagoane, lăsând doar o urmă clară a piciorului său, nimic mai mult, o amprentă mică şi înşelătoare de picior cu platfus, îşi ţine trupul perfect nemişcat în vreme ce vagoanele vuiesc înjur, apoi totul se domoleşte la oprire, moment în care el deja a verificat biletele pe peron, pentru nişte călători mexicani puerili, care nici măcar nu bagă de seamă cât de minunat este.
Şi după muncă merge legănat pe străduţa scăldată în razele amurgului din peisajul rural mexican, către căsuţa lui de chirpici, unde îl aşteaptă nevasta şi copiii în picioarele goale, unde se aşează lângă icoană şi-şi mănâncă cina sărăcăcioasă, în timp ce nişte vecini iubitori îi fac serenade la chitară...
COŞMAR ÎN NORTHPORL... azi noapte, cei trei care la început eram eu şi Bull şi Irwin în pielea goală, mai târziu suntem la furat în China şi scăpăm de poliţie într-un film premiat despre cum să urci rapid pe cumplitul munte c°ntinental şi să cobori apoi în India, în siguranţă, cu excepta problemei cu vameşii şi cu turnătorul de la magazin pe care sar amândoi şi încep să-l omoare cu cuţite şi lovindu-l ^ faţă JAP! & în cele din urmă, faţă în faţă, năclăit de sânge, Protagonistul vomită o vomă galbenă, vâscoasă şi lipicioasă Ca re le lipeşte feţele amândurora într-un amestec de sânge
77
şi vomă, astfel încât atunci când îşi ridică privirea scârbit cu o faţă care arată ca un terci uriaş întins pe un blat de pizza, tovarăşii lui dau înapoi şi exclamă: *E Sioux Sick!* şi mă trezesc în liniştea de la ora 4 AM şi întreb în tăcere -*huse, de ce mi-arăţi asemenea portrete? - Jesus, pourquoi tu'm montre des portraits comme ga?* şi reflectez, picior peste picior, dându-mi seama că trebuie să fie un film educaţional dintr-un alt ţinut budist, care arată credincioşilor Bodhisattva de ce să respingă violenţa şi cât de oribilă e ignoranţa care nu numai că proiectează o lume exterioară, ci şi pune stăpânire pe ea, se luptă cu ea... A fost cu adevărat singurul coşmar îngrozitor pe care mi-amintesc să-l fi avut vreodată, cred că s-a datorat înţepăturii de albină cu care mă alesesem mai devreme, în aceeaşi zi.
Descrierea aia a vomei galbene şi oribile din China, amestecată cu feţele însângerate îţi face scârbă...
SAP MORMINTE ÎN CURTE, deja l-am săpat pe-al tatei de-a lungul aleii şi urmele sunt tot acolo (l-am mai săpat şi pe-al unei femei, dar pe ea n-am băgat-o înăuntru), dar acum mi-e teamă că n-o să sap destul de adânc sub metrul de zăpadă şi trebuie să sap 2 morminte, pentru Jerry & Lola şi le zic la doi tipi care sunt cu mine - *Numai să vină primăvara şi să se topească zăpada, să vezi atunci ce coate o să se ivească din pământ... doamne, ce chestie să fii înmormântat în costum negru,* iar dintr-odată unul dintre tipi e foarte înalt şi se uită la mine în costumul lui negru!
- Vis îngheţat cu oase -
MAREA COMPANIE DE FILME îşi aduce tot echipamentul în portul de pe ţărmul vestic ca să filmeze cu Raphael în cadre panoramice color, dar nici că se instalează bine ca ş izbucneşte un incendiu devastator şi ei filmează nişte scene înspăimântătoare... Eu însumi tre să înteţesc focul din hambar cu cărţile mele... Aşa că prima zi de filmări e cea mai tar e dar a doua zi vedem ce-au filmat deja, e un film ieftin de suspans pentru televiziune cu nişte maşini care vin la nişte întâlniri pe ascuns şi Raphael dă fuga cu un mesaj... Aşa că un alt producător gelos îşi face în alb negru propria sa epopee pentru TV pe câmpurile de pe dealuri & apar eu (protagonistul) uitându-mă pe furiş la unul care se ascunde, de fapt se strecoară printr-o cavernă în căutarea unei genţi mari şi galbene care conţine secretele unei mari companii tehnicolor dar e prins de cei doi huligani & pocnit în meclă... Suspansul constă în cum nu mă văd ei pe mine, dar când se întorc şi urcă scările lungi, n-o să mă rateze, aşa că sar de la locul meu, mă transform în fată & îl cârpesc pe golanul mai tânăr şi inofensiv aruncându-l pe scări în jos după ce mi-am arătat mai întâi forţa demonstrându-i ce figuri de bătaie ştiu să fac cu piciorul, iar golanul blond şi primejdios doar se uită la mine... Regizorul filmului e un producător bărbos, beatnic şi boem...
Adevărul e că dac-aş încerca să explic fiecare amănunt din visele astea, n-aş mai ajunge niciodată la final... precum, îmi amintesc eu (în vis) călătoria tatălui meu până în Lowell înainte să moară, izvorul de apă gazoasă lângă care am mâncat şi unde apăsai un buton şi de îndată apărea o porţie de piure de cartofi cu sos de friptură... Emil Ladeau îmi zice că frate-su Cy s-a însurat cu o fată din Carolina de Nord şi acum trăieşte în Montreal şi nu-mi mai amintesc eu oare când m-a dus el, adică Emil, cu maşina până în Texas? Şi nu cred că mama a murit, şi nici Jerry sau Lola, care-ar putea face mişto de mine, deşi eu însumi spun că *Ei sunt genul de oameni care or trebui să moară împreună, altfel celălalt ar lua-o pe urma Primului în doar câteva zile, atât de mult se iubesc,* aşa că încep s-o cred... Morminte, morminte! Şi eu, Groparul! Fata care-l cârpeşte pe golanul inofensiv! Vai! Filme de suspans Pentru televiziune! Mintea mi-a luat-o razna!
M-am trezit două muşte şi-o trăgeau Pe fruntea mea.
AZI NOAPTE am condus cu Joe într-o maşină care făcea parte din caravana veselă a familiei Fortier, surorile Doris şi Bertha sau Mărie se dau jos să vadă cum ne descurcăm dar cum e ceva în neregulă cu mine şi sunt pe bancheta din spate, ca şi cum aş fi un tip cu şofer personal, stau ghemuit aşa că nici ele nici nimeni n-are cum să mă vadă, e ceva în neregulă cu pantalonii mei sau ceva de genul ăsta, şi-mi ţin capul sau încerc să mi-l ţin jos, atât de jos încât bărbia mea se transformă într-o bărbie dublă, mare şi sufocantă, aşa cum o ţin lipită de coşul pieptului... pe unde prin trista...
ORIBIL, PRESUPUN CĂ-I SFÂRŞITUL LUMII, norii de pe cer sunt negri ca funinginea şi se fac albi când îţi ridici privirea şi dintr-odată dansează puţin pe un orizont înclinat şi, ca şi când aş fi pe puntea unui vapor, îmi dau seama că nu norii se mişcă, ci pământul & le-o spun şi celor din gaşca din curtea şcolii - *Pământul se mişcă,* iar eu şi Irwin ne ducem să stăm împreună lângă zidul de cărămidă roşie al şcolii şi să ne minunăm că a venit în cele din urmă Apocalipsa şi că suntem împreună în acel moment... între timp mama s-a luat după oameni pe dealul abrupt şi a încercat să se aşeze, târându-se afară peste scaunele înalte de un kilometru şi a trebuit s-o ajut...
ÎN CAPĂTUL STRĂZII MERRIMACK, unde se află Canadian Social Club, G.J. este vânzător de pantofi acum, într-un magazin de fiţe şi eu mă duc pe-acolo să-l iau cu mine la New York sau la Boston, la un mare bairam... Traversăm podul de pe strada Moody vorbind despre Scotty--e bine îmbrăcat şi bogat, de fapt el e directorul magazinul[111] de pantofi... O să mergem la clădirile nefaste de pe aleea cU clubul de noapte din Lowell sau pe străzile îngheţate Pawtucketville, cu case părăsite...
AŞTEPT ÎNTR-UN CÂMP să apună soarele şi apoi bum!, de îndată ce soarele se cufundă roşu în zar e, se întunecă de tot şi nu mai văd... încă mai încerc să sar î^tr-un tren prin întuneric şi alerg pe lângă el şi aproape că nu ,âd punctul de macaz până în ultimul minut, dar până la u^mă îl văd şi mă urc... *Mi-am pierdut pălăria!* - Mă întorc şi 0 iau, dar când trenul accelerează

spre Detroit îmi dau seama^ ca mi-am pierdut şi lanterna, dar nu şi mănuşile, pfui!
UN CLUB SUBTERAN PENTRU DOMNI îh Charleston Social Club, presupun că are un labirint de separeuri şi mese şi scaune de mahon... Iar la bucătărie sunt irmlţi bucătari şi ajutori de bucătari de culoare care aduc patr^ ^picioare de miel" care sunt mari ca nişte picioare de vacă şj au dungi roşiatice, dar cel mai bun are dungi albastre şi tot a^olo se curăţă (cu mare grijă) pieliţa transparentă de pe vita în saramură pentru o petrecere de patru persoane care pleacă cu un avion... Când ridic mâna să indic „patru" în hohote de râs, băiatul cu cuţitul se încruntă nervos pentru că tânărul bucătar şef, care e un tip cu părul creţ, din partea dreaptă a bucătăriei e negru de supărare (cu un aer ameninţător ca al lui Random Cowan)... aşa că înlocuiesc cuţitul de bucătar de pe tejgheaua lor şi & tai... Apoi sunt în Africa de Nord, jn paradisul frumos şi însorit din vechiul ţinut de pe ţărmul sudic al Mediteranei, plimbându-mă printre arabi... şi *7\cJesset acesta e leagănul iniţial al civilizaţiei urbane, aici era Cartagina* (se vede o cărare acoperită de nisip care înaintează spre ocean, folosită de arabii liniştiţi care merg să facă baie a.colo), dar ca zice că mai sunt, că mai e un loc şi mai vechi în Spania („Santa Lilaila")... Apoi sunt în sud cu mama şi Micul Luke, într-0 casă plantă, cu copaci în curte, dar în spatele casei începe o cărare catre trece printre cărămizi de fabrici coloniale fără ferestre, conducând spre o cădere înfricoşător de abruptă într-un râu de vopsea împuţit care se află mai jos, iar alături curge cristalin Mississippi... Apoi în New York, în Bronx, băieţii care patinează se iau la ceartă şi iese o încăierare, iar ochelarii unuia dintre ei sunt zdrobiţi sub lamele patinelor... Apoi Jesse îmi spune că un tip a cotonogit-o, aşa că mă pregătesc să-i trag una şi bună direct în falcă (ca lovitura lui Moise)...
POEZIE DIN VIS
Cuibăriţi prieteneşte
la prora cuirasatului nostru
noi marinarii în noaptea din Brooklyn
plecăm cu vaporul pe râu
către docul nostru
şi eu sar de pe bord
şi mă prind de stinghiile scării
pentru că vreau să pornesc la atac
de îndată ce intrăm în doc
însă nava uriaşă se izbeşte
de feribotul care seamănă cu un dig
se izbeşte de celălalt mal, plin
de oameni care privesc
iar în timp ce eu mă ţin strâns atârnat acolo
nava accelerează şi trece razant
pe lângă nesfârşite docuri plutitoare pline de apă
unde aşteaptă negroteii mult în faţă
& trag cu dinţii de viaţă
holbându-mă la cauciucurile imense şi negre
ale navei noastre şi spunându-mi: *Casă*
mergem pe sub apă?
sau ca să mergem pe docul plutitor?
Ah, înfrângere...
STAU PE UN SCAUN în cuml gol pe terenul plin de meni, citind o carte, iar Jack Paar se duce pe teren, însă i nu-mi pasă... Dintr-odată vine la mine cu un microfon şi0 meră de filmat şi mă ţintuieşte în loc ca să mă dea la televi aşa gol goluţ, iar eu stau ca un copil ^ut0rat ânã când aud vocea ştearsă a lui Lucien intre copac, jj ,
(pe nas, ca în St. *Louis) - Nu-l lăsa s-<* faIT'-f*

Z N . , • . x J- iit™ A! aŞacadupaun
moment de neajutorare ma ridic şi-i ffatg U(1 pumn j
ÎN LABlFdNTUL SUBTEIMN SI^FQ^^^ ^ Qjyg IT^
al echipei Dracut Tigers, încerc: sa^c j , ^
mea formata d,n tulpini de roşu legate, ^ *P*
spatele meu şi nu reuşesc sa trec pnn ul^ *v*
strig... marna e acolo şi încearcă sa ma ^,ut » ,
„ ? ^ . x - J x ««ii J esi mai e o femeie la fereastra, încearcă amândouă sa-mi^mu[^ &
cămaşă în timp ce eu strig- *Orsăvm* ăi **P** _
mie de roşu grabiţi-va! & ele rad, m**J^fe** dm ^ ^
binelea cand ea ma trage de şht şi eu u^.ju , ,
_ . . u ı - x • ;„ERT *Asta chiar n-o sa m-ajute* -... Ce haz! pana şi eu rânjesc:
Tulpinile de roşii groase şi cu pufoase ^ verde intens, sunt pentru păianjeni Şi ^0 s5pot trece „rin ea ura prăfuită... p B
Vreau să mă târăsc prin găuri cate nu se te m nimeni...
mina galbena din Tanger... începe cu Un Q^ ^ conduce ps un deal înzăpezit să ma ^Cute cu m Lu aut0 mat şi face= nişte glume în

germana Prj$_{n\ n}$ ^ ^ Şi tot cade, fâcându-mă să-mi spun, iti $_{s}i_{nca\ mea}$· $_{Qf\ dg\ ce}$ *oare călăid ăştia sexuali plictisitori* i_{re} ^^ *mele astea răsuflate şi convenţionale?* $_{şi\ \%d}$ $_{m}$*$_{a}$ casă cu o scară abruptă pe exterior, v_{rea} ^ $_{m_}$ **6** ceea ce şi rac (e aceeaşi scară din VJI cu $_{Wiţaii\ din}$ ^
cand aveam bandajul alb şi am fug" in fyk,™;„ „ . *a*. - *a* **1** \ «ti "ngolia cu parada
de copn caje-mi scandau numele), c-o$_{să\ mă}$ j £
la spateaşaa ca maure şi tresrr m ***f^^^ < £***$_{r}$
nu se intarmpla nimic şi cand ajung ^{su} mâî$_{Worc}$;$_{văd}$ ^ $_{are}$
Probleme cu Luger-ul... in zăpada- langă$_{aceeaşi}$ trecătoare din munţi pe unde o luau chinezii-indienii ca să ajungă la graniţa cu India în visul cu voma galbenă... Aşa că fug printr-o cameră dintr-o clădire de pe colţ şi mă uit pe geam şi în vis cică e o distanţă de 800 de kilometri până jos în stradă (deşi îţi dai seama după becurile nocturne galbene din Tanger că de fapt sunt vreo 800 de etaje)... Totul se transformă într-un film, în care eu şi gaşca mea mergem, la ceas de noapte, pe un bulevard lung să ne uităm la călătorii care străbat continentele cu autobuzul, după ce-mi cumpăr un cornet mic de îngheţată, merg cu prietenii mei, dintre care unul e îmbrăcat în femeie ca personajul Hoţul din Bagdad din poveste (un Gene Kelly foarte sleit), altul e un personaj poponar â la Genet, şi mai sunt Irwin, Simon şi alţii... în vis îmi dau seama pentru prima dată ce înseamnă o femeie aşa de masculină şi sunt înduioşat... Eu însumi sunt destul de ciudat, şi strig ceva la un grup de fete şi ele vin pe locurile din spate cu mine, pe bulevard... Gaşca intră în balconul imens şi înalt de 800 km şi apare protagonistul la pervazul ferestrei de la ultimul etaj, apoi mare agitaţie când coboară din clădirea înaltă de 800 km ca să arate publicului enormitatea sălilor de dans şi se sprijină în căderea spre strada unde se zdrobesc de trotuar toţi cei care cad şi totuşi stăm cu toţii într-un separeu şi Irwin vine cu o reclamaţie de interes cultural şi zice pe un ton clasic angelic - *Of, dar lasă-i să-şi facă un bal mare!,* adică toate capetele astea prăjite de poponari tangerieni din clădirea lor de 800 km cu săli de dans şi baluri în acest ciudat oraş cu o viaţă de noapte arăbească (marea e în apropiere) şi e atat de nostim că mă hlizesc tare de tot, iar Cody şi toată gaşca se întorc şi râd în hohote dându-şi seama că sunt încă în spatele lor, păzindu-i şi cu ochii în patru... între timp pâlcuri de oameni se duc la teatru şi ne văd (ce grup straniu) şi alţii din apropiere sunt la fel de stranii, numai băieţi, toţi cu nişte feţe inteligente, şi zic - *Oho, se vede că e sâmbătă seara.*-
în vis, sunt un poponar cultivat, în parte sfânt, iubit. - L^{a} trezire mi s-a părut că-mi aminteam de fata aia de pe bule vard din viaţa mea anterioară în Anglia, pentru că proba am omorât-o... Probabil că am fost un poponar în viaţa ai^{a}
anterioară şi n-aş fi putut să-mi dau seama cum era cu femeile virile în lipsa experienţei din viaţa asta...
SUNT ÎN FRISCO şi mă pregătesc să plec la plimbare **dar** dintr-odată uite-mă cum mă plimb deja pe cealaltă parte a străzii Riverside, în apropiere de parc, şi când începe să burniţeze dau să mă întorc tocmai când vine maşina poliţiei *(Mă întreb ce-o să facă dacă mă văd întorcându-mă tocmai acum?)* şi mă duc la colţ unde e un magazin de prăjituri cu îngheţată (unde în viaţa reală nu e decât colţul terenului de **fotbal)** şi comand o prăjitură cu îngheţată care se pare că mă costă 2$ şi eu am numai 1 $... aşa că nu pot s-o cumpăr şi cu**coana** se uită sinistru la mine (Vai, e prăjitură gustoasă, mare cât o servietă, cu îngheţată de cafea şi glazură de şerbet)... Aşa că ea scoate (după ce se transformă în bărbat) un fel de obiect care seamănă cu o grenadă de mână (sau con de brad) **cu** tăieturi şi începe să înfigă beţişoare în el, sau ţepi, şi e şi Zap Plouffe acolo, mă recunoaşte şi începe să strige la toată **lumea** să nu mă mai înşele... în vis Zap nu e mort, vorbim **despre** fratele lui, Gene... Mă trezesc din acest Pawtucketville ciudat dându-mi seama că Zap Plouffe n-a murit niciodată!
CA SĂ COBORI DIN APARTAMENTUL NOSTRU în **stradă,** trebuie M o iei în jos pe o scară agăţată de vârful Empire State Building... sunt sătul de tot căcatul ăsta şi refuz **să** mai cobor o dată, dar Jesse o face... Un bărbat a încercat îna-**rntea** ei (mergând la slujbă cu ziarul în ediţie de seară în buzunar) şi şi-a dat drumul liniştit şi a murit de la căzătură, discret Şi **în** tăcere... Se întâmplă tot timpul... Dar eu o iau pe calea mai **sigură,** care nu e indicată în vis şi uite-mă pe strada întunecată, mergând şi întrebându-mă dacă Jesse a reuşit să ajungă teafără **J°s...** Mă întorc şi o văd la o sută de metri în faţă, mergând în-**cet pe** cealaltă parte a străzii... se pare că mama n-a reuşit să ^{a}**JUngă** jos şi a murit, dar nu cred aşa ceva... (în aceeaşi zi mamei îi era frică să se dea jos pe scara de la pod, un fel de previziune ciudată şi blândă în vis)... Jesse merge abătută prin întuneric fără să ştie pe unde mai sunt eu...
O FEMEIE ÎMBRĂCATĂ LA MODĂ se furişează afară din casă plină de remuşcări că-şi lasă bebeluşul care plânge, dar dispare cu nişte umbre cu jobene în noaptea citadină, pleacă, se strecoară pe scări şi tocmai atunci o femeie de la etaj vine tiptil doar în şosete ca să se uite la cucoana aia neglijentă cum se furişează... dar eu stau pe întuneric privind totul printr-o fereastră din hol, văd zâmbetul satisfăcut al femeii care trage cu ochiul şi îmi dau seama că peste o clipă ea o să realizeze îngrozită că a fost privită şi prinsă asupra faptului tocmai când spiona... iar atunci când mă vede nu bate decât o lumină chioară peste faţa mea în întuneric şi ce zâmbet răutăcios îi arunc! Se albeşte la faţă...
DRAMĂ LUNGĂ CU NIŞTE BĂRBOŞI viguroşi, mon-struoşi, piraţi într-o casă veche de pe strada Gilbert (cu bărbi sănătoase din secolul al 18-lea), bucătăria micuţă a fost o casă veche, & în capăt e o epidemie de holeră şi fetiţa de 10 ani e trimisă în oraş după doctor, dar el o violase mereu... Când doctorul tânăr şi sinistru (un actor francez) vine să-i ajute pe bolnavii bărboşi, o vedem pe fetiţă care a fost abuzată sexual din nou, sau cel puţin asta înţelegem noi, dar ne mai şi dăm seama că a fost atinsă de holeră când sare de pe scaun şi maică-sa şi sora ei mai mare cer să i se facă o injecţie... Doctorul zice - *N-o să-i fac o injecţie decât mai încolo, e aproape prea târziu* iar când iese din laboratorul lui l ^{se} văd lacrimile din ochi...
De ce mintea mea e aşa de plictisitoare ziua şi apoi zămisleşte personaje ca bărboşii ăştia grozavi şi asemenea drame-
TRAVERSEZ PODUL DE PE STRADA MOODY un ţap sfânt în braţe, îl las pe platforma de scânduri şi mă cum fuge pe partea cealaltă a străzii, sărind peste şinele de pe pod şi aruncându-se într-un salt mortal spre pietrele de dedesubt, de care se sparg valurile... Nu mă îndur să mă uit... Dar dintr-odată realizez că el înoată pe sub pod, se pare că n-a nimerit pe pietre şi acum îl văd înotând hotărât către malul stâncos... Reuşeşte să ajungă acolo, o ia pe o rampă de sub pod şi aleargă către mine şi când întind mâinile să-1 prind el se ridică pe picioarele din spate şi mă loveşte cu copita peste degete... Ştiu c-o să-1 prind de picioare, c-o să-1 car în spate şi-o să-1 duc acasă...
Mielul ăla (alb)
SUNT IN MEXIC ŞI MA UIT PE GEAMURI în timp ce vecinii mei se holbează la mine, iar în cele din urmă o întreb pe o

femeie - *A donde es Senor Gaines?'dar* de fapt mă refer la Hubbard şi ea mi-1 arată pe Hubbard la o fereastră, stă într-o cameră înconjurat de vreo doişpe beatnici şi vagabonzi şi alţi musafiri... bat la geam, el se grăbeşte politicos să-mi dea drumul, dar eu port o şapcă de vânător peste ochi şi nici măcar nu mă uit la el şi intru... în mijlocul camerei, Bull (el nu mai are unde să stea că nu mai e loc) face o prezentare de arme şi în cele din urmă alege o semiautomată mică înfăşurată într-un ambalaj din mătase & i-o înmânează unui tânăr vagabond cu părul negru... Mai târziu, doar în pantaloni scurţi precum celebrul John L. Sullivan[2] în poza din revista BIG TABLE în care e surprins în poziţie de box, Bull e sfătuit de sergent să se prezinte pe bancul de nisip la ofiţerii lui „aliaţi"... Alţi tipi în pantaloni scurţi îl ascultă... Mă minunez că Bull e aşa de sarcastic cu sergentul & cam cu toată armata în general... *Transmiteţ salutările mele Aliaţilor, zic* eu, *dacă ajungeţ acolo* (imitându-1 pe Charles Laughton spre bi-

nele lui Bull & totodată ştiind că el n-o să se ducă niciodată) & Bull râde dar eu adaug şovăitor - *atunci cân' ajungeţ acolo,* nervos ca de obicei când tre să fiu nostim de dragul lui Bull & ca la uşă când m-a văzut cu şapca de vânător în cap, el se abţine politicos de la orice comentarii legate de stângăcia mea... Mă mai minunez şi de respectul pe care i-1 poartă oamenii şi ofiţerii din lume...

UN MARE CONGRES AL GENERAŢIEI BEAT are loc în Philadelphia, e toată lumea acolo dar noi am ridicat un turn de 100 de metri din beton care se dărâmă & cade pe câmp, se văd muncitori sprinteni strecurându-se din interiorul de lemn ca prin minune & unii sunt călcaţi de turnul care a fost dotat cu roţi şi se pune în mişcare pentru că ei le-au dat voie fricoşilor dinăuntru să-1 mişte schimbându-şi poziţiile... îi văd pe Irwin & pe Simon dar nu stau cu ei... Pe drumul de întoarcere la New York, sunt cu unul dintre organizatorii congresului şi când îl întreb cu ce-a rămas de la conferinţă îmi zice - *A, nu-s interesat eu de aşa ceva, eu doar am furnizat betonul pentru turn* şi îmi dau seama că nu-i decât un gangster şi el începe să fie răutăcios de-a binelea şi-mi arată cum îl pocneşte Frank Sinatra pe unul în falcă (ţinându-mă de cap şi aproape trosnindu-mă cu pumnul lui mare)... îl urăsc... In următoarea imagine se văd tipii de la F.B.I. care-i analizează conturile, arătându-i cum un anume „Gleason" a primit 6000$ într-o afacere necurată cu beton... *Vrem să ştim cine este cu adevărat acest Gleason!...* L-au prins pe gangster acasă la el... între timp eu am coborât cu liftul ăla uimitor din exterior, într-o cădere mai abruptă decât s-ar putea crede, la fel ca în Lowell uneori, James Watson încuviinţează din cap când îi zic că aş fi vrut să fi avut nişte sănii, căci coborâm P[e] nişte scări suspendate şi nesfârşite în partea de nord din Bronx, New York... Mi se face rău & aproape că mor trecân peste un stâlp (mă trezesc cu un picior nevralgic)...

Toţi participanţii la conferinţă stătuseră doi câte doi, p[e] scaune, l-am uitat pe tipul lângă care-am stat, dar în cap tul culoarului Jerry Getty î-a pus-o frumoasei starlete care făcea reclamă la Revlon şi mi-a făcut şi mie poftă, i-am găsit ieşind pe o uşă secretă care ducea în canalizarea întunecată & ea e goală şi Jerry zice - *Asta e nebună...* îi înşfac trupul cald şi dezgolit, ea nu mă vrea... nu-mi place aşa de mult de ea...

CAII ZBURĂTORI DE PE MIEN MO[1]... Sunt într-un autobuz din Mexic cu Cody, care doarme lângă mine, în zori autobuzul se opreşte pe undeva la ţară şi eu mă uit la câmpul liniştit şi cald & îmi zic - *Chiar sunt în Mexic? şi ce caut aici?...* Câmpul arată prea liniştit & plin de iarbă & fără insecte ca să fie în Mexic... Mai târziu stau pe partea cealaltă a autobuzului, Cody a dispărut, mă uit în sus la cer & văd vârful muntelui ăla vechi şi înalt de trei mii de metri sau 160 de kilometri cu enormele sale palate albastre ca prin ceaţă şi temple unde există uriaşe bănci & mese de granit pentru nişte Zei Uriaşi, mai mari decât cei care îmbrăţişează zgârie-norii de pe Wall Street... Iar în văzduh, ah, tăcerea acelei orori, văd cum zboară cai înaripaţi cu nişte mantii fluturându-le pe umeri, cum dau ei majestuoşi din picioarele lor cu copite în timp ce zboară prin aer... Sunt nişte grifoni!... Aşa că-mi dau seama că suntem în Coyocan & ăsta e faimosul loc legendar... Mă apuc să le spun la patru mexicani, de pe scaunele din faţa mea, povestea Muntelui Coyocan & a Cailor lui Secreţi dar ei izbucnesc în râs, nu doar pentru că aud un străin vorbind despre asta, ci şi fiindcă râd de ridicolul la care se expune orice om care pomeneşte sau măcar observă asta... E un secret pe care nu vor să mi-1 spună despre ignorarea Castelului înfricoşător... Ba chiar o fac pe deştepţii cu Eu Gringo şi simt cum mi se scurge nisipul pe sub partea din faţă a cămăşii, în faţa mea stă un mexican masiv cu nisip în mână, zâmbind... Sar în sus & îl înşfac pe unul dintre ei, e pricăjit & slăbănog & îi ţin mâna lipită de burtă să nu cumva să-mi

1 Munte din Birmania pe care localnicii îl numesc "Lumea".

scoată un cuţit, dar n-are nici unul... Râd cu toţii de mine şi de ideile mele mari despre munte...

Ajungem în oraşul Coyocan deasupra căruia se înalţă muntele care se pierde în ceturi albastre şi acum îmi dau seama că acei cai zburători se tot rotesc în zbor deasupra oraşului & peste stânci, prăvălindu-se, zburând, uneori coborând destul de jos, şi totuşi nimeni nu se uită în sus & nu-şi bate capul cu asta... Nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat cai zburători & mă uit & mă tot uit dar asta tre să fie, chiar şi atunci când îi văd în lumina lunii: cai care dau din copite prin aer, în-cetinel, încetinel, grifoni siniştri oameni-cai îngrozitori... îmi dau seama că au existat aici dintotdeauna, dând ocoale Eternului Munte Templu & îmi zic - *Nenorociţii au ceva de-a face cu Templul ăla, de acolo vin ei, am ştiut mereu că Muntele era de groază!...* Intru în Sala Sindicatului Marinarilor din Coyocan ca să mă înscriu pentru o slujbă pe mare în China, sunt în inima Mexicului, nu ştiu de ce am bătut tot drumul tocmai de la New York până în centrul încuiat al Mexicului pentru o călătorie pe mare dar poftim: sala unde se fac angajări pentru marinari e într-o mare încurcătură & nişte ofiţeri palizi nu înţeleg nici ei de ce am venit... Unul dintre ei face un mare efort de inteligenţă ca să trimită scrisori la New York, în copii duble, pentru a începe să lămurească motivul prezenţei mele... Aşa că dacă o să primesc o slujbă asta n-o să se întâmple cel puţin încă o săptămână de acum încolo sau chiar mai mult... Oraşul e diabolic & absolut sinistru pentru că toată lumea umblă cu rânjete oribile (localnicii, adică) şi refuză cu toţii să recunoască existenţa acelui Stol îngroz[1]' tor de Cai Zburători... „Mien Mo", îmi zic eu, amintindu-m' de numele muntelui din Birmania căruia îi zic Lumea, [cU] Dzapoudiba insula din sud (India), din cauza ororilor secrete din Himalaya... Inima vie a Bestiei uriaşe se află aco'^ < Grifonii sunt doar nişte insecte mărunte... dar Caii ăia Zbura tori sunt fericiţi! cât de frumos dau din copitele din faţă,[lii] cetinel, prin văzduhul albastru!... .

între timp eu şi doi tineri marinari americani îi studi în zborul lor de la kilometri înălţime & ne uităm cum se pustesc în jos, iar când ajung mai aproape de pământ se transformă în păsări albastre şi albe ca să păcălească pe toată lumea... Până şi eu zic - *Dap, nu-s cai zburători, doar par să fie, sunt Păsări!* dar chiar când zic asta văd un cal mai desluşit mişcându-se poetic înspre lună, cu o mantie fluturându-i pe umerii infernali...

Un fost boxer cu nasul spart mă abordează, spunându-mi că-mi poate face rost de o slujbă pe un vas, în schimbul a 50 de cenți... e atât de sinistru & viguros că mi-e teamă să-i dau 50 de cenți... Dar uite că vine o blondă cu logodnicul ei, ca să-şi anunțe nunta apropiată, dar îşi întrerupe discursul din când în când ca să plângă pe umărul meu în fața tuturora pe străzile din COYOCAN!
Şi Caii Zburători de pe Mien Mo galopează cu o uşurință domoală prin văzduhul gol şi fericit, tocmai sus acolo... La asfințitul soarelui, pe străzile din Coyocan parcă se revarsă clinchete de clopoței, dar sus acolo e numai tăcere & Zeii Uriaşi s-au trezit... Cum să descriu asta?
(Scris după o cină chinezească în Chinatown!)
UN VIS STRANIU STRANIU STRANIU în care o pun cu mine însumi, adică cu un trup dintr-o casetă înregistrată mai devreme pe când mă masturbam şi trapul ăsta zace lângă mine ffecându-mi ciocanul...
AM VISAT CĂ AŞTEPTAM într-o autogara ciudat iluminată din New Jersey, trebuia să-mi vină autobuzul de New York, o aşteptare interminabilă, şi văd o chinezoaică frumoasă dar stranie, care aşteaptă lipită de perete... Mă duc la ea & i-i arăt pe cei doi chinezi & cei doi negri care aşteaptă şi ei... *Ce zici de tabloul ăsta!* o tachinez eu şi mă apuc s-o pipăi pe la brâu, chestie care nu-i place... *Câți ani ªi?* întreb eu uitându-mă la ovalul frumos, straniu şi senin al chipului ei & ea-mi zice *Hai să ne oprim aici totuşi, m-am ⁿăscut în 1863* şi mă prind socotind destul de repede că are aproape o sută de ani & spun; *Văd că eşti tibetană* şi ea face semn că da din ochi... Autobuzul vine la patru şi e de-abia ora trei, în această duminică mohorâtă în New Jersey...
POZĂM CU TOȚII PENTRU o fotografie de grup în curtea Vilei Uriaşe cu Pini a Tâlharilor... Mai târziu jucăm baseball pe teren, suntem cam o sută, îl văd pe Cody dând semnalul de minge înaltă unui tip din spate dar de fapt unui mărfar care pleacă & pune o păpuşică frânar pe şine care când i se dă la manivelă face acelaşi semn în timp ce trenul porneşte spre lumea din afară... Suntem cu toții prizonieri ai Comuniştilor... în cele din urmă suntem chemați înapoi la poza aia de grup pe pajişte şi rânjind ne spun - *Dar lipsesc destul de multe mutre de aici!* şi îmi dau seama că e adevărat, pentru că eu sunt ultimul care apare & primii sosiți sunt deja epuizați... Dar pe mine mă zboară din cadru cu dispreț şi mă aruncă pe treptele temniței, am fost bănuit de tendințe revoluționare sau cel puțin dubioase de când am stat la taclale pe „Terenul Liber"... O iau în jos spre osânda mea... Un însoțitor nebun de pe treptele de piatră maronie mă pune să stau provizoriu într-o celulă care are un bazin mare de apă maronie, într-o gaură de closet în care plutesc fecale în timp ce el îmi face procesul, dar pentru o clipă pleacă la datorie aşa că zgudui cumva celula care e ca o barcă & arunc apa maronie cu fecale pe coridorul temniței... Dar el se întoarce tocmai când fac asta, ridică plosca şi mi-o varsă în cap şi apoi în capul lui şi apoi ne uităm unul la altul în timp ce din păr ni se scurge apa maronie cu căcat & îmi dau seama, printre altele, că însoțitorii din Iadul Inferior sunt atât de îngrozitor chinuiți încât vor să fii şi tu la fel ca ei... Dar între timp pricep că în închisorile Subterane există femei, care sunt bucătărese şi chelnerițe, şi care au nevoie de dragoste cu bărbați atât de tare încât au dezvoltat un întreg sistem ca să-i îndrepte pe bărbați în nişte somptuoase apartamente subterane destinate făcutului de dragoste & Autoritățile nu află niciodată unde au dispărut deținuții... Cuvântul secret e atât de secret & feminin, semnele de acces în herghelie sunt atât de misterioase încât ți-ai putea petrece toată viața de prizonier trăgându-ți-o cu blondele astea zvelte & lascive absolut în siguranță & departe de pericol... „Semnele" ar trebui să fie „rații de mâncare" dar de fapt constau în ceea ce-au putut să strângă la muncă femeile astea ca să plătească să li se permită să viziteze locurile unde se află ascunşi prizonierii ca să o pună cu ei... şi Autoritățile sunt mereu nedumerite... însoțitorul nebun cu apă cu căcat în păr nici măcar nu ştie ce se întâmplă cu tine după ce ai ieşit din jurisdicția lui, ca să nu mai vorbim de cei de afară, de Fotografii din Plutonul de execuție de pe Terenul Liber...
EU ŞI JULIEN AM FOST ÎNSĂRCINAȚI să avem grijă de frățiorul Robert în partea de sus a casei, Julien vrea să iasă şi să dea o raită prin barurile din Village, prin Remo... nu l-am mai văzut aşa niciodată, atât de dornic să iasă în oraş & să se amestece cu alții prin baruri... Mă trezesc într-o asemenea tăcere mor-mântală încât îmi spun că fereastra e închisă, dar nu e...
(1957, BERKELEY)
ALEX FAIRBROTHER împinge o bicicletă mică, cu 3 roți, cu un ataş în care stăm toți 5, unii peste alții, pe un hol întunecat dintr-o casă de apartamente de pe West End Avenue, în N.Y., căutăm apartamentul lui Jonathan Miller, 80A, nu-l găsim, Fairbrother are o lanternă care luminează ca un far prin cumplitul întuneric din vis şi examinează uşile de la apartamentele 80 & 81 şi nu există nici un 80A intermediar în care să dăm de misteriosul Jonathan cel imposibil de găsit... între timp suntem cam neliniştiți pentru că paznicul de noapte ar putea apărea pe hol cu lanterna lui... Mai devreme, într-o baracă şubredă de pe vârful bancului de nisip, trăiam într-un mare tărăboi în sânul unei familii vulgare, dar acum când sunt toți jos la un picnic eu testez casa bâțâindu-mă & se prăbuşeşte pe nisipul de dedesubt
(s-a prăbuşit brusc pentru că eu n-am văzut de fapt catastrofa), eu unul mă târăsc până jos ca s-o văd răsturnată, nu fusese nevoie decât de o bâțâială şi se dăduse peste cap... Casa era atât de şubredă încât nu cred c-o să se supere nimeni... (Nin făcea parte din familia asta de pe bancul de nisip auriu)
Mai târziu, Alex Fairbrother organizează o plecare la cățărat pe munte, eu trasez o hartă pe care pun cei doi munți mici de zahăr & zăpadă, apoi drumul nostru cu avionul din Brazilia către munții ăştia arctici, tot ce mă îngrijorează, înainte să mă trezesc, e că, din moment ce pregătim o cățărare de o singură zi, va trebui să încercăm să dormim la mare altitudine în munții arctici...
ÎN GRĂDINA DIN LOWELL, STUDIEZ CU ATENȚIE inelul de lipici pe care l-am pus pe buştean ca să țin gândacii la distanță de un anume punct sensibil, unii sunt prinşi în el, vine mama cu un cârnăcior & zice - *Nu prea mai am bani, va trebui să cumperi tu mâncarea de acum încolo* & pe stradă, pe trotuar, un prieten se uită lung la noi, *A, ce mai faci?,* zice mama cu nepăsare... El face un semn spre nevastă-sa, mama e indiferentă şi față de ea, cei doi nu mai vin în vizită deşi s-ar părea c-au venit cu maşina până aici ca să ne vadă pe noi, dar mamei nu-i pasă... Dar mă rog, e doar cartea viselor...
„DIEPPE"... Sunt într-un tren care merge dintr-un aşa-zis Le Havre spre Dieppe, într-un triunghi care se întinde în V spre sud, coborând şi urcând din nou, mă gândesc să schimb la Dieppe şi să mă sui în trenul de Marsilia ca să ajung într-un loc unde-i mai cald (Avignon! îmi zic eu dar cineva îmi spune că e frig & bate vântul în ținutul acela vechi din Arles) şi oricum mi se aduce aminte că am doar 25$ şi că oricum nu pot s-o fac şi-mi dau seama posomorât că tre să cobor la Dieppe şi să cutreier pe câmpurile cețoase şi sumbre din Normandia toată vara cu poncho-ul meu şi „să-mi aştept banii de la NeW York"... E dimineață, câmpul e plin de rouă, soarele trandafiriu răzbate printre norii de ploaie, de abia când mă trezesc pro-

testez împotriva propriilor mele gânduri - *Şi ce-i aşa de rău dacă petreci o vară în Normandia? Dar eu nu vreau decât să plec din Europa, să mă duc în America, să plec din America, să mă duc în Mexic, să plec din Mexic, să mă duc în Maroc, să plec din Maroc, să mă duc dracului...*
MĂ APĂR ÎN FAŢA UNUI JURIU în care se află un judecător bătrân cu părul alb, dar eu sunt în aer, levitez, plutesc deasupra lor şi le explic vociferând de ce nu sunt vinovat ; & ei zâmbesc fie pentru că argumentele mele sunt prosteşti, fie pentru că, din moment ce acum nu mai sunt pe pământ, cine mă poate judeca?... De parcă, *Ia uite la îngerul ăla ridicol îngrijorat de lucruri lumeşti... nici măcar nu ştie că-i liber... ii dă înainte perorând ca să-şi explice poziţia şi uite-l ce liber e în aer...* Ce-nseamnă toate astea?
VISE VISE VISE... Sunt într-o maşină, după o plimbare lungă pe bulevardul cu vechea biserică din Boston, sunt cu Cody, care e la volan, cu Irwin, Simon, nişte gagici, propria mea gagică de 15 ani cu ochii verzi, ei fumează iarbă fără să mă trezească şi pe mine dintr-un somn aparent ca să-mi ofere şi mie (nu de alta, dar e iarba mea) aşa că îmi văd mai departe de scris şi apoi... (aici m-am întrerupt din scris)... merg cu gagica mea prin noroaie lungi şi dune de nisip şi îngrozitoare tufişuri de scaieţi înspre mare, mă supăr pe ea fiindcă mă duce mereu prin scaieţi, ne aşezăm să ni-i smulgem din tălpile pantofilor & de pe pantaloni apoi ne ducem în cabana în care Swenson doarme într-o cameră, tre să ne că-ţărăm peste patul lui din fereastră ca să ajungem în camera noastră, el se zvârcoleşte şi încearcă să mă dea la o parte... Sunt supărat pe toată lumea, dar sfârşesc în pat cu gagica mea pentru nişte partide lungi de sex morocănos în ceaţa de dis de dimineaţă... Iar mai devreme eram în nişte tunele lungi
ir\c
şi jilave, iar la un moment dat mergeam pe partea exterioară a unui tren şi săream pe-un morman alunecos din rumeguş care nu mă ţine şi aproape că ajung sub roţi, îi spun inginerului conductor să încetinească până mă caţăr şi eu (înainte de intrarea în tunel) & înainte de asta în casa lui Cody cât de bosumflaţi am încetat să ne mai vorbim & doamne fereşte dar ce diferenţă între gândurile mele conştiente din timpul zilei & visele astea de noapte, care-mi arată că ar trebui să trăiesc singur, ca un boem, doar cu o gagicuţă... E dureros să aflu că nu fac ceea ce vreau, niciodată
DEASUPRA TUTURORA, JOANNA le arată pizda printr-o crăpătură din pantaloni lui Eileen Weber & Eileen Farrier (Eileen Weber face o faţă ţeapănă, feroce, depravată & de un cenuşiu intens aproape negru) la cererea lor, dar pe Cody îl deranjează... Apoi (totul se întâmplă pe un şlep din Lowell) eu vin în Mexico City & vin la modul descurajant, ca să mă învăţ minte, strada de pe marginea apei & pereţii înalţi ai clădirilor roşii uriaşe, un Mexic turistic al femeilor care se întinde până în sud, către Tehuantepec care-i un punct la o distanţă necunoscută pe harta cenuşie... Eu merg pe tren cu mexicanii, merg pe pontoane şi o tai prin parcuri, mă duc la film... Acel Mexico City dement deluros plesnit de apă cu bărci mohorâte cu clădiri cu şosele cotite există numai în visele mele, mult mai izolat decât în realitate...
O DOAMNE, ÎNTREAGA ECHIPĂ DE FOTBAL DE LA LICEUL DIN LOWELL, ne uităm cu toţii la filme vechi făcute după meciurile noastre, îl vedem pe Norman, mijlocaşul blond, condus de gaşcă pe stradă unde Chet Rave se plimbă cu gagică-sa, ca să-1 convingă pe Chet că din cauză că el, Norman, e aşa de terminat, avem nevoie de Chet să joace în locul lui, apoi chiar îi arătăm un salam acoperit de ceară într-o pungă de hârtie spunându-i că Norman şi-a smuls puia, şi nu ştiu dacă-i o glumă sau o pulă adevărată & Chet îi pipăie coastele lui Norman şi zice *A, a fost lovit până şi aici,* aşa că-i de acord să joace, ne uităm cu toţii la asta de pe partea din faţă a unui tren (acum) uitându-ne cât de repede gonim pe şine & eu sunt lângă Christy Kelakis, ne sprijinim cu tandreţe capetele aplecate unul de celălalt în timp ce Depoul Santa Barbara trece pe lângă noi într-o vijelie în amurg & eu îi explic atunci munca mea de la căile ferate, aplecându-mă fermecător, e cel mai tandru moment din visele mele, Kelakie zice *N-o să-i mai vedem* arătând spre fantomele de pe ecran, fosta noastră echipă, iar eu încuviinţez, zic *N-o să-i mai vedem* (ceea ce înseamnă moarte definitivă) & tocmai atunci trenul (acum suntem în ultimul vagon) începe să se legene în curbă, eu strig -*Merge prea repede!* - & desigur că vagonul nostru se desprinde de restul trenului & merge clătinându-se mai departe
§ de unul singur & apoi ultimul lucru pe care-1 văd sunt vagoanele din faţa noastră, s-au oprit & noi ne îndreptăm spre
l e l e cu 130 km/h, aşteptăm cu toţii să murim, întreaga
I echipă, în tăcere, cu nasurile lipite de geam sau alţii (între
ir care şi eu) dându-se înapoi...
PE VÂRFUL EMPIRE STATE PE PLATFORMA lUNUI LICEU DE CATEGORIE la ora siestei cu fiul poponar al senatorului Shaft care nu vrea să mă lase să dorm & mă tot împinge lângă margine în „ardoarea" lui iar eu îi mărturisesc în cele din urmă că mi-e frică de înălţime & îl rog să mă lase în pace & într-un final îi rog pe însoţitori să mă ducăjos legat la ochi... E delicat şi palid, copilul problemă al şcolii, mă deranjase mai devreme pe scaunele din sala de întruniri, e un liceu colosal şi înfiorător... Sub platforma noastră se văd oamenii şi maşinile mişunând ca [nişte furnici în ceaţă.
Oare domnişoara Brooks se va mărita vreodată cu tâmpind domn Boynton?
DESOLATION PEAK, 1956[1]
ORGIILE SEXUALE DIN SALONUL LUI TONY CURTIS unde o femeie din faţa altei femei îmi arată ce ţi se face, începe prin a-mi frământa organele genitale în mână & linge cu o limbă mare bucata de came, e o roşcată, în ani ceva mai mare decât mine, e o după-amiază senină, suntem într-o mansardă din New York sau Hollywood & îmi arată albume mari cu Tony cu părul lung şi creţ şi cu toţi prietenii lui secreţi... Mai târziu, un poponar cărunt îmi dă o poză „remarcabilă" care speră c-o să mă facă să mă îndrăgostesc de el, e de fapt coperta unui roman de-al lui, cu autograf cu tot, arată cam ca mine dar cu părul mai albit... E bogat, are o nevastă, un apartament scump, cu patio şi băuturi, mă duc acolo seara după o bună bucată de vreme petrecută cu mama aşteptând pe un coridor de marmură... Unde ne-am plâns de milă unul altuia...
AH, PLEC ÎNTR-O MARE HEGIRĂ care se va sfârşi cu completa subjugare a simţurilor mele într-o sălbăticie sură în singurătatea budistă aşa că nici măcar nu-mi fac bagajele, ci pornesc prin ploaie pe bicicleta mea cu motor (oarecum îngrijorat că nu mi-am luat bunătăţile) & pe când frec menta pe o stradă care seamănă cu bulevardul Princeton din New Jersey, trec pe lângă nişte şcolăriţe care-şi zic - *Auzi, dar e normal ca Jack Kerouac să aibă un motor la bicicletă?... -Bine-nţeles* -.... Ajung la localul aflat peste drum de Depoul din Lowell şi intru alene să văd ce au în materie de caiete ieftine pe care să scriu în „sălbăticie"... Dar Doamne mi-am luat toţi ochelarii de protecţie & echipamentul de ploaie ca evreica aia cu maşina M.G.L. Mă întorc în lume, în lumea bună şi frumoasă şi optimistă, tortillas & fasole în piaţa plină de fum & ce-mi mai

doresc să fi avut o maşină de scris!
ÎN CASA DIN PAWTUCKETVILLE, MAMA & BLANCHE vorbesc despre bărbatul înalt şi brunet care şi-a lăsat *pişoarul* pe scaune & apoi mama îmi şopteşte că Mademoiselle Bergeron a sunat & vine în vizită cu nu ştiu ce pretext doar ca să-şi bage nasul şi să stea la o bârfa, noi tocmai am sosit în Lowell într-o casă nouă... Mai devreme, pe canapea, cineva mă râcâia pe ochi, o persoană tară nume şi fără sex care semăna cu Rainey-Julien...
TEJGHELE DE STICLĂ MICUŢE, NEGRICIOASE ŞI JALNICE în magazinele de dulciuri din Lowell, dar de fapt în Mexico City şi eu pe deasupra cumpăr ziarul Mexico City News dar e mic & cu foile nedezlipite în partea de jos dar eu vreau să aflu ultimele ştiri din baseball, tocmai am sosit şi patronul meu e smead şi nu-1 văd printre vălurile din spate & poate c-o să cumpăr nişte lumânări şi să mă duc mai încolo la piaţă după un pahar mare de suc de portocale sau poate de *guanajuato...* în ziar zice *„Ştiri din North Cascades "...* E un vis uriaş despre tot lanţul muntos întunecat dar gri-argintiu al Americii de Nord & mă trezesc pe un munte îngheţat în Cascadele din Washington, într-o dimineaţă răcoroasă...
DIN NOU ÎN PAWTUCKETVILLE PE STRADA MOODY, DUPĂ-AMIAZA, mă plimb, la un moment dat în pielea goală, cu „şinele" meu gol (adică amândoi în pielea goală) şi mai încolo o tură pe la Textile Lunch, arată la fel (adică deloc la fel) cu săli de mese enorme şi oameni care mănâncă şi pe care-i recunosc & îl văd pe Pete, proprietarul ochelarist (el e!) trecând, apoi arunc un ochi în holul blocului nostru să văd dacă are acelaşi tapet (?) & apoi pe hol, ultimele trepte, mereu coboram pe treptele astea cu mâinile întinse atingând amândoi pereţii tapetaţi & astfel că tapetul e pătat şi rupt iar cum cobor eu aşa, închid ochii în vis & îmi văd dâre de lu-
-JAO
mină prin întuneric & îmi spun: - *Doamna Fortier e p$_e$ moarte* (a murit acum patru ani), dar eu ştiu sigur că e pe moarte... însă e un vis ciudat, iar mai devreme eram pe aceeaşi stradă Moody unde stătusem cu Irwin într-o dugheană sumbră cerşind băutură & acum erau acolo nişte negrotei... în tot timpul petrecut aici pe vârful Desolation am tot revăzut oraşul Lowell, pe Joe pe Salem Street, am visat la casa de pe Sarah Avenue, etc, cum mai continuă să mă bântuie acest Lowell, e un întreg univers shakespearian în sine...
CĂLĂTORESC LA BOSTON CU TATA într-un fel de maşină, intrăm pe un bulevard întunecat la ceas de noapte, lângă„Ariington" şi ne ducem să luăm troleul către Revere, dar aici îl pierd pe tata aşa cum şi 1-a pierdut şi Cody pe al lui în vagonul de marfă (cât pe-aci) şi cutreier prin staţie printre călători fără un chior în buzunar & mister & tata a dispărut, dispărut, dispărut... & dispăruse atât de nepăsător... ca tata din visul cu pivniţa de pe dealurile din Frisco... apoi mă duc la Coney Island şi când mă dau jos din trenul suspendat mă uit în jos şi-i văd pe jucătorii de la Dodgers facându-şi încălzirea pe stadionul Ebbetts, îl văd pe Gil Hodges & Duke Snider cu bâtele lor & cum sar eu în jos să mă uit de pe trotuar, suspendat acolo, zăresc şi indicatorul de pe trotuar pe care scrie *Nu vă uitaţi la meciurile de baseball de pe acest trotuar* aşa că în loc să aterizez, eu respect legea şi zbord mai departe până când ajung pe fundul unui teren gol plin de săpături, unde se joacă nişte copii, aşa că mă duc pur şi simplu la metrou unde un bărbat îl întreabă unde se află pe un paznic în umformă albastră, care îi zice - *Sunteţi în (Chelan) şi ar trebui să vă bucure asta & să ştiţi pe viitor* & ne arată cu degetul & vedem, incredibil, amândouă trenurile subterane de pe 7th Avenue & 8th Avenue aşteptând la peroane diferite să se urce pasagerii din Coney Island şi dau fuga să-mi prind trenul... Mai târziu bârfesc cu o actriţă zveltă şi sofisticată, iar eu mă sclivisesc şi scap numele Tallulah Bankhead cu care am fost azi noapte, în vis mă dojenesc pe mine însumi pentru c-am fost aşa de aiurit... *Dacă ai fi fost faimos asta-i tot ce s-arfi întâmplat, prost efeminat ce eşti!...* Sunt lângă un gard de fier, noaptea, în Long Island... Oricum nu pot să strecor un cuvânt prin lateral sau oblic, ca s-o zic la modul drăguţ şi nostim...
ORLANDO 1962
OAMENI VULTURI, un vis care să pună sfârşit tuturor viselor... cu adevărat îngrozitor... tre să-1 scriu imediat ca să-i păstrez impresia îngrozitoare... începe cu mine şi cu doi puştani care suntem angajaţi să lucrăm în munţi pe acelaşi „lanţ" ca Desolation Peak (de exemplu, muntele Mien Mo din nou) & pornim cu un echipaj pe râul de pe costişă, iar ei ne spun că doi muncitori se pare că s-au scufundat în zăpada de pe costişă şi tre să ne aplecăm peste nişte hăuri enorme ca să-i azvârlim sau să-i tragem sus... Tot ce facem noi e să stăm acolo pe o zăpadă sfărâmicioasă, la trei sute de metri mai sus de râu, sfărâmând zăpada în blocuri atât de mari încât nu ţi-ai putea da seama dacă e vreun om prins înăuntru sau nu... Nu numai că şefii au pantofi speciali care îi ţin aproape de malul sigur (ca nişte cleme de ski) aşa că încep să-mi dau seama că îşi bat joc de noi, bieţi copii, şi am fi putut să cădem şi noi (eu aproape c-am căzut)... (aproape)... Ca observator al poveştii, îmi dau seama că e doar o glumă rituală anuală pentru a-i păcăli pe nou veniţii la muncă, dar care sunt trimişi apoi pe partea cealaltă a râului să spargă gheaţa de pe nişte bancuri enorme de zăpadă în speranţa că-i vor găsi pe muncitorii dispăruţi... Aşa că acolo ne începem marea călătorie, mai întâi în josul râului, dar pe drum toţi ţăranii ne spun poveşti despre cum Maşina Monstruoasă a lui Dumnezeu de pe celălalt mal, care scoate sunete ca unele păsări & buhuhu & are o mie de drăcovenii infernale care să te îmbolnăvească de la toate detaliile precum neglijenţa şi morile de vânt şi şubrezimea, ca „Observator al poveştii" îmi dau din nou seama că e o şmecherie care să ne sperie când ajungem acolo noaptea şi începem să auzim de-a adevăratelea sunetele păsărilor, ale burniţelor etc, gândind ca nişte începători necopţi că acela-i „Monstrul"... în-
111
tre timp ne înscriem să mergem pe versantul principal, dar îmi promit că dacă nu-mi place acolo mă întorc să-mi reiau slujba de pe Desolation Peak... Angajatorii noştri au făcut deja dovada unui simţ al umorului absolut criminal... Ajung la Muntele Mien Mo care seamănă cu Canionul Bixby (canionul Raton din *Big Sur)* iarăşi dar are un râu lat şi fierbinte care curge prin fisurile enorme & jos acolo, pe multe stânci, se află vulturi uriaşi puşi pe clocit... Nişte vagabonzi bătrâni vâslesc până la ei şi-i trag cu greutate de pe stânci şi-i hrănesc ca pe nişte animale de companie, le dau bucăţele de carne roşie sau viermi roşii, deşi la început am crezut că vagabonzii ăştia bătrâni de la oraş voiau să-i mănânce sau să-i vândă (ceea ce e posibil totuşi) pentru că înainte să gândesc asta m-am uitat & am văzut sute de perechi nenorocite de vulturi la groapa de gunoi a oraşului... Ăştia sunt acum nişte vulruri-oameni, au braţe cu formă umană, picioare, capete, torsuri, dar au şi pene în culorile curcubeului & bărbaţii stau liniştiţi în spatele Femeilor Vulturi, încetinel, cumva, trăgându-le un futai cu aceleaşi mişcări lente şi obscene... Atât bărbatul cât & femeia stau cu faţa în aceeaşi direcţie & cumva e un contact între ei pentru că li se văd fundurile acoperite de pene în culorile curcubeului, iar fundurile astea se mişcă uşor, lent, monoton, în ritm de futai, pe versanţii mormanelor de gunoi... în trecere chiar surprind expresia unui bă-iat-vultur blond nemulţumit pe vecie pentru că are o femeie-vultur care-i o bătrână palavragioaică ce s-a certat cu el tot timpul... Are faţa întru totul umană, dar neomenesc de

cleioasă, ca un aluat de plăcintă necoaptă şi părea îngrozit că şi aşa-i destul de condamnat la toate astea ca să mă facă şi Pe mine să mă cutremur de compasiune, ba chiar zăresc expresia ei îngrozitoare de chin de cocă de plăcintă de vârstă mijlocie... Sunt atât de umani!... Dar dintr-odată eu şi ceilalţi doi suntem duşi într-un apartament din oraşul respectabil al Oamenilor-Vulturi, iar acolo o Femeie-Vultur & fiica ei ne conduc în camerele noastre... Au feţele ca nişte leproase, plin[e] de aluat de plăcintă, dar date cu farduri ca să pară nişte păpuşi de Crăciun & mate & pufoase, însă cu expresii umane,
I cu nişte buze ca de cauciuc, nişte expresii grase şi sfărâmi-r cioase ca aluatul de plăcintă, nişte feţe ca o vomă de pizza galbenă care ne fac scârbă, dar nu zicem nimic... Apartamentul are nişte paturi murdare de hipioţi & saltele peste tot dar eu umblu prin spate căutând o chiuvetă... E *enorm* - o plimbare mtermina-bilă prin cămări lungi şi unsuroase & toalete uriaşe cu câte o singură chiuvetă murdară, în beznă chioară & totul e slinos ca subsolurile întunecoase de la liceul din Lowell.... în cele din urmă ajung în bucătărie unde noi - *noii muncitori* - se presupune că tre să gătim toată vara nişte mâncăruri infime... Şeminee mari de piatră & sobe de piatră, toate împuţite & unsuroase de la o orgie a Oamenilor-Vulturi de acum o lună, cu mormane de pui încă nepregătiţi zăcând pe jos, printre gunoaie & sticle... Grăsime râncedă şi puturoasă peste tot, nimeni n-a curăţat-o vreodată sau n-a ştiut cum s-o facă & locul e cât un garaj de mare... Mă împing să ies afară împingând un I soi de tavă care pute a grăsime şi e plină de urme de mâncare şi fug departe de grozăvia aia uriaşă şi împuţită & pustie... Puii graşi şi aurii zac răsturnaţi şi putreziţi pe jos, pe nişte lespezi de piatră pline de resturi... Dau fuga afară, n-am văzut un asemenea spectacol de murdărie niciodată în viaţa mea...
între timp aflu că cei doi băieţi cercetează un coş plin cu mâncare vulturească adusă pentru noi & unul dintre ei zice chibzuit - *Băşicuţe în zahărul nostru* - adică Vulturii şi-au pus băşicile în zahărul nostru aşa c-o să murim dar în loc să fim cu adevărat morţi o să fim duşi în Nămolurile Subterane ca să umblăm cufundaţi până la gât în noroi împuţit, trăgând de nişte roţi uriaşe care scârţâie (printre şerpi mici şi bifurcaţi) astfel încât Diavolul cu urechi lungi să-şi poată exploata mina asta de Piatră Cubică Purpurie care e secretul acestui întreg regat... Sfârşeşti acolo jos, gemând & zbătându-te printre cadavrele altor oameni, chiar cu familia ta plutind prin nămol... Dacă izbândeşti, poţi deveni un Om-Vultur cu faţa cleioasă, împerechindu-te obscen şi încet pe mormanul de gunoi de deasupra, cred eu, ori asta, ori Diavolul îi face pe Oa-nienii-Vulturi cu rămăşiţele din Iadul subteran...
Vrea cineva fasole?
(voma aia cleioasă şi nămoloasă „Sioux Sick" pe care am visat-o în 1958 era întinsă peste tot pe pereţii bucătăriei) (mai multe informaţii despre Mien Mo) (munte)
(cel cu caii zburători, adu-ţi aminte) (care tre să fie un Coşmar din Atlantida)
PIERRE WARWICK & eu într-un nou bufet unde eu fur bucăţi de brânză lungi & scurte, când încercăm să mergem la Toaleta Bărbaţilor un tip se joacă cu mingea cu fiul lui fix în faţă şi mingea tot cade pe nişte scări care duc de la toaletă în catacombe subterane unde după ce fugi pe scări derapezi până în celălalt perete pe podeaua umedă şi alunecoasă... Tipul e un bărbat respectabil îmbrăcat la costum... Pietre vrea să ştie de ce nu-i place de el, iar eu încerc să-l domolesc pe Pietre în timp ce mergem pe patine de gheaţă pe un teren de pe un deal pustiu & pe partea cealaltă, printre bungalourile suburbane pricep & inventez ceva despre tipul ăla şi „părerea lui zbârcită"....
Dăm peste o gaşcă de tipi, dintre care unul e un Val Hayes îmbătrânit, adică are o pălărie & dinţi putreziţi, iar eu îi explic egoismul meu mental lăuntric spunând - *Ca şi cum aş bate un cui la sfârşitul cuvântului,, Perfecţiune " & cuiul ar ricoşa şi n-aş nimeri şi-aş zice cu voce tare „Ah, Sfârşitul Perfecţiunii "...*
Adaug că nimeni în afară de mine nu apreciază asta, la fel ca toate cărţile pe care le-am scris... El înţelege şi continuă să rânjească la fel ca Val în timp ce eu zic - *He he he,* să fiu ager caNietzsche spunând ce-deştept-mai-sunt-... Mă simt jenat că dintr-odată îl întreb *Tu eşti Val Hayesl*... El zice că nu, dar nu e chiar aşa de adevărat?... Cu Pietre şi alţii, mergem pe un coridor lung al vieţii şi ajungem la un vagabond care se apleacă peste un zid cu picioarele pe dinafară, toată lumea trece pe lângă picioarele lui (mai e un tip înalt care stă lângă vagabond, dar eu îmi fac drum încet printre picioare & mă întorc să-l văd (mergând mai departe) cum scoate un stilou care ar putea la fel de bine să fie un cuţit de buzunar, cu atitudinea unui huligan care-ţi arată că are un cuţit... Am şi eu [m] mână un baston inofensiv lung de 15 cm, de fapt e mica mea bâtă de baseball pe care am sculptat-o când eram copil ca să lovesc mingi de baseball care erau de fapt rulmenţi cu role... Când ajungem în zona bufetului pe coridorul ăla, poponarii din gaşca mea mă cheamă înapoi agitaţi să mă uit la Henry Hartzjohn care mănâncă la masa lui (e întors cu spatele, cred că e Henry, dar ei zic: *E singur!)* însă când pornesc înapoi cei doi golani trec pe lângă mine, eu mă uit amenințător la cel înalt, de parc-aş vrea să-i spun -*Aşa, şi?* - şi mă trezesc... (ce plimbare lungă prin pădure pe care Pierre şi eu am mai fă-cut-o cu patinele de gheaţă lângă nişte mici loturi din cartier pe patinele de gheaţă până pe coridoare îmbâcsite pline de discuţii & huligan intimidanţi)
(încerc să-i explic lui Val că „Sfârşitul Perfecţiunii" înseamnă că orice s-ar întâmpla când bat eu cuiul în cuvântul „Perfecţiune", va trebui să rămână doar asta, „Sfârşitul Perfecţiunii")
AM VISAT DE ASEMENEA că tot ce ţine de existenţă era un întreg abstract matematic ideal, de ex., scăzând 740 din 1000, obţii 260 ceea ce însemna „Ou", mai mult sau mai puţin sau alte figuri, aşa că dacă voiai un ou aveai oul în această întregire matematică ideală & nici măcar nu trebuia să-l vezi sau să-l mănânci ca să-l ai!... Acelaşi lucru şi cu universul, un Ideal vast pe care-l poţi avea fără să-l vezi, fără să-l auzi, să-l guşti sau să-l atingi sau să-l miroşi... Doar să-l gândeşti, pe loc, şi o să fie al tău înainte să fie, de fapt! în străfulgerări neîncetate în capul meu, toată creaţia exista înainte să apară cererea sau dorinţa... *completă... & abstractă...* (Budism matematic)
VIS DE PE 23 IULIE, 1958
SUNT CU HUBBARD ÎN „BOSTON", lângă Harvard, mergând pe o stradă întunecoasă într-o după-amiază de dumi-mcă, iar eu întreb de baruri interesante, el zice că nu-i nici unul, însă că ştie despre un local ciudat la câteva sute de metri distanţă care nu e chiar un bar ci un club de spiritism unde dai bani ca să stai în lumina reflectoarelor în timp ce revelaţiile tale intime, tocmai acele lucruri pe care nu le-ai dezvălui nici măcar unui prieten şi nici n-ai vrea să le ştie, sunt pronunţate, ba nu, cântate... Aşa că ne ducem acolo, într-o plimbare curioasă ca aceea de pe Eighth Avenue din New York în 1945 sau cea de mai târziu, din Tanger, când ne-am uitat la cerul verde al amurgului, şi intrăm şi plătim şi ne aşezăm şi se începe cu Hubbard, mai întâi un grup curios de tipi gen FBI care încep să arate nişte filme cu Hubbard care sunt proiectate peste capetele noastre şi apare Ernie McRorie cu nişte stinghii care-i ies pe urechi cu nişte elice atomice învârtindu-se la capetele

stinghiilor şi Hubbard zice - *O, Doamne* - de parcă nici prin cap nu i-ar fi dat că cineva ar fi putut afla vreodată aşa ceva despre el... între timp, eu stau şi tremur, aşteptând cu groază să-mi vină rândul... Dintr-odată încep să proiecteze un film cu femeile din viaţa lui Hubbard şi mai întâi apare o Edna foarte slabă şi zveltă, trecând pe Claremont Avenue, printr-un cartier respectabil de la Columbia, iar apoi se trecea cumva la o scenă cu Julien şi la chipul familiar al unei femei care părea Cecily (Cecily Wayne) şi femei atât de cunoscute deşi nu le-ai văzut niciodată până acum, iar în cele din urmă, ultima femeie e o June Evans zveltă şi răpitor de frumoasă, traversând strada, iar filmul e atât de intens încât Hubbard şi cu mine suntem dintr-odată transportaţi tocmai pe strada aceea felahă din Mexic şi uite-ne în faţa uşii lui June şi uite-o şi pe ea care vine într-o rochie de un verde deschis, cărând pungile de alimente, urmată de nişte masculi mexicani care fluieră după ea uimiţi, iar Hubbard îi spune - *Hei, June* şi ea îi zice - *După ce mi-o făcut tu mie, Hubbard, n-o să fie chiar aşa de uşor să mă recu-cereşti* şi dând uşor din fund intră pe uşa blocului şi masculii vin după noi fluierând şi zicând *Cine-i tipa? Ea no podemos să vorbeşte spanioleşte* şi Hubbard zice *Ba bineînţeles că ea poate podemos să vorbeşte spanioleşte,* iar eu le răspund băieţilor - *Bineînţeles că ea poate podemos să vorbeşte espanoh* iar tipii fluieră uimiţi, poartă cămăşi albe, iar noi rămânem p^ şi simplu acolo şi ştim că June o să ne dea drumul în casă ma târziu şi între timp, peste drum, în lumina neoanelor din noaptea strâmtă şi sucită şi şi nebună cu tot *cha cha cha-u* din Mexic, se află (după colţ) nişte case din New England bântuite, cu tencuiala albă deja veche şi crăpată, cu copaci despuiaţi de noiembrie... E un vis atât de extraordinar şi de sensibil şi de fermecător şi de inteligent ca Garden că mă trezesc uluit...

Cotidianul

Cr-'

pentru cititori de elită
y / Abonament 12 luni

Cotidianul.**M** *[\t* ' **129** lei'

Pasiunile de taină din 1 J MMI ^■fc.

V 50% reducere
Completează-ţi abonamentul
cu oricare dintre Colecţiile Cotidianul!

ENCICLOPEDICA
49 lei
7 voi Serial
sau seriaall-a
sauseriaalll-a i^yy

SIMFONICA
39 lei
7 vol.: CD + broşură Serial sau seriaall-a
LITERATURA
49 lei 59 lei 99 lei
15voL 24 voi. 40 voi.
Detalii: e-mail abonamente@cotidianul.ro sau la tel. 021/311.40.61 /62 /6*/6 '
Aa li ini nîna y/innri întră nrolo 10 00 ci IR 0(1

ABONAMENTE COTIDIANUL

Colecţiile Cotidianul, prin abonament
Anjrn poti avea abonamentul pentru un an sau pentru 6 luni cu oricare dintre Colecţiile Cotidianul
Conf igurează-ţi singur varianta de abonament pe care o doreşti!
Abonament 12 luni = 129 ron I completate, la alegere, cuoricare dintre colecţiile: Abonament 6 luni = 69 ron I ^
SIMFONICA+39ron (Serialsauseriaall-a,7vol: CD+broşură)
ENCICLOPEDICA+49 ron (Seria I sau seria a ll-a sau seria a lll-a, 7 voi)
LITERATURA+ 49ron sau +59ron sau +99ron
(15 voi)(24 voi)_(40 voi.)_
TwJ abonat pentrul an?
hdferent de modalitatea de abonare şi de varianta de abonament Cotidianul pe care aiaies-o, completează datele personale şi trimite talonul împreună cu o copie a documentului de plată a abonamentului pe adresa CP. CE.-CP. 20, Bucureşti, prin fax la nr: 021/311.40.75sau prin e-maiu aborarnente@cotidianulro.
AmacNtat_____. reprezentând contravaloarea unui abonament pentru un an, 149 ron
AtasezcopiacicicurTientuluideplatăaabonanierTtuy seria..... nr_____
•Adresa la care doresc să îmi fie livrat ziarul şl colecţia/colecţiile*:
(Specificaţi separat daca dorit să vă f ie livrate colecţiile la o alta adresa)
Firma/compania
Domeniul de activitate___
(Dacă abonamentul «ste pentru persoane juridl
Cod unic de înregistrare (CUI)
Departament_____.....____
Reg.Com.
Prenume
Nume _____
:'q5ă5jönamenrul este pentrul persoane juridice se comD¿teaia numele si prenume* persoanei de contact)
Judeţ/Sector_____ Localitate__Cod poştal
Str.
Telefon
Data naşterii
Nr.
BL
Sc.
Ap.
E-mail
Ocupaţia
^cuc^ctoj^săîriceap^llyrareaaboria^ _
g**u abonamentele achrtate ptnă pe 20 a lunii, livrarea poate Începe chiar cu luna următoare!) ?*-"*le din colecţii incluse in abonament care au apărut plnătn momentul încheierii abonamentului, vor fi livrate la sftrsitul r™ luni * abonament, prin colet postai Volumele din Colecţia aleasă cate apar după încheierea abonamentului vor fl expediate

. ■•Stullunil de apariţie, la adresa indicată de abonat Cctectia Literatura include cam din Colecţia 2005-2007 *7cărti care ^apărea iri lunile noiembrie si decembrie 2007, în funcţie de luna de start a abonamentului.

E*Jord ca datele mele să fie prelucrate si să intre in baza de date a SC Poligraf S.R.L. (nr. operator 3228) si să primesc materiale orT*'* de la aceasta si de la partenerii săi agreaţi. La cererea mea scrisă. SC Poligraf S.R.L se obligă să actualizeze, să şteargă sau ™ informeze, in scris, despre datele mele prelucrate, conform Legii nr 677/2001.
despre datele mele prelucrate, conform Legi
Semnătura
Data
SAlsi asumă responsabilitatea trimiterii ziarului si a cărţilor la adresele indkate. Eventualele erori de distribuţie nu cad -5H!» noastră, dar trebuie imediat semnalate pe adresa de e-mail abonamente@cotidianul.ro sau ta tel.: 021/311.40.61/ 62/ 64/ 67
^°NEAZĂ-TEACUM!

Jy^*f*Inroline: un reprezentant Cotidianul vine la cine. oriunde in Bucureşti, pentru a încheia abonamentul achită contravaloarea abonamentului in contul SC CATAVENCU SA. CUI 11285736 v j£" "AN: R02 IBRI)n4i()SV()98936O45O0, BRD Grup Soclete Generale. Sucursala Mari Clienţi Corporativi
'X oriide<,resâ
accesează www.cotidianul.ro

DA

Spune JL-^

dependentei

de citit!

Ioan T. Morar
dependent de 43 de ani